

„LAURELL K. HAMILTON KÖNYVEI NEM
ÉPPEN SZOKVÁNYOS VÁMPÍRTÖRTÉNETEK.
ITT AZ OLVASÓ EGYSZERRE
TALÁL IZGALMAT ÉS HUMORT.”
ANDRE NORTON

„Hamilton minden egyes könyvével csak jobb lesz.”

Publishers Weekly

„Hamilton könyvei erotikusak és démonian borzongatóak. Szexi, szókimondó és maróan ironikus stílusa magával ragadja az olvasót, és nem eresztí egyedi világából. Hamilton történetmesélése egyetlen szóval jellemezhető : hibátlan.”

Jayne Ann Krentz

„Anita Blake szúr, mint a kihegyezett karó, és kemény, mint egy ezüst pisztolygolyó.”

J. D. Robb

„Letehetetlen. Nem lehetünk elég hálásak, hogy Hamilton rendíthetetlenül írja az egyre izgalmasabb folytatásokat.”

UK Edition

„Az izgalom egy percre sem hagy alább, a végkifejletet körömrágva várjuk. Csak ínycsekknek!”

New York Review of Science Fiction

„Perg és élvezetes, tele furcsa figurákkal, szellemes párbeszédekkel és gyilkos akcióval.”

VoYA

„Anita Blake teljesen egyedi világa olyan, mint egy gyönyörű és aprólékosan megalkotott festmény. A sötét és komor, horrorosan fekete árnyalatot időként a kék és zöld üde és életvidám színei váltják fel, hogy azután az egész kavalkád nyakon legyen öntve egy nagy adag erotikus és vadítóan perverz vörössel. Mestermű, minden egyes pillanatával.”

Böjtös Gábor, **Fangoria Horrormagazin**

A szerző eddig megjelent regényei az Agave kiadásában:

Laurell K. Hamilton:

Bűnös Vágyak

A Nevet Holttest

A Kárhozottak Cirkusza

Telihold Kávészó

Véres Csontok

Gyilkos Tánc

Ég Áldozatok

Sápadt Hold

Obszidián pillangó

LAURELL K. HAMILTON
LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ
ANITA BLAKE, VÁMPÍRVADÁSZ 10.

I. KÖTET

agave
könyvek

Laurell K. Hamilton: Narcissus in Chains
Copyright © Laurell K. Hamilton 2001

Hungarian translation © Török Krisztina, 2006

A magyar fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Laurell K. Hamilton: Narcissus in Chains
Jove Books, New York 2002

Fordította: **Török Krisztina**

ISBN

Agavé Könyvek

Felelős kiadó: Varga Bálint és Meznerics Gergő

A borítót és a kötetet tervezte: 'Sigmond Viki

Felelős szerkesztő: Sz. Molnár Szilvia

Olvasószerkesztő: dr. Hajdú Mária

Tördelés szerkesztő: Téglás Zoltán

Nyomtatta és kötötte a Kaposvári Nyomda Kft. – 261311

Felelős vezető: Pogány Zoltán igazgató

1 0 9 8 7 6 5 4 3 2 1

M. faj: Fantasy

LAURELL K. HAMILTON
LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

1.

A JÚNIUS a szokásos, izzasztó forrósággal érkezett, de éjjel egy hidegfront vonult át felettünk, és a rádióból mást se lehetett hallani, mint az évszakhoz képest ilyen meg olyan rekord minimálisan mérsékleket. Tizenöt fok körüli adatok voltak, ami nem annyira vésszesen hideg, ám a hetek óta tartó harminc feletti meleg után mint-ha az Északi-sark támadott volna le bennünket. Legjobb barátommal, Ronnie Sims-szel a lehúzott ablakokon beáramló hidegben ücsörögtünk a dzsipemben. Ronnie ma töltötte be a harmincat. A „milyen érzés átlépni a harmadik X-et” volt a téma és más csajos dolgok: szex, pasik, vámpírok és farkasemberek, vagyis a szokásos. Csupa szimpla csacsкасág, pláne, ha még azt is hozzáadjuk, hogy civilben magándetektív, én meg amolyan zombikelt volnék.

A házba is bemehettünk volna, de a sötétedés utáni kocsiban ücsörgésnek valahogy sokkal meghittebb a hangulata. Vagy az is lehet, hogy csak a tavaszi szell simogatása és a múltból felbukkant régi szeretkezés emléke tartott kint bennünket.

– Jó, hát akkor farkasember. Senki sem tökéletes – konstataálta éppen Ronnie. – Járj vele, feküdj le vele, aztán menj szépen hozzá. Én egyértelműen Richardra szavazok.

– Tudom, hogy ki nem állhatod Jean-Claude-ot.

– Ki nem állhatom?! – olyan erővel kapaszkodott az ajtóra szerelt kapaszkodóba, hogy majdnem letépte. Magában biztos éppen tízig számolt. – Ha olyan könnyen tudnék ölni, mint te, már két éve kicsináltam volna a rohadékot, és akkor most nem lenne ilyen zavaros az életem!

Enyhén szólva. Bár...

– Nem szeretném, ha meghalna, Ronnie.

– Anita, ez egy vámpír! Már réges-rég halott!

Meredten nézett rám a sötétben. Meleg szürke szemei és ezüstös fekete haja már-már fehéren derengett a csillagok fényében. Arcának

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

kontúrja élesen emelkedett ki az árnyak kontrasztjából, akár egy modern festményen. A tekintete azonban rémisztően eltökélt volt. Ha az én tekintetemben csillog ilyen indulat, általában erősen kell koncentrálnom, nehogy valami butaságot csináljak, és még csak eszembe se jusson kinyírni Jean-Claude-ot. De Ronnie nem volt gyilkos típus. Eddig mindösszesen kétszer ölt életében, és mindkétszer az én életemet mentette. Arra viszont képtelen lett volna, hogy hidegvérrel levadásszon valakit, még ha vámpír is az illető. Nem kellett hát visszafognom, úgysem tenné meg.

– Régebben én is azt hittem, tudom, ki halott és ki nem – csóváltam a fejem. – De hidd el, nem olyan éles a határvonal.

– Elcsavarta a fejedet – jelentette ki.

Lehajtottam a fejem, és az alufólia hattyút bámultam az ölemben. Deirdorfs és Hart-nál, ahol vacsoráztunk, nagyon erősek a maradék becsomagolásában, állatformájú batyukat készítenek, kinek milyen állat jut – nekem most éppen egy hattyú. Kezdtem unni ezt a vitát.

– Az ember szeretni általában elcsavarják az ember fejét, ez egy ilyen műfaj.

A frászt hozta rám, olyan erővel csapott rá a kesztyűtartóra. Biztosan bizsergett tőle a tenyere.

– A fenébe is, Anita! Ez éppenhogy egy tök más műfaj!

Ma valahogy nem akartam Ronnie-ra berágni. Azért vittem el vacsorázni, hogy feldobjam, nem pedig azért, hogy veszekedjünk. A fiúja éppen valami konferencián volt, Ronnie-t meg eléggé kikészítette, hogy pont ezen az estén maradt egyedül, ráadásul ez a három X is... Megpróbáltam hát felvidítani, viszont nyilvánvalóan azon dolgozott, hogy engem a padlóra küldjön.

– Figyelj, se vele, se Richarddal nem találkoztam már vagy fél éve. Egyikkel sem járok, úgyhogy akár ugorhatnánk is. Most kivételesen eltekintenék a vámpíretikáról szóló prédikációdtól.

– Fából vaskarika – felelte mérgesen.

– Mármint micsoda? – néztem rá.

– A vámpíretika.

Elhúztam a számat.

– Vámpíró! vagy, Anita. Emlékszem, még te magad magyaráztad egyszer, hogy ezek nem szimplán srácok hosszú szemfogakkal. Hanem szörnyetegek.

Besokalltam. Kinyitottam a kocsiajtót, és már félig le is csúsztam az ülésre, amikor Ronnie elkapta a vállam.

– Ne haragudj, Anita. Tényleg sajnálom.

Nem fordultam vissza, csak ültem, és kilógattam a lábam a hátsó ülésekre, amely lassan bekúszott a kocsi alá.

– Akkor akadunk le végre a témáról, Ronnie. De tényleg.

Áthajolt az ülésen, és egy pillanatra magához szorított.

– Bocs. Semmi közöm hozzá, kivel fekszel le.

Nem bújtam ki az öleléséből.

– Tényleg semmi – tettem hozzá, majd kiszálltam a kocsiból.

T sarkaim csikorogtak a beálló murváján. Ronnie ötlete volt, hogy öltözzünk ki, így aztán kiöltöztünk. Az születésnapja volt. Csak vacsora után esett le, mit forral. T sarkút vetetett fel velem meg egy tünci fekete rucit, helyesebben egy szoknyát és egy szalagot, pántos felsőt, olyan estélyi fazont, amiben kinn az egész hátam. Segített kiválasztani. Sejthettem volna, hogy a „na, csinosítsuk már ki magunkat egy picit” ártatlansága csak ravasz álca. Voltak többet takaró és lejjebb érő szoknyák is, viszont egyedül ez alatt fért el egy pisztolytáska és egy öv. Már a vásárlásnál felcsatoltam, biztos, ami biztos. Ronnie szerint paranoid vagyok, de én akkor sem lépek ki a házból sötétedés után fegyvertelenül, és kész.

A szoknya épp annyira volt bő és fekete, hogy észrevétlen maradhasson alatta a pisztolytáska és a benne lapuló 9 milliméteres Firestar. A felső anyaga meg, mármint az a kevés, épp elég lenge volt ahhoz, hogy ne dudorodjon ki alóla a revolverem. Ha úgy alakul, csak fellibbentem az alját, és már kapom is el a Firestart. Még soha nem volt ennyire fegyverbarát csini rucim, és ha lett volna más színben is, habozás nélkül veszek még egyet.

Ronnie-nak az volt a kívánsága, hogy bulizzunk a születésnapján.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

Még hozzá egy táncos helyen. Jesszus! Általában nem járok bulikba, és nem táncolok. Most mégis vele tartottam, s t, még a táncparketre is sikerült kirángatnia, legf képpen persze azért, mert ha magában táncol, túlságosan is nagy figyelmet kelt a férfiak körében, amihez viszont egy cseppet sem ragaszkodott. Így meg, hogy együtt táncoltunk, a reménybeli Casanovák is távol maradtak. Bár azt túlzás lenne mondani, hogy táncoltunk. Én inkább csak álldögáltam, és ringattam magam a zenére, de Ronnie úgy táncolt, mintha ez lenne az utolsó estéje a Földön, és még utoljára meg akarná mozgatni az izmait. Látványos és kissé ijeszt módon ropta. Volt benne egy jó adag reménytelenség, mint aki már a testén érezi az id jeges kezét, ahogy feljebb és feljebb kúszik a hátán. De lehet, hogy csak a saját bels bizonytalanságomat vetítettem rá, én ugyanis az év elején töltöttem be a huszonhatot, és hát amilyen tempót diktálok, nekem már a harminctól sem kell túlzottan rettegnem. A halál minden nyavalyából kigyógyít. Majdnem mindb l.

Volt egy alak, aki mintha engem nézett volna ki magának, és nem Ronnie-t. Fel nem foghatom, miért. Ronnie hosszú lábú, magas szösz, aki úgy vonaglik a táncparketten, mintha magával a zenével szexelne. A pasi mégis engem hívott meg egy italra. Megjegyeztem, hogy sosem iszom. Aztán lassúzni próbált velem. Azt is hiába. Végül kénytelen voltam gorombán elküldeni, hogy értsen a szóból. Ronnie szerint már csak azért is táncolnom kellett volna vele, mert leg-alább ember. Erre elmagyaráztam neki, hogy a születési három kívánságát már rég kimerítette.

Pont egy harmadik férfi hiányzott az életemb l, amikor a meglév kett vel se tudtam mit kezdeni. És az már csak hab a tortán, hogy az egyik a város Vámpír Ura a másik pedig Ulfric, vagyis alfa farkasember. Ebb l azért sejtem lehet, mennyire mély gödröt ástam magamnak. Persze, az is lehet, hogy a gödröt már régebben megástam, de ahelyett, hogy szépen kifelé másznék bel le, csak árok lejjebb és lejjebb. Most valahol félúton járhatok Kína felé, és csak lapátolom a trutyit magam alól, a fele meg mindig visszahullik a fejemre.

Fél éve, hogy egyedül élek. Legjobb tudomásom szerint k is. Mindenki arra vár, hogy eldöntsem végre, mit akarok. Válasszak, vagy valami hasonló.

Fél évig egy k szikla szilárdságával tartottam magam, és nem találkoztam egyikükkel sem. Legalábbis testben nem. Elég volt csak megérezni az illatukat, és már menekültem is. Hogy miért? szintén szólva azért, mert egyetlen pillantás elég lett volna ahhoz, hogy a sutba vágjam az önmegtartóztatást. A libidóm mindkett jükért egyformán a plafonig ugrott, csak azt nem tudtam eldönteni, melyikért dobban ugyanakkorát a szívem is. Még mindig nem tudtam biztosan. Az egyetlen döntés, amelyet azóta nagy nehezen megszülttem, hogy vége a bujkálásnak, találkoznunk kell, és kisütni, mi legyen. Két hete jutottam erre a pontra, és még aznap kiváltottam a fogamzástgátlómat, hogy újra szedni kezdjem. Mert nagyon nem hiányozna, ha most teherbe esnék valamelyikt l. El lehet képzelni, milyen hatással voltak rám ezek ketten, ha rögtön a második gondolatom a fogamzástgátló volt.

A tablettát minimum egy hónapig kell el re szedni, hogy az ember biztos lehessen a dolgában. Vagyis még négy hét, na jó, öt, és telefonálok. Talán.

Mögöttem Ronnie sarkai csikorgatták a murvát. Utánamfutott.

– Anita! Anita, ne húzd már fel magad ennyire!

Az az igazság, hogy nem is rá haragudtam. Sokkal inkább magamra. Dühös voltam, hogy nekem még hat hónap is kevés a választáshoz. Ronnie kiabálására tétován megálltam, mint egy fekete ruciba búlt cs dtömeg, alufólia hattyúval a hónom alatt. Kezdett kifejezetten hideg lenni, és már bántam hogy nem vittem magammal kabátot. Bevártam Ronnie-t, majd az ajtó felé indultam.

– Nem rágtam be, Ronnie, csak marhára unom. Unom, hogy mindannyian, te, a családom, Dolph, Zerbrowski, és egyáltalán, mindannyian olyan fenemód jól tudjátok, hogy mit kellene csinálnom!

A sarkaim keményen koppantak a járdán. Jean-Claude egyszer azt

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

mondta, hogy a lépteimből meg tudja állapítani, ha dühös vagyok.

– Vigyázz a sarkadra, még az enyémnél is magasabb – figyelmeztetett.

Ronnie 176 centi volt, cipő sarkokkal legalább 182. Én az öt centis sarkokkal is maximum 167 voltam. És nekem mindig sokkal jobban ment a futás.

Miközben a kulccsal meg a hattyúval balettoztam, odabent megszólalt a telefon. Ronnie gyorsan átvette a kaját, én meg belöktem a vállammal az ajtót. Ahogy sprinteltem keresztül a szobán, átfutott az agyamon, hogy most szabin vagyok. Vagyis a hajnali kettő után öt perccel befutó segélyhívásokhoz az égvilágon semmi közöm. A régi beidegzést azonban nem lehet csak úgy kikapcsolni, így már csak a telefontól sikerült lefékezmem. Lélegzetvisszafojtva vártam, hogy a rögzít felvegye. Eldöntöttem, nem fogom izgatni magam, bárki legyen is az, de... de azért csak álltam ott, hogy felkaphassam a kagylót.

Hangos dübörgés zene és egy férfihang. A zenét nem ismertem fel, a hangot viszont annál inkább.

– Anita? Itt Gregory. Nathaniel bajban van.

Gregoryt és a leopárdembereket akkor örököltem meg, amikor megöltem az alfájukat. Nem túl szerencsés, hogy pont egy ember vette át a helyét, de a dolog átmeneti, amíg nem találok alkalmasabb személyt a feladatra. A semminél ez is több, az alakváltók vezér nélkül ugyanis talajvesztettek és védtelenek. Ha valaki lecsap rájuk, és leöldösi őket, akkor az az én hibám. Így aztán felvállaltam a védelmező szerepét, de a dolog bonyolultabb volt, mint képzeltem. Egészen pontosan Nathaniel bonyolította meg. A többiek mind sikeresen újraszervezték életüket a régi vezér halála után, kivéve Nathanielt. Tény, hogy kemény élete volt: bántották, megalázták, eladták, megérszakolták, igába hajtották. Egyértelműen rabszolga volt, szexuális és mindenféle értelemben. Törőlétszett szubmisszív, ami még a saját fajtájában is ritka, bár olyan nagy összehasonlítási alappal azért nem rendelkezem.

Halk káromkodással vettem fel a kagylót.

– Itt vagyok, Gregory, mi van már megint? – Még nekem is felt nt, mennyire fáradt és morcos a hangom.

– Ha hívhatnék mást, t hívnám, elhiheted. De csak téged hívhatlak. – is fáradt volt, és talán még nálam is morcosabb. Remek.

– Mi van Elizabethszel? Úgy volt, hogy elkíséri.

Mert bár belementem, hogy Nathaniel eljárjon a szub-domino-klubokba, de csakis Elizabeth és legalább még egy leopárdember társaságában. Ma este Gregory volt soron, azonban nem volt elég domináns ahhoz, hogy Nathanielre vigyázzon. Egy problémamentes szub, vagyis nem domináns alakváltó simán elmehet egyetlen kísér - vel is, aki – ha kell – simán lepattintja a nem kívánt érdekl d t azzal, hogy „kösz, most nem, majd legközelebb”. Nathaniel viszont azon kevesek közé tartozott, akik egyszer en képtelenek nemet mondani, ráadásul a szexr l és a fájdalomról alkotott elképzelései minden hártárt meghaladnak. Ami azt jelenti, hogy még arra is rábólint, ami a kárára válhat. Az alakváltók hihetetlenül sok kínt kibírnak maradandó károsodás nélkül, de azért náluk is van határ, és egy egészséges szubmisszív képes is megálljt parancsolni magának. Am Nathaniel ebb l a szempontból sem volt egészséges. Így aztán kísér k vigyáztak rá, hogy rossz szándékkal senki se férk zhessen a közelébe. De ez sem ment simán! Egy jó domina a szubra bízza, hogy jelezzen neki, ha elég. Feltételezi, hogy van benne annyi életösztön, és ismeri annyira a testét, hogy kiszálljon, mielőtt összeroppanna a fájdalomtól. Nathanielb l viszont hiányzott ez a vészfék.

Néhányszor én is elkísértem a fiút. Nimir-Ra-ként az én dolgom volt elbeszélgetni a reménybeli... khm, parancsolóival. S bár a pokol bugyaira számítottam, kellemesen csalódtam. A szomszéd kocsmában nehezebben rázom le a nyomulókat egy szimpla szombat estén. A szub-domino-klubokban viszont mindenki kínosan ügyel arra, ne hogy túlságosan is rámen s vagy macerás legyen. Zárt közösség ez, ahol hamar híre megy annak, ha az ember ellenszenvesen viselkedik, és akkor azonnal feketelistára kerül, vagyis nem talál többé

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

játszópajtit magának. Ahová csak mentünk, mindenki udvariasan viselkedett, és rögtön leszálltak az emberről, amint megtudták, hogy nem játszópajtinak jött. Nem számítva persze a turistákat, akiket viszont els blikkre ki lehetett szűrni, mert flancosan kiöltöztek, és időtlenül pózoltak. Nem ismerték a szabályokat, és nem is nagyon igyekeztek megismerni. Nyilván azt hitték, hogy ha egy nő beteszi a lábát egy ilyen klubba, akkor az már bármire kapható. Nehéz volt meggyőzni őket az ellenkező jéről. De nem is kellett sokáig kísérgetnem Nathanielt, mert a leopárdemberek szerint olyan erős a domináns kisugárzásom, hogy amíg én vezírem Nathanielt, más domináns feléje se szagol. Persze jócskán kaptunk ajánlatot az édes hármass verziókra is. A legszívesebben beépítettem volna egy gombot a hasamba, amit csak meg kell nyomni, és már mondja is: „Nem, köszönöm, nem szeretnék hármass partiba menni magával, de azért kedves, hogy megkérdezte”.

Elizabeth eléggé domináns volt ahhoz, hogy Nathanielt gardírozza, de annyira azért mégse, hogy ne hozhasson össze a fiúnak egy... hogy is mondjam... randit.

- Elizabeth elment – hallottam Gregory hangját a telefonból.
- És ott hagyta Nathanielt egyedül? – kerekedett el a szemem.
- Igen.
- Leszakad a pofám! – Nem jutott jobb az eszembe.
- Mi van?
- Dühös vagyok, az van.
- Egy fokkal jobb.
- És lesz még ennél jobb is, Gregory? Letettétek a nagyesküt, hogy nem eshet baja. Kicsit megköti, kicsit elfenekelik, korbácsolgatják. Mind arról papoltatok, hogy nem tilthatom el tőletek. Magad mondtad, hogy folyamatosan figyelik a helyeket, és hogy senkivel sem történhet komoly baj. Még Zane meg Cherry szerint sem. Az istenit, láttam, hogy az egész klub tele van biztonsági kamerákkal, akkor meg mi a fene történhetett?!

- Erre abszolút nem számíthattunk.

- Lyukadjunk már ki valahova, Gregory, kezdek belefáradni.
- Gyanúsán hosszú csönd volt a válasz, háttérben a harsogó zenével.
- Gregory! Ott vagy még?
- Gregory most nem ér rá – felelte egy férfihang.
- Ki vagy?
- Marco, ha ez mond valamit, de az igazat megvallva, nem hiszem. – Kulturált hang volt, fanyar, de azért amerikai.
- Most érkezett, idegen? – érdeklődtem.
- Olyasmi.
- Hát, isten hozta St. Louis-ban. A Diadalívet ki ne hagyja, tök jó a kilátás. De mi közöm nekem meg az enyéimnek ahhoz, hogy maga itt turistáskodik?
- Fel se tnt, hogy a maga kicsikéjét kaptuk el. Nem rá hajtottunk, de most, hogy megvan, megtartjuk.
- Nem „tarthatja” meg – szögeztem le.
- Jöjjön ide, és vegye vissza, ha tudja. – A férfi sima hangja csak még fenyegetőbbé tette mondanivalóját. Semmi indulat, semmi személyeskedés, inkább üzletszerű hangvétel. Ötletem se volt, mire megy ki ez az egész.
- Adja Gregoryt.
- Sajnos lehetetlen. Éppen a barátaimmal üti el az időt.
- Honnan tudjam, hogy él-e még egyáltalán? – kérdeztem blazírtan, akár csak . Annyira hirtelen jött ez az egész, annyira váratlanul, mintha egy film kellős közepébe csöppentem volna.
- Senki sem halt meg. Egyelőre – tette hozzá.
- Hogyan lehetek biztos benne?
- Egy pillanatig hallgatott.
- Miféle emberekkel szokott maga kezdeni, hogy rögtön azt kérdezi, megöltük-e már?
- Húzószál éven volt. Most pedig kérem vissza Gregoryt, mert amíg nem hallom a saját szájából, hogy él, és hogy a többiek is jól vannak, addig nem tárgyalunk.
- Honnan veszi, hogy tárgyalunk? – kérdezte Marco.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

– Mondjuk, megérzés.

– Magával aztán nincs kecmec, mi?

– Nem is tudja, mennyire nincs, Marco. Adja Gregoryt.

Zenei háttérrel jött a csend, de semmi más.

– Gregory, Gregory, ott vagy? Van ott valaki? – A francba!

– Attól tartok, a cicuskája nem szeretne nekünk miákolni. Önérzet, azt hiszem.

– Tegye a füléhez a kagylót, beszélni akarok vele.

– Kívánsága parancs.

Megint a zene. Úgy beszéltem, mintha biztos lennék benne, hogy Gregory van a vonal túlsó végén.

– Gregory, tudnom kell, hogy élsz. Tudnom kell, hogy a többiek élnek-e, hogy Nathaniel él-e. Beszélj, Gregory.

Sziszegve jött a hangja, mintha még a fogait is összeszorítaná beszéd közben.

– Iiigeeen.

– Igen mi? Élnek?

– Iiigeeen.

– Mit m velnek veled?

Akkorát sikoltott a telefonba, hogy még a nyakamon is égneek állt a sz r.

– Gregory! Gregory! – próbáltam túlkiabálni a technot, de semmi válasz.

– Élnek, ha nem is túl fényesen – jött újra Marco hangja. – A Nathaniel nevezet fiatalember b bájos a nagy vörösbarna loboncával meg a hihetetlenül ibolyaszín szemeivel. Olyan csinos, kár lenne tönkretenni ezt a páratlan szépséget. Jó, persze, ez a másik is édes, a szösze kékszem. Valahonnan azt hallottam, hogy vetk z fiúk. Mondja, tényleg azok?

Már túl voltam a bénultságon, most éppen rémület és düh kavargott bennem, hogy még mindig nem tudtam rájönni, mi a franc ez az egész, és miért történik.

– Ja, tényleg. Figyeljen, Marco, maga még új srác a városban,

szóval nem ismer. De higgye el, nem is szeretne megismerni.

– Lehet, hogy én nem, de az alfám mindenképpen.

Ó, hát így állunk! Alakváltó belügyek. Gy löltem az alakváltók belügyeit.

– Miért? A leopárdemberek teljességgel ártalmatlanok.

– „Nem dolgozunk a felelet, se kérdezni, hogy minek, dolgozunk itt halni meg.”

Egy m velt emberrabló. Üdít .

– Mit akarnak, Marco?

– Az alfám azt akarja, hogy jöjjön ide, és szabadítsa ki a cicusait, ha tudja.

– Melyik klubba menjek?

– A Leláncolt Nárcisszusz-ba – felelte, és letette.

2.

– A FENÉBE!

– Mi történt? – kérdezte Ronnie, mivel még tökéletesen megfedkezhettem volna róla. Sehogy se illett bele életemnek ebbe a szelétébe, de ott állt, a konyhapultnak támaszkodott, és aggodalmasan fürkészte az arcomat.

– Megoldom.

Elkapta a karomat.

– Lenyomtatd nekem a nagy beszédet, hogy nem akarod kirekeszteni a barátaidat az életedből, hogy szeretnéd, ha megint minden a régi lenne. Most akkor komolyan gondoltad, vagy csak a szádat tornáztattad?

Mély levegőt vettem, és lassan fújtam ki, mivel beszámoltam volna neki a telefonbeszélgetésről.

– Ötleted sincs, mire utaznak? – kérdezte.

– Nincs.

– Fura. Az ilyen dolgoknak általában van elzménye, általában nem a semmiből pottyannak az ember nyakába.

– Tudom – bólintottam.

– A 69-el vissza tudod hívni, tök mindegy, honnan hívott.

– És azzal mire megyek?

– Lecsekkolhatod, hogy tényleg abból a klubból hívtak-e, vagy csapda.

– Mi lakik a csinos kis pofika mögött, igaz? – néztem rá elismeréssel.

– Magándetektív vagyok. Tanultam a szakmát – mosolygott vissza, de a szeme komoly maradt, hiába próbálta adni a lazát.

Tárcsáztam. A telefon egy örökkévalóságig csengett, mire végre felvette egy férfihang.

– Egen?

– Leláncolt Nárcisszusz?

– Az hát. Ki maga?

– Gregoryval akarok beszélni.

– Nem ismerek semmiféle Gregoryt – mondta.

– Kivel beszélek?

– Ez egy elbaszott nyilvános telefon, madam. Én csak felvettem.
És lerakta. Ez aztán az este!

– Egy nyilvános telefonról hívtak, a klubból – fordultam Ronnie-hoz.

– Na, legalább ott vannak.

– Te tudod, hogy hol?

Ronnie a fejét rázta.

– A neve alapján nem az én zsánerem.

– Hát az enyém se.

Sajnos az összes szub-domino játékos ismer sőm a klubban volt, és mind arra várt, hogy kihozzam.

Kit ismerhetek még, akinek fogalma lehet arról, hol van, és egyáltalán miféle klub ez? Azt el kell felejteni, hogy rendes hely, hiába esküdöztek a leopárd-emberek. Nyilvánvalóan tévedtek.

Annyira tudtam! Az egyetlen, akit felhívhatok, az egyetlen, aki tudhatja, hol van a Leláncolt Nárcisszus, és mibe keveredhetek, ha beteszem oda a lábam, az Jean-Claude. Logikusabb lett volna, ha Richardot hívom, hiszen az alakváltók belügyeir l volt szó, és mégiscsak a farkasember. De mivel az alakváltók klikkesed alakok, a különböző fajok nem sietnek egymás segítségére. Nagy hülyeség, de így van. A farkas- és patkányemberek között van ugyan egy egyezés, de mindenki más egyedül küzd, harap, mar és vérzik el a saját harcaiban. Ja és persze, ha valami kisebb geng megbokrosodik, és túlságosan magára vonja a rend rség áldatlan figyelmét, a farkasok és patkányok szétcsapnak közöttük, de ezen túl senki se avatkozik a másik ügyeibe. Többek közt ezért is pesztrálgattam én a leopárdembereket.

És hát Richard sem ismerte jobban a szub-domino szubkultúrát, mint én, ha volt is egyáltalán bármi fogalma róla. Szóval ha az ember

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

a szexuális peremvidéken kutakodik, csakis Jean-Claude-hoz fordulhat. Feltehetőleg nem merül el benne személyesen, de mindig tudja, ki mit mivel éppen, kivel és hol.

Ha csak a saját életem forgott volna kockán, nem hiszem, hogy felhívtam volna. De mi lesz Nathaniellel meg a többiekkel, ha én véletlen félrenézek valamit, és meghalok? Nem engedhetem meg magamnak a halált.

Ronnie lerúgta a magassarkút.

– Pisztolyt nem hoztam, de nálad biztos akad egy elfekvődarab valamelyik fiókban.

– Te nem jössz – ráztam meg a fejem.

A haragtól mindig viharfelhőszínré válnak a szemei.

– A francokat nem!

– Ezek alakváltók, Ronnie, te meg ember vagy.

– Ahogy te is – vágta rá.

– Jean-Claude vámpírjelei miatt egy kicsivel azért több. Ami nekem csak fáj, az téged megölhet.

– Nem mehetsz oda egyedül – jelentette ki határozottan, és szigorúan összefonta a karját a mellén. Arcát makacs ráncokba rendezte az indulat.

– Nem is egyedül fogok bemenni.

– Azért akarsz kihagyni a buliból, mert nem vagyok valami nagy vadász, ugye?

– Nem vagy nagy mestere az ölésnek, Ronnie, ez tény, de nem szégyen. Én viszont nem vihetlek be egy csapat alakváltó közé, ha nem vagyok száz százalékgig biztos abban, hogy azonnal meghúzod a ravaszt, ha kell – fogtam meg a karját. Az érintésemre se szelídült a haragja. – Belehalnék, ha elveszítenélek, Ronnie. És duplán belehalnék, ha ráadásul az én szarságaim miatt halnál meg. Ezekkel az alakokkal nem finomkodhatsz, nem veheted ket emberszámba. Mert ha igen, véged.

– Akkor hívd a rendőrséget.

Elengedtem a karját.

– Nem lehet.

– Cseszd meg, Anita, cseszd meg!

– Vannak szabályok, Ronnie. Az is egy szabály, hogy az alakváltók ügyeibe nem vonjuk be a rendőrséget.

Ennek legfőbb oka pedig az, hogy a zsaruk nem nézik jó szemmel a halottakkal járó dominancia-csetepatékat, ezt viszont Ronnie-nak nem kellett tudnia.

– Micsoda ostoba szabály! – füstölgött.

– Lehet. De az alakváltók közt már csak így megy, járjanak bármilyen alakban is.

Feltelepedett a kétszemélyes kis étkezőasztalra.

– Ki fog akkor fedezni? Richardnak se megy sokkal jobban a gyilkolás.

Volt benne igazság, de nem kommentáltam.

– Olyasvalaki, aki habozás nélkül megteszi, amit kell.

Szemei elfekedtek a haragtól.

– Jean-Claude! – Úgy köpte a nevet, mint valami szitokszót.

Bólintottam.

– Biztos, hogy nem kavar a háttérben? Hogy így húzzon vissza az életébe... bocsi, a halálába?

– Túl jól ismer ahhoz, hogy az embereimmel kekeckedjen. Tisztában van vele, mire számíthat, ha bántja őket.

Hirtelen meglágyult a tekintete.

– Oké, értem, én gyölöm, te viszont szereted. De képes lennél megölni? Képes lennél belenézni a célzókeresztbe, és meghúzni a ravaszt?

Nem szóltam semmit, azonban tükör nélkül is tudtam, hogy tekintetem hideg és távolságtartó. Nem könnyű barna szemmel hidegen nézni, de én az utóbbi időben egész jól belejöttem. Ronnie tekintetéből viszont féltést olvastam ki, bár azt nem tudtam, engem félt-e, vagy inkább másokat félt. Szívesebben gondoltam az elbűrre.

– Jézusom, Anita, képes lennél rá! Régebb óta ismered Jean-Claude-ot, mint én Louie-t, de én képtelen lennék bántani Louie-t,

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

bármit is tenne!

Vállat vontam.

– Rámennék, az biztos. Ám ha mégis túlélném, akkor se lenne valami nagyszerű a hátralévő pár év. De jó esélyem van rá, hogy a vámpírjeleimnek köszönhet en vele mennék a sírba.

– Látod?! – sápítozott. – Nem szabad megölnöd.

– Ha tehet Gregory sikolyáról, akkor a szerelemnél, a kéjnél vagy akár a saját halálomnál is jobb ok kell ahhoz, hogy életben hagyjam.

– Nem értelek, Anita. Egyszer en nem értelek.

– Tudom – feleltem. És gondolatban hozzátettem, hogy ezért találkozzunk egyre ritkábban. Beleuntam, hogy folyton magyarázkodnom kell. Nem is magyarázkodnom, inkább mentegetőznöm.

– Ronnie, szemt l szembe esélyem sincs alakváltókkal meg vámpírokkal. Csak akkor élhetem túl a leopárdjaimmal együtt, ha félnek t lem. Ha elhiszik, hogy veszedelmes vagyok. Csak addig van esélyem, ameddig hiteles vagyok.

– Ezek szerint bemész oda, és megölnöd ket.

– Nem ezt mondtam.

– De ezt fogod tenni.

– Nem, ha nem muszáj.

Maga alá gy rte hosszú lábait, és átkulcsolta ket. Valahogy sikerült neki egy aprócska lyukat szereznie a harisnyájára; a pereme körmömlakktól fénylett. Mindig a kistáskájában lapul egy üveg körmömlakk vészhelyzetre. Én inkább pisztolyt hordok magamnál, és kistáskám sincs.

– Ha bekaszniznak, csak hívj. Kihozlak óvadékkal.

Megráztam a fejem.

– Ha bevisznek egy balhéból, ahol három vagy négy hulla marad utánam, akkor nincs az az óvadék, amivel kiengednének. Délig se jutunk a kihallgatás végére.

– És ezt csak így mondod? – nézett rám csodálkozva Ronnie.

Szinte szóról szóra ugyanez a beszélgetés zajlott le köztem és

Richard közt, amikor bérgyilkos érkezett a városba, hogy levadászson. Ugyanazt feleltem neki is.

– A hisztivel sem lennék beljebb.

– Még csak dühös se vagy!

– Már hogyan lennék – vetettem ellen.

A fejét csóválta.

– Úgy értem, fel sem háborodsz a törtéteken. Nem látszol meglepettnek, legalábbis nem annyira... amennyire kellene.

– Vagyis amennyire te meglepőnél – intettem le. – Nincs időd megérteni a filozófiát, Ronnie. – Már a kezemben volt a telefon. – Felhívom Jean-Claude-ot.

– Folyton azzal nyaggatlak, hogy ejtsd a vámpírt és menj hozzá Richardhoz. De lassan kezdem kapizsgálni, miért ragaszkodsz annyira Jean-Claude-hoz.

Emlékezetből tárcsáztam a Kárhozottak Cirkuszát, miközben Ronnie csak mondta a magáét a hátamnak.

– Lehet, hogy a hidegsége nem ereszt. Az a tudat, hogy van valaki, aki még nálad is keményebb.

Kicsengett.

– Húztam tiszta lepedőt a vendégágyra, Ronnie. Bocs, hogy ma már nem pletyzhetünk tovább – mondtam neki, hátra sem fordulva.

Suhogott a szoknyája, ahogy leszállt az asztalról és kiballagott a szobából. Addig nem fordultam meg, amíg biztos nem voltam benne, hogy már nincs ott. Egyikünknek se használt volna, ha látja a könnyeimet.

3.

JEAN-CLAUDE NEM VOLT a Kárhozottak Cirkuszában. A hang a vonal túloldalán nem ismerte fel az enyémet, és nem volt hajlandó elhinni, hogy Anita Blake vagyok, az exbarátni. Kénytelen voltam végigpróbálni Jean-Claude többi klubját is. A sztriptízbárjával kezdtem, a B nős Vágyakkal, de ott se találtam. Maradt a Danse Macabre, a legújabb mulatója, de hirtelen belém nyilalt, hogy esetleg letagadtatja magát el ttem. Ez azért felzaklatott. Az már korábban is felmerült bennem, hogy Richard végül megunja a bizonytalankodásomat, és elküld a pokolba. De az eszembe se jutott, hogy Jean-Claude nem vár meg. Nade, ha eddig olyan nagyon bizonytalan voltam az érzelmeiben, akkor mégis miért ugrott össze a gyomrom? Nem a leopárdemberek gondjai miatt, az biztos. Én, csakis én voltam az oka, meg az elveszettség-érzésem. Végül aztán a Danse Macabre-ban utolértem. Amíg vártam rá, lassan kiengedett a feszültség a gyomromban, és leveg höz jutottam. Épp csak elkezdtem összerendezni a metafizikai páncélzatomat, már vonalban is volt.

Utáltam a metafizikát. A természetfeletti biológia az biológia, de a metafizika az varázslat. Még mindig nem érzem magam otthon benne. Az utóbbi hat hónapban, amikor éppen nem dolgoztam, meditáltam. Egy Marianne nevezet , nagyon penge médiumtól tanultam rituális mágiát, hogy uralmam alatt tudjam tartani istenadta képességeimet. Így tanultam meg a Richardtól és a Jean-Claude-tól szerzett jeleket is kiiktatni. Átmenetileg legalábbis. Az ember aurája ugyanis olyan, mint egy személyes véd pajzs, egy bels energiaforrás. Ha egészséges és egyben van, úgy véd, mint egy láthatatlan b rréteg; de ha megsérül, akkor bármilyen fert zés beférk zhet alá. Az én aurámon két lyuk is volt – a két pasimtól. Gyanítottam, hogy az övük sem ép már, és ez mindannyiunk számára kockázatos. Id vel szép lassan „befoltoztam” a lyukakat. Aztán alig pár hete egy elég rusnya lénnel hozott össze a sors, egy önjelölt istennel, amir l korábban még csak

nem is hallottam. Ami elég ritka az én esetemben, ugyebár. Elég hatalmas volt a kis mocskoknak, hogy tönkretégye hosszú hónapok gondos munkáját, és megint ott álljak tátongó, nyílt sebekkel. Csak azért nem tudott aurástul-b röstül felzabálni, mert egy helyi boszi közbelépett. Újabb fél év meditálás egyedüllétre azonban már nem volt sem, se türelmem. A lyukak ott virítottak az aurámon, és úgy éreztem, csak Jean-Claude-dal meg Richarddal tömhetem be őket. Mindezt a mesternél tudtam, és kevesekben bíztam úgy, mint benne.

Bársonykorbácsként csapott végig az idegeimen Jean-Claude hangja. Levegőt is alig kaptam, ernyedten hagytam, hogy elborítson a jelenléte, és végigsuhanjon a testemen. Bár a hangját szerettem benne a legjobban, ez azért mégis nevetséges volt. Ha telefonon keresztül így hat rám, mi lesz velem meg a védőpajzsommal – a lélekjelenlétemről nem is szólva – ha majd személyesen találkozunk?

– Tudom, hogy ott vagy, *ma petite*. Csak a hangom akartad hallani?

Ez kínosan közel járt az igazsághoz.

– Nem, dehogy.

Képtelen voltam összeszedni a gondolataimat. Olyan voltam, mint egy nehéztárléta, aki kihagyta az edzéseket, és már nem tud megbirkózni a szokásos súllyal. És ez Jean-Claude esetében szó szerint vehető, mert az energiáin csak komoly súlyok megmozgatásával gázolhat át az ember. Még mindig nem bírtam megszólalni, hát folytatta.

– Minek köszönhetem a megtiszteltetést, *ma petite*? Hogy nagylelkűségedben pont az én számomat tárcsáztad? – A hangja szelíd volt, de éreztem benne valamit. Neheztelést?

Talán számítottam is rá. Összeszedtem minden erőmet, és igyekeztem értelmes emberi lény benyomását kelteni. Ez nem ment mindig túl jól.

– Már fél éve...

– Tisztában vagyok veled, *ma petite*.

A hangsúly leereszkedett volt, amit ki nem állhattam, úgyhogy

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

azonnal be is pöccentem. De az indulatok legalább kitisztították az agyamat.

- Ha nem szólnál közbe, talán el is mondanám, miért kereslek.
- Szívem repesve várja.

Nem sok hiányzott ahhoz, hogy letegyem. Igazi seggfej volt, és valahol a lelkem mélyén éreztem, hogy megérdemlem. Ettől viszont csak még dühösebb lettem. Olyankor vagyok a legmérgesebb, ha tudom, hogy nem nekem van igazam. Gyáván bujkálok már hónapok óta, és még most is csak kertelek. Félek a közelébe menni, félek, hogy mit tennék akkor... A fenébe, Anita, szedd már össze magad!

- A gúny az én asztalom.
- És mi az enyém?
- Éppen szívességet szeretnék kérni – böktém ki.
- Szívességet? – ismételte, olyan hangon, ami akár elutasító is lehet.

- Kérlek, Jean-Claude, segítség kell. Nem kérem gyakran.
- Ez tény. Mit tehetek érted, *ma petite*? Tudod, hogy csak egy szavadba kerül, és mindenem a tiéd. Még ha dühös is vagyok rád.

Az utóbbit eleresztettem a fülem mellett, nem nagyon tudtam volna mit reagálni.

- Ismersz egy Leláncolt Nárcisszusz nevű klubot?
- Pár másodperc hallgatás után jött a válasz.
- *Oui*.
 - Elmondanád, hogyan jutok oda? És el is jönne velem?
 - Tisztában vagy vele, miféle hely az?
 - Aha.
 - Biztosan?
 - Ja. Szub-domino-klub.
 - Nem kifejezetten a te stílusod, *ma petite*, hacsak nem változtál meg nagyon az elmúlt fél évben.
 - Tudom, hogy nem az én stílusom.
 - Már megint a nagymacskáid rendetlenkednek?
 - Olyasmi. – És elmeséltem neki, mi történt.

- Nem ismerem ezt a Marco nevű alakot.
- Nem is gondoltam, hogy ismered.
- De azt igen, hogy tudom, hol a klub.
- Reméltem.
- Találkozzunk ott, viszek néhány embert. Persze, csak ha nem kifejezett óhajod, hogy egy szál magamban vágtsassak a segítségedre. – Hallhatóan jól szórakozott, ami azért egy fokkal jobb, mint ha haragudott volna. Gondolom én.
- Ahogy jónak látod.
- Elfogadod a döntésemet?
- Ebben az ügyben mindenképpen.
- De nem minden ügyben – tette hozzá halkán.
- Olyan ember nincs a földön, Jean-Claude, akinek minden ügyben elfogadnám.
- Ily fiatal és ily... kiábrándult – sóhajtott.
- Cinikus, nem kiábrándult.
- És mi a különbség, *ma petite*?
- Te vagy kiábrándult.
- Felnevetett, hangja bársonyosan simította végig a b. röm. Lent, az alhasam tájékán összerándult valami.
- Ó, igen, hát persze.
- Hogyan jutok a klubba? – kérdeztem, hogy felgyorsítsam kissé az eseményeket.
- Nem hiszem, hogy nagyobb kárt tennének a leopárdembereidben. Alakváltóké a hely, és ha túl sok vér folyik, azt azonnal kiszagolják, és közbelépnek. A Leláncolt Nárcisszus semleges terep, a másra vágyók senkiföldje, már ha a mi fajtánkból indul nézelni az ember. A leopárdjaid nem túloztak, a hely biztonságos. Legalábbis általában.
- Gregory nem éppen a nagy biztonságérzett. I. sikoltozott.
- Meglehet. De ismerem a tulajd. Nárcisszus komolyan begurulna, ha valaki túlpörögne a klubjában.
- Nárcisszus. Sosem hallottam még ezt a nevet. Jó, persze, a

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

sztorit ismerem a görög fazonról, de az ember maga nem ismer s.

– Nem is számítottam rá, hogy az lesz, elég ritkán lép ki a klubjából. De felhívom, és megkérem, hogy cserkésze be a cicáidat. Kimenteni biztos nem fogja ket, de arról gondoskodik, hogy nagyobb bajuk ne essen.

– És ezt meg is teszi neked?

– Nárcisszusz? *Oui*.

Jean-Claude sem volt tökéletes, de ha valakiben megbízott, akkor abban tényleg meg lehetett bízni.

– Remek. És köszönöm.

– Nagyon-nagyon szívesen. – Mély leveg t vett, majd csendesen megkérdezte. – Felhívtál volna, ha nem szorulsz a segítségemre? Felhívtál volna valaha is?

Rettegve vártam, hogy valamelyikük egyszer nekem szegezi a kérdést. De ügyesen kivágtam magam.

– Nem akarok kibújni a válasz alól, Jean-Claude, de valahogy az a sejtésem, hogy ez most túl hosszú beszélgetés lenne. El bb szeretném a leopárdembereimet biztonságban tudni. Utána kielemezhetjük a kapcsolatunkat.

– A kapcsolatunkat? Van nekünk olyan? – Nagyon száraz volt a hangja.

– Jean-Claude.

– Nem, nem, *ma petite*. Felhívom Nárcisszuszt, és elrendezem a macskáidat, de csak ha megígéred, hogy amikor visszahívlak, befejezzük ezt a beszélgetést.

– Megígérem.

– Szavadat adod? – Nagyon kitartó volt.

– Igen.

– Helyes, *ma petite*, akkor nemsokára hívlak. – Azzal le is tette.

Én is letettem, aztán csak álltam ott. Gyávaság lenne, ha most felhívnék valakit? Bárkit, csak a vonal foglalt legyen, ha visszahív... Igen, gyávaság lenne. De csábító. Utáltam a lelki életemről értekezni, pláne olyanokkal, akik nagyon is érintettek voltak benne. Alig búj-

tam ki a kimen s ruhámból, máris megszólalt a telefon. A szívem hevesen vert, ahogy felvettem a kagylót. Rettegtem ett l a beszélgetést l.

– Halló.

– Nárcisszusz dolgozik a macskáid biztonságán. Akkor hol is tartottunk? – Jean-Claude egy szívdobbanásnyi szünetet tartott. – Igen, igen, szóval hívtál volna valaha is, ha nincs ez a dolog?

– A mestern m, akihez járok...

– Marianne – szólt közbe.

– ...igen, Marianne. Mindegy, szóval azt mondta, hogy nem fogom tudni örökre befoltozni az aurámat. És csak akkor rázhatok le magamról végleg mindenféle természetfeletti ocsmányságot, ha azzal töltöm meg a lyukakat, ami odavaló.

Semmi válasz a vonal másik felér l. Olyan hosszúra nyúlt a csend, hogy végül megkérdeztem.

– Jean-Claude, ott vagy még?

– Itt vagyok.

– Nem dob fel, amit mondtam, igaz?

– Tudod egyáltalán, mit mondtál, Anita? – Nem jelentett túl sok jót, ha a nevemen szólított.

– Úgy gondolom, igen.

– Ezt muszáj tisztáznunk, *ma petite*. Nem szeretném, ha kés bb azért panaszkodnál, hogy te nem így gondoltad, meg hogy ha tudtad volna, hogy ez milyen szorosan egymáshoz láncol bennünket... Ha hagyod, hogy Richard és én teljesen kitöltsük a jeleket a... testeden, akkor összeforr az auránk. Az energiánk, a varázsunk egyé válik.

– Már most is valami hasonló a helyzet, Jean-Claude.

– Hasonló, *ma petite*, de ez még csak a jelek mellékhatása. A tudatosan kívánt egyesülés, az egészen más. És ha egyszer megkötött, soha többé nem bontható fel, vagy ha mégis, mindannyian komolyan megszenvedjük.

Most én sóhajtottam.

– Hány vámpírpárbajra hívtak ki, míg én meditálással múlattam az

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

id t?

– Néhányra. – Nagyon óvatosan fogalmazott.

– Jónéhányra, lefogadom. Megéreztek, hogy nem tökéletes a védelmed. És nehezen boldogultál velük, ugye? Meg kellett ölnöd ket, hogy megszabadulj t lük.

– Fogalmazunk úgy, hogy nem estem kétségbe, amiért az elmúlt évben nem akadt komolyabb kihívóm.

– Nélkülem és Richard nélkül elvesztél volna. Ha nem állunk mögötted, ha nem kapaszkodhatsz belénk, képtelen lettél volna megvédeni magad. Amíg itt voltam veled a városban, addig m ködött is a dolog. Kitöltöttük egymás erejében a lyukakat, mert együtt voltunk, egymás közvetlen közelében. Ellensúlyoztuk a károkat.

– *Oui* – mondta szinte suttozva.

– Akkor még nem tudtam, Jean-Claude. Talán akkor se alakul másképp, ha tudom, de nem tudtam. Istenem, mennyire oda lehetett Richard! Neki gyilkolni nem olyan magától értet d , mint nekünk. Ügyes játékos, és a farkasemberei csak azért nem ugranak egymás torkának, mert faarccal játszik. De két ekkora szakadással a bels védelmi rendszerén... – Nem tudtam befejezni a mondatot, mert a szívemet még mindig szorította a jeges rémület. Micsoda veszélybe sodortam mindhárunkat!

– Richardnak is voltak nehézségei, *ma petite*. A mi pajzsunkon csak egyetlen repedés van, amit egyedül csak te forraszthatsz be. Kénytelen volt egyesíteni az energiáit az enyémmel, hiszen a látszatot tartania kell, jól mondod.

– De nem tudtam! Sajnálom, mindent annyira sajnálok. Teljesen letaglózott a félelem, hogy magatok alá gy rtök. Marianne nyitotta fel a szememet, amikor már úgy gondolta, hogy készen állok rá.

– És túl vagy már a félelmeken, *ma petite* – Nagyon óvatosan kérdezte, mintha valami forró folyadékkal teli csészével egyensúlyozott volna felfelé egy hosszú, keskeny lépcs n.

Megráztam a fejem, aztán kapcsoltam, hogy ezt nem láthatja.

– Nem vagyok valami bátor. Vagyis halálra vagyok rémülve. Mi

lesz, ha elindulok az úton, és soha többé nem fordulhatok vissza? De azzal is csak áltatom magam, hogy esetleg nincs választásom. Mert lehet, hogy már régóta nincs, s t soha nem is volt. Már régen nem az a lényeg, hogy ki kivel lesz, és ki kit hagy ott. A sebeink nem maradhatnak nyitva. Nem mászkálhatunk a világban repedezett aurával, mert azt azonnal megérzik, és lecsapnak ránk.

– Ahogy az a lény is, akivel Új-Mexikóban akadtál össze. – A hangja még mindig elképesztően óvatosan csengett.

– Egen.

– És ez most azt jelenti, hogy beleegyezel? Ma éjjel egyesítjük a jeleinket, hogy beheggedjenek végre a sebek, ahogy olyan sokatmondóan nevezted őket?

– Igen, persze csak ha ezzel nem veszélyeztetjük a leopárdokat. Minél előbb, annál jobb. Utálnám, ha most, hogy meghoztam a nagy döntést, valamelyikünk elpatkolna.

Megkönnyebbülten felsóhajtott.

– Ha tudnád, mióta vártam már, hogy erre rájössz.

– Elmondhattad volna.

– Nem hitted volna el. Azt gondoltad volna, így akarlak magamhoz láncolni.

– Igazad van, tényleg nem hittem volna el.

– Richard is odajön a klubhoz?

Hallgattam, ahogy nagyot dobbant a szívem.

– Nem, nem hívom fel.

– Mi a csudáért nem? Elvégre ez egy alakváltós balhé, ami inkább tartozik rá, mint rám.

– Nagyon jól tudod, hogy miért nem.

– Félsz, hogy elszéplelkösködi a módszereidet, és esetleg nem tehetsz meg mindent a leopárdemberekért.

– Valahogy úgy.

– Sajnos tényleg képes lenne rá.

– Ugye most nem kezdesz nyüstölni, hogy hívjam fel?

– Már miért kérnélek meg, hogy odacsúdítsd a fétvéletársamat a

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

randinkra?! Elég nagy ostobaság lenne t lelem. Sok csúnya jelz t megérdeklem, de ostoba nem vagyok.

És ez így is volt.

– Rendben, találkozunk a klub el tt. Hogyan jutok oda?

– Várj még. Mi van rajtad, *ma petite*?

– Tessék?

– Ruha, *ma petite*. Milyen ruha van rajtad?

– Most ugratsz? Mert éppen nem vagyok humoromnál.

– Nem szórakozásból kérdelem, *ma petite*. És minél gyorsabban válaszolsz, annál hamarabb indulhatunk.

Már majdnem vitatkozni kezdtem, de ha Jean-Claude komolyan kérdezi, akkor tényleg fontos lehet. Leírtam neki a ruhámat.

– Egész jó, *ma petite*. Kis odafigyeléssel meg is lenne az összhang.

– Miféle odafigyeléssel?

– Vedd fel a csizmát, amit t lelem kaptál.

– Csak nem képzeled, hogy tíz centis t sarkakon fogok belibbeni?! Két lépés, és kitöröm a bokám.

– Azt a csizmát csak a magam örömére kaptad, *ma petite*. Arra gondolok, amit akkor vettem, amikor úgy felhúztad magad a másik miatt.

Vagy úgy.

– Miért nem vagyok jó cip ben?

– Azért, mert törékeny virágszál alakod ellenére rend rt sejtetsz, amit a b rcsizma talán jobban leplez, mint egy egyszer magassarkú. Ne felejtsd el, hogy egy klubba indulsz, ahol a lehet legcsendesebben és leggyorsabban szeretnék mozogni. Ha rend rnek néznek, várhatod, hogy bárki is segít nekünk megtalálni a leopárdjaidat.

– Még soha nem néztek zsarunak.

– Nem, de azt már kezdik levenni, hogy valami közöd azért lehet a fegyverekhez és a halálhoz. Ma este igyekezz ártalmatlan küls t ölteni, *ma petite*. Sokat úgysem kell várnod, hogy újra a veszedelmes önmagad lehess.

– Azt hittem, a barátod kísér majd be bennünket. Az a Nárcisszusz.

– Nem a barátom. A klub egyébként is semleges terület, már mondtam. Nárcisszusz csak arra ügyel, nehogy a cicáidnak baja essen. Azt viszont biztosan nem fogja hagyni, hogy te csak úgy becsörtess oda, mint az a bizonyos elefánt a porcelánboltba. Ahogy azt se, hogy kisebb fajta sereggel törjünk be hozzá. a hiénaemberek alfája, és a klubban csak a saját emberei tarthatják fenn a rendet. Ulfricoknak meg vámpírmestereknek nincsen szava a klub falain belül. Csak magadra számíthatsz.

– A pisztolyom nálam lesz – jelentettem ki.

– A pisztolyoddal nem jutsz fel a felső termekbe.

– Akkor hogyan?

– Bízz bennem, majd én megtalálom a módját.

Ez egyáltalán nem tetszett.

– Miért van az, hogy ha együtt intézünk valamit, sosem kezdődik a dolog azzal, hogy berontunk, és szétlövünk mindent?

– És miért van az, *ma petite*, hogy ha nem együtt intézzük, akkor szinte mindig azzal nyitsz, hogy berontasz, és szétlősz mindent, ami mozog?

– Egy null oda – adtam meg magam.

– Mik a prioritások? – kérdezte.

– Ki akarom hozni a leopárdembereket.

– És ha kárt tettek bennük?

– Akkor bosszú.

– Első sorban bosszú és csak utána a mentés?

– Nem, első a mentés, utána jöhet a bosszú.

– Jó. És ha már valamelyik halott, vagy akár többen is?

– Nem akarom, hogy bármelyikünket is lecsukják. De ha nem ma, akkor holnap vagy holnapután levadászom őket.

– Kíméletlen vagy, *ma petite*.

– Ezt most úgy mondtad, mintha hiba volna.

– Ugyan. Pusztán ténymegállapítás volt.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

Azon töprengtem, kezemben a kagylóval, vajon megdöbbszent-e, amit mondani akarok. De nem, úgyhogy kimondtam.

– Ha nem muszáj, nem akarok megölni senkit.

– Ez nem igaz, *ma petite*.

– Jó, oké. Ha bárkit is megöltek az enyémekek közül, rájuk is halál vár. De Új-Mexikóban megfogadtam, hogy nem leszek szociopata, úgyhogy próbálok úgy viselkedni, mint aki nem az. Szóval legyen rövid a veszteséglista, rendben?

– Ahogy óhajtod. – De nem hagyta annyiban. – Tényleg úgy gondold, hogy ha nagyon ér sen nem akarod, akkor nem leszel olyan, amilyen vagy?

– Úgy érted, meg tudom-e akadályozni, hogy szociopata legyek, amikor már az vagyok?

Egy pillanatnyi csend következett.

– Úgy. Azt hiszem, úgy.

– Fogalmam sincs, Jean-Claude, de ha nem rántom vissza magam sűrűn a szakadék szélére, hamarosan túl kés lesz.

– Mintha félelmet hallanék ki a hangodból, *ma petite*.

– Jó a hallásod.

– Mit is félsz?

– Félek, hogy ha beadom a derekam neked és Richardnak, elveszítem önmagam. Félek, hogy ha nem adom be a derekam, kettő közül veszítem el valamelyikőt. Félek, hogy a sok agyalásnak az lesz a vége, hogy megölnék bennünket. Félek, hogy szociopata vagyok, és már nincs visszaút. Ronnie azt mondta, hogy talán azért nem tudlak elfelejteni, és megállapodni Richard mellett, mert benned találtam valakit, akinek még nálam is hidegebb a szíve.

– Sajnálom, *ma petite*.

Nem értettem pontosan, miért kér bocsánatot, de elfogadtam.

– Én is. Szóval, hogyan jutok el a klubhoz? Ott várlak.

Elmagyarázta, és én visszamondtam neki. Aztán letettük. Együnk sem köszönt el. Valamikor régen úgy búcsúztunk volna el, hogy *je t'aime*. Szeretlek. Valamikor régen.

4.

A KLUB a folyó túloldalán, az illinois-i parton volt, akárcsak a többi kétes hír intézmény. A vámpírérdelkségek még megmaradhattak a belvárosban, gondolom, az üknagyapák és az ükvámpírok titkos egyezményeinek szupertitkos záradékaként, de a halandók – és a törvény szent szava szerint ilyenkor még a likantrópok is halandónak számítanak – jobban járnak, ha a folyó másik oldalán ütik fel tanyájukat, különben az örökkévalóságig bajlódhatnak a kínosabbnál kínosabb zóna-gondokkal. A zóna-regulák nagy részét azonban sem a városháza mulató-kézikönyvébe, sem az idevágó törvényekbe nem skribálták bele. A hivatalnokok viszont m vészi szinten zik a misztikus zóna-gondok kreálását olyan esetekben, amikor egyik vagy másik m intézmény nincs igazán ínyükre. Ha a vámpírmulatók nem vonzanák annyira a jól tejel turistákat St. Louis-ba, már azokat is régen kiszekálták volna, az fix.

A klubtól két háztömbnyire sikerült nagy nehezen leparkolnom. Még a legnagyobbvonalúbb útikalauzok se javasolják n nem egyedeknek a sötétedés utáni sétafikálást ebben a városrészben, ahová most kénytelen voltam begyalogolni. Persze, azok a n k, akikhez az útikalauzok szólnak, az esetek többségében nincsenek állig felfegyverkezve. S bár a pisztoly nem mindenre gyógyír, kezdetnek azért nem rossz. Hogy a folytatás legalább ilyen üt s legyen, közvetlen a térdeim alá – hogy ne kelljen mélyre nyúlni – egy-egy bozótvágót csatoltam. El tudtam volna képzelni kényelmesebb viseletet is, de nem vagyok az a kényes típus. Ez legyen a legnagyobb problémám. A fegyverek mellett a dzsudóban szerzett feketeövem sem elhanyagolható, akárcsak a kempotudásom. A harcm vészetek ezen fajtája azért feködt nekem, mert kevesebb er t, viszont annál több egyensúlyérzéklet követelt. Mindent összeadva, azt hiszem, alaposan felkészültem egy „kislány a nagyváros dzsungelében” típusú programra.

Az is igaz, hogy százból maximum két esetben teszem ki a lábam

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

az utcára el férficsalinak maszkírozva. A szoknyám olyan kurtára sikeredett, hogy még a combközépig ér csizmám felett is jó három-négy centi szabadon szell zött a fenekem alatt. A kocsiban még rajtam volt a dzseki, de ott is hagytam. Az éjszakai élet elég intézményében megfordultam már ahhoz, hogy legyen némi sejtésem a várható h mérsékletr l. Márpedig nem fogom a derekamra kötve lobogtatni egész éjjel. Szóval a libab r a hátamon nem a nagy bűdös éjszakában elveszett n nem egyed félénkségét volt hivatott jelezni, hanem azt, hogy majd befagy a seggem. Er t vettem magamon, és nem dörzsölgettem a karomat, igyekeztem a környékhez méltón dögös-autentikus maradni. Legalább a lábaim jól érezték magukat a csizmában, az alig öt centis sarkokon. Nem mondom, hogy nem örültek volna jobban a sportcip mnek, de nem szabad túl sokat kérni az élet t l. Ha nem gyömszöltem volna bozótvagókat a szárukba, selyeszattyán királyság lett volna.

A kések meg a pisztoly mellett volt még egy aduászom: a metafizikai pajzsom. A metafizikai pajzsoknak hihetetlenül változatos arzenálja létezik: készülhet fémb l, k b l, növényekb l, t zb l, vízb l, földb l, mondom, szinte bármib l. Mindenki másfélét alkalmaz, azon egyszer oknál fogva, hogy mindenkinek más a gusztusa. Adott mondjuk két boszi, mind a kett a követ preferálja. A két pajzs mégis totálisan különböz lesz, mert lehet, hogy az egyik egy hatalmas sziklatömböt képzeli maga elé, és már emögött biztonságban van, míg a másik egy magas k falat vizualizál, amely ódon skóciai kastélyokat szokott elkeríteni. Metafizikai szempontból mindkett egyformán állja a sarat. Én viszont úgy gondoltam, ha már pajzs, legyen kövér, mondjuk, egy egész torony. Minden pajzs úgy ölel körbe, mint egy buborék, mintha az er zárt kört alkotna körülötted. Amikor viszont a véd pajzsomat eszkábálom, minden apró kis részletet el kell képzelnem: a torony köveit, a magas, sima, sötét falakat – nincs ablak, nincs l rés –, és hogy az egész rám zárul, mint egy si betonkapszula, és csakis az jöhet be, meg mehet ki, aki engedélyt kap t lem. Ezt kell látnom magam el tt, kompletten. Tudom, hogy úgy hangzik,

mintha kényszeres lennék, de mindegy, mert m ködik, és ez a lényeg. De tény, hogy amikor nem képzelem magam elé, valami mindig belemocskol a lelkembe, valami szar. Marianne egyébként csak pár hete vette észre, hogy ennek az egész pajzstechnikának pont a lényegét nem értem, vagyis csak gányolgotok. Meg voltam gy z dve róla ugyanis, hogy ha az ember aurája elég er s, akkor megvéd, ezért azt kell ápolgatni, er sítgetni. A mestern m szerint csak azért tudtam ilyen sokáig kihúzni a magam kis pseudo-pajzsával, mert kicsi a bors, de er s. A baj viszont az, hogy a pajzsot az auráján *kívülre* húzza fel az ember, egyfajta plusz véd er ként, vagyis te és az aurád vagytok a vár, a metafizikai pajzs pedig a vizesárok meg a várfal. Remélem, reggelre sikerül meg riznem legalább az egyiket épségben.

Ahogy befordultam a sarkon, egy hosszan kígyózó sorba botlottam. Remek, pont erre van most id m. Nem is álltam be rendes, engedelmes állampolgár módjára, hanem egyenesen a bejáráthoz billegtem. Majd csak kitalálok valami okosat, mire odaérek. Kábé a sor felénél tarthattam, amikor egy alak kivált a tömegb l, és leanitázott.

Skubiznom kellett kicsit, hogy lássam, Jason az. El ször is, levágatta pihés szöszke haját üzletjancsis fazonra, másodszor meg ezüst neccpólóban parádézott, hozzááll gatyával, amelyet láthatóan a maradék hálóból varrtak. Fügefalevél helyett vékony ezüstlemezt hordott az ágyéka el tt. A szerelése annyira szemkápráztató volt, hogy csak egy kis késéssel fogtam fel, hogy a lényeg itt az átlátszóság. Hogy igazából nem is ezüst hálót látok, hanem Jason b rét egy csillogó fátyol alatt. Koncentrálnom kellett, hogy letépjem a szememet a ruciról, és végre az arcába nézzek. Alig észrevehető n megcsóváltam a fejem. Jason sosem volt kényes a konfekciós kényelmetlenségekre. Egyébként Jean-Claude öltöztet s-vérfarkasbabája volt, aki néha reggeli csemege, néha test r, máskor meg szaladj-ki-kávéeért-szépfiú. Na de ki más dekkolt volna itt ebben a hidegben félmeztelenül Jean-Claude kedvéért?!

Jason szemei csak még nagyobbak és kékebbek lettek az új sérója

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

alatt. Az arca is id sebbnek látszott, mivel látható lett a csontozat a b r alatt. Csak most esett le, hogy veszélyesen ingadozott a csinos és a sármos között. Alig volt tizenkilenc, amikor el ször találkoztunk, s bár azóta csak három évet öregedett, de kifejezetten jól tett neki. Ez a gönc viszont!

is vigyorgott, de rám, nem rajtam. Asszem, örültünk egymásnak. Az ideiglenes válással ugyanis nem csak Richardot és Jean-Claude-ot iktattam ki az életemb l, hanem a sleppjüket is. Amellett, hogy Jean-Claude játékfarkasa volt, Jason Richard falkájába tartozott.

– Olyan vagy, mint egy rpornószár. Pedig ha tisztességes holmi lenne rajtad, talán meg is ölelnék – üdvözöltem.

– Az a gyanúm, hogy büntiben vagyok, azért ez a ruha. Jean-Claude állított ide, hogy vigyelek be. Már van pecsém, gyere.

– Nincs túl hideg ehhez a szerkóhoz?

– Szerinted miért bújtam el a tömegben? – A karját nyújtotta. – Bekísérhetem, drága hölgyem?

A bal karomat engedtem át neki. Jason a másik kezével is megragadta, így a karom egy kellemetlen ezüstszendvics tölteléke lett. A háló karcolta a b r ömet.

Ahogy a lépcs höz értünk, elém került, és láthatóvá vált öltözéke minden rafinériája: az ezüst lapka, ami az ágyékát takarta, hátul tangává fajult, épp csak egy zsineg tartotta. A fels rész szabadon lógott a nadrágra, és minden lépésnél felfedte a hasát, már amit még fel lehetett bel le fedni. Ahogy belém karolt, lecsusszant a vállán a póló, és kivillant sápadt bársonyb re.

Az ajtó kinyílt, és a zene óriás tenyerével arcul csördített; nehezen mozogtunk benne, mintha térdig vízben járnánk. Nem számítottam rá, hogy a Leláncolt Nárcisszusz egy sima diszkó. Pedig szinte semmiben nem különbözött a többi táncos helyt l, a f nőkségb rdizájra hajtó egzotikumát leszámítva. Elég nagy volt, a szokásos félhomállyal, sötét sarkokkal, és ötször annyi emberrel, mint amennyi az egy f re es minimum leveg mennyiség beslukkolásához ké-

nyelmes lett volna. A gusztusomhoz messze túl hangos zenére testek vonaglottak.

Leheletnyivel értem sebben kapaszkodtam Jason karjában, az ilyen helyek mindig figyelmeztetés nélkül szakadnak rám, és pár percig fuldoklóm tőlük. Olyan, mintha nyomáskiegyenlítésre lenne szükségem, egy dizsi zsilipszobára, ahol pár perc alatt akklimatizálódhatom. Persze pont az ilyen helyeken nincs az ember lányának ideje az akklimatizálódás fényezésére. Rögtön az ajtóban nehéz az alá veszik érzékeidet, te meg éled túl valahogy.

Apropó, nehéz ez. Jean-Claude állt a táncparkett egyik oldalán, a falnál. Hosszú, fekete haja lágy hullámokban omlott a vállára, le egészen a derekáig. Emlékeimben nem volt ilyen hosszú a haja. Az arcát nem láttam rendesen, mert a táncosokat figyelte. De legalább alaposan megnézhettem magamnak. Fekete nejloning volt rajta, amely úgy simult rá, mintha a második bőrre lenne. Miközben a csupasz karjait bámultam, bevillant, hogy még nem is láttam őt így, pár órán. Hihetetlenül fehér volt a bőre a fénylő fekete ing kontrasztjában, mintha belülről ragyogna. Ragyoghatott volna is, ha Jean-Claude akarja, de ő persze soha nem süllyedt volna odáig, hogy hatalmát ilyen szemfényvesztő módon mutogassa a plebsz előtt. A nadrágja természetesen ugyanabból a fényes fekete anyagból volt, akárcsak a csizmája. Rövidre zárva, egy méter ragyogás volt a pasi, a ruhája feketéje és a bőre holdfehére.

Váratlanul felém fordult, mintha megérezte volna rátapadó tekintetemet.

Elakadt a lélegzetem, ahogy az arcába néztem. Gyönyörű volt. Az a szíveket megolvasztó szépség, ami a férfias és a nőies mezsgyéjén egyensúlyoz, de még épp hazatalál a férfiasba. Androgünnek nem androgün, de nem sok hűja.

Aztán ahogy felém indult, kukába is dobtam az androgün spekulációt, mert a járása férfias volt, kecses, mint aki saját belső zenéjének ritmusára halad a tömegben. A mozgásban már nem volt semmi nőies.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

Jason megpaskolta a karomat.

– Leveg t, Anita, vegyél leveg t – suttogta a fülembé.

Elpirultam. Hiába, ez a Jean-Claude effektus. Mint egy nyakig szerelmes tini. Jason megszorította a karomat, nehogy Jean-Claude nyakába vessem magam. Nem is rossz ötlet. Ahogy feléje fordultam, már csak pár lépésre volt t lelem. Amikor életemben el ször láttam a Karib-tenger zöldenkék hullámain, sírva fakadtam a szépségét l. Jean-Claude pont ilyen hatással volt rám: a legszívesebben zokogva omlottam volna a lábai elé, annyira gyönyör volt. Olyan volt, mint-ha egy eredeti da Vinci-t kapnék ajándékba, amit ha akarom, kiakasztok a falra, ha akarom, ráfekszem, magam köré tekerem, beborítom vele az egész testemet. Csak álltam ott, Jason kezébe kapaszkodva, a szívem meg úgy dübörgött, hogy még a tuc-tuc-ot is elnyomta. Félttem. Nem úgy, ahogy egy sötét házban, inkább úgy, mint az út kell s közepén az autó fényszóróinak keresztútjébe szorított, halálra rémült nyuszi. Két ellentétes ösztön munkált bennem: egyik felem rohant volna, hogy a karjaiba omoljon, a másik viszont menekült volna, bele a vakvilágba, ezerrel mormolva az imamalmot, hogy csak ne jöjjön utánam.

Megállt el ttem, pont olyan messze, hogy ne érhessem hozzám. Nem akarózott neki bezárni a távolságot. Vajon is félt? Vagy vette az én félelmemet, és attól tartott, elijeszt? Mindenesetre szemt l szembe álltunk, és néztük egymást. A tekintete a jól ismert mélymélykék volt, s r , fekete pillák erdejében.

Jason könnyed pusztit nyomott az arcomra, ahogy az öcsiké pusztija meg a n vérét. Még erre is összerezzenem.

– Nem jön be nekem ez a gyertyatartó szerep. – És már ott se volt.

G zöm sincs, végül mit mondtunk volna egymásnak, ha valame-lyikünk megszólal, mielőtt a három férfi csatlakozott hozzánk. A három közül a legkurtább úgy egy hetven lehetett, sápadt, szív alakú arcán vastagabb vakolat volt, mint az enyémen. Fekete haját egész rövidre nyírták, még így is látszott, hogy ha egyszer megn ne, göndörödne. Hosszú, fekete csipkeruhája el nyösen hangsúlyozta a de-

rekát, és kiemelte lapos, izmos mellkasát. A ruha szoknyarésze lágyan omlott lefelé, fekete harisnyáján kecses pókhálómintázat burjánzott. T sarkú Szandijából kilátszottak feketére lakkozott lábujjkörmei. Egyébként a kezén is fekete volt a lakk. Elb vől . De ami igazán feltette az i-re a pontot, az az alakját finom parfümként körbeleng elemi er volt. Rögtön kiszagoltam, hogy egy alfával van dolgom.

– Bemutatom Nárcisszuszt, a hely gazdáját – mutatta be Jean-Claude.

Nárcisszus kezét nyújtott. Egy pillanatra összezavarodtam: most megrázzam, vagy gálánsán megcsókoljam? Ha egyértelműen nem játszana, nyilván az utóbbi lenne a helyénvaló. Ugyanakkor az volt a sanda gyanúm, hogy nem transzvesztizál, csak éppen niben parádézik, mert erre szottyant kedve. Kezét ráztunk. Nem tesztelte a markomat, pedig a legtöbb likantróp bepróbálkozik. Nárcisszus nem szorult ilyen önigazolásra. Nárcisszus bízott magában.

A másik kettő egységesen fölénk tornyosult. A széles hátú drabális fazon izmos mellkasát brpántok fedték, vagyis az én olvasatomban félig pucér volt. Oldalt rövid, felül tüsi széke haja zselézve meredezett, fakó szemeinek tekintete nem volt éppen barátságosan. Tesója keskenyebb volt nála, inkább az a kosaras típus, azaz izmos, csak rostosban. Díszszemlére is tette rostjait ujjatlan brzakójában. Már csak pár tucat tetkót kellett volna rá, és meglett volna a sittesfíling.

– Ulysses és Ajax – kaptam meg az obligát bemutatást Nárcisszustól. A szösz volt Ajax, a barna meg Ulysses.

– Csupa görög mítosz, igazi seregszemle.

Nárcisszus rám meresztette nagy fekete szemeit. Vagy nem vette a humoromat, vagy magasról letojta. A zenét hirtelen mintha elvágták volna. Csak álltunk ott az üvöltő csendben, ami legalább olyan sokkoló volt, mint korábban a fültépő dumdumendbész. Nárcisszus egy pillanattal később már normál hangon szólalt meg, pedig a népek mellettünk még mindig hangosan üvöltöztek. Tudta, hogy le fog állni

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

a zene.

– Hírb l már jól ismerem, Ms. Blake. Kérem a pisztolyát.

Jean-Claude-ra sandítottam.

– Nem t lem tudja.

– Kérem, Ms. Blake. Kiszagolom a fegyvert még... – fejét kissé hátracsapva beleszimmantott a leveg be – az Oscar de la Renta illatán át is.

– Pedig már nem is azzal a bűdös gépszírral tisztítom.

– Nem a zsír a ludas. Érzem az új pisztolyszagot. Nemrég vette, igaz? Maga felismeri az új autószaot, én a fegyverrel vagyok így, a fém szagával.

Ha csak úgy nem!

– Jean-Claude vázolta a helyzetet?

– Természetesen. Ám nem fér össze a jó hírünkkel, hogy elfogultak legyünk. Ez itt semleges terület, és az is marad. Semmi fegyver. Ha ez könnyebbség magának, azoknál se maradhatott, akik lenyúlták a macskáit.

– Nem sok alakváltó jár fegyverrel. – Valószínű leg az arcomra volt írva a döbbenet.

– Ahogy mondja.

Hiába boncolgattam tekintetem sebészkesével az arcát, Nárcisszusz tökéletesen kifejezéstelenül nézett vissza rám. Nem parázott, és nem aggasztotta az ügy. Ez szintiszta biznisz volt, semmi több. Ugyanezt hallatszott Marco hangjából is a telefonban.

– Hiába próbálnám bekuncsorogni a Firestart, ugye? – fordultam Jean-Claude-hoz.

– Er s a gyanúm, *ma petite*.

Mintha a lelkem tépték volna ki, megadó sóhajjal fordultam a vérhiénákhoz. Még soha nem futottam össze a fajtájukkal. Nem volt nagy piros bet kkel a homlokukra írva, mit tesz velük a telihold.

– Egye fene. De ne higgye, hogy jókedvemb l teszem.

– A maga kedve cseppet sem izgat.

Farkasszemet néztünk, és éreztem, ahogy el slisszol lelkem rejte-

kéb l a szörny, majd kitelepszik az arcomra – azzal a tekintettel, amit l még egy százpróbás fakabát is kett t hátrál. Ulysses és Ajax óvatosan gazdája elé lépett, de Nárcisszus elhessentette ket.

– Ms. Blake ismeri a jó modort. Igazam van?

Kelletlenül biccentettem, de nem tudtam visszatartani nagypofájú énemet.

– Ha az enyéimnek valami baja esik, csak mert nincs nálam fegyver, teszek róla, hogy komolyabban izgassa a kedvem.

– *Ma petite* – sustorgott a fülembé Jean-Claude.

– Tudom, tudom, olyanok, mint Svájc. A megtestesült semlegeség. Ha érdekli a privát véleményem, az én értelmezésemben a semleges annyit tesz, hogy mentem a saját seggem másoké el tt.

Nárcisszus közelebb lépett, és csak centikre volt az arcomtól a helyre kis púderes orca. Másvilági energiája úgy zizegett a b römön, mint akkor ott, Új Mexikóban. Ahogy a más vér alakváltó, úgy csalogatta el is a bennem él Richard-fenevadat. Ereje csak úgy húzta magához a szörnyet, fejte át a b römön, hogy a kurta távolságot átugorva egyesüljön saját erejével. Fura érzés volt. Azt hittem, a pajzsom most már megvéd a hasonló kellemetlenségekt l. Marianne szerint azért tartom kézben nehezebben Richard bennem lakozó energiáit, mint Jean-Claude-ét, mert az én er m igazán a holtakkal szemben tud kibontakozni. De egy idegent azért csak illenék kizárni a pajzsommal.

Új-Mexikóban vérjaguárokkal hozott össze a sors. k is pont ugyanígy mellétrafáltak velem, mint most Nárcisszus. Likantrópnak néztek. Figyeltem, ahogy a szeme kitágul, majd elkeskenyedik. Jean-Claude-ra pillantott, aztán váratlanul felnevetett.

– Pedig azt mondják, ember vagy, Anita. Szerintem meg jöhetne már az a coming-out, mielőtt még valakinek rámege a b re. – Kezével végigcirógatta az arcom el tt gomolygó energiaörvényt.

– Sosem állítottam, hogy ember vagyok, Nárcisszus. Ahogy azt sem, hogy alakváltó.

A csipkeruhán próbálta letörölni kezér l az energiám maradékát.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

– Akkor mi vagy?

– Ha nem úgy alakulnak a dolgok ma este, ahogy szeretném, megtudod.

– Ha fegyver nélkül képtelen vagy megvédeni az embereidet, akkor lépj vissza. Erősebb Nimir-Ra kell nekik.

– Holnapután már meg is interjúvolok egy potenciális jelöltet.

Ez most szintén meglepte.

– Magad is elismered, hogy nem vagy elég erős a posztra?

– Csak átmenetileg vigyázok rájuk. Ha nem lenne ilyen megveszekedett fajtudatotok, már rég beteretlem volna őket valamelyik csoportba. De mind fenemód kényesek vagytok arra, hogy csak a magatokfélével álltok össze.

– Ilyenek vagyunk. Mindig is ilyenek voltunk.

Pontosan vettem az adást: a többes szám itt nem csak a vérhiénákat jelentette, hanem az összes alakváltót.

– A ti bajotok.

Elmosolyodott.

– Még nem döntöttem el, hogy kedvellek-e, Anita, de más vagy, és azt mindig értékelem. Na, legyél jó kislány, add szépen ide a pisztolyodat, és bejöhetsz a területemre – nyújtotta a kezét. A francba.

Nagyon nem akaródzott megválni az én kicsikémtől. Egy csepp túlzás se volt abban, amit Ronnie-nak mondtam. Pusztán kézzel nem bírok velük, a Firestar az a kis extra, ami az én oldalamba billentheti a mérleget. Ott lapult ugyan a két macséta a csizmámban, de azok vészhelyzetre voltak.

– Választhatsz, *ma petite*.

– Két teströmet beküldtem a fenti terembe, ahol a leopárdjaid vannak. Megtiltottam, hogy kárt tegyenek bennük, míg ide nem érsz. Addig semmi olyasmi nem történhet, amibe a cicák nem mennek bele.

Nathanielt ismerve ez halottnak a csók. De egy ilyen hely tulajdonának csak nem kell agyonragozni a problémát.

– Nathaniel nem az a fejlett önismerő. Nem tudja, hol az elég, hol

az a bizonyos pont, ahonnan már nem tud visszakapaszkodni. Ismer s?

– Akkor mi az ég haragját keres itt felügyel nélkül?

– Nem egyedül engedtem el. Elvileg. De Gregory szerint Elizabeth már az este elején lelépett.

– Is a leopárdok közül való?

Játszottam a bólogatós kacsát.

– Akkor veled kekeckedik.

– Tisztában vagyok vele. És a legkevésbé sem zavarja, hogy Nathanielén csattan a dolog.

Valamire vadászott az arcomon.

– Nem látszol dühösnek.

– Ha Elizabeth minden kis stiklijén felhúznám magam, folyamatosan pörögnék, mint egy bűgőcsiga.

Az igazság inkább az volt, hogy belefáradtam. A könyökömön jött ki, hogy egyik hasonló vészhelyzetből a másikba masírozok a macsek miatt. És a másik könyökömön meg Elizabeth kandikált ki, mert hiába állt a többiek fölött, az istennek se vigyázott rájuk, csak hogy az én seggemnek alátegyen. Nem raktam büntibe, mert nem bírtam volna vele, pedig egy jó verés nem vált volna a kárára. Ha tovább kötözködik, lassan nem lesz más opció, és lepuffantom. Most meglátjuk, mekkora gebaszt kavart, és ha valaki miatta adja be a kulcsot, akkor Elizabethnek se nagyon lesz más választása. Eléggé rühelltem, hogy nem nagyon izgat, él-e vagy hal. Sose bírtam a csajt, és nem is sokat pucsított, hogy megszeressem. Kábé hetvenezer lenne egyszer bb az életem, ha feldobná a mancsait. De ennél azért nyomósabb okok kellene, hogy valakit lepuffantson az ember. Vagy nem?

– Egy jó tanács – adta a nagyokost Nárcisszus. – A hatalmi harcokat jobb frissiben lerendezni, különben rossz vért szülnek. F leg, ha csapaton belül törnek ki.

– Kösz. Valahogy sejtettem.

– És mégis lázad.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

– Nemszeretem érzés lett volna megölni.

Némán szemeztünk tovább, kíváncsi voltam, meddig megy még neki.

– A pisztolyt – biccentett végül.

Szívszaggató sóhajjal halásztam ki a felsőm alól a kilenccmilist. Mielőtt odaadtam volna, lecsekkoltam, hogy ki van-e biztosítva. Naná, hogy ki volt.

Nárcisszusz elrakta, közben a két görögimitátor élparavánként takart bennünket a néptől. Azért nyilván sejtették, hogy nem amibá-zunk. Nárcisszusz kedélyeskedve rám mosolygott, míg visszaigazgattam a rucimat a meddő pisztolytáskára.

– szinte legyenek? Ha nem ismernék már hírből, és csak beszélésnél ide ismeretlenül, meg sem próbálnám kiszagolni a pisztolyt. Más nem nagyon próbálna egy ilyen semmi kis felső alá dugni egy ekkora stukkert.

– Paranoia a kreativitás szülőanyja – nyugtáztam.

Gésásan meghajolt.

– Lépj be, és merítkezz meg birodalmam kéjes borzalmában. – Ezzel a meglehetősen titokzatos zárszóval – és a pisztollyommal – ellibegett a tömeg megnyíló fala előtt.

Jean-Claude megtáncoltatta ujjait csupasz karomon, és már ettől izgatottan zsiszgett a börtön. Ránéztem. Esti programunk nem igényel szexuális ajzást.

– A cicák elvannak odafönn, amíg rájuk nem borítod az ajtót. Legyünk túl előbb a jeleken.

– Miért? – kérdeztem torkomban lüktető szívemet túlkiabálva.

– Üljünk le, és elmagyarázom.

Elindult a tömegen keresztül. Masíroztam utána, és gyönyörködtem a járásában, ahogy a fekete nadrág rátapadt a hátsó felére. Imádtam nézni, mindegy, hogy jött vagy ment, az eszemet vesztettem. Így is, úgy is.

A fal mellett állt pár tálcányi asztalka egy kupacban. Már nem táncoltak a parketten, helyette beérkeztek a ruhás fiúk-lányok fémvázból és

pányvábkból álló díszletet szereltek fel. Nemsokára startol a show. Nem ragaszkodtam volna hozzá, hogy elkapjam az elejét.

Mielőtt az asztalukhoz értünk volna, ahol Jason és még három tökéletesen ismeretlen alak szívószálazott, Jean-Claude félrevont. Olyan közel lépett hozzám, hogy egy laza szellőkést l egymásra tapadtunk volna. A falnak d ltem, és a lehet legkisebbre húztam össze magam, mire a fülemhez hajolva suttogni kezdett.

– Biztosabbak leszünk, ha a jelek egybeforrnak, te is tudod. De akadnak más el nyei is a dolognak. Az elmúlt pár hónapban egész csapatnyi gyengébb vámpír csatlakozott a birodalmamhoz, *ma petite*. Viszont amíg nem tudhatlak teljes bizonyossággal magam mellett, nem merek befogadni nagyobb er ket, mert nem bírnék velük. Amint a jelek egymásra találhatnak, te is érzed majd magadban vámpírjaim erejét, természetesen a mesterek kivételével. k er sebbek annál, semminthogy feltárják köt déseiket. Ez persze visszafelé is igaz: k is rád ismernek majd, és a jelekb l megérzik, meddig mehetnek el. Akár csak azt, hogy mi vár rájuk, ha próbálkoznának.

Halkan, félig magam elé suttogva válaszoltam.

– Nagyon vigyáznod kellett, ugye?

– Óvatos duhaj voltam, kínosan megfontolva minden egyes lépést.

Szorosan beburkoltam magam metafizikai véd pajzsomba. Marianne alaposan kiokosított, hogy a sérült aurámmal milyen fontos a pajzs. K vel védtem magam, tökéletes, acélkemény, pattinthatatlan k vel, melyen semmi sem hatolhatott át, se kifelé, se befelé. Jó, Nárcisszusz ereje kissé váratlanul ért, és Jean-Claude érintését l is tartottam, de tévedtem. A k masszív volt, masszívabb, mint a testem. Már koncentrálnom sem kellett, a véd pajzs akkor is ott volt, és óvott, ahogy kell. Még alvás közben is. Csak harc közben kellett vigyáznom, nehogy baja essék. Már ha az ember, ugye, otthon van véd pajzsügyben. De a hónap elején egy egész hétig dekkoltam Marianne-nál Tennessee-ben, és a pajzsomra gyúrtam. Nem mondom, hogy profi voltam, de határozottan fejlőd képes.

Szóval, véd pajzs a helyén. Érzelmileg majd' belefűltam Jean-

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

Claude-ba, de tudatilag még otthon voltam, vagyis a mestern mnek igaza volt. Bingó! A holtakat könnyebben tartóztatom fel a pajzsommal, mint az él ket. Arcomat Jean-Claude-éhoz érintettem – semmi. Véd pajzs sértetlen maradt. Bár ahogy a b re a b römhöz ért, testemen mintha végigsuhant volna a kett hús. Elillant bel lem a feszültség, és azt akartam, hogy átöleljen, hogy magához szorítson. Nem a szex miatt, nem. Ha csak annyi lett volna, már régen lezártam volna az ügyet. Valószínű leg megérezhette, mert karjaimon már ott pihent h vös tenyere, és lassan, pillékönyen végigsimította. Nem tiltakoztam, majd bolond lettem volna. De kész voltam, az biztos. A b röm borzongott, lélegzetem forró sóhajban szakadt fel.

Hagytam, hogy testem az övére fonódjon, karjaim indaként csavarodtak derekára. Fejemet mellkasán nyugtattam, hallgattam a szíve dobogását. Nem mindig ver a szíve, de ma este vert. Öleltük egymást, majdnem tisztán és sz ziesen, miközben testünk emlékezett, milyen is volt, amikor még együtt voltunk. Még szerencse, hogy annyit melóztam a metafizikai cuccokon, hogy nem aléltam bele ész nélkül a mámorba.

Kissé hátrahúzódtott, épp csak annyira, hogy lássa az arcomat.

– Itt adjuk össze a jeleket, vagy keressünk valami nyugisabb zugot? – Már nem suttogott. Már tett rá, ki hallja és ki nem.

– Nem egészen tiszta ez a jelforrasztás rész.

– Marianne nem mondta el?

– Azt mondta, hogy úgy passzolunk majd egymáshoz, mint a kirakósjáték darabjai, és hogy energiák szabadulnak fel, ha egyesülünk. De a mód kérdésében nem volt semmi konkrét. Azt mondta, az egyéni szocprobléma.

– Szóról szóra mondod fel a leckét?

– Aha.

Összevonta a szemöldökét. Még ez is zabálnivaló volt benne.

– Nem szeretnék kellemetlen meglepetéseket, *ma petite*. Még sosem csináltam ilyet. Ahogy te sem. De mivel köztünk mindig minden a szexbe torkollik, gondolom, ez sem lesz kivétel.

– Nem zárandokolhatok el egy hotelszobába, miközben a leopárdjaim odafent vergődnének, Jean-Claude.

– Nem lesz semmi bajuk. Legalábbis addig, amíg te kívül maradsz.

– Sajnálom – húzódtam el tőle. – Nélkülük nem teszem ki innen a lábam. Utána benne vagyok bármiben, de a leopárdok az első. Ott reszketnek, véreznek, ki tudja, milyen állapotban vannak, és várják, hogy kiszabadítsam őket. Egyszer én nem léphetek le egy metafizikai orgia miatt, és kész.

– A dolog nem várhat, Anita. Nem jó, hogy nincs pisztolyod, így nem verekedhetsz.

– Ha összeadjuk a jeleket, erősebb leszek?

– Mindenképpen.

– És te, neked mi a jó a buliban? – Közben kibontakoztunk, és ismét a falnak támaszkodtam.

– Újra sérthetetlen leszek, vagy majdnem, és a hatalmam is erőre kap. De ezzel nem mondok semmi újat.

– Mellékhatások? Amiről nem árt, ha tudok?

– Még én se csináltam soha, és mást se láttam, hogy megtette volna. Nekem legalább annyira meglepetés lesz, mint neked.

Csak néztem a szépséges szemeket, és sórban fohászkodtam, hogy higgyek neki.

– Nem bízol bennem, *ma petite*, pedig nem én vagyok a kerékkötő. Önmagádban nem bízol. A saját erődben. Veled valahogy soha semmi nem alakul úgy, ahogy kellene, *ma petite*. Zabolátlan vagy, vad erőik tombolnak benned, melyek felrúgnak a legjobb részeidet, és amitől szélnek eresztetted a mágikus köd képes gondolatokat.

– Ezen dolgoztam, Jean-Claude. Az önkontrollon.

– Remélem, eleget tanultál.

– Megijesztesz.

– Pedig a legkevésbé szeretném – sóhajtott.

– Nézd, Jean-Claude, mindenki folyamatosan azt hajtogatja, hogy az enyéim jó helyen vannak. De szeretnék végre rájuk nézni. Intézked-

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

zük el gyorsan.

– Nem fog olyan könnyen menni, *ma petite*. Ahhoz túl rejtélyes a dolog még el ttem is.

– Valami intimebb helyszín kellene. – Körbenéztem a klubban.

– Én is ezt magyaráztam, de te ragaszkodsz a Nárcisszushoz.

– Te viszont azt nem érted, hogy a leopárdok az els k.

– Megint nyertél – sóhajtott, és kézen fogott. – Gyere, legalább tegyük le magunkat az asztalhoz.

Legszívesebben elrántottam volna a kezem. Fura, hogy milyen gyorsan változik a kedvem. Az el bb még beleolvadtam volna, aztán meg szabadulni akartam. Persze, ha túllépek a primer reflexeken, nem a személye terhes, hanem az a sok komplikáció, ami az egésszel jár. A viszony misztikus oldala sose volt egy fátklyásmenet. Szerinte err l is én tehettem. Még jó. Igazából egyikükben sem volt semmi extra. Jean-Claude vámpírmester, Richard meg Ulfric, de ezzel ki is fűjt. A maguk módján tök átlagosak voltak. Mert az természetes, hogy mindketten er sek, ahogy az pozíciójukban lenniük kell, de a hatalmukban nem volt semmi rendkívüli. Oké, Jean-Claude-nak azért volt egy finesze: szexuális energiákból is táplálta hatalmát. Ezt akár különlegességnek is lehetett volna nevezni. A régi korokban akár li-dérc is lehetett volna, inkubus, aki a n i test kéjéb l lakmározik. És még vámpírmesteri körökben is ritkaság, hogy valaki nem csak vérrel él. Ez a része azt hiszem, elég leny göz . Két vagy három hason-sz r vérszívóval találkoztam eddig, akiknek másodlagos tápanyag-forrása is volt, de k leragadtak a jól bevált rettegésnél. És akkor már inkább a kéj legyen a hami, mint mások parája, nem? Így ráadásul kevesebb vér folyik. Általában.

Én voltam a hármásban a fekete ló, akinek az ereje valahogy nem illett egyetlen sémába se, csak a beporosodott, ósdi nekromanta legendákból hallani nagy ritkán hasonlót. De ezek a sztorik már olyan hosszú, s r szakállt növesztettek a perg évszázadok során, hogy a kutya se hisz bennük. Vagy hitt, amíg nem jött a drága Anita. Ez a nagy bűdös tényálladék.

Míg a sarokban sutyorogtunk, az asztalunk elsivatagosodott. Már csak Jason és az egyik csóka gubbasztott mellette. Ami keveset láttam az ülőbikából, az mind barna bőr volt, gatyótól a zipzáras kar-mutogatóig. A fején meg az a fajta kis csuklya volt, ami a szádon, orrodon meg a szemeiden kívül mást nem is mutat a képedben. A hóhérfazon. Személy szerint nekem futkos tőle a hideg a hátamon, de amíg nem az én reggeli kávémat hozza be, addig mindenki azt húz magára, amit akar. Aztán rám nézett, és leesett – élő emberen még nem pipáltam ilyen sápadt, jégkék husky szemeket.

– Asher – adtam hangot a felismerésnek.

Erre elmosolyodott, a szája is ismeretlenül görbült. Így már világos, minek a csuklya. Nem a perverz gusztusa miatt, vagy legalábbis azt hiszem, a szexnek alapvetően nincs köze a stílushoz. A sebeket leplezte. Egyszer, úgy kétszáz éve, egy jóindulatú templomszolga megpróbálta Asher testében kiűzni az ördögöt. Szenteltvízzel. Ami egy vámpírnál komolyabb égési sebekkel jár, mint a kénsav rendes halandóknál. A maga módján is ugyanolyan lélegzetelállító lehetett egyszer, a baleset előtt, mint Jean-Claude. Most azonban a fél arca olvadt húscsapat, a mellkasa és csípje nagy része se sokkal jobb. A maradék, már amennyit láttam belőle, ugyanolyan tökéletes volt, mint annadacu a halála napján. És hát, amit meg még nem láttam, az jobb is, ha fedve marad. Nem vagyok az a kíváncsi típus. Jean-Claude jelein az én emlékeimbe is átszivárgott tökéletes testének minden porcikája – Asher, Jean-Claude és Julianna, Asher halandó szolgálja vagy húsz évig nyomta trojkában. A nőt végül boszorkánynak bélyegezték, és máglyán égették hamuvá. Jean-Claude csak Ashert tudta nagy nehezen összekaparni az incidens után.

Bár a dráma már két évszázados volt, még mindig gyászolták Juliannát és egymást. Asher volt Jean-Claude jobb keze, de már nem voltak szerető, se nyíltszív barátok. Azt hiszem, sokminden maradt kimondatlanul, és Asher még mindig Jean-Claude-ot okolta cserben hagyást emlegetve, és Jean-Claude is unta már, hogy a bizonyítványát magyarázza. Gyanítom, nem is volt teljesen tiszta a lelkiismeret-

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

te.

Lehajoltam Asherhez, és könnyedén arcon csókoltam.

– Mít m veltél a gyönyör hosszú hajaddal? Mondd, hogy nem vágta le!

– Copfban hordom. És hosszabb, mint hinnéd. – Kezemet lágy mozdulattal emelte ajkához.

– Alig várom, hogy lássam. Örülök, hogy itt vagy.

– Még a poklot is felforgatnám, ha közben hozzád jutok. Hisz tudod.

– Ti franciák olyan édesen bántok a nyelvvel.

Halkan nevetett.

– Szerintem kezd dik a m sor – okvetetlenkedett a beszélgetésbe Jason.

Megfordultam, és figyeltem, ahogy egy hosszú köpenybe burkolt n t a felállított állványzathoz vezetnek. Mondtam már, ma este nem voltam épp kíváncsi hangulatban, valahogy nem akaródzott volna látni, mi van a köpeny alatt.

– Na, tökre nem érdekel a menetrend, essünk túl amin kell, és hozzuk ki a leopárdjaimat.

– Téged nem érdekel a m sor? – pillogott rám Jason nagy ártatlansággal, de a mosolyán láttam, hogy ugrat. Hehe.

Ahogy a metsz pillantásommal igyekeztem megnevelni, éreztem, hogy már valami mást néz mögöttem. És nem tetszik neki, amit lát. Megfordultam. Ajax volt, a görög. Jean-Claude-hoz jött.

– Negyedóra múlva kezd dik a m sor.

– Add át hálás köszönetemet Nárcisszusznak, hogy emlékeztet.

Ajax biccentett, pont mint korábban a f nőke, és elslisszolt az asztalok között.

– Mi volt ez?

– Gorombaság lenne mások el adása alatt varázsolgatni. Szóltam Nárcisszusznak, hogy nagy energiákat fogunk... megmozgatni.

– Kezdek kicsit besokallni ett l a sok ki-a-nyulat-a-cilinderb l hókuszpókusztól, nyilván átment a gyanakvásom.

– Te nekromanta vagy én meg a város Vámpír Ura. Ha szerinted mi most itt nekiállunk összeillesztgetni az er inket, abból ez a rakat halandó majd nem vesz le semmit? G zöm sincs, hogy az alakváltók mit éreznek és mit nem, de tekintve, hogy egy vérfarkas is érintett, van esélye, hogy k is vegyék a dolgot. Lélek nincs a klubban, legalábbis nem emberi, aki ne érezne meg valamit. Pontosan én se tudom, hogy mit, *ma petite*, de valamit biztosan. És Nárcisszusz komolyan a szívére venné, ha megzavarnánk a m sort.

– A világért se siettetnélek benneteket, de elbeszélgetitek azt a kevés id t is, ami még hátravan – jegyezte meg Asher.

Én a barátomtól nem értékelnék egy olyan pillantást, amit most Asher kapott Jean-Claude-tól. Mi a katyvasz lehet köztük?

Jean-Claude felém nyújtotta a kezét. Haboztam, haboztam, de azért csak belekapaszkodtam, és visszalejtettünk a falhoz, az el bbi dumcsihelyünkre.

– Hogyan tovább? – kérdeztem.

– Engedd le a véd pajzsodat, *ma petite*. Tudom, hogy t lem is védi az aurádat, de kénytelen leszel.

– Nem hinném – meredtem rá.

– Muszáj, *ma petite*. Még ha át is tudnék törni rajta, egyikünknek se lenne kellemes. És nem olvaszthatjuk egymásba az auráinkat, ha nem engedsz magadhoz.

Ez betett. Mélységes rémület áradt szét bennem. Halvány lilám se volt, mi lesz, ha itt, a közvetlen közelségében ledobom a pajzsom. Veszélyben és válságban az auráink mindig egymásnak ugrottak, és egyesültek, de nem akarom. Egyetlen porcikám se akarja. Jean-Claude mindig rávetette magát a legsebezhetőbb pontjaimra, és a véd pajzs az egyetlen, amivel ezeket óvhatom t le. Hogy dobhatnám le épp most?!

– Lehet, hogy nem vagyok képes...

– Neked kell eldönteni. Nem er ltem, de aggaszt, hogy mi lesz még ebb l, *ma petite*. Nagyon is aggaszt.

Marianne jó sok energiát ölt már belém, én meg bepánikolok. El-

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

méletben pedig fejb l tudtam a leckét: vagy lezavarjuk ezt az egészet, vagy hamarosan meghalunk. Valamelyikünk. Bármelyikünk. Talán én. A munkám során természetfeletti szörnyekkel birkóztam, pont olyan fazonokkal, akik egyb l leveszik, ha gáz van a védelmi rendszerben. Régebben, amikor még csak nem is tudtam, hogyan kell kitapogatni mások auráját, helyesbíték, amíg nem csöngött, hogy azt csinálom, addig az én aurám penge volt. És a velem született tehetséggel így egészen primán ellavíroztam. De valahogy az utóbbi id - ben egyre nagyobb és ocsmányabb szörnyetegekbe futottam bele. A szerencsét se szabad hosszasan feszegetni – egyszer lesz egy rossz lépésem, és akkor ott marad a fogsorom. Mondjuk ezzel a tudattal még csak-csak elvegetálgatok valahogy, de hogy ugyanez megeshet, ráadásul miattam, Richarddal vagy Jean-Claude-dal is... Ezt nem vette be a gyomrom. Kifordítva-befordítva tudtam a listát, hogy miért is kell megtennem. És mégis, ahogy álltam Jean-Claude-dal szemközt, a szívem a torkomban dobogott, és a véd pajzsom egy arasznyit se mozdult. Az agyam józanabbik szeglete szilárdan állította, hogy a legjobb, ha mihamarabb túlesem rajta. De hátul ott motoszkált a félsz. Lehet, hogy mégse kellene.

– És ha leveszem a pajzsot?

– Akkor egymáshoz simulunk.

Gyöngyhalásztüd mmel vagy tíz liter leveg t magamba szívtam, majd hangosan kipumpáltam a tüd mb l. És eldobtam a pajzsot. Nem olyan volt, mintha szétrúgtam volna a k falat, inkább, mintha visszaszívtam volna a lelkembe. Egyszer en csak nem volt ott többet a torony, és Jean-Claude teljes hatalma rám zúdult. Nem pusztán ezer megawattnyi szexuális vágy cikázott át belém, a halántékom mögött éreztem a szívdobbanását, nyelvemen b re zamatát. Éreztem, hogy ma éjjel már jóllakott, bár az agyammal azt hiszem már akkor felfogtam, amikor hallottam a pumpáló szívét, de most már a zsigereimben tudtam, hogy a vér, amit pumpál, valaki másnak a vére.

Keze felém rebbant, én egyre jobban beleolvadtam a falba. A kéz nem állt meg, és én menekültem volna el le, mert minden ízemben

csak az érintését kívántam. B. römön akartam érezni kezét. Le akartam tépni róla a fényes fekete ruhát, és a b. rét akartam, halotthalovány tökéletességében magamon. Olyan tisztán égett a szememben ez a kép, hogy lehunytam a pilláimat, mintha ez bármit segíthetne.

Éreztem, hogy ott van el ttem, szinte rám tapad. Karjai alatt kicsusszantam, és az asztalnál teremtem, onnan figyeltem. is engem nézett. Hátráltam, amikor egy kéz megragadta a karomat. Felsikoltottam.

Asher volt az, csak skubizott a jég tekintetével. t is éreztem, a benne megbúvó súlyos századokat, ereje feszítette a koponyámat. De ez az én er m volt, azzal, hogy ilyen masszívan kizártam a véd - pajzzsal Jean-Claude-ot, a saját er m egy részét is kirekesztettem. Ez a pajzs úgy elég trükkös melő. Gondolom, van még mit tanulnom.

Jean-Claude elindult felém, én meg hátráltam, karomon végigcsusszant Asher keze, ahogy kiszabadítottam magam. Csak ráztam a fejem, csak ráztam.

Jean-Claude egyre közeledett. Szemei feneketlen tótükrök, a pupillát is elnyelte a kék mélység. És hirtelen ráébredtem, hogy szemeit én vonzóm, az én hatalmam és csakis az én saját vágyam. Érezte, hogy feszül meg, hogy árad szét a vágy nedve a testemben, és csak jött felém. Nem benne nem bíztam. Önmagamban.

Még egyet léptem hátrafelé. És leestem a táncterre vezet lépcs n. De mielőtt még kiterülhettem volna, valaki elkapott. Izmos karok fonták körül a derekam, préseltek egy nagyon is férfias mellkas csupasz b. réhez. Könnyedén megtartott, lábaim már a levegőben kalimpáltak, és felismertem ket, a karokat, a mellkast, a b. r. illatát. A nyakam egészen kitekeredett, ahogy hátrafordultam: Richard tartott a karjaiban.

5.

ELÁLLT A LÉLEGZETEM, totál kész voltam. Fél év után most is itt van, ráadásul alig pár centire. Szívettem en szépséges arca az arcom felett, barna haja s r hullámai a b römet simogatják. Szája már-már lecsap a számra, mire el is rántanám a fejemet, ha ebben két alapvet esemény nem akadályozna meg: karjaival fogást vált a derekamon, már csak az egyikkel szorít magához, de olyan er vel, hogy lassan sikítok; a másik kezével ugyanakkor arcomat blokkolja, államot er s marka fogságába veti. És ahogy a jól ismert tenyér az arcomhoz ér... elgyengülök. Nem hadakozom – nem is lenne sok esélyem. Csak elmerülök mélybarna tekintetében, és már jön is a csók. Nem tudom, mire számítottam. Talán valami sz zies csókra, szendére, a viszontlátást ártatlanul ünnepl re. Hát súlyosan mellényúltam. Richard csókjában nem volt semmi sz zi. Olyan er vel érkezett az ajka, hogy nem nagyon hagyott választást – számát átengedtem neki, és nyelve már be is hatolt frissen meghódított birodalmába. Éreztem, ahogy megfeszülnek a szájjizmai, a nyaka, ahogy birtokba vesz, és felfedez. Azt hiszem, máskor berágtam volna az ilyen er szakos udvarlásért, most valahogy nem ment. Ha nem bénít meg teljesen egykezes ölelésével, feltehet leg felé fordultam volna, és szorosan hozzásimultam volna. De így csak egy választásom maradt – a számmal köszöntöttem, kóstolgattam, élveztem és ittam a régr l ismer s íz minden édes cseppjét, mohón, mintha színtiszta nektárt szívnék magamba a szomszédos küszöbén.

Végül húzódott el, de épp csak annyira, hogy az arcát is nekem adja végre. Most szemeim is megkapták, ami nekik jár, csak gyönyörködtem a férfias vonásokban, amit kedvesre szelídítettek a gödröcskéi. Richard maga volt a férfiasság, és ezt nem csak a külsejére értem. Mélybarna hajzuhatagába arany és rézszalakat f zött a hely villódzó neonfénye.

Száznolcvan-egynéhány centije magasából finoman engedett le a

földre. Vállai szélesek voltak, mellkasa izmos, csípje keskeny, hasa lapos, köldökét l sötétbarna sz rcsík vezette tekintetemet lejjebb és lejjebb a fekete m b r-naciig. Már megint fekete m b r! Kezdtém valami esztétikai természet deus ex machinára gyanakodni. A keskeny csíp n és a fényes fekete m b r alatti hangsúlyos dudorodáson kicsit talán többet is id ztem a kelleténél. Lehettem volna okosabb is, végül is, nyilvános helyen vagyunk, ilyenkor bölcsebb bizonyos oda nem ill jelenségeket észrevétlen hagyni. Amúgy sem áll szándékomban bárkit is kihámozni ma este a fekete m b rb l. A kötelez térdig ér b rcsizma zárta a képet. Fels testén csak féمبراكásos b rkarköt ket és passzoló nyakörvet viselt.

A hátamon egy újabb kéz érintését éreztem, mire villámgyorsan úgy helyezkedtem, hogy mindkettejüket lássam. Mert persze ez a kéz Jean-Claude-hoz tartozott. Szemeiben már nem volt semmi pszichedelikus. Végre a hangomat is el ástam valahonnan a gyomrom alól.

– Te hívtad ide.

– Megegyeztünk. Amelyikünket el bb hívod, az rögtön szól a másiknak.

– Ezt azért mondhattad volna.

– akart meglepetés lenni, hiába gy zködtem – vágta csíp re Jean-Claude a kezét.

Richardhoz fordultam.

– Ez most komoly?

– Az.

– De miért?

– Mert ha jó kisfiú lettem volna, csak leshettem volna, hogy megszólj. És azt nem bírtam volna, hogy végre itt vagy, megint láthatlak, és nem érhetek hozzád.

Erre fülig pirultam. Nem is annyira a szavai, hanem a tekintete, az arcán ég t z hozta ki bel lelem a szendét.

– Én viszont jó kisfiú voltam, *ma petite*, és mégis én iszom mindennek a levét. – Jean-Claude felém nyújtotta a kezét. – Nem

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

kezdhetnénk mi is tiszta lappal? Egy csókkal?

Hirtelen bevillant, hogy a táncparketten állunk, a fémkeret és az úgy nevezett színészek mellett. M sor híján egyel re mindenki rajtunk legeltette a szemét, és ez valahogy nem jött be. Amíg a véd - pajzsom a helyén volt, nem tudatosult bennem, hogy alakváltók tömegében állunk, de most egyb l megéreztem. Forró, elektromos sz rmeként simult rám az energiájuk, és nyilván k is pontosan kitapogatták az enyémet, a miénket.

Bólintottam. Már én is jobb szerettem volna valahol magunkban lenni. De ahogy Richardról Jean-Claude-ra néztem, azt is élesen láttam, hogy nem szabad ma este hármasban maradnom velük. Egyszer en nem bízom magamban. Egy szoba magányában semmi garancia nincs, hogy a metafizikai együttlét nem csap át testibe. Már a gondolattól zavarba jöttem. Ma nagyon irulós-pirulós a formám. Még ha kínos is itt nyílt színen lezavarni, amire készülünk, per pillanat ez a legfrankóbb választás. Itt legalább képes leszek visszafogni magam. De másutt... És a vérleopárdok már eszembe se jutottak. Csak önmagamra gondoltam, hogy hogy vibrál, és vágyakozik a b röm... a francba! A francba, Anita!

– Persze, egy csókkal. Miért is ne?

– Nem kérünk egy szobát? – kérdezte Richard csendesen.

– Nem, azt nem. Szobát nem – ráztam reflexb l a fejem.

– Nem bízol bennünk.

– Vagy inkább magamban – suttogtam.

Jean-Claude már megint engem keresett a kezével.

– Ne akadályozzuk a m sort, *ma petite*.

Csak néztem a kezét, egy pillanatra mintha megállt volna az id , csak a szívem dobant egyet, kett t, majd megragadtam. Azt hittem, majd szenvedélyesen magához húz, de nem. Jó tenyérynyi távolságra álltunk egymással szemben. Kérd n néztem rá, mire lassan arcomhoz emelte kezeit, két rebben , tündökl fehér pillangót, ujjaival lehelet finoman érintette meg b römet, óvatosan, mint aki fél, hogy a pusztá érintés ismeretlen viszonyokba sodor. Így fedezte fel a rég ismer s

tapintást, mielőtt fölé hajolt volna. Akkor ujjhegyei már határozottabban pihentek két orcámon, lecsusszantak állam ívén, és mint egy törekeny virágharangot, olyan finoman, dédelgetve tartottak.

Még soha nem éreztem ilyen bizonytalannak, óvatosnak. Még ahogy a szája a számhoz közeledett, az járt a fejemben, hogy vajon most csak direkt azért finomkodik, hogy találkozásunk más legyen, mint Richarddal, hogy ez a csók pont annyira legyen lágy és éteri, mint amennyire Richardé heves volt és mindent elsöpr. Aztán már ott voltak az ajkai, és kiürült a fejem. Épp, hogy hozzam ért, illanón, puhán. És lágyan, nagyon lágyan megcsókolt. Viszonoztam, ahogy, finoman, óvatosan, kezeimmel arcomat dédelget kezeit becéztem. Meglepően hosszú, fekete haját átdobta a jobb vállán, hogy arca jobb fele szabadon maradjon a csókban. Kezem elindult lefele az állán. Beleborzongott az érintésembe, s remeg vágya apró nyögést csalt a torkomra. Ahogy ajka ajkamra tapadt, halványan megéreztem vámpírfogainak szelíd nyomását. Kell némi rutin, hogy gond nélkül smacizz egy vámpírral, és én ki is tanultam a trükköt. Még gyakorlattal is kockázatos gyönyör, észnél kell lenni, ráadásul nekem már vagy fél éve nem volt részem a dologban.

Ahogy a nyelvem becsusszant a hegyes metsz fogak közé, megvágтам magam. Jean-Claude halkan felhorkant, és már éreztem is a vérem ízét.

Karjai már körbefonták testemet, szorosan, magamon éreztem karcsú testét. És csak csókoltuk egymást, végtelenül, egyre mohóbban, követelzben, mintha én lennék egyetlen tápláléka, és most végre felfalhatna mindenestül.

Elhúzódhattam volna, eleinte talán még lett volna rá esély. De amint megéreztem a testét, amint egymásra fonódtunk, túl kés volt. Már nem volt visszaút, az érzékek uralkodtak. Hős, kavargó szélként söpört át az aurája az enyémen. Egy borzongató pillanatig energiánk is ölelték egymást, összefonódtak, leheletük összevegyült, mint két hatalmas fenevadnak. És akkor auráink határa felszakadt, az energiák egymáséi lettek. Olyan volt, mintha szeretkezés közben fel-

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

nyílna a b r, és a test, immár határfalak nélkül, beleolvadna a másik testbe, és a két test így összekeveredne, olyan határtalan, elképzelhetetlen közelségben a másikkal, mint önmagával.

Sikoltottam, és sikoltott is. Éreztem, ahogy zuhanni kezdünk, de Richard biztos ölelésben felfogott bennünket, és lágyan a padlóra fektetett. Az er rá nem áramlott át, és ötletem se volt, hogy miért.

Jean-Claude teljes testével a földre szegezett. Ágyéka az ágyékomon. Fényes csíp jével szétfeszítette lábaimat, és becsusszant az ölembe. Érezni akartam magamban, akartam, hogy magáévá tegyen, míg az er k magukévá tesznek bennünket.

Fels testét megemelte, karjaival eltolta magát t lelem, és így testének alsó fele csak még keményebben, szorosabban feszült rajtam. És az er egyre csak n tt, óriásivá dagadt, b rünket nyalta ellenállhatatlanul, ahogy az orgazmus növekszik fényesen, és közelít mindent átható erejével.

Nem is láttam, talán inkább érzékelttem, ahogy Richard is fölém hajol, sötét árny a fények pászmájában. Valószínűleg próbáltam ki-nyögni egy tiltakozó *ne, ne csináld*-ot, de nem jött ki hang a torkomon. Megcsókolt, az er felizzott, de még mindig nem olvadt az övébe. Módszeresen végigcsókolta az arcomat, a nyakamat, egyre lejjebb és lejjebb, és akkor megvilágosodott, min dolgozik. A szívcsakráim feletti lyukhoz csókol magának ösvényt, az energiaközpontomhoz. Jean-Claude már elfoglalta a lenti er pontomat, az ölemet. Richardnak jut a szívem. Mellkasa arcom felett hullámozott, puha, bársonyos b re kísért közelségbe került. Megemeltem hát kicsit a fejem, és megízleltem. Ahogy haladt lefelé, nyelvemmel forró nyálcsíkot rajzoltam meztelen testére. Mohó ajkai már a fels met tépték, arca elt nt a kivágásomban. Szája végül a szívemhez ért, és én ugyanabban a pillanatban csókoltam számat az szívére.

Az er nem egyszer en megsokasodott, szabályosan felrobbant. Mintha egy atomrobbanás epicentrumában feküdtünk volna, az er - hullámok bel lünk pulzáltak szét az egész helységben, míg mi a zérusponton egymásba olvadtunk. Egy ragyogó pillanatig mindketten

bennem voltak, szétáradtak, mint a szél, mint egy energiafolyam, zubbogtunk egymáson át. Richard elektromos forrósága rezgett, vibrált bennünk, Jean-Claude hűvös hatalma süvített jéges viharként át ereinkben, szöveteinkben: hatalmas voltam, duzzadó, dagadozó, bennem az élő melege és a holt hidegsége egyesült. Mindkettejük voltam, és egyikük sem. Egyek voltunk és semmik sem.

Nem tudom pontosan, hogy ezután elájultam, vagy csak metafizikai idő kiesésem volt, mindenesetre, arra eszméltem, hogy a földön fekszem, Richard mellettem hever, az egyik karomat a földbe préselve, kifliként gömbölyödve a fejem és a felső testem körül. Jean-Claude rajtam fekszik, öntudatlanul, hogy alig kapok tőle levegőt, feje pedig a szabadon maradt karom mellett Richard lábán nyugszik. Szemük lehunyva, és ugyanolyan szaggatottan szedik a levegőt, ahogy én is. Kétszer is neki kellett futnom, hogy kinyögjem:

– Mássz le rólam.

Jean-Claude még mindig csukott szemmel gördült le rólam, és Richard lábát félretolva, is bekerült a farkasölelésbe.

Akkora csend volt, azt tippeltem, idő közben mindenki lelépett a helyiségből. De akkor hirtelen robajjal tapsorkán robbant, hujjogások és olyan állati hangok harsogtak, amire nincs is talán szó. Fülüketítő volt, a zajhullámok fájdalmasan nyaldosták testemet, mintha hirtelen mindenütt idegvégződések állnának ki belőlem.

Asher guggolt le mellém, ujjával tapintva ki nyaki verőereimet.

– Nyisd ki a szemed, ha hallasz, Anita.

Kinyitottam.

– Tudsz beszélni?

– Igen.

Elégedetten bólintott, és végigsimított Jean-Claude arcán, mire is kinyitotta a szemét. Elmosolyodott, és ez a mosoly Ashernek jóval többet mondhatott, mint nekem, mert elég trágár kép viszonzotta. Gondolom, valami mocskos vámpírsovinisza tréfa. Asher négykézláb átkotort Richard oldalára, vastag maroknyi haját félrehúzott az arcából, ott vajon otthon vannak-e. Richard pislogott, de sze-

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

mei totál szét voltak csúszva. Asher erre egészen közel hajolt hozzá, és hallottam, ahogy a fülébe mormogja.

– Hallasz, *mon ami*?

Richard nagyot nyelt, és köhögött.

– Igen.

– *Bon, bien.*

Kétszer is neki kellett durálni magam, de nem fogom veszni hagyni az üt s kis hollywoodi poénomat.

– Na, emberek, aki fel tud állni, tartsa jó magasra a mancsait.

Persze, egyikünk se mozdult. Testem még mindig valahol a távolban lebegett, mázsányi végtagjaimat az istennek se sikerült felvakarni a padlóról. Vagy csak a tudatom volt tele az elmúlt percekkel, és cseszett bele, hogy fekszem-e vagy állok.

– Semmi pánik, *ma chérie*, vigyázunk rátok.

Asher felegyenesedett, és mintha ez egy egyezményes jel lett volna: alakok léptek hozzánk a tömegb l. Hármójukat fel is ismertem. Jamil derékig ér raszta fonatai istenien mentek fekete b rszerkójához. Richard f test re volt, a Sköll. Vele ellentétben Shang-Da a b egynyolcvanával nem fickándozott az egyenb rben, de hát neki tényleg csak a suhogó textilek, meg a tükörfényesre vaxolt topán volt a m faja. A kínai a csapat másik védereje volt, a Hati. Sylvie pompásan festett a m b rben, rövid, barna hajában burgundi fények villogtak, ahogy mellém térdelt. Bár szerintem eszementen állt neki, ahogy a csajszi visszafogottságát ismertem, le mertem volna fogadni, hogy csak bemosó. Biztosításügynök volt, már ha nem Richard szárnysegédjeként bújt m b rbe; és a biztosítósok valahogy nem értékelik a testes vörösbor színt az alkalmazottaik fején. Még ha az az alkalmazott egy vérfarkas horda Frekije is. Rám mosolygott, és most esett le, hogy a sminkje a furcsa. Sylvie alig festette magát, és ez az er s verzió valahogy nem volt. De veszedelmesen megszépítette, át is futott az agyamon az az újszer gondolat, hogy majdnem olyan törékeny, mint én.

– Úgyis az adósod vagytok – mondta.

Valamikor réges-régen egy rusnya vámpírbagázs ruccant a városba, hogy megleckéztessék Jean-Claude-ot meg persze engem és Richardot. A kézitusák során túszoikat ejtettek, Sylvie is köztük volt. Kiszabadítottam meg minden, de közben álltam a szavam: minden egyes nyomorult vérszopó, aki akár egy ujjal is hozzáért, megkeserülte. A kivégzés nem az én érdemem volt, én csak leszállítottam Sylvie-nek a tagokat. Pár csontot megtartott szuvenírnek. Emlék a közös munkából. Sylvie sose nyávogott, hogy túl drasztikusak a módszereim. Lehet, hogy lesz az új legjobb barátni m.

A vérfarkasok test rcsapatként álltak bennünket körbe. Nem n ttek ugyan olyan nagyra, mint Nárcisszus izomagyúi, de már láttam farkasokat vérontás közben. Nem csak az izom számít, jó, ha csavaros az észjárás is. És az a csipetnyi könyörtelenség se válik a hátránnyukra.

Két vámpír is beszállt Asher és a farkasok gy rjébe. Egyikük sem volt ismer s. A n ázsiai volt, fényes, fekete haja a válláig ért. Elég barátságtalanul sandított rám, mielőtt beállt az arccal kifelé strázsáló védvonalba, várakozóállásban, kezeit lazán lógatva. Nem szívesen kérdeztem volna rá, mégis, mire vár.

A másik hímnem egyed volt, bár nem sokkal n tte túl a macskan nek öltözött ázsiait. Dús, barna haját leborotválta, csak egy kakas-taréjt hagyott a feje búbján, ami a szemei fölött jó arasznyira elfogyott hirtelen. más taktikát választott, és mosolyt dobott felém, szemeiben cseppnyi vér gondolatát ébresztette a rezes árnyalat. is kifelé koncentrált, karjait magabiztosan fonta keresztbe a szokásos, b rbe öltöztetett mellkasán.

Az egész kis kompánia fenyeget en nézett a klubközönségre, hogy mindenki vesse a kis likantróp agyába, hogy még ha mosogatórongyot játszunk is éppen, messze nem vagyunk védtelenek. Remek érzés volt. Megnyugtató, asszem.

Jason vonszolta be magát a lábak közt, orrát majdnem a földön húzta, és ahogy rám nézett kékséges szemeivel, majdnem annyira szétesett a fókusz, mint a mi triónknak. Egy fakón másodrend vi-

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

gyorral tornázta kicsit feljebb a fejét.

– Neked jó volt?

Az a téves impresszióm támadt, hogy akár ülve is kommunikálhatok, de csúnyán mellényúltam.

– Pihengess még egy kicsit, *ma petite*.

Amúgy sem volt más választásom, hát engedelmesre vettem a figurát. Valahol magasan a plafont bambultam, a katonás rendben sorjázó lámpákat. Már alig égett pár sor, szinte sötét volt a klubban. Az a szöszös derengés, ami nappal a behúzott függönyök red in surran be.

Tompa antennákkal is vettem, hogy Jason ledobta magát a padlóra mellettem, ráadásul fejét a combomra csempészte. Volt id , amikor lepöcköltem volna magamról, de az elmúlt egy évben a vérleopárdok között megtanultam elviselni a zárosabb egyéni kontúrokat, és ett l valahogy a többiekkel is toleránsabb lettem. Már többet t rök.

– *Te* meg mit l purcantál ki?

Fejét átgörgette a combomon, gondolom azért, hogy az arcom irányába nézzon, és a m velethez a vádlimba kapaszkodva kreált ellensúlyt.

– Szex és varázslás ömlik szét bel letek az egész klubban, és még azt kérded, mit l purcantam ki? Roppant vicces!

– Még egy hasonló beszólás, és viheted rólam a fejed – próbáltam gorombán nézni.

Alvósmacinak nézte a harisnyámat.

– Valaki nagyon gondosan választott bugyit!

– Lefelé, Jason!

Nem kellett kétszer mondani. Egyszer en nem bírta ki, hogy ne legyen a poéngyáros, és mindig elszámolta magát. De egyszer még rondán pofán csapja az élet – vagy egy kevésbé tréfáskedv beszélget partner.

Richard csigalassúsággal támaszkodott félkönyökre, próbálgatta, rendeltetésszer en m ködik-e a szervezete.

– Ez most ezerszer jobb volt, vagy rosszabb, mint amit eddig

együtt csináltunk? Vélemények?

– Mintha az influenza kezdetén emberesen leittam volna magam – vállalkoztam a megfogalmazásra.

– És mégis isteni – zárta Jean-Claude.

Vége összekapartam magam, és mintha tükörb 1 sasolnák egymást, addigra ketten két oldalról segít n emelték a hátamhoz a kezüket. Belehajoltam hát a tenyerükbe. Nem volt kedvem elhajtani ket. Egy: elég roggyant voltam még; kett : nem volt terhemre a testi kontaktus. Ugy fest, míg a leopárdokból barátságos, összetartó bandát igyekeztem faragni, én lettem köztük a legbarátságosabb és - összetartóbb. Az én agyamig jutott el végre, hogy nem minden segít kéz fenyegeti az imádott függetlenségemet. Meg az is, hogy a testi közelség nem feltétlenül csapda vagy hazugság.

El ször Richard ült fel, kezét le nem véve a hátamról. Majd Jean-Claude, ugyanabban a ritmusban. Aztán valamit megdumáltak a tekintetükkel, láttam. Na, máskor ez lett volna a tuti végpont, amikor én megpattanok. Bármilyen orgiasztikus volt is a szex, metafizikus vagy sem, nálam ez volt a záróakkord. Most még extrábban itt a publikum, még jó, hogy menekülni kéne kellene.

De nem húzódtam el. Richard keze tolvajtempóban elindult a hátamon felfelé, mire észrevettem magam, már átkarolta a vállamat. Jean-Claude alulról támadt – az karja a derekamat fonta át. Mintha egy óriási, lüktet n meleg, m b r fotelbe hengeredtem volna.

Egyesek szerint szex közben, orgazmusban az ember aurája felolvad, és az energiák meg a partnerek egymásba vegyülnek. Ezért is f szempont, hogy kivel csinálod. Mert nem csak a tested a tét. Most, ahogy itt ültünk a földön, ez sem volt gyengébb helyzet. Távoli zümmögésként cirkulált bennem az energiájuk. Id vel tutira megszokom, fehér zaj lesz, amit már észre se vesz az ember, annyira az élete része. Mint a véd pajzs, arra se kell külön koncentrálni, ha elég régóta nyomatja az ember. Egyel re viszont még ott buzgott bennem a felszínen, mintha még nem pattantam volna vissza rendesen a saját b römbe, és mindörökké együtt maradnánk ebben az álmatag utóra-

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

gyogásban. Nem toltam el ket magamtól, nem sok értelme lett volna. Mostantól nem kell megérintenünk egymást ahhoz, hogy egymáshoz érjünk. Ett l a gondolattól össze kellett volna rondítanom a bugyimat, de valahogy mégse tettem.

Nárcisszuszt sétált be a kör közepébe.

– Nos hát, drága barátaim, igazán elkényeztetettek bennünket!

A terem sötétebb dimenzióiból újabb taps és a szokásos hörgésorkán dübörgött fel. Nárcisszuszt felemelte a kezét, mire néma csend támadt.

– Azt hiszem, a ma esti csúcsponton mindannyian átestünk – kacaja háttérben l –, kénytelenek vagyunk hát a m sort holnapig jegelni. Elvem: ha jobbat nem tudsz, hallgass.

A köpenyes n , aki még mindig a tánctér túlvégében dekkolt, nem bírta megállni.

– Ezt én nem tudom überelni.

– Nem verseny ez, cukorfalat Miranda, de a tehetséget értékelni kell. – Nárcisszuszt egy csókot lehelt a m vészn irányába. – Ritka esemény, ha ilyen egzotikus virágba botlik az ember.

Az utolsó mondatnál már minket nézett. A szemei nagyon különös színbe fordultak, de aztán leesett, hogy a szörnyetegének a tekintetét látom – éhes hiéna szemeket.

is térdre ereszkedett, a ruháját gondosan lesimította, ami azért viszonylag bizarr hatást keltett. Férfitól elég új volt a gesztus. Jó, az se volt egy régi rutin, hogy férfiakat egyáltalán ilyen klepetusban lásak flangálni. Lehet, hogy a két dolog összefügg?!

– Szeretném ezt az egészet megbeszélni valami nyugodtabb helyen – duruzsolta, hogy már csak mi halljuk.

– Állunk rendelkezésedre – bólintott Jean-Claude. – De el bb lerendeznénk, ami miatt ide jöttünk.

Nárcisszuszt még közelebb hajolt, sustorgását már mi is csak úgy hallhattuk, ha el rébb d ltünk.

– Kezdjük inkább a beszélgetéssel. Mint mondtam, két emberem vigyáz a leopárdjaira, nem eshet bajuk. Helyesbíték, a leopárdjaidra,

mert köztetek, ha jól sejtem, már nincs enyém-tiéd.

Olyan közel hajolt, hogy arca egyik fele szinte hozzáért Jean-Claude-éhoz, a másik meg az enyémhez.

– Ki kell, hogy javítsalak. A leopárdok az enyémekek – mondtam.

– Nocsak! – fordult teljes arcával felém, közben, mintegy véletlenül, szája futólag az enyémhez ért. De lenyelem a csukámat, ha véletlen volt. – Ezek szerint nem osztotok mindenben?

– Ezek szerint. – Épp csak annyival húzódtam hátrébb, hogy ne érezzem magamon a b rét.

– Jó tudni – susogta. Jean-Claude szájára hajolt, megcsókolta. Be-lém dermedt a szufla, hangyám se volt, most mit kellene lépni.

Jean-Claude közel se volt ilyen bizonytalan. Ujját a férfi mellk-sához nyomta, és eltolta magától. De nem fizikai er vel, hanem va-rázslattal, egyesült jeleink erejével. Olyan könnyedséggel, magától értet d , parancsoló gráciával nyúlt az új er höz, mintha évezredek óta élne vele.

Nárcisszuszt láthatatlan er k taszították hanyatt, én is éreztem minden csontomban a súlyát. És tudtam, hogy a teremben mindenkin átsuhant. A hiéna a padlón kuporgott, szeme megb völtén tapadt Jean-Claude-ra és a hármasunkra. Amit láttam benne, sokkal inkább követel dz éhség volt, mint düh; az elutasítottság haragja lobogott benne.

– Vonuljunk vissza valahova. – Nem tágított.

– Az lesz a legbölcsebb – hagyta rá Jean-Claude.

A kurta párbeszédben ott feszült a sok ki nem mondott gondolat. Éreztem, hogy Richardnak sincs lövése, mi ez a m sor, de azért felé fordultam. Hirtelen közvetlen közeln l néztem a szemébe, akár össze is csókolózhattunk volna. Egyikünk se er ltette magát, gesztusok nélkül is egyb l levettük, mire gondol a másik, nem kellett hát váll-rándításokra pazarolni az id t. Nem a telepátiagombot kapcsoltuk be, belülr l ismertem a gondolatait, mintha a sajátjaim lettek volna. Empatikusan voltunk egymással finomra hangolva, arcának nüansznyí változásáról is rögtön értettem, mi a pálya.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

Még mindig a két fiú karjainak kosarában ültem, és az a rengeteg pucér b r, ami összeért... a hátam, Richard mellkasa, Jean-Claude karja... Az egész úgy volt jó, ahogy. Úgy értem, egyértelmű volt, a leghelyesebb állapot. És azt is érzékelttem, hogy Jean-Claude ismét rám figyel, arra tekertem hát a búrám.

Szédít tekintetében kimondatlan és kimondhatatlan világok kavargtak, és az enyémben most elször nem a falakat látta, amelyek kívül rekesztik szavait. Száz, hogy a jegyek tehettek róla, de azon az éjjelen bármit kérhetett volna t lemm; bármit, és én gond nélkül rábólintottam volna. De a kimondatlan kimondatlan maradt, és csak ennyit kérdezett.

– Lerendezzük Nárcisszusszal gyorsan a bizniszt?

Hangja bársonya ugyanúgy simogatott, mint máskor, de a szemében bizonytalanság és vágyakozás ült, amit máshogy talán ki se lehetett volna fejezni. Egy örökkévalóság óta vártuk már ezt a pillanatot, amikor átadom magam végre. Nem az én szavaim voltak ezek, sokkal inkább lehettek Jean-Claude gondolatai, bár Richard teste is olyan szorosan simult hozzám, hogy már elveszítettem a fonalat, melyik gondolatnak ki a gazdája...

Már a jelek egyesítése előtt is adódtak ilyen pillanatok, amikor gondolataik beáradtak a fejembe, horrorisztikus villanások – rémálomszerű képek, ahogy g zölg állati tetemeket tépnek szét, vagy vadidegen emberek vérért isszák. Ettől futottam ki a világból, hogy ennyire eggyé váltunk, és az énem megsz nik külön létez ként élni, ez rémisztett halálra korábban – menekültem, hogy egyben marad hassak. De ma éjjel már nem t nt fontosnak. Talán, hogy a jegyek egymáséi lettek; ez a nyugi a nagy metafizikai nász utóhatása. De attól hogy vágom, miről van szó, attól még arról van szó. Nem semmi kis este!

– Jól vagy, *ma petite*? Én alaposan feldobódtam, jól felpörgetett ez a dolog. Te még mindig gyenge vagy?

– Nem – ráztam a fejem. – Prímán vagyok.

A prima azért nem passzolt teljesen. A felpörgetett az sokkal job-

ban fedte a helyzetet. De nem ülhettem a babérjaimon. A vérleopárdok még mindig fent vannak Marcoékkal, és lassan pirkad. Szeretném kihozni ket még reggelig. Aztán... a porcikáimban tudtam, hogy a ma éjszaka a nagy éjszaka. Ha végre hármásban maradhatnánk valahol, csak k meg én, mindent helyre pofoznánk. Kitalálnánk az életünket.

Richard és Jean-Claude egyszerre álltak fel, a farkas tettekrekésziségevel és a vámpír nagyív könnyedségével. Csak pislogtam fel rájuk, és egyszerre bekattant, hogy alapvet en nem ezért jöttem. Valahogy hidegen hagytak a leopárdjaim, és ez azért kezdte kaparni a cs röm. Ez a nagy metafizikai átélés totál kirángatott mindent a koponyámból, helyre kellene ugrasztani a barázdákat. Mentsd meg a leopárdokat, mentsd meg a leopárdokat, mantráztam. Kezdték végre megint testet öltetni a fejemben. Tettelegesen is megpróbáltam kirázni bel le a szexet meg a sok varázsjátékot; és a Richard szeméb l felém áradó lehet séghalmazt. Nem rágondolni. Jean-Claude már jóval óvatosabban figyelt, de neki alaposan betanítottam, hogy velem nem árt a három lépés.

Kinyújtottam a kezemet. Soha, de soha nem kértem segítséget, hacsak nem robbantam le drasztikusan, ami nálam a térdlövésnél kezd dik. Most azt akartam, hogy k segítsenek fel. Egymásra is néztek, ilyet még nem éltek meg, aztán egyszerre, mint két koreografált balettáncos, megragadták a mancsaim.

Felsegítettek, de gyanakvó bizonytalansággal sasolták minden mozdulatomat. Biztos attól féltek, hogy mindjárt a nyakamba kapom a lábam, és visítózva lécelek le az idilli édeshármásból. Nem lett volna meglep . Mókás helyzet, mosolyogtam.

– Hozzunk ki minden macskát egyben pirkadatig, és váltsuk meg a világot. Vagy legalábbis önmagunkat.

Már megint dumált a szemük. Jean-Claude biztatóan unszolta tekintetével Richardot, mintha azt mondaná, *Na, gyere, kérdezd már meg!* Alapjáraton bepöccintett volna ez a konspirációsdi, de most nem alapjáraton pörögtem.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

– Ezt úgy érted...

Bólintottam, és Richard megszorította a kezemet. A másikban Jean-Claude-é szokatlanul békésen lapult.

– Ugye tudod, *ma petite*, hogy erről az újdonsült... – kereste a szavakat – hajlandóságodról nem mi tehetünk. Valószínűleg az egyesülés mellékhatása. Később nem ér minket vádolni.

– Tisztában vagyok vele, de nem nagyon izgat. – Nagy hülyeség volt így ráhagyni, de tényleg nem izgatott. Olyan volt, mintha részeg lennék vagy repülnék, és hiába igyekeztem ezt tudatosítani, még ez se számított.

Jean-Claude megkönnyebbülten fújta ki a szuszt, és Richardról is hasonló szikla gördült le. Ezek most megkönnyebbültek, és én voltam a görgeteg, ami nyomta őket. Hát mostantól majd igyekszem nem nyomasztani őket. Új életcél, hahó.

– Bizniszeljünk íziben, aztán menjünk végre a vérleopárdokért.

Jean-Claude ajkaihoz emelte a kezemet, és végigcirógatta ujjperceimet.

– És hagyjuk el már ezt a helyet.

– És hagyjuk már el ezt a helyet – bólintottam.

6.

ÉVEK ÓTA NYAGGATTAM Jean-Claude-ot a monokróm színvilága miatt, hogy nem tud lekattanni a feketér l. Nárcisszusz hálójába lépve mentálisan ezer pardont rebegtem felé – a fekete valahol itt kezd dött. Minden éjszín volt, feketénél is feketébb, és ez nem költ i túlzás. Fekete volt a hajópadló, a falak, az ágy, a félrehúzott nehéz függönyök. Némi fémes csillogás törte csak meg ezt a masszív sötét képet: a falakról, a mennyezetr l csüng láncok és egyéb ravasz eszközök ezüstje. A hatalmas ágy leginkább tripla volt, az orgia-szériából, négy vaskos lába a létez legfeketébb és vaskosabb fából faragva, er s, ezüst gy r kkel lánc és még több lánc rögzítve oda is. Ha randira jöttem volna, most olyan széleseben pucolnék el, hogy ajaj. De nem randira jöttem, úgyhogy kis csapatunk fegyelmezetten bemasírozott.

Úgy képzeltem, hogy a szado-mazoknak van egy kis „kínzókamrájuk”, ahol: a szexet gyakorolják, és külön egy hálójuk, ahol alsznak. A kett nekem valahogy nem fér meg egy helyen. Nárcisszusz talán sosem pihent; még álmában is csak a huncutságokon járt az esze.

Persze, a szemközti falon volt még egy ajtó, és a másiknak úgy egy harmadát fekete függöny borította. Lehet, hogy a kettes számú ajtó mögött van az igazi hálószoba. Vagy a függöny mögött egy hálófülke, plüssmacikkal.

Egyetlen szék árválkodott a szobában, azon is b rszíjak fityegtek, úgyhogy Nárcisszusz inkább az ágyra invitált bennünket. Nagyon nem tombolt bennem a leülhetnék, de Jean-Claude már el is heveredett, a szokásos könnyed eleganciájával, olyan vámpírosán, úgy hanyatlott hátra a párnákra, mintha otthon lenne. De igazán Richardtól mentem a falnak. Jean-Claude bárhol fesztelen, azt tudtam; de Richardban a saját kelletlenségemet és bizonytalanságomat kerestem, közben meg, ahogy észrevettem, meg se hökkent, mint akinek a gye-

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

rekszobája is szögekkel volt kiverve. Aztán ahogy jobban megnéztem, még a szemem is belekerekedett a látványba: a karköt jén meg a nyakörvén a fémszegecsek inkább riglik voltak, pont az ágyakon himbálódzó láncokhoz illettek. Nárcisszusz akár rögtön ki is pányvázhatta volna. Korábban meg se néztem, evidensnek vettem, hogy a klubhoz öltözött, ez egy ilyen m faj. Elvégre az én csizmám is illett a képbe. De akkor is... nem rázta meg a látvány. Csak én voltam kiakadva.

Jó tudom, már elhatároztam, hogy nagy szex lesz az éjjel, csak jussunk már ki ebb l a klubból. De ahogy így az ágyon heverték, mintha k is részei lennének a fekete fílingnek, mi tagadás, elbizonytalanodtam. Lehet, hogy még mindig halvány ibolyám sincs, mibe keveredtem?

Asher nem tette le magát, múzeumosat játszott, minden ezüst kütyüt megszemlélt. Az érzéseit nem éreztem olyan tisztán, mint a többiekét, de az virított, hogy neki sincs baja a hellyel. És nemcsak pózolt. Nárcisszusz Ajax kíséretében viharzott be. A sleppet kint hagyta a folyosón, cserébe a mi farkasaink se szállták meg a szobáját. Gondolom, úgy már nehéz magánbeszélgetést tartani, ha kétszámjegy a néz közönség.

– Nyugi, Anita. Nincs semmi a szobában, ami akaratom ellenére fájdalmat okozhat neked. És te nem akarod, úgyhogy nyugi – nyújtotta felém Richard a kezét.

Ha ezzel most biztatni próbált, eléggé mellél tt, de azt beláttam, hogy igaza van. Régebben azt hittem, ami igaz, az jó is. Mára kicsit kiábrándultabb lettem, az igazság se nem jó, se nem rossz. Nincs öszszefüggés. Pedig mennyivel tisztább volt minden az én kis fekete-fehér világomban...

Nem szívóztam, vigye csak a kezem, ha akarja. Lehúzott az ágyra maguk közé. Vágtam, hogy Nárcisszusz kis játszmáit ütnünk kell valahogy, és a zárt trojka a legbiztosabb figura, de sehogy se csíptem, hogy nem egyszer en maga mellé húzott. Riasztó gyorsasággal apadt a meleg biztonságérzet, amibe a jelek egyesítésének utóhatásaként

beburkolóztam. Produkál bizarr dolgokat a mágia.

Merev kényszeredettséggel feküdtem a két pasim közt az ágyon.

– Mi a baj, *ma petite*. Hirtelen olyan feszült lettél.

– Csak az én extrém gusztusom nem veszi be ezt a szobát? – vontam fel a szemöldököm.

– Jean-Claude-nak nagyon bejött régebben – jegyezte meg Nárccissusz.

A harisnyásan szambázó vérhiéna felé fordultam.

– Ez meg mit akar jelenteni?

– Egyszer régen engedtem a kellemetlen csábításnak. Meg kellett tennem. De az már a múlt – válaszolt helyette is Jean-Claude.

Erre leesett az állam. Jean-Claude-ot lestem, de csak Nárccissusz suhogását figyelte.

– Nem rémlik, hogy olyan nagyon kellemetlenül érezted volna magad – cicázott a hiéna, és az ágy távoli oszloplábának dlt.

– Mert még a legrosszabból is igyekszem kihozni a legjobbat – sistergett a válasz. – Mellesleg Nikolaos parancsára jöttem. És Nikolaos nem kedvelte, ha megtagadják a parancsát.

Nekem is volt már szerencsétlenségem Nikolaos-szal személyesen találkozni. A Város régi Úrn je hátborzongató vámpírszemély volt.

– Á, szóval csak a parancsot teljesítetted. Kelletlenül, mint monddod – Nárccissusz berágott.

Jean-Claude megcsóválta a fejét.

– A tested kellemes, Nárccissusz. Amit viszont a szeret iddel m - velsz, már ha a szeret id egyáltalán állják a sarat, az nem... – a cip je orrára meredt, mintha a megfelelő szót keresgelné, majd egyenesen Nárccissusz szemébe mélyesztette örvényl , éjkék tekintetét. Az alakváltót mintha orrba pöccintette volna egy nagy kalapács – egy jókép , elb vől kalapács.

– Az nem *mi*? – kérdezte elfúlón.

– Nem az én gusztusom szerint való – vontam meg a vállát Jean-Claude. – Különben én se lehettem olyan nagy élvezet neked, hiszen nem teljesítetted, amit néhai Úrn m kívánt.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

Hopsz, arról én tehettem, hogy Nikolaos már csak néhai. akart megölni engem, de nekem volt mákom. halott. Én nem. Ezek után lett Jean-Claude a Város Ura. De nem kitervelt akció volt. Vagyis, magam részér l nyugodtan állíthatom, hogy spontánul védtem magam. Azon még témázzgathatnánk egy ideig, hogy vajon Jean-Claude-ot mennyire érte váratlanul a fordulat. Nem véletlen, hogy Richardban hangyányit jobban bízom.

Nárcisszusz még mindig az ágy lábát karolta, de egyik lábával fel-térdelt az ágyra.

– Nagyon is élvezetes voltál. – Az arcát látva a legszívesebben pi-rulva félrefordultam volna. Ezt az egészet kettesben illett volna meg-beszélniük. Jó, hát ahogy Jean-Claude-ra nézett, nem annyira dum-csizni szeretett volna... A vámpíromban viszont csak az a vágy lükte-tett, hogy minden félreértést elsimíts. Ezt éreztem. Bár Nárcisszusz fejébe nem volt belép m, az vágyaira is jó eséllyel fogadhattam volna. A kett fényévekre volt egymástól.

– Nikolaos mindenesetre úgy látta, hogy én nem teljesítettem a pa-rancsát.

– Nem léphettem vele szövetségbe. Még ha téged kaptalak volna is cserébe.

Jean-Claude szemöldöke erre az éig szaladt.

– Nem rémlík, hogy én is része lettem volna az alkunak.

– Miután nemet mondtam, az Úrn d igyekezett vonzóbbá tenni az ajánlatot.

Nárcisszusz négykézláb elindult az ágyon. Úgy pucsított, mintha valakit várna a fara mögé.

– Csak nem?

Nárcisszusz lassan araszolt az ágyon, a ruhája egyre feljebb és fel-jebb gy r dött, ahogy behajlított lábait húzta az ágyne-m n.

– Nekem ígért, örökre. Azt tehettem volna veled, amit csak aka-rok.

Lábujjam hegyét l a fejem búbjáig cikázott végig bennem a jeges-rémület. Még nem voltam nagy spíler, nem esett le rögtön, hogy nem

a saját rémületem. Richarddal egyszerre pillantottunk Jean-Claude-ra: az arca a régi higgadt, vonzó, enyhén unott póker maszk volt. De mindkettőnkben ott remegett az éjféketén visítő rettenet, amit érzett. Hajszálon múlt, hogy nem lett belőle Nácisszus örök... vendége.

Félelme még az alakváltónál is hatalmasabb volt. Képek villantak fel az agyamban, emlékek. Deszkára kötözve fekszem, hallom a korbács suhogását, érzem, ahogy a húsomba mar, és tudom, hogy még csak most kezd dik. A végtelen kétségbeesés hulláma nyaldosta az emléket, úgy kellett visszanyelnem a könnyeimet. Valami zavaros emlékkép a falhoz bilincselte, testemet zöld gennyben fürd , rothadt kezek cirógatták. Aztán elfordítottak egy kapcsolót, és az emlékeket mintha elvágták volna. Azt még éreztem, hogy a test, amit a kezek gyaláznak, férfitest. Nem a saját emlékeim voltak. És amikor Jean-Claude-nak leesett a tantusz, hogy átkirándultak az én fejembe is, gyorsan blokkoltak le.

A borzalom ott dekkolt a tekintetemben, ahogy Jean-Claude-ra néztem. Szerencsére a hajamtól Nácisszus nem láthatta, mert hiába is próbáltam volna most a blazírt figurát. Még mindig a könnyeimet nyeltem, Jean-Claude meg ott hevert madamrökamié pózban, és az arcán semmi.

Nem Nácisszus kínzásainak emléke szánkázott át a fejembe, hanem a korábbi, ezer meg ezer szexuális zaklatás képe. És nem a fájdalom csavargatta annyira a szívemet, hanem a végtelen reményvesztettség, ami az emlékeket fojtogatta. Az a tudat, hogy nem uraltam... Jean-Claude nem uralta a saját testét. Nem kurválkodott, vagyis nem pénzért csinálta. A hatalom, az volt itt a kulcs. Évszázadokon át adta-dobta a testét az éppen regnáló Város Ura, Úrnak je parancsa szerint, a jó pozícióért vagy a biztonságért cserébe. Ez a része nem volt nagy novum. De bugyuta kiscserkészésként mindig úgy képzeltem hogy volt a nagy hódító. Pedig az emlékeiben a hódításnak még a távoli szaga se érzett.

Nyögésfelét hallottam Richard felől, leakadtam Jean-Claude-ról, és láttam, hogy az ő szemei is könnyektől fénylenek. Szép kis alakok

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

vagyunk. Arcán a saját néma döbbenetemet láttam viszont. És ahogy egymás tekintetében kerestünk volna valami fogódzót, egy könnycsepp engedelmeskedett a gravitációnak, és megindult lefelé az arcán. Szinte ugyanabban a pillanatban már éreztem is a forró, nedves ösvényt, amit az én arcomon egy másik könnycsepp szab magának.

A kezemet kereste, és nem húztam el. Kicuppantunk a sírdogálásból, és visszafordultunk Jean-Claude-hoz. azóta se szakadt le Nárcisszuszról, mozgott a szája, beszélt hozzá, de az agyamig nem jutottak el a szavai.

Nárcisszusz egyre közelebb négykézlábazott hozzánk, már akár mégis érinthetett volna bennünket. De nem *bennünket* akart megérinteni.

– Édes, drága Jean-Claude, azt hittem, már rég kiirtottalak a fejemből, de ahogy ma este láttalak ott a földön ezzel a kettővel hancúrozni... – ahogy Jean-Claude felé nyúlt, Richard elkapta a csuklóját.

– Ne érh hozzá. Soha többé ne érh hozzá!

Nárcisszusz egyikről a másikra nézett.

– Micsoda birtoklási vágy! Ez aztán szerelem a javából!

Páholyból figyeltem, ahogy Richard karizmai megfeszülnek, úgy szorongatja a törékeny kis csuklót.

– Ó, ez a hatalmas erő és szenvedély! Még az is lehet, hogy eltöri a karomat, csak nehogy a hajkoronához érjek?!

Nárcisszusz kacagásában nem a félelem remegett. Jól szórakozott. És felizgatta a fordulathoz! Ahogy Richard hozzáért, ahogy fenyegetően tornyosult fölé... Élvezte, a perverz.

Richard is átlátta a pályát, de akkor se engedte el a kezét. Inkább addig csavarta, míg Nárcisszusz kibillent az egyensúlyából, és teljes testével nekitántorodott. Ez azért meglepte. Richard egy pillanatra sem eresztette el a karját, a másik kezével meg átfogta a nyakát. Nem szorongatta meg, nem csinált semmit csak ott parkolt a nagy, sötét kéz a vérhiéna sápadt bérében.

Ajax testéről erre már leolvadt a falról, és közelebb táncolt, de Asher elállta az útját. Itt mindjárt nagy gáz lesz, még kettőig se na-

gyon számolhatok. F szabály szerint én voltam arra hajlamosabb, hogy eldurranjon az agyam, nem Richard. Általában én kavartam idegb l egy nagyot a nehéz helyzeteken.

Az a gyanúm, Nárcisszusz inkább érezte, mint látta az izomagyú-ját, mert Richard a másik irányba csavarta a testét.

– Nincs semmi baj, Ajax, semmi baj. Richard nem csinál semmi rosszat.

Erre Richard mégis csak csinált valami rosszat, mert Nárcisszusz lélegzete jó hosszú pillanatra bennszakadt, aztán siktva jött ki minden, ami feltorlódott.

– Nyugodtan törd ki a csuklómat, ha ez az el játék része; de ha semmi köze a szexhez, akkor az embereim elintéznek, mindannyiótokat!

Szavai higgadtak voltak, a hangszint viszont abszolút nem. Átíz-zadt rajta a fájdalom, de a nagy várakozás is, hogy mindegy, melyik alternatívát választja Richard, begerjed.

– Ne akard, hogy a kegyeire szoruljunk, *mon ami*. A vendégei vagyunk ma este, ez az birodalma. Tiszteljük benne a házigazdát, amíg nem él vissza a tiszteletünkkel.

Nem volt száz százaléig tiszta, mit ért Jean-Claude a házigazda tiszteletén, de az valahogy derengett, hogy az nem feltétlenül a kánon része, hogy kicsavarjuk a végtagjait. Megérintettem hát Richard vállát, amivel nem utolsó láncreakciót indítottam be. Richard összerez-zent, ami valami igen kényes meglepetést hozott a csuklót tartó kéz-nek, mert Nárcisszusz halkán, panaszosan nyüsszent egyet, mint aki-nek fáj. Gondolom, már a minimum harmadik háromszázhatvan fokot írta le a fehér csukló.

– Jean-Claude-nak igaza van, Richard.

– Látod, Richard, még Anita is józanságra int, pedig nála forrófej bb n személyt még nem hordott a hátán a föld – azzal Jean-Claude is el rehajolt, és Richard másik vállát ragadta meg. Két oldal-ról fogtuk. – Rádadásul, *mon ami*, a már elszenvedett kínokat nem váltja meg a fájdalom, amit ennek itt okozol. Nem hullott ett l keve-

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

sebb vér; nem veszett kevesebb hús; és nem csökken a gyalázat. Vége van, az emlékek nem bántanak.

Eddig meg se fordult a fejemben, hogy esetleg Richard és én nem ugyanazokat az emlékfoszlányokat láttuk. Elég ocsmány volt az is, ami hozzám eljutott, de ennyire nem ütött ki. Lehet, hogy ez valami pasis dolog. Lehet, hogy egy fehér, felső-középosztálybeli, tisztavér angol srácnak, mint amilyen Richard, a szexuális erőszak sokkal mélyebb ütés. Emészthetetlen. Végül is, én nem vagyok, én abban a tudatban nem tettem fel, hogy az ilyesmi akár velem is megeshet. Lehet, hogy neki eddig meg se fordult a fejében, hogy vele ugyanúgy megtörténhet.

Richard halkán, hömpölygő torokhangon szólalt meg, mintha a szörnyetege valahol ott somfordálna a jóképű felszín alatt.

– Ne próbálj többet hozzáérni, Nárcisszus, vagy nem fogom viszsza magam.

És lassan, óvatosan eleresztette áldozatát. Arra számítottam, hogy Nárcisszus majd fájó csuklóját babusgatva gömbölyödik össze a takarón, de alulbecsültem. Vagy túl. Mert a csuklóját ugyan megtapogatta, de egy centit se mozdult, teste még mindig Richardnak feszült.

– Elszakadt a szalag a csuklómban. Az sokkal lassabban gyógyul, mint a csont.

– Tudom – jött a halk válasz. Az indulat még ebből az egyetlen szóból is mart, mint a sav.

– Gondolatban is utasíthatom az embereimet, hogy hagyják a nérleopárdjait a sorsukra.

Jean-Claude bólintott Richard kérdésére.

– Nárcisszus telepátikusan is érintkezik az... embereivel.

Richard Nárcisszus vállaira lapátolta a két nagy tenyerét, gondolom, el akarta végre tolni magától. De Nárcisszus megelégelte.

– Akaratom ellenére fájdalmat okoztál nekem. Így nem tarthatom be az ígéreteimet, nem kaptok szabad utat.

Richard megdermedt, és hátizmai hirtelen megfeszülése is elárulta bizonytalanságát.

– Mir l beszél? – kérdeztem, bár nem tudtam pontosan, kit l.

– Egész kis hadserege van az épületben meg a környéken. A vérhiénák csapata – Jean-Claude vette magára a kérdést.

– Ha a vérhiénák olyan nagy durranás, akkor miért nem emlegeti ket mindenki egy sorban a farkasokkal meg a patkányokkal?

– Mert Nárcisszus nem kedveli a nyílt kártyás meccseket. inkább a háttérben irányít, *ma petite*. És a többi alakváltó szorgosan keresi a kegyét. Apróbb ajándékok és a többi és a többi.

– Mint Nikolaos.

Jean-Claude bólintott.

– Ti mivel kerestétek a kedvét? – néztem Richardra, aki arrébb csusszant, hogy ne kelljen végre a vérhiénához érnie.

– Mi? Semmivel.

– De ez nem marad így örökké – masszírozta a csuklóját Nárcisszus.

– Kötve hiszem.

– Egyezséget kötöttünk Marcus-szal és Rainával. A patkányokkal együtt el írták, hogy embereim száma nem haladhatja meg az ötvenet. És én nem a fenyegetések miatt mentem ebbe bele. Hanem azért, mert kölcsönösen megtaláltuk a hangot. Hozták az apróságokat.

– És ha nem fogadod el az alkut, kitör a háború. Az egyik oldalon mi meg a patkányok, a másikon ti. És a biztos kudarccal. Mi ez, ha nem fenyegetés?

Nárcisszus vállat vont.

– Lehet. De azon még nem gondolkoztál, mi járt a fejemben Marcus halála után? Te átvetted a vezetést. Én pedig vártam az ajándékaimat. De hiába vártam. Még azok se jöttek, amikhez pedig már nagyon is hozzászoktam – és rám nézett. – Amiket leginkább t led vártam volna, Nimir-Ra.

Az este nem voltam túl erős a zavarom leplezésében.

– A vérleopárdjaid – világosított fel Jean-Claude.

– Úgy bizony. Gabriel, az el z alfájuk, nagyon, nagyon kedves barátom volt.

Sajnos én öltem meg ezt a kedves barátot, kezdett hát kínos irány-

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

ba görbülni a beszélgetés.

– És Gabriel átengedett neked pár leopárdot?

A sz r is felállt a hátamon a mosolyától.

– Mind jártak már nálam, kivéve Nathaniel. – A mosoly lehervadt.

– Feltételeztem, hogy Nathaniel a kis kedvence, a saját házicicája, azért nem játszhatok vele én is. De voltál szíves felvilágosítani, és rájöttem, hogy mi volt az igazi ok. – Felém hajolt úgy, térdeltében. – Gabriel tartott t le, hogy túl messzire jutnánk mi ketten Nathaniellel.

– Odalenn nem látszott, hogy túlságosan meglepett volna a hír – nyeltem egy nagyot.

– Lehazudom a csillagokat is az égr l, Anita. Vésd jól az eszedbe.

– Újra Richardhoz fordult. – Mikor is halt meg Marcus? Egy jó éve? Minthogy azóta nem érkezett több ajándék, a részemr l úgy értelmeztem, hogy az egyezségnek vége.

– Mire akarsz kilyukadni?

– Már több mint négyszáz vérhiénám van, még az államhatárokon túlról is érkeztek. Felvesszük a harcot a vérfarkasokkal és a patkányokkal. Immár nem vagyunk senki csicskása!

– Mit képzelsz... – kezdte Richard, de Jean-Claude félbeszakította.

– Egyezzünk meg.

Éreztem a nyugodt szavak mögött megbújó félelmet, nyilván Richard is. Egy szadistától az ember nem kérdezi meg, mire vágyik. Maximum felajánlod, amit még hajlandó vagy beáldozni.

– Bocsáss meg, Richard, a farkasaid már Jean-Claude farkasai is? Megosztott uralom? – packázott a t zzel Nárcisszusz.

– Én vagyok az Ulfric, én tárgyalok. Senki más. – De a hangja óvatosan csengett, már nyoma sem volt benne az el bbi kirohanásnak. Még soha nem láttam ilyennek, és elég nemszeretem érzéseket ébresztett bennem. Pont úgy reagált, mint én. És ez elgondolkodtatt... belém átosont az szörnyetege és Jean-Claude h vös éhsége.

k vajon mit kaptak t lem?

– Pontosan tudod, mit akarok.

– Okosabban teszed, ha azt nem kéred – hárította el Jean-Claude.

– Rendben. De ha téged nem is kaphatlak meg, Jean-Claude, a sérelmeimet meg kell fizetnetek. Szeretkezzetek hárman az ágyamban. Ez az ár. Én végignézem, és ezzel el is rendeztünk mindent.

– Nem – mondtuk egyszerre Richarddal.

Rám nézett, rém kellemetlen volt a tekintete.

– Akkor add nekem Nathanielt.

– Nem.

– Egyetlen éjszakára csak.

– Nem.

– Egy órára.

Már untam a sok nemet, megráztam a fejem.

– Valamelyik másik leopárdot?

– Nem kapod meg egyik emberemet sem.

– És te, Ulfric? Adod valamelyik farkasod? – került megint Richardra a sor.

– Ismered a válaszomat, Nárcisszusz.

– Ebben az esetben mit tudsz ajánlani, Ulfric?

– Kérj olyat, amit adhatok.

Nárcisszusz hiénavigyora, meg a háttérben egymást méreget Ajax és Asher jó kis feszültség-barométer volt.

– Hívjatok meg a városi alakváltó konferenciákra.

Micsoda törekvések!

– Ahogy kívánod – bólintott Richard. – Rafaellel mindig is úgy gondoltuk, hogy magasról teszel a politikára. Egyébként magunktól is hívtunk volna már.

– A patkánykirály nem olvas a lelkemben. És egyetlen farkas sem. Richard már talpon volt.

– Anitát várják az emberei.

– Nem, nem, Ulfric, még nem végeztük – csóválta a fejét sárgaszem.

– Részt vehetsz a döntéshozatalban. Ezt akartad, nem?

– Többek között. De az ajándékokról se mondok le.

– A patkányok és a farkasok nem hordanak egymásnak üveg-

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

gyöngyöket. Szövetségesek. Ha te is a szövetség részese akarsz lenni, ne várj ajándékokat. Viszont a bajban számíthatsz ránk.

Nárcisszusz már megint csak a fejét csóválta, mint a kígyóból.

– Nem érdekel a szövetség-maszlag. Engem ti ne rángassatok bele idióta bunyókba még idiótább állatok közé. Nem ismeresz engem, Ulfric. A konferenciákon ott akarok lenni, politikai tényező akarok lenni. De háborúkba nem keveredek, pláne nem olyanba, amit nem én magam provokáltam ki. Én nem leszek senki csatlósa.

– Akkor meg mit akarsz?

– Ajándékokat.

– Baksist?

Nárcisszusz nem volt finnyás fajta, megrántotta a vállát.

– Fellem úgy hívod, ahogy akarod.

– Baksis nincs. Se ajándék.

Még mielőtt kimondta volna, éreztem, hogy Jean-Claude befeszít egy pillanatra.

– *Mon ami...*

– Még ha meg is öl bennünket, ami nem túl esélyes, tisztában van vele, hogy a vámpírjaid és a farkasaim fél percen belül lerohanják a kóceráját, és akkor meg az ezüst láncait is kicincálják a helyükbe. Nárcisszusz ehhez túl óvatos, ekkora kockázatot nem vállal be. Figyeltem, ahogy Marcus-szal tárgyalt. Az első mindig is a saját biztonsága és kényelme volt. Úgyhogy nincs se ajándék se adomány, se baksis.

– Szóval a saját biztonságom és kényelmem – sziszegte Nárcisszusz, és engem vett célba. – Hát te, Nimir-Ra, te is ilyen magabiztos vagy? Gondolod akár egyetlen vámpír vagy vérfarkas is ugrik, ha megöletem a leopárdjaidat?

– Talán elkerülte a figyelmedet, hogy én a lupám, a társam. A hordám megvédi, mint ahogy az embereit is.

– Jaj, persze, a halandó lupa! A halandó leopárd-királyné! Aztán mennyire halandó, kérdezem én?!

Nem pislogtam, pirosponthoz.

– Bocs, de már várnak a leopárdjaim. Kösz a vendéglátást – és felsorakoztam Richard mellé.

Nárcisszus az ágyon heverész Jean-Claude-ra nézett.

– Micsoda infantilis banda!

– Nem olyanok, mint mi, Nárcisszus – vont fel kecsesen a vállát. – Nekik még mond valamit az, hogy jó és rossz. Meg az elvek és szabályok.

– Ideje, hogy megtanuljanak egy újabb szabályt!

Még mindig az ágy közepén pucstott a fekete csipkeruhában, onnan célzott be bennünket, és hirtelen felhorgadt az erő, mint egy teljes kakaóra kapcsolt hűsugárzóból, hirtelen löketekben áramlott ránk a mágia. Mintha egy óriás vágott volna gyomorszájon a lapáttenyerével, beletántorodtam. Richard utánam kapott, és alig ért hozzám, a szörnyetege farkasugrással landolt közöttünk, az élet forrósága borzongatva vágta keresztül egész testemen. Richard megborzongott, egyszerre szakadt benn a lélegzetünk. A túlvilági erő ott hömpölygött kettünk között, és megvilágosodtam. Eddig mindig azt gondoltam, hogy belülről árad felém. Pedig a csatorna mindkét irányból m ködött, én nem pusztán az szörnyetegének visszhangját hordoztam magamban. Lehet, hogy egészen másképp alakulnak a dolgok, ha nincs ez a fél év kényszerpihenés. A nagy távolság. De volt. És most az erő, amit valaha csak birtokolt, már az enyém is volt. Két kis patakként csobogott belénk, és ahogy egyesültek, vad folyam-má duzzadtak. Mint két apró termálforrás, ami együtt forró gejzírként ömlik vissza ránk. Csoda, hogy nem olvasztotta le a börtömet, egyébként nem sok híja volt, és akkor csak a pucér szörnyetegem állt volna a szoba közepén.

– Ha átváltozik, az embereim jogosan avatkoznak közbe!

Jaj! Az a gyanúm, el is felejtettem, hogy Nárcisszus is itt van, vagy mondani úgy, hogy hirtelen minden mindegy lett, csak az erő t éreztem, a forróságot ami Richardot és engem magához ölelt. A vérhiánya arca egyre hegyesebb lett mintha gyorsított felvételen néznénk a rügyet, ami mindjárt átszakítja a hüvelyét, és kibukkan a napvilág-

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

ra.

Richard végigsimított testem el tt az er téren, és szerintem t is meglepte, amit érzett.

– Nem fog átváltozni. Szavamat adom.

– Az nekem elég is. Szadista vagyok, meg némiképp mazohista, de attól még a klánom Obája – hangja már inkább sikoly volt, mint emberi hang. – Megsértettél engem, és rajtam keresztül az enyéimet!

Karmok siklottak ki ujjbegyeib l, amik már nem is ujjak voltak, hanem tappancsok.

– Gyere, *ma petite*, csináljunk nekik helyet a harchoz. – Jean-Claude el akart paterolni az útból, és esküszöm, hogy nem direkt csináltam, de az er , ami forrón csobogott körülöttem, keze hídján b - römre l átsiklott az övére. Összecsuklott mint a colstok, keze úgy tapadt a b römre, mintha belegyógyult volna a forróságba.

Mellétérdeltem, tekintete feneketlen kék volt, a pupilláit a rásza-
badult er megolvasztotta, szemében ott kavargott a mágia, de nem a saját mágija. Beszélni próbált, de csak tátogott, mint sült béka a par-
ton, hang nem jött ki a torkán. Tekintetével az enyéembe kapaszkod-
dott, zavarodottan, elveszetten.

– Gond van? – bandzsított felénk fél szemmel Asher a távolabbi sarokból. Másik fél szemét le nem vette volna a mitológiai test rség-
r l.

– Nem tudom. – És tényleg nem tudtam.

– Fájdalmi vannak – hallottam Nárcisszuszt, akir l már megint elfeledkeztem. Ez egy ilyen este. Pedig nem volt semmi látvány – ar-
ca és kezei átváltoztak, de teste emberi test maradt, fekete brüsszeli-
ben. Csak az igazán hatalmas alfák tudják ezt, a fél-alakváltást.

– Magára vonta az er t – Richard torkából a szörnyeteg hörgött.
se volt éppen kezd játékos. Nyakán a b r ugyanolyan makulátlan
volt a b rnyakörv alatt, mint öt perccel ezel tt, alakjában semmi ext-
ra, de a hangja... Mint holdfényes éjszakán a sztyeppén.

– De hát vámpír – értetlenkedett Nárcisszuszt. – A farkasok erejét
nem veheti magára.

– A farkas az állati szövetségese.

Egész közeli l bámultam bele a vámpírom arcába, és figyeltem, ahogy a forró, igába hajtó er vel verekszik. És tudtam, miért nem bír vele. Az élet, a föld szagos sereje tapadt a testére, a fák lombjában, a patakok fodrozódó hullámaiban száguldó energia. A vibráló, mindent átható életer . Jean-Claude bájában, hatalmában és hideg nyugalmaiban pedig minden volt, csak az nem. maga volt a halál.

Richard is mellénk ereszkedett, mire Jean-Claude fájdalmasan felnyögött, és rám rogyott. Richard felnyalábolta, feketébe bújt fehér hátán törekény ívbe görbült a gerince, zihálva kereste a leveg t. Nárcisszusz felettünk térdelt az ágyon.

– Mi van vele?

– Elképzésem sincs – rázta a fejét Richard.

Ujjammal Jean-Claude nyaki üt erét kerestem, rülten száguldó pulzusa eszevesztett bennszülöttként verte a tamtamot. Igyekeztem összpontosítani, és a vámpírról t ébresztgettem magamban, aki megérzi a vérszívó erejét, de semmi. Hármasunkban csak a szörnyeteg forró leheletét éreztem, a szikrázó életenergiát. A hidegnek és a halálnak semmi nyoma.

– Tedd a földre, Richard.

Rám nézett.

– Mire vársz?!

Finoman a földre eresztette az ernyedtestet, de a vállát az istennek nem engedte volna el.

– Gyerünk, távolabb!

Adtam ki az ukázt, és a testemmel toltam távolabb és távolabb Jean-Claude-tól, aki végre magában feküdt a varázskörben, amit lép-teinkkel rajzoltunk köré. Nárcisszusz maga is lemászott az ágyról, és arrébb húzódott, még csak meg se kellett böködni. De szeméit le nem vette volna Jean-Claude-ról. A hiénát viszont visszazárta a teste mélyébe. Jean-Claude az oldalára gördült, tekintetét végre sikerült ránk fókuszálnia. Megnyalta a száját, majd kétszer is nekidurálta magát.

– Mit m veltetek velem?

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

Richarddal még mindig az er körben álltunk, keze a karomhoz ért, és én hozzásimultam, mire átkarolta a derekamat. Minél nagyobb testfelületen érintkeztünk, annál nagyobb lángnyelvekben lobogott körülöttünk a forróság, szinte izzott a levegő, mint augusztusi napon az olvadó aszfalt felett.

– Bevontunk Richard erejébe.

– Ez annál több volt, *ma petite* – tornázta fel magát nagy nehezen ül helyzetbe. – Richarddal már egyesítettük párszor az erüket, és az egész más volt. Most te is benne voltál. Összekapcsoltad a két világot.

– A halált és az életet – hallottam Ashert a hátam mögül.

Jean-Claude türelmetlenül kapta arra a fejét, szemében valami kellemetlen, metsző kifejezéssel.

– *Exactement.*

– Marcus és Raina egyesíteni tudta a szörnyetegét, a hatalmát. De Anita nem vérfarkas. Elvileg az ilyesmi nem m ködik más likantróppal. Farkas és leopárd szörnyetege nem egyesül.

– Pláne, hogy nem vagyok leopárd.

– A hölgy oly makacs, mindene a tagadás – gúnyoskodott Nárcisszusz.

– Sem pedig alakváltó vagy vámpír – tódította Asher.

– Ne kezd – l ttem le egy pillantással.

– Tudom, hogy nem vagy igazi alakváltó, de a mágiád... – mosolyogva kereste a megfelelő kifejezést. – Richarddal egyesülve valami új alakot ölt. Van benned valami, és ha nem ismernék, én is arra gyanakodnék, hogy közülük való vagy.

– Richard szerint a farkas Jean-Claude állat-szövetségese – idézte Nárcisszusz.

– Az még édes kevés – térdelt Asher Jean-Claude mellé, de még mielőtt megérinthette volna az arcát, Jean-Claude megragadta a kezét. Asher mintha a kettő húsba nyúlt volna.

– Égetsz. Nem egyszer en forró vagy, szabályosan megéggetted a kezem.

– Olyan, mint az ereimben lüktet élet egy jó lakoma után, csak sokkal... valósabb. A cseppfolyós élet. – Minket nézett. Ty , a szemembe még most se merészkedtem volna úszógumi nélkül. – Eredj, *ma petite*, szabadítsd ki a vérleopárdjaidat, és menjünk végre innen. Még pirkadat előtt a végére szeretnék ennek járni. Tudni akarom – mély lélegzettel szívta magába az illatunkat – tudni akarom, mekkora forróságot kavart ez az er .

– Ez mind nagyon szép és jó – kottyantott közbe Nárcisszus –, de a font húsomat akarom.

– Kezdek besokallni. – Ha a pillantás ölni tudna... de nem szívta mellre.

– Az a te bajod. A sérelmet akkor se nyelem le. Kárpótlást akarok. Richardra néztem, bólintott. Persze, tudom én is.

– Általában én nem bírok magammal, igaz? Nem is hiszem el, hogy nem miattam ülünk a trutyiban!

– Nincs semmiféle trutyi, Nárcisszus csak szájember. Szerinted egyébként nem váltottam volna alakot?

– Hohó, én meg még azt hittem, hogy te csak a gusztá izmos fiúka vagy Marcus segge mögött! – babszalgott egyre tenyérbe mászóbban Nárcisszus.

– A harc csak a végső megoldás, nem igaz, Nárcisszus? Ha már végképp nem jut jobb az eszedbe. Úgyhogy elég a packázásból.

A hideg, elszánt hang alapján nem szívesen húztam volna ki a gyufát Richardnál. Ez a meglepetések éjjele lesz. Mi a bánatos franc történt vele meg a hordájával ez alatt a pár hónap alatt? Nem lehetett egy óvodai zsúr-sorozat. Nem sok olyan esik meg az emberrel, ami ilyen rövid idő alatt így megkeményítené – egy szeretett lény halála; rendkívüli nehézfutamok; esetleg halálos harcok sora. Civilben Richard általános iskolai biológia tanítóbácsi, az azért nem olyan vérszesen strapás, bár a mai gyerekekkel... A szolgálati mókuserék ki- l ve. Azt azért megsúgta volna valaki, cölibátus ide vagy oda, ha valakije meghal, úgyhogy marad a harc. Vajon hányan próbálták ki- piszkálni a hatalomból? Hány riválist gyilkolt le fél év alatt? És va-

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

jon kik voltak azok?

Megráztam a fejem, most nem érünk rá érzelmeskedni.

– Nem kapsz meg se bennünket, se az embereinket, Nárcisszusz. Egy kosár miatt csak nem fogsz háborúskodni, nem igaz? Akkor talán ne szívózzunk tovább.

– Kiparancsolom az embereimet abból a teremből, Anita. Ne hidd, hogy nem teszem meg – letanyázott el ttem, hátát az ágy oszlopának vetette, és az ezüst láncot tekergette a csuklója köré. Már nem villogtak sárgán a szemei. – Az a népség a cicáiddal nem éppen kreatív banda, de ösztönös tehetségük van a fájdalomhoz.

– Mit akarsz, Nárcisszusz? Bökd már ki! – hallottam Richardot, de szemem csak a vérhiéna visszaemberült szemét látta.

– Valamit, ami felér hozzám, Richard. Valakit, aki méltó hozzám. – Nagyon sokatmondó volt, ahogy a lánc egyre szorosabban ölelte vékonyka karját.

– Csak dominaként tudod elképzelni magad? Vagy érdekel a fordított szex is? Ha te vagy alul? – kérdezte a semmiből Asher.

Nárcisszusz úgy nézett rá, mintha még soha nem látta volna.

– Miért kérded?

– Csak válaszolj a kérdésre, Nárcisszusz, szintén – ez Jean-Claude volt. – Még akár meg is érheti.

Nárcisszusz egyik vámpírról a másikra pislogott, alaposan meggusztálta Ashert a barna bőr hacukában.

– Alapvetően inkább domina vagyok, de a megfelelő személlyel bármi lehet... Még akár át is adom a korbácsot.

Asher felénk indult, karcsú teste, mint egy párducé.

– Kérem a korbácsot.

– Nem muszáj megtenned – nézte Jean-Claude.

– Ne csináld, Asher – próbálkoztam én is.

– Találunk valami más megoldást – visszhangozta Richard.

– Azt hittem, örülni fogsz, Jean-Claude. Végre lesz szeretet m, ezt akartad, vagy nem? – úgy mondta, mintha legalábbis esti mesét mondana, de az utóízében gúny volt és keserűség.

– Nem volt olyan, akit ne szereztem volna meg neked, de nem kellett. Egyik sem. Miért pont ? És miért pont most? – Jean-Claude már térdelt, és a kezemet nyújtottam, hogy felsegítsem. Csak reménykedtem, hogy nem sül megint a markába a kezem. Neki is hasonló kétségei lehettek, mert egyelőre nem kapaszkodott bele. – Szerinted megfoghatom?

De közben már kapaszkodott is, és ahogy szorította, az ereget zuhatagként szakadt rá a bérére, végig a karján, fel a szívébe, egy cunami sebességével. Lehunyta a szemét, és megtántorodott.

– El ször még váratlanul ért – felegyenesedett, Richard a másik oldalról sietett a segítségére. Jó kis energiaözön!

– Nem olyan biztos, hogy ez jó neked – figyeltem.

– Csak úgy árad belém az élet. Beléd, *ma petite*, és Richardból. Hogy lehetne ez rossz?

A válasz nyilván mindenki számára pont annyira volt egyutas, mint nekem. A picsába is! Lehet egy élő hullába életet pumpálni? És ha lehet is, frankó az úgy? És ha pumpálsz, mi lesz a bizonyos élő hullával? Kipukkan? A sötétben tapogatóztunk, mágiaügyileg leginkább. Trojkázni már végigtrojkáztak előttünk páran a történelmen, de az egyetlen, hozzánk hasonló felállást – egy vámpíríná-vér farkas-nekromanta triászát – pechünkre a saját kacsóinkkal kellett lemészárolnunk. Nem hagytak sok választást, vagy k, vagy mi, de akkor is. Most annyi kérdést tudnék nekik dobni; ehhez képest, állhattunk a fene nagy szurokban, és várhatjuk, hogy vajon kárt teszünk-e egymásban vagy sem. Hja, az a bizonyos sötét verem!

– Mindjárt lekasztok valahonnan egy tükröt, Jean-Claude. Pont, mint a klasszikus két végén lobogó gyertya. Elemészted magad. – Mit strapáljam magam, Asher úgyis kimondja helyettem.

– Az én bajom.

– Finom. Amit meg én teszek, az meg az enyém. Hogy miért pont ? És miért éppen most? Mert most van rá szükség. Vagy van más jelentkező a feladatra? – Közben úgy került meg Nárcisszuszt, mintha ott se lenne, csak Jean-Claude-ot és bennünket figyelt. – Tu-

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

dom, tudom, betörhetnéd te is, szükség törvényt bont alapon, nem is a képességeidet kérd jelezem meg. De egyszer már voltál alul, így soha nem engedne maga fölé.

Olyan közel merészkedett, hogy t is meglegyintette az energia. Mint egy forrongó óceánból a tajték, úgy nyalintotta meg a kezét.

– *Mon Dieu!* – a sóhaj reszketve halt el a száján. Hátrált, míg a lába az ágyat nem érte, akkor lehuppant a fekete lepedőre. t nem illett olyan dizájnosan a keretbe a barna bőr csomagolásában.

– Nem semmi érték, Jean-Claude, De egyik tők se hajlandó megfizetni Richard gyermeteg kitöréséért. Hát majd én megadom az árát.

– Tudod, Asher, hogy soha senkit t nem várnék el olyat, amit én magam ne tennék meg. Ez az első számú alapelvem. – Hátha még visszatarthatom.

Csak egy bizarr pillantást kaptam, de a maszk mögül a betegesen csillogó szemek nem adtak elég támpontot a fordításhoz. Nem vagyok nagy dekóder.

– Talán vállalod te a melót?

– Isten rizz. De attól még nem kötelező belemenned. Kisütünk valami más megoldást.

Ezt most akár szó szerint is érthettem volna.

– Mi van, ha nincs is ellenemre? – Hoppá, itt az ok a csillogásra?

– Akkor nem tudom, mit mondjak – vontam meg a vállam. És nem füllentettem. Az empátia nem az erősségem.

– Zavar, hogy esetleg nem lenne ellenemre, ugye? – Nem pislogott. Már mióta is?

– Igen, zavar.

Mégsem tapadt rám végleg a tekintete, mert Jean-Claude-ra vándorolt.

– Hát t is. Éppen az jár a fejében, hogy vajon már csak a fájdalomban lelem-e öröömöt.

– Egyszer azt mondtad, hogy funkcionálisan rendben vagy. Hogy a tested egy roncs, de... szervileg minden okés.

– Azt mondtam volna? – Csak hallucináltam, vagy tényleg meg-

rezzent a hideg kékség? Visszafordult felém. De volt egy tippem, hogy igazából Jean-Claude a címzett. – Az ember nem szívesen vall be ilyesmit egy csinos nőnek. De egy szépséges férfinak sem. Megfizetem a szívödögleszt Monsieur Zeemanunk *tour de force*-ának árát. De nem fekszem be az ostor alá. Most nem.

Soha többé, hallottam kimondatlanul is a levegőben rezgő feszültséget. Majd szétfeszítette a szobát. Asher két évszázadig volt játékszer azok kezében, akikről Jean-Claude azokat a dögleszt emlékeket projektorozta a fejünkbe épp azelőtt. Két évszázadnyi kín és kriptahangulat. Csoda, hogy néha őt is magával ragadta a lendület? Mikor megismertem, megesett, hogy csak kapkodtam a fejemet. Aztán megszelídült kicsit. Mint a befogadott kóbor kutyák. De a mostani pillantásából ítélve, vannak emlékek, amiket még a legjobb pótgazdik sem tudnak kiirtani.

– És tudod, mi a legszebb az egészben?

Jean-Claude csak megrázta a fejét. Elég sok volt ez a negyedóra neki.

– Szenvedni fogsz minden pillanattól, amit Nárcisszusszal töltök. És később, később se kapsz majd tőle választ, hiába gyötrődsz érte annyira.

Jean-Claude erre mintha karót nyelt volna, a keze satuként szorította az enyémet. Megéreztem azt is, ahogy helyére csattintja a pajzsát, kizsilipel bennünket a gondolataiból. Az áramló energiaszintén megszakadt, nem hiszem, hogy azt is szánt szándékkal vágta volna el, de ha a védelme lerekeszt bennünket, akkor az érrendszer is lezárja. Mint amikor az ember lezár egy radiátort a házban. Hülye hasonlat.

– Hogy lehetsz olyan biztos benne, hogy nem felel nekem? – Kicsit helyrezökkent, legalábbis a hangja a szokásos, kultúráltan unott árnyalatban csengett.

– Mert én irányítok. És maga se fogja tudni a kérdésedre a választ.

– Kérdés, válasz... Mi a kovászolt nyavalya ez a nagy titokzatos-

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

ság, fiúk? – Jó, oké, nem bírtam tovább.

A hosszúfogú cimborák egymásra néztek.

– Jean-Claude-ot kérdezd.

Naná. Lehet egy tippem, hogy mi lesz a válasz?! Pillanatnyilag le voltunk ejtve, csak k ketten léteztek egymásnak a szobában, nem zavartuk ket jobban, mint a falba ágyazott láncok és karikák.

– Ne legyél kisztíl , Asher – hallottam Richard hangját.

Belefagyott a düh, azt hiszem, ez a legjobb szó. Láttam, ahogy a pupillája repedezve kékül bele a szemgolyóba, a jeges indulat mozdulatlanul kavargott a tekintetében, amit, hála Belzebubnak, most kivételesen nem én vívtam ki magamnak.

– Talán nem szolgáltam rá, hogy kisztíl legyek, Richard?

Az én farkasom nem vesztette el a fejét. Hanem jól megrázta.

– Tartozol neki az igazsággal.

– Három ember létezik, akinek megadnám a lehet séget, hogy kiderítsék az igazságot, és megfeleljenek neki. Akik hozzám érhetnének. – Egyetlen, kecses mozdulattal emelkedett fel, mint egy mario-nett-balerina, akit még a madzagok se izgatnak, nemhogy az ízületek. Megint belelépett az er körbe, és az el bbi sóhaj megint megreszket-tette az ajkait. Az er is ráismert, duzzadni kezdett, mintha a lényeg csak az lenne, hogy vámpír legyen a harmadik, mintha nem is ragaszkodna olyan nagyon Jean-Claude személyéhez. Richard azon nyomban lecsapta a feszültséget, fémes kérlelhetetlenséggel siklott a helyére a véd pajzsa. Valami nagyon masszív mentális cuccból épít-hette. Minimum öntöttvas.

Asher, próba szerencse alapon, megcirógatta a leveg t Richard karjánál, de el is kapta az ujját.

– Tompul az er . – Ázott kutyaként rázta le magáról a maradék cseppeket.

– Mondj *igent*, és vége szakad a kétségeknek.

Erkölcös mamuskaként ráncoltam feléjük a homlokom, nem volt száz, hogy jól értem, mir l is van szó. És az még kilencven se, hogy szeretném is érteni. Feneketlen sápadt szemei már engem pásztáztak.

– Vagy te, szépséges Anita. – Még csak le se kellett csapnom, már csóválta is a fejét. – Tudom, még a kérdést se kockáztassam. Elég mókás volt a mi drága hetero Richardunkat az ajánlataimmal bombáznia. Anitát már nem lenne ilyen veszélytelen ugratni.

És persze, most következhetett Jean-Claude.

– De ha olyan nagyon vágyik a válaszra, miért nem próbálja meg tudni maga, személyesen?

Jean-Claude arcára a kérdés az arrogancia platóni ideálját mázolta.

– Pontosan tudod, miért nem.

– Azért nem bújik az ágyamba – micsoda malícia áradt rám megint! Azért nem, mert fél, hogy ha lefekszik egy férfival, te, drága Anita, várj csak, hogy is mondják szépen... ejtenéd. Ejtenéd?

Előbb le kellett nyelnem a galagonyát.

– Ja, sanszos.

Asher mosolyában naná, hogy nem az elégedettség tükrözött. Inkább az a na-ugye-hogy-tudtam mosoly volt.

– Hát akkor marad nekem Nárcisszus és az álmálójának gyöngyörei. És Jean-Claude soha nem tudja meg, hogy tényleg erre támadt-e gusztusom, vagy már csak erre vagyok képes.

– Álljunk csak meg! Én még nem mondtam, hogy maradhatsz – kottyant közbe Nárcisszus. – Mielőtt rábólintok, és beérem ezzel a pót... mit beszélek, *a pót pótjának a pót* verziójával, látnom kell, mit kapok.

Nem ejtették a fejére, nem kellett neki a zsákba-vámpír.

Asher bal profiljával fordult a vérhiéna felé, és mivel mindannyian azon az oldalon álltunk, mifelénk. Lehúzta a maszk zipzárvját, és lassan lehúzta fejéről – lélegzetelállítóan tökéletes arcát bukkantra elénk; arany haja, és ez most nem csak költői jelzés, szoros fonatban feküdt a hátán. Eddig mindig a kibontott haj sejtelmes fátylán át láttam a vonásait, így szabadon hagyva viszont még nekem is összeugrott gombócba a hasam aljában valami. A márványból kiemelte a szoborszerűen tökéletes vonásokat, az ember keze önálló akarattal követelte az érintését, a szája pedig csókokkal kényeztette volna.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

Még ezután a rosszízű közbjáték után is gyönyör volt, még ez sem csúfította el a szememben.

– Nagyon csinos, s t, páratlanul csinos, de hasonló pofikákat bármikor ide parancsolhatok a lepedőre. Jó, talán nem ennyire bájosak, de azért...

Ekkor fordult szemtől szembe vele Asher. Nem lennék jó tesztalany, halványan zöld sáncs, hogy fejezte volna be a mondatot Nárcisszus, de bármibe, hogy maga is hopp, elfelejtette. A vámpír arcának jobb fele helyén egy tócsányi, örök b rbe dermedt olvadt viasz volt. Nem az egész fél, kízóinak már évszázadokkal ezelőtt is elég fejlett esztétikai érzékük volt, hogy kontrasztos hatásra törekedjenek. Az arany szempillák árnyékában a szem, a metszett orr, telt, csókra termett szája mind a bal orca tökéletességében folytatódott, de azon túl... azon túl csak a seb volt. Nem megcsúnyult, nem eltorzult, de egy hatalmas sebbe olvadt minden.

Agyamban elevenen élt Asher lágy harmóniája, az érzés, ahogy a csodás test hozzám simult. De nem a saját emlékeim táplálták ezt a tudatot, én sose láttam Ashert meztelenül. Soha nem simultam hozzá, se énhozzám. Úgy kétszáz éves emlékek voltak ezek, Jean-Claude fejében, így kapcsolt áruként az én fejemben is. Nehezen tudtam volna elfogulatlanul szemlélni Asher roncsolt lényét, hiszen valaha szerelmes voltam belé, mit mondok, egy icipicit talán még mindig az vagyok. Ami ugye nyers fordításban is annyit tesz, hogy Jean-Claude szerelmes egy icipicit még belé, Huhh. És még eddig azt hittem, hogy komplikált a szerelmi életem.

Nárcisszus szeme kitágult, orrcimpái beleborzongtak a látványba, rekedt sóhajként tört el belőle a csodálat.

– Ó, istenkém.

Asher az ágyra hajította a csuklyát, és a horrorsztriptíz folytatódott: lassan, hogy látni lehetett, ahogy a zipzár fogai sorra elengedték a fület, lehúzta a villámzárat a b rzekén. A mellkasát már láttam régebben én magam is, nem csak az emlékeim, s még az arcánál is hátborzolóbb élmény volt. A bal fele ugyanaz az angyali szépség, a tiszt-

ta esztétikum, a belvedere-i Apolló mása – naná, hogy buktak rá már az sid kben is a kiégett, vén vérköcsögök; a jobb volt a csak-az-er sidegzet eknek kiadás: durvára cserzett felület, repedezetten gy - rött, mint a savval mentett papírra írt szerelmes vers.

Még csak a mellkasa közepe táján járt a zipzár, és Nárcisszuszt rogyadozó lábakkal omlott az ágyra.

– Szerintem jössz majd egy szívességgel, Nárcisszuszt – Jean-Claude hangja üres volt, ahogy kajánkodni próbált, szenvtelen. Tudtam, hogy vagy nagyon fáj neki, vagy nagyon fáj.

Asher válaszul, és a pontosítás végett, er teljes hivatalos tónusban kérte a részleteket. Nem különösebben illetett a vetk z sdihez, és ha nekem szólt volna, amortizálja vele az összes erotikát, de hát nem engem kérdezett.

– Nárcisszuszt mennyire szereti, ha fáj, Jean-Claude?

– Imádja. Ha van felül, ura vágyainak, és figyel a szub fájdalomküszöbére. De ha te vagy a domino, akkor legyél kemény. Nagyon kemény. Ne vesztegesd az idődet ráhangolódásra, durr, bele a közepébe.

Asher végre a delikvenshez fordult, elvégre csak tudja a legjobban.

– Igaz ez, Nárcisszuszt? Szereted, ha már a legelején elcsattan egy... pofon? – lassan, delejzve mondta ki az utolsó szót, Nárcisszuszt szerintem egyre er sebben kapaszkodott az ezüstkarikáiba. Kezdtém érteni a láncokat.

– Lehetsz véres, ha bírod a vért.

– Sokaknak kell a bemelegítés. Csak ha lassan n a fájdalom, akkor élvezik.

– Én nem.

Asher már végzett a zipzárral, gömböly mozdulatokkal tornázta ki karjait az ingb l, de nem dobta le a csuklya mellé. Aztán nem is láttam, inkább hallottam, és éreztem, ahogy megsuhintja, mint egy karikás ostort, és villámgyorsan lecsap. Egyszer, kétszer, háromszor. A zipzár-bunkóval vágta arcon Nárcisszuszt, hogy a szája sarka fel-

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

repedt, a tekintete olyan lett, mint a zavaros pocsolya. Tátva maradt a szám, szerintem még leveg zni is elfelejtettem a pillanat hevében. Csak majd kiestem a szemeimen. Jean-Claude felvette a vámpírviaszbaba vagyok pózt, de nem hibernálta magát teljesen, ahogy azt a nagy vérivók, az évszázados nagyöregek szokták; aztán rájöttem, hogy miattunk nem. Mi pumpáltunk bele „életet”, ami enyhén vámpíridegenné tette.

Nárcisszusz a nyelve hegyével ízlelgette saját vérét, az ínycenc ott-honosságával.

– Született hazudozó vagyok, de nálam a kölcsönösség alapelv. – Hirtelen lehullott a fekete csipkéhez húzott kacéran hisztérikus maszk, és egy sokkal komolyabb, elgondolkozó arc nézett ránk. Vagyis Asherre. Ez az új Nárcisszusz veszedelmesnek látszott. Az élvhajhász zsarnok póza jól álcázta a gondolkodó lényt, aki valójában lehetett. Akit még csak véletlenül sem szabad alábecsülni. Mert az végzetes lehet.

– Ezért az adósod vagyok. De csak egyszeresen, nem háromszorosán.

Asher hátranyúlt a hajához, és kibontotta. Csillogó aranyzuhatagként hullott az arcába, és ahogy a függönyön át Nárcisszuszra nézett, a vérhiéna zuhanni kezdett abba a bizonyos feneketlen szakadékba.

– Csak egyetlen szívességet érnék neked? – Asher szemét nem láthattam a hajától, de nem is nagyon bántam. – Szerintem tévedsz.

Nárcisszusznak kétszer is neki kellett veselkednie a szavaknak, ahogy rám nézett azokkal az új, él szemeivel.

– Menjetek, hozzátok ki a vérleopárdokat, akármelyik tők is a f - nőkük. De van valami, amit nem árt tudnotok. Ezek itt újak a városban, nem ismerik a játékszabályokat. És ami keveset láttam bel lük, nem azok a finomkodó úri népek.

– Köszönjük a figyelmeztetést, Nárcisszusz – biccentett Jean-Claude.

– Az az érzésem, hogy ez itt nagyon elszomorodna, ha bajod esne, Jean-Claude. Még ha morcos is rád, per pillanat. És én éppen az ágy-

hoz vagy esetleg a falhoz kötöttem vele magamat, és átengedem neki a testem, tegyen vele, amit csak akar.

– Amit csak akarok?

Nárcisszusz végre leszakadt Jean-Claude-ról.

– Amíg nem mondom a biztonsági szezámot.

Volt ebben az utolsó kifejezésben valami nagyon gyermeketeg, mint a kisfiú, aki mindjárt focizik az apukájával, és már annyira várja, hogy nem is nagyon figyel az anyukájára, aki még egy sapkát a fejére erltet, hogy meg ne fázzon.

– Biztonsági szezám?

Egészen kizökkentettem, úgy nézett rám, mint egy újszülöttre.

– Ha a rabszolga már nem bírja a fájdalmat, vagy esetleg nem tesz neki, ahogy alakul az aktus, akkor kimondja az elre megbeszélt szót. És akkor a domino abbahagyja.

– De ha egyszer meg vagy kötözve, hogy állítod meg? Azzal az egy szóval?

– A bizalom és a mindig jelenlévő bizonytalanság a lényeg, Anita.

– Nárcisszusz szemeiben olyan világok derengtek fel, ahová én soha nem láthattam be, de tudod, mit, nem is nagyon akaródzott oda belátni.

– Hiszed, hogy abbahagyja, amikor azt mondod neki, ugyanakkor izgat a gondolat, hogy esetleg mégse, hogy annak ellenére is folytatja – szállt be az okításba Richard is.

Azt hittem, csak játssza a szexológust, de Nárcisszusz jóváhagyóan bólintott.

– Én vagyok az egyetlen ebben a helyiségben, akinek halvány orgonája sincs, hogy is megy ez a pici-pacsi?

– Meséltem már a szexuális fejlődéseml, Anita – jött Richard. – Szex voltam, amikor Raina megszerzett magának. És hát eléggé bizarr étvágya volt. Mondhatnám, egzotikus.

Ezt már Nárcisszusz se bírta megállni. Jött a híres dögev kacaj.

– Egy szex Raina karmai közt... egészen háborzongató. Rainát még én se engedném magamra. A szemébe van írva.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

– Mi?

– A parttalan vadság. Hogy nincs megállás.

Jut eszembe, egyszer kis híján én is átéltem a parttalan vadságot. Csak az mentett meg, hogy nem élte át. Vagyis túl. Kénytelen voltam brutálisan lebeszélni szexuális preferenciájáról.

– Raina akkor élvezte a legjobban, ha ellenálltál – folytatta Richard. – A legmocskosabb szadista volt, nem domináns. Időbe telt, mire megértettem, hogy a kettő egyáltalán nem ugyanaz.

Tekintete a távolban járt, de a pajzsa a helyén volt. A pasijaim sokkal profibbak volt a pajzsaikkal, mint én. De ha jobban meggondolom, addig jó nekem, amíg nem tudom, milyen emlékeket rejteget az elveszett tekintet. Fura, hogy Jean-Claude-től kapok néhány emléket, Richardtól viszont semmim nincs. Ez csak most kattant be. Hogy lehet ez? Na, legalább későbbre is jut beszédtema. Most ki innen.

– Menjünk.

Jean-Claude az ajtó felé lépett, nagyon ügyelt, hogy egyikünk se érjen hozzá.

– Gyerünk, mindjárt hajnalodik, és még rengeteg a dolgunk.

Mindenhová néztem a szobában, csak rá nem. Meg a másokra sem. Jó, tudom, hogy elég egyértelműen ráutaló magatartást mutattam a hajnali szexre. De ahogy most Asher barbarizált hátát, és Nárcisszusz gyönyöríttasan elborzadt szemeit figyeltem, lehet, hogy már elment a kedvem. Az ilyesmi nem kifejezetten a gusztusom szerinti ajzószer.

7.

AZ EMELETI FOLYOSÓ fehér volt és kihalt. Fent a magasban, jóval a fejem fölött – ez mondjuk nem nagy szó – ezüst díszcsík futott; és ahogy jobban megnéztem, függ legesen is vékony, ezüst csíkozás vonult végig a falon. Pazar, de ízléses. Mint valami földalatti ötcsillagos szálloda folyosója. Nem értettem pontosan a rendszert, hogy ez most valami bohóckodás – a hely tisztességes szellemének álcája – vagy egyszer én így tetszik Nárcisszusznak. Nehezen illesztettem be a lenti fémfekete techno-gótika és a Sade márkis hálósoba komplexumába. A feng-shuiról tutira nem olvasott itt még senki. De legalább nem állt a hátamon a sz r. A fekete-b r rémálomból egy nyugisabb, fehér derengés álomba eveztem át.

Már csak mi nem passzoltunk az összhatáshoz. A sok fekete lakk-b r, a pucér b r felületek – nem az a tipikus *couleur locale*. Jamil lábujjhegyen osont fel a lépcsőn, fekete árny a fehér falak közt. Izmos felső teste meg-megfeszült a b rszjak hálójában, amiről nyilván azt gondolta, hogy pólóként is funkcionál. Nacija úgy simult idomaira, mintha a b re lenne, és eleget láttam már Jean-Claude-ot vetkőzni, hogy elcsípjem a látvány trükkjét – ha nem húzol alsót, akkor kapod ezt a szédítő összképet. Derekáig érő ezer fekete fonata röpdösve követte a mozdulatait, mint egy súlyos, nemes f szoknya a fején. Maga volt a kontrasztos sötétség: fekete b rszerkő az étcsoki b rön.

Faust követte. volt az egyik új vámpírszár, akivel az este találkoztam először. Így a fényben ordított a sérójáról, hogy festett – pancsolt burgundi, maga a közhely. De neki valahogy jól állt. B r nadrágján annyi volt a zipzár, hogy már a látványba is becsípdőtt mindenfelé a b röm, és a fekete ing eleje is fémtépő záras volt. Még szép, hogy egyből Asher ugrott be róla. Mint a sicc, úgy zártam le a gondolataimat előtte; most majd pont az hiányzik, hogy azon mozizzak, vajon épp mit művel Nárcisszusszal a budoárban. Nem jutottam dőltre, hogy most értünk áldozza be magát, vagy tényleg rákívtant a fe-

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

kete csipkésre. A negyvenezer dolláros kérdés. Az első verziót mindenestre jobban kedveltem.

Én voltam a szendvics közepén, utánam a két csajszi. Sylvie-t egyszer én nem tudtam megszokni ebben az új dizájnban. A minije nem is szoknya volt, hanem csak egy tenyérnyi fekete csík, és a lépcsőn nem kellett kukkolónak lenni, hogy az ember alaposan megfigyelhesse, mit hord alatta, vagy mit nem. Harisnyája bekúszott a szoknya alá, és az én surranóim klónja a nyolc centis sarkakkal alaposan megnyújtotta a virgácsait. Olyan formásnak és hosszúnak tetsztek látszottak, hogy még. Nagykönyves. Pedig csak jó arasszal volt magasabb nálam. Bár felsője diszkrétén követte a test vonalát, a darázsderekére még egy bőrvet is extrázott, ha valaki esetleg nem venné észre. A melleit valami ultra bőrbáj rögzíthette szimmetrikusan a helyére, egy centit se ugrottak se jobbra, se balra. Vagy egyszerű ragacs. Minek túlkomplikálni.

Rám mosolygott, de szeme már átlényegült, és a hóka farkas-sárga valahogy nem illett a diszkós sminkhez és a kurta, göndör jókis lány frizúrához.

Meng Die zárta a sort. Hófehér bőre csillogott, ahol kilátszott a macskanő kezeselemből, a szeme sarkába is jutott a csillámból. A vágott, drámaian kihúzott szemekhez dögös holdvilágszín szemhéj dukált. Még nálam is apróbb volt – hehe – csontjai törékenyek, melle két diszkrét alma, dereka, mint a nád. Ilyennek képzelném Csipkerózsikát. Csak a tekintete szűrt és döfött, nincsen csipkerózsa tövis nélkül, nyilván. Nem kedvelt. Tippem sincs, miért. De Jean-Claude letette a nagyesküt, hogy pont kell nekem. A vámpírmesteremnek számos csúf tulajdonsága volt, de rám mindig nagyon ügyelt. Pláne, ha a személyes biztonságom volt a kérdés tárgya. Tehát, ha szerinte Meng Die-re rábízhatom magam, akkor rábízom. Az vámpírinája, csak tudja.

Faust mindenem remekül szórakozott. Mint a nevető ember, egyszer én nem lehetett lerobbantani az arcáról a mosolyt. A vámpírok nagy része arrogancia mögé dugja az érzelmeit. Faust inkább a cse-

des der re szavazott. Persze, az is lehet, hogy csak nagyon boldog volt, és én voltam vércinikus.

Hol volt Richard és Jean-Claude? Vártak szépen odalenn, mint a jófiúk. A vérleopárdok az enyéme, még ha be is hívtam már egy pár jelöltet az alfa-posztra, egyel re én vagyok a Nimir-Ra. Ha más nagyf nőköt is magammal cipelek a ment akcióba, még a végén híre megy, hogy spenóthuszár vagyok. És egy dolog a büszkeség, ami annyira nem is szedne szét, de a leopárdok kellemetlenül jönnek ki bel le. Ha az alfájuk nyamvadt, rögtön az összes alakváltó kakaskodni kezd, nem csak a turisták, a helyiek is, egyszeriben mind a fejébe veszi, hogy milyen mókás is lenne megszerezni ket. Aludni se tudnék, ha ilyesmi naponta megesne. Az alakváltók zöme egészen komoly bunkó, ha az ember nem fenyegeti be ket er vel.

Két, látszólag egymásnak ellentmondó tényez vel kellett hát megküzdeni: a hordámat nekem kell megmenteni, nem egy farkaskirálynak, pláne nem egy vérszívónak. Csakis nekem. Ugyanakkor nem árt, ha túléltem, amihez nagy segítség, ha nem vagyok egyedül. Ezért vittem er sítést. Makacs vagyok, nem hülye. Vagy legalábbis szeretem ezt gondolni.

Az ajtók is fehérek voltak, rajtuk ezüst számok. Nagyon diszkrét. A kilences kellett nekünk. Hiába füleltem, egyik ajtó mögül se hallatszott ki egy pissenés se. Nem tudom, pontosan mire számítottam, nyilván keserves jajszavakra. De semmi. Csak a zene tompa püffögése odalentr l és a b r surrogása, ahogy osontunk. Milyen hangos is tud lenni még egy szívdobbanás is! Most vagy a folyosó sz rborzoló némasága, vagy a jelek egyesítése a ludas. Persze, miért is ne javulhatott volna meg a hallásom? Annyi nagy disznóságot szenvedtem már el miattuk, egy kis hallásjavulás elmehet bonuszban, nem igaz?

De el a borús gondolatokkal! Négy test römmel grasszáltam végig a süpped s sz nyegen, és igyekeztem higgadt nyugalommal rájuk bízni az életem. Egy test r a sajátját kell, hogy áldozza értem. Mindenféle komolyabb etimológiai boncolgatás nélkül is látszik a

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

szón – a testem rei lettek. Jamil tavaly két hatalmas golyót nyelt be értem, és senki se tájékoztatta el re, hogy nem ezüst lövedékek, szóval nagy rizikóval ugrott be a puskacs és közém. Szerencsére a seb összeforrt. Sylvie az adósom, az tiszta ügy, és egy ilyen törekeny kiscsaj nem lesz a pusztá szép szeméért második ember egy hordában. Tökös farkaslány volt. Azt viszont enyhe székszissel fogadtam, hogy a két vámpír képes félhalott életét feláldozni értem. A tapasztalat azt mutatja, hogy minél régebb óta tapossa egy lény a félhalandó lét rögzös útját, annál eszeveszettebben ragaszkodik hozzá. Csoda, hogy csak a farkasokra számítottam? Az egy dolog, hogy Jean-Claude bízik bennük. Az meg egy másik, hogy én nem. Tehát eszerint viselkedem. Szívem szerint csak vérfarkasokat kértem volna, de az megint mókásan venné ki magát: a leopárdok alfája csak a farkasfalkával a zsebében képes megvédeni az övéit. Na, kösz, ez megint egy helyes kis színes lenne az alakváltó pletykalapban. Vérciki, hogy stílusos legyenek. És persze, nem is igaz. Vagy mégis? Na, várjuk ki, mekkora a trutyi, aztán majd folytatom a hetvenkedést.

A kilences a folyosó legvégén volt. Ez egy régi raktárépület, semmi hundred-wasseres fantázia, csak folyosók, a partjukon végig böszme nagy szobákkal. Legalább nem tévedünk el. Szóval leparkoltunk az ajtónál. Jamil az egyik oldalán, Faust postás-pózban, mint aki épp csengetni készül. Bakker.

– Faust, a vérhiénák puskákat találtak náluk – szántam meg az ajtó másik oldaláról.

Síri harcostársam csak a szemöldökét vonta fel. Gondoltam, nem érti, kicsit megmagyaráztam.

– Nem száz, hogy az összeset elvették tőlük.

Még mindig csak a szemöldök-játék. Ez aztán hiába koptatta az évszázadokat! Csak tudnám, hogy lehet akkora hatalma, hogy mestervámpírságig jutott...

– Lehet, hogy kínos élmény lenne ott az ajtó közepén, ha odaát nem udvariasan ajtót nyitnak, hanem bunkó mód tüzet.

Végre leesett. És a széles jókedv helyére beszlisszant a vámpírar-

roganciából egy csipetnyi.

– Gyanítom, Nárcisszus csak kiszagolt volna egy puskát.

Ezen már tényleg csak somolyogni lehet. De nem adom fel. Lehet, hogy egy pedagógus veszett el bennem?

– Tudod, mi az a zsarugyilkos?

Kicsit unom már, hogy folyvást a szemöldökét rángatja.

– Valaki, aki zsarukat öl.

– Téves. Lövedék-típus. Átmegy a páncélon. A nevét onnan kapta, hogy még a zsaruk se tudják kivédeni, hiába hordanak kevlárt vagy páncélzatot. És egy sima pisztolyba is betárazható, Faust. A puskák csak példa volt, de annyi apróság maradhatott náluk. És ha bekapod, kitépi a szívedet, szétrobbantja a gerincedet vagy a fejedet. Attól függ en, hogy hova célozták.

– Mássz már el a kibaszott ajtó el l! – segített be Meng-Die.

Faust felé fordult, és nagyon randán nézett rá.

– Nem vagy a f nőköm.

– Ahogy te se az enyém. – Micsoda riposzt.

– Gyerekek – hopp, erre mind a ketten rám pislogtak. Királyság. – Faust, ha nem tervezel konstruktívan együttműködni, akkor inkább menj vissza.

– Mi rosszat tettem?

Meng Die-re sandítottam, vállat vontam.

– Mássz már el a kibaszott ajtó el l.

A vállai megfeszültek, de azért csak meghajolt, finoman, bár a félresikerült vörös hajzat meg a b r kicsit torzított az összehatáson.

– Ahogy Jean-Claude asszonya parancsolja.

Az én oldalamba lépett ki. Sylvie, mint aki a gondolataimban olvas, közelebb húzódott; nem állt be köztünk közé, na azt azért mégse, de azért közelebb. Nem vagyok egy molylepke, de vámpíroknak dirigálni... hogy is mondjam, kétutas dolog. Bármikor beg zölhet. Jaj, én drága pisztolyom, merre vagy?

– És most? Hogyan tovább? – hallottam Jamilt. Ahogy elnéztem, se ujjongott magában, hogy pont vámpírokat hoztunk. Minden jó

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

test r paranoid kissé. Munkaköri ártalom.

– Szépen bekopogunk, ahogy illik, – és már nyúltam is be az ajtóhoz, épp csak a karomat dugtam be. Ha l nek, száz az egyhez, hogy viszik a végtagot. Három határozott kopp. De nem l ttek. Nem történt az égvilágon semmi. Vártunk. De a türelem sose volt az er sségem. Nem vagyok én csipkever n ! Már épp kezdtem volna dörömbölni, amikor Jamil félrehúzott.

– Megengeded?

Hogyne, bármit, csak legyen végre valami.

Masszív ajtó volt, de remegett, mint a kocsonya, ahogy Jamil megpaskolta. Na, ha most se l nek, se nem nyitnak, akkor nem csak egyszer en süketek. Szándékosan le se szarnak bennünket.

De kinyílt, és egy barna hajú ürge állt el ttünk, izmai, mint a lenti Ajaxnak, de még nála is magasabb volt. Honnan akasztotta le ezeket Nárcisszusz? Végigkilincselte az összes konditermet a városban?

– Eegen?

– A vérleopárdok Nimir-Rája vagyok. Az a tippem, hogy engem várnak.

– De milyen elcseszett régóta! – Kivágta az ajtót, a falnak csapódott, pedig a hatalmas testével a lapjának d lt. Egy pont. Az ajtó mögött nincs sunyin meglapuló. Keresztbe csapta a karjait, és ha ezt a mutatványt ilyen egyértelm en lenyomja, akkor nem lehet annyira izmos, mert az nem férne el. De a látszat a lényeg, nem?

A szobát mintha jeges hóból faragták volna ki – minden hófehér volt, a falak, a padló, a plafon. Körben, a falakon pengék, szablyák, kardok csüngtek, ujjnyi hosszú acélok és ember nagyságú gigakések. És a keresztbe font karú eunuch az ajtóban pont a megfelelő pillanatban, gombnyomásra jelentette be.

– Legyetek üdvözölve a kardteremben. – A gyorstalpaló második leckéje: minden szobában köszöntsd a vendéget a kell szavakkal. Ügyes legény.

Az ajtóból nem lehetett senkit látni. Mély leveg t vettem hát, és bár a legszívesebben ott dekkoltam volna, ahol vagyok, beléptem

nagy bátran. Jamil egy lépéssel mögöttem, a vállamnál, a másik oldalon Faust. A két csajszi utánunk.

Valaki a szoba közepére lépett. El ször, azt hittem, ember. A természetét tekintve akár az is lehetett volna, közel egynyolcvan, széles vállakkal, rengeteg izommal. De amit els pillantásra szoláriumbarna b rnek néztem, az nagyon finom, vékony, szolibarna sz r volt. Az egész testét beborította, csak a mellkasán és itt-ott foltokban kopott ki teljesen, és mutatott sápatag emberi b rt. Az arca olyan emberféle volt, mondjuk a csontozata elgondolkodtató, de hát olyan pofákat látni mostanában. Széles arccsontja volt, ajkai keskenyek, szája inkább pofa a szó szoros értelmében. Szemei mélynarancs-aranyban játszottak, de meg-megvillant bennük a kék árnyalat, mintha az ember is félig ott lenne még bennük. Mint a testében is. Olyan volt, mintha átváltozás közben belefagyott volna a pillanatba, amikor még a szörnyeteg is látszik, de már bújik ki az ember. És úgy maradt. Még soha nem pipáltam ilyet. Ha fejjel a forró üstbe lógnak, se tudom megmondani, hogy a sötét arany hajzuhatag, ami a fejét és szakállként az állát keretezte, haj-e vagy sörény. Minél tovább bámultam, annál inkább az oroszánt láttam, míg végül a szörnyetegnél ki-lábaló ember, akit el ször észrevettem, tökéletesen felszívódott.

– Nem rossz látvány, he? – Most ez vigyor vagy vicsor?

– Még soha hozzád hasonlót nem láttam. – Azt hiszem, kedves voltam. És h vösen üres.

Ez nem jött be. Utálta, hogy nem fogtam padlót. És még ha korábban vigyorgott is, már csak a vicsor maradt, nagyon éles, nagyon fehér fogak fenyegetése.

– Légy üdvözlve, Nimir-Ra. Marco vagyok. Már vártunk.

Széles gesztussal mutatott maga köré karmos kezeivel. A többes szám els személy szöget ütött a fejembe, lássuk, kik vártak. Rövid, fekete hajú, sötét b r népség volt. Nem sokan tornyosultak volna a busmanok fölé. A legtöbb csoport vagy falka, mindegy, hogy hívjuk, vegyes volt, a lehet legsokfélebb színben, nemben, nációban. De ezek az apró, fekete emberkéek valahogy egyformák voltak, mintha

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

egy nagy család sok kis tagját látnánk. A két oldalon állt egy-egy csuklyás tag, a csuklyák visszahajtvá, ami mögöttük volt, azt nagy köpenyek függőnye takarta. Balra a feketeség mögött sz keség villant, de Nathaniel haját sehol se láttam. Ide a penészeszt, hogy valahol jobb oldalon dugdossák.

A fehérségben vérfolyamocská csordogált a padló közepén vágott mélyedésben. Nagyon praktikus – ha végeztek, csak gyorsan lecsapatják a cuccot a betonról. A túlsó sarokban egy másik vérhiéna rködött, láthatóan marhára nem tette boldoggá a feladat. Az ajtó mellett három n t láncoltak a falhoz, nem ismertem ket. Két szöske és egy barnus. Nem leopárdok voltak, vagy ha mégis, hát nem az én falkámból.

– Látni akarom az embereimet.

– Nem üdvözlőnél bennünket el bb?

– Te nem vagy itt senki, Marco. Hadd lássam a górédat, t üdvözlöm, de te örülj, egyáltalán szóba állok veled.

Marco meghajtotta a fejét, foltos szemét egy pillanatra se vette volna le rólam. Tiszta Bruce Lee, meg a többi keleti harcos csóka, akik a tekintetükkel tartanak vissza, hogy nehogy megüsd ket. A háfélrenézel-meghalsz típusú nézés.

Jamil még közelebb húzódott, a vállammal éreztem a testét, de nem szóltam, hogy lépjen vissza. Egyszer már megmentette az életemet. Ha még egyszer meg kell tennie, hát tegye.

– Akkor üdvözlj engem, Nimir-Ra. – Ez is pasi volt. Balról lépett el a köpenyek takarásából. És ahogy a köpenyek lehullottak, megláttam Gregoryt.

Kezeit magasan a feje fölött a falhoz láncolták, a teremnek háttal. A csizmáját, és a térdig letolt nadrágját nem számítva meztelen volt. Lábaik szélesre tárva lógott ott, göndör sz ke haja a válláig ért. Karcsú, izmos testén, feszes seggén egy karcolás se látszott, de alatta majdnem fekete, megb rösödött vértócsa terjengett. Nem a hátán vágták meg. Még a gondolat szelére is összerándult a gyomrom, a torkom összeszorult.

– Gregory – suttogtam.

– Kipeckeltük a száját – mondta helyette a férfi. Nagy nehezen leakadtam Gregoryról, és az idegen f muftira fókuszáltam. Valaki gyorsan pattintsa vissza az állam!

Nem oroszlánember volt. Kígyóember. A feje a vállamnál is szélesebb, fekete pettyes, méregzöld pikkelyek fedték, ahogy a pucér karját is, ami akkora karmokban végződik, hogy nincs ragadozó, aki ne mutogatná büszkén. Még kalapozhatna is a látvánnyal. Pláne, ha használni is tudja. Hátha... Fejet oldalra fordítva tányérnyi rézarany szemmel meredt rám. Az öröksminkje se volt rossz, fekete sáv indult nagy egzotikusan a szeme sarkából a halántékához Volt valami madárszerű a mozdulataiban. Több csuklyás alak is közelebb lépett a faltól, és nagy látványosan megmutatták magukat: ugyanaz a pikkelyes fej a fekete csíkkal, hogy kiemeljék fémes tekintetüket. Nagyon egyben voltak. Ja, és a raptorkarmok. Nehogy elfelejtsem. Az embe-reim legyező alakban húzódtak körém.

– Ki vagy?

– Coronus vagyok, a Fekete Víz Klán alfája. Bár kétlem, hogy valaha is hallottál rólunk.

– Marco említette, hogy nemrég érkeztek. Anita Blake vagyok, a Vérivó Klán Nimir-Rája. Hogy merészeled bántani az enyéimet? – Az ösztöneim azt súgták, hogy kezdjek hisztérikusan sikonyálni. De vannak bizonyos szabályok. Ha már tollakat, pikkelyeket vagy bundát nem is növeszthetek (éljen a gyanta), legalább a szabályokat tartsam be.

Coronus a falhoz ballagott, a kipányvázott barna cicához. Halkan, rémülten nyöszörögni kezdett szegény, ahogy a pikkelyes kéz, na jó, végtag közeledett. Sylvie-n láttam, hogy szinte csak az apropót várja, és ugrik. Coronus egyetlen ujjával táncolt végig a lány arcán, de az már a könnyed érintésbe is beleborzongott, és lehunyta a szemét.

– Hattyúkancákért jöttünk, és találtunk is rögtön hármat. A mént hamarjában gúzsba is kötöttük, azt hittük, a hattyúkirály, másképpen egy ujjal se nyúltunk volna hozzá. Mire kiderült, hogy elnéztük

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

az állatkertet, már túlságosan is belemelegedtünk.

A köpenyek még mindig masszívan takarták a terem hátsó felét, a férfiak arca szenvtelen volt, mit sem lehetett leolvasni róluk, talán már át is változtak szörnyeteg formájukba, csak nem vettem észre. Az egyiknek mellei is voltak, olyannyira, hogy a mélyen dekoltált pólója szinte csak a bimbókat rejtette. Akkor nem is mind férfi. Mindezenre azt figyeltem, hogy a függöny mögött még a plafonról is láncok csüngnek, és azon az oldalon már egész kis véróceán gyűlt össze. Ott volt biztos a vérgyűjtő.

– Látni akarom Nathanielt.

– Nem szeretnéd inkább a szöszeke leopárdodat alaposabban szemügyre venni? Előlről is?

Már majdnem kibukott belém a preóvadás miatt. Valahogy nem csíptem, hogy ennyire terel Nathanielt.

– Szóval azt óhajtod, hogy először Gregoryt nézzem meg?

Ezen elgondolkozott, fejét, mint egy kis veréb oldalra biccentette. Állati gesztus volt, de nem kigyós.

– Igen, igen, mindenképp. Közelről, a saját szemeiddel.

Jaj, de kezdtem rühelleni, hogy ennyire a saját szemeimet hangsúlyozza, de kicsire egyelőre nem adunk.

– Akkor te ezt *kéred* tőlem, Coronus. És ha megteszem, nekem is lehet egy kérésem.

Még hogy nem kellenek szabályok!

– És mi lenne az?

– Parancsold meg, hogy oldozzák el.

– Nem volt nagy ügy odakötözni, ha egyszer ment, mehet másodszor is Semmi kifogásom a kérésed ellen. Akkor parancsolj, nézd meg, tapogasd meg, és mi elengedjük.

Jamil szorosan mellettem maradt, ahogy keresztülvágtam a szobán. A belsőmben forró ólomként hömpölygött a szorongás. Mi az istent míveltek vele? Még mindig a fülemben visszhangzott a sikolya a telefonból. A kigyóemberek Jamil egyetlen pillantására széthúzódtak, mint a tenger fala, csak a kék feketék voltak, nem vörösek; már-

már a falhoz lapultak. Láncokon léptem át, és megkerültem a csuklójánál fogva felakasztott Gregoryt, és a kék szemeibe néztem. A rémület kerekre feszítette. Szájában nagy, fekete körte, a szájpecek, zsinórját a sz ke lobonc alá rejtették, azért nem láthattam hátulról. Az arcán se vágás, se heg. Tekintetem egyre lejjebb araszolt a testén, nyolc istránggal se tudtam volna visszafogni, és már tudtam, mire számítsak. Öle helyén véres, felrobbant aknamez , a seb már heggedt, a vér odaszáradt. Szabályosan felszaggatták. Ha emberi lény lett volna, már nem élne. Még így se száz, hogy megmarad. Egy másodpercre lehunytam a szemem, nem bírtam a látványt. A gyomromra megy ez a szado-mazo tempó. Mégis csak egy kislány vagyok.

Jamilb l sziszeg sóhaj szakadt fel a látványra. Düh és rémület fakasztotta energiája a b römet égette. Az er s érzelmek az alakváltókat meglékelik, és az energiájuk egyszer en rád ömlik.

– Helyre jöhet? – suttogtam alig hallhatóan.

Jamil közelebb lépett, hogy alaposan szemügyre vegye a sebet. Nem nagyon akaródzott neki, de még meg is tapogatta. Nagy pirospont, Jamil. Gregory még ett l az alig tapintástól is összerándult.

– Azt hiszem. Ha hagyják, hogy átváltozzon.

Megpróbáltam kibányászni a körtét a szájából, de még ezt is rábetonozták a görények. Átvágtam a b rszíjat, és elhajítottam. Gregory hisztérikusan mély leveg t vett, féltem, hogy összeomlik.

– Azt hittem, már nem is jössz, Anita. – Kék szemében könnyek csillogtak. Nem sírt.

Közel egyforma magasak voltunk, így a homlokomat a homlokához nyomtam, kezeimmel az arcát öleltem. Nem bírtam a könnyeit, és a rosszfiúk el tt nem lett volna épp dogmatikus picsogni.

– Mindig eljövök értetek, Gregory, mindig.

És abban a pillanatban, ahogy ott lógott feltépett alhassal, komolyan is gondoltam. Atyagatya, minden szentek, muszáj valami rendes vérleopárdot beújítanom nekik, aki tényleg meg tudja védeni ket. De hogy bízhatnám egy ismeretlenre a kicsikéimet. Na, mint egy hü-

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

lye anya. Tiszta mák, hogy ezt már nem ma éjjel kell lezongorázni.

– Oldozzátok el.

Jamil már nyúlt is a bilincshez, mint aki tudja, melyik pöcköt hova húzza. És tényleg. Még kulcs se kellett hozzá. Az els pozitív esemény, mióta a késes szobában dekkolunk. Gregory persze nem bírta tartani magát, gyorsan a hóna alá nyúltam. De ahogy a másik csuklója is kiszabadult, összecsuklott, mint egy zsák, és a fájdalom beléhasított. Még egy olyan sikoly. Jamil a bokáit is kiszabadította, én meg lassan leengedtem a földre, fels testét az ölembe vontam, úgy öleltem, és simogattam csitítón a haját. Mondom, a hülye anya. Mert abban a pillanatban már éreztem is a mozgást a hátam mögött.

Jamil nem lehetett egyszerre mind a két oldalamon. És a csizmám szárában dekkoló pengéken Gregory hevert. Baró id zítés. Gregoryt szemvillanás alatt lehengettem magamról, de már suhant is a hátamon a köpeny, és a karmos sarkak lecsaptak, ahol még az el bb piétásat játszottam. Talán kihalászhatnám végre a bicsakokat. Vagy mégse. Láttam, ahogy a karmos kéz lecsap rám. Az id hirtelen kristálycsapdába szorult, minden egyes részletet tisztán láttam. Id m, mint a tenger, csak el kell rántanom a pengéket, vagy legalábbis kihátrálni a suhogó karmok el l. De az agyam hátsó felében ott sikoltozott a pánik, hogy nincs id , nincs id . Egyszer en hanyatt vágtam hát magam, fülemben ott surrogott a leveg , ahogy a kigyóember a lendületl megbotlott. Nem számított rá, hogy bemozdulok. És végre bekapcsoltak az ösztönök. Elgáncsoltam a pikkelyest, és már a hátán verg dött. De mire a kést a jobb kezembe varázsoltam, újra fel pattant. Ennek rugó van a gerince helyén.

A következ mozdulatot nem is a szememmel sasoltam ki, hanem valami hetedik, nyolcadik érzékkel. Egy nagy, fekete árny húzott el felettem, és a hátam mögött landolt. Csak a másodperc töredékéig bambultam el, de elég volt. Az el ttem álló olyan gyorsan ütött, hogy még a mozdulat végéb l is csak villanásnyit kaptam el. Bal kezemet gyorsan el re csaptam, azért a legkisebb kár, a késessel pedig bökní próbáltam. De a balost mintha baseballüt vel csapták volna le, váll

alatt nem éreztem belőle semmit. Akár le is vághatták volna. A gyorsmorszúrás opciója még mindig nyitva állt, viszont a szemem sarkából észleltem a hátam mögött az alakot, ezért inkább megint eldobtam magam. A második karom ott suhant el, ahol a jobb kezem egy pillanattal előbb még vígan hadonászott. De legalább a csizmás lábba jól belemélyesztettem a kést, úgy vitte át a vastag burt, mint az a bizonyos a vaját. A spárgagiliszta felordított, és elbicegett.

A másik közben nem várta ki az udvarias *en garde*-ot, felállásról szó se lehetett, csak feltartott fegyverrel figyeltem, ahogy rám veti magát. A bal kezemet kicsit mintha érezni kezdtem volna, de még a hímzést se tudtam volna megtartani. És a pikkelyes Batman lecsapott. Aztán egy másik árny zúzott be oldalról, és mint az ágyúgolyó szakította meg a köpenyes röppályáját, és kente a falnak. Nem Superman volt, hanem Meng Die. És a karmok éppen halotthalovány húsába téptek.

De nem volt idő mozizni, Coronus már felém tartott. Inge cafatokban lógott, nyakából és vállából vér szivárgott. Véres hajnal. A háta mögött Sylvie hadakozott Marcoval, aki mindenáron vissza akarta tartani a vezérét. Édes kis kezeckéi borotvaéles karmokkal felszerelt farkasmancsokká változtak, de testében minden más emberi maradt. Csak a nagyon erős alakváltók képesek a részleges alakváltásra.

Jamil a túlsó sarokban foglalatosskódott, két kígyófajzattal veszedött egyszerre. Gregory bundája egyre nőtt, de amíg az alakváltást be nem fejezi, tökéletesen védtelen. Több nézelődésre nem jutott idő. Coronus engem vett célba. Mit volt mit tenni, gyorsan megpörgettem a kést, és már hajítottam is. Ki se vártam, hogy hány pontos, irány a fal, és a pengék. Már az egyik kard markolatán volt a jobb kezem, amikor Coronus felhasította a hátam. Sikoltva rogytam össze, de a jó kis kezem csak kapaszkodott a kardjába, és már le is kaptam a tartójáról. Nagy bölcsen a bal oldalammal kifelé hulltam alá, mert már bele is mart a bal vállamba a karma. Lehet, hogy ez már amúgy is érzéketlenné vált, vagy csak megszoktam, mindenesetre közel se volt ak-

kora nővum, mint a hátszabászat. Most én voltam a gyorsabb, igyekeztem is, mert már csak kevés dolgot tudott volna összekaszabolni rajtam. Irányba állítottam a kardot, és a hátam mögé döftem. Teljes kakaóval. Nem is néztem, merre megy, ösztönből dolgoztam, a csakráimmal éreztem, hol van. A penge testet ért. A húsból mélyedett, eltaláltam. Apait-anyait beleadva tövig nyomtam, majd felfelé toltam. Ilyet még sose csináltam, és mégis, a mozdulat régi emlékként ébredezett bennem. De ártatlan vagyok, nem az én emlékem volt. Nem az én testem emlékezett rá, hogyan forgassam el a sebben a szabályát, hogy széjjel hasogassak odabent beleket, szerveket, és nem az én testem tudta, hogy rántsam ki, s emelkedjem a térdelre alakra fölé. Egy kézzel tartottam a kardot, és készültem a suhintásra. Oké, ez már nagyon is ismerős terep volt, évi több tucatnyi lefejezési rátával elég jó helyezésem volt a szakmában. A penge már a lenti íven járt, lassan a nyakhoz ért, amikor Coronus felkiáltott.

– Elég!

De nem álltam meg, nem remegett meg a kezem.

Jamil vetette rám magát, kardos kezemet a falnak szorította, és próbált lefogni.

– Anita, Anita!

Ha az embernek két centiméterrel üvöltik a nevét a képébe, egy idő után kénytelen helyre zökkenni. Nagy nehezen rájöttem, mit is mondtak velem éppen. Nem tudatosult szervesen, de elméletileg pontosan tudtam, hogy a testem éppen arra készült, hogy lecsapja a kígyókirály fejét. Testem ellazult Jamil szorításában, de még nem eresztett.

– Mondj valamit, Anita.

– Minden okés.

– Megadja magát. Nyertünk. Visszakapod a leopárdjaidat. – Közben a kardot markoló kezemet kereste. – Nyugi, legyetek zűrted.

Nagyon nem akaródzott elengedni a kardot, de Jamil meg engem nem engedett el, amíg oda nem adtam. Aztán óvatosan ellépett tőlem, és már csak az elhagyott térdemmel Coronust láttam, aki a karmos kezeivel igyekszik betapasztani az oldalán ütött lyukat, amiből még min-

dig zubogott a vér. Rám nézett, köhögött, kis vérpatak szivárgott a szája szélén. Lenyalta.

– Megspékelte az egyik tüdőt.

– Nem ezüst volt. Túléled.

– Mind túléljük – nevetett, de mibe, hogy nem esett jól neki.

– Szerintem imádkozz, hogy Gregory is túlélje.

Volt valami fekete tekintetében, ami nagyon rossz érzéseket ébresztett bennem.

– Mit lettél hirtelen ilyen komor – térdeltem le elé. Mintha nem lett volna éppen elég oka rá. Mindig is jól ment a spontán kérdés. Bal karom élettelenül csüngött, bár érzéketlennek már nem mondhatam. A vállamat és a hátamat már csak a szaggató fájdalomról is könnyedén megtaláltam volna, de nem néztem oda. Így is éreztem a sebekből melegen csordogáló vért. Le nem vettem volna Coronusról a pillantásom.

Becsületére szóljon, állta a párbajt, aztán oldalra nézett, és én is megláttam, amit eddig nem. A hatalmas terem túlsó végében most elször vettem észre Nathanielt. A világ hirtelen színes rongyként csavarodott meg a szemem előtt, és ha a jobb kezem nem kapaszkodik bele valamibe, kiterülök, mint a nagyalföld. A vérveszteség meg a fájdalom is benne volt, de legfőképpen a látvány húzta ki a lábam alól a szobát. Ahogy a rókát igyekeztem visszatessékelni a gyomomba, a távolból hallottam Coronus szavait.

– A hiénák akarták, hogy abbahagyjuk. Ők jelentették be, hogy az érkezésetekig nem nyúlhatunk senkihez. Egyébként szándékosan nem lettünk volna ilyen kegyetlenek. Hacsak nem akarjuk megölni.

Ahogy egyre lassabban pörgött körülöttem a helység, lassan letisztult a kép: Nathaniel is a csuklójánál felláncolva lógott, mint Gregory. De a szoba felé nézett. Meztelen testét pengék járták át – bicepszének ízeit, tricepszait. Kis kínai tüskék meredeztek mindkét tenyeréből, hogy ne tudja ökölbe szorítani őket. Hosszú, borotvaszerű acél döfte át az izmokat a kulcsfontok felett. És a kardok még csak most jöttek.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

Kardok álltak ki a kulcsontok alatt, a markolatuk nem látszott, mert ezeket hátulról döfték keresztül rajta.

Egy hosszú jatagánféleség görbe pengéje állt ki Nathaniel jobb oldalából, az egész testét átütötte az is. Több kardnál kisebb, késnél nagyobb szúrófegyver bontotta szét a csíp és a comb izmait, szinte szájakra szedve.

Már álltam, pedig nem is vettem észre, hogy szedtem össze magam. S t, már felé tartottam, bal karom a lépéseim ütemét verte a bal lábamon, a vérpatakok megkezdték útjukat az ujjaimon. Ja, kérem, a gravitáció. Egy valamire nem számítottam – a tekintetére. Ibolyaszín szemei tágra nyíltak, csordultig telve dolgokkal, amikre nem voltam kíváncsi. Az én életöszönöm se döglött még ki. Az szájában is öklömnyi körte volt, ennek a szíját nem is próbálták elrejteni a vörös-barna hajzuhatagban.

Megálltam közvetlen el tte, és próbáltam kivadászni a pecket, de nem egykezes mutatvány volt. Faust szakította el a szíját, így már kióvataskodhattam magát a fekete gömböt. Gyengéden megérintettem a szíját, reméltem, hogy nem fogok semmit se hallani. Már ahhoz is gyenge volt. Csak nézett. Közeli is megszemléltem a testét. Micsoda vérfürd ! A kiömlött vér nagy része ragacsosan ráalvadt a testére a sebek körül. Nem lehetett nem a késeket nézni, és így, alig pár centir l, megláttam. Nem tudtam, hihetek-e a szememnek. Szájáról a mellkasából kiálló halefhez eresztettem a jobbik kezem, és vigyázva megdörzsöltem a tövét, ujjbeggyel próbáltam levakarni az odaszikkadt vért. Nathaniel nyöszörgött, de akkor se hagyhattam abba. Meg kellett bizonyosodnom. Végre sikerült annyira megtisztítanom a t rt, hogy lássam, és ne csak az ujjhegyemmel érezzem annak a két órának az árát, amíg késlekedtem. A b r összeforrt a kések és kardok körül, rágyógyult a pengékre.

Térdre estem, az elmúlt fél órában gyanúsán kezdett a szokásom má válni a dolog, és nem jött ki hang a torkomon. Mint aki beszedett egy komolyabb ütest. Jamil mellém ereszkedett, és én megragadtam a b rszíjait, közeli láttam a testén a friss vért, a sebeit.

Végül csak kiböktem, tegyük hozzá, nem túl kreatívan.

– Hogyan... hogy a francba hozzuk ezt helyre?

– Kirántjuk a vasakat – nézett végig Nathanielen.

– Segíts felállni. – Már megint a lányos gyengeség. Hihetetlen, hogy elfolyik némi vérem, és látok pár a szokásosnál gyomorforgatóbb képet, és máris szédelve, mint az szi muslica. Jamil összekanalazott, és végre megint Nathaniel szemébe néztem. – Érted, mit kell most tennünk?

– Igen – lehelte, vagy inkább csak tátogta.

Megragadtam a négyfej combizomba gyógyult kardot, két kézzel markoltam a tövénél. Ajkaim remegtek, égett a szemem. De nem eresztettem az ibolyaszín tekintetet, egyikünk se nézett félre, még csak nem is pislantott. Mély levegőt be, kard ki. Szemei lecsukódtak, feje hátrahanyatlott. Húsa a pengéhez tapadt. Úgy tépte ki, mint az életlen recés kés a még forró sültből a cafatokat. Mintha már jobban ragaszkodott volna a hideg fémhez, mint a testhez.

A véres kés kiesett a kezemből, fémesen pattogott a padló betonján. Nathaniel felsikoltott. Felnéztem, az egyik kard eltűnt a mellkasából. Jamil állt mögötte, és a másik kard mint a visszajátszott felvétel hirtelen elindult befelé, és beszippantotta a hús. Még egy sikoly. A sebből friss vér patakzott elfordultam. Coronus még mindig a padlón kuporgott, mellette két embere. Valamit levehetett a lelkiállapotomból, talán a tekintetem árulkodott, mindenestre egészen emberi rettegés suhant át hullámszemein.

– Kihúztuk volna mi magunk a pengéket, de a hiénák ránk parancsoltak. Nem nyúlhattunk hozzájuk.

A Nathanielhez közelebb dekkolóra néztem, aki olyan végtelesen kényelmetlenül érezte magát, már akkor, amikor megérkeztünk. Összerezcent.

– Parancsot teljesítettünk.

– Ez most kifogás vagy mentség?

– Nem kell mentegetnünk – szólt közbe a másik, amelyik olyan látványosan kitárta előttünk az ajtót. Még most is ott parkolt mellette.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

Arrogáns volt és szemtelen, de a félelmét úgy éreztem a számban, mintha valami gejl nyalóka lenne. Betojt, hogy most majd mit kapnak a csúnya, vad nénit 1.

A félig leopárd, félig ember Gregory futott be mellém. Még sose láttam így; foltos bundában, izmosan még magasabb is volt, mint emberként. Lábai közt hatalmas, egészséges nemi szerv himbálózott.

Az egyik kígyóember a földön vonszolta magát, gerinctörés, a vak is látja. De rendbe fog jönni. Újabb kiáltás hasított a levegőbe, még egy t r elhagyta Nathaniel testét. A kígyóemberek próbáltak beleolvadni a legtávolabbi falba, a kikötözött barna mellett. Sylvie ruhája cafatokban lógott, melleit bárki megcsodálhatta. Nem mintha bárkit is érdekelt volna. Még t magát sem. Kezei még mindig karmokban végztek, fakó farkasszemekkel, higgadtan nézett vissza rám.

– Fogd a leopárdjaidat – szólt Coronus –, és menj békével.

A béke szóra újabb sikoly visszhangzott, és csak bénultan bámultam rá. Ez még békér 1 karattyol. Bennem meg valami lassan cseppfolyóssá olvad, és felszívódik. Ha így állom végig, ahogy Nathanielb 1 kicibálják az összes jatangát, eszemet vesztem. Nem bírom a sikolyokat. És akkor furcsa csend borult rám, puha, bársonykabát, olyankor merültem el benne máskor, amikor gyilkoltam. Mennyivel jobb így. Végül is, jobban is megszívhatom, mint hogy csupán kiüresedem. Éljen az áldott tompaság! Hurrá!

– A n k kik?

– Hattyúkancák. Nem a te ügyed, Nimir-Ra.

Csak bámultam ezt a szörnyeteget, és mosolyra húzódott a szám. Nem vidám mosoly volt. Inkább az a kellemetlen, nem sok jót ígér típus.

– Mi lesz velük, ha mi távozzunk?

– Meggyógyulnak. Nem szándékozunk megölni ket.

A mosolyom egyre csak kerekedett, már kacagtam. Fűlsért volt. Még az én dobhártyámat is szaggatta.

– Azt képezed, hogy itt hagyom ket neked?

– Hattyúk. Nem leopárdok. Mit foglalkoznál velük?

– Ne hagyj itt ket. Kérlek, vigyűk el ket – Nathaniel hangja rekedtes volt, és ahogy felé fordultam, épp elkaptam a szeméb l kibuggyanó könnycseppeket.

Jamil folytatta az operációt, már csak három maradt. Nagy szaki. Nathaniel már nem sikoltott, csak a szemeit hunyta le, ahogy összerándult.

– Kérlek, Anita. Miattam jöttek ide.

Néztem a három kiláncolt meztelen n t a rengeteg, még tisztán csillogó pengék erdejében. Kitágult szemeikkel könnyörögtek, szájuk kipeckelve, felületesen pihegtek. Félelműk édes borként csúszott le a torkomon, h vös volt, oltotta a szomjam. A félelem bor az élelemhez. Ennivalóak voltak, szó szerint. Nem ragadozók, hattyúk. Nem közölűnk valók. Hű, azt hiszem, ez már Richard volt. Én voltam a srácok terűlj-terűlj asztalkája ma este, rám dobták az összes emléküket és gondolatukat. No meg az ösztönöket. De valami megmaradt még bel lem is. A haragom. Na, az az enyém volt. Nem a tomboló dűh, amivel a farkasok ölnék. Az enyém volt, hideg és tudatos. Tiszta harag, aminek semmi köze a vérhez. Csak a halálhoz van köze. Holtan akartam látni ket, egyt l egyik, gigantikus mészárszéket berendezni a kardteremben, megbosszulni, amit Gregoryval és Nathaniellel tettek. De a szabályok... a hülye szabályok. Elvileg nem ölhettem meg ket. Hát legalább kibabrálok velűk. Ellopom a másik három áldozatukat. Nem hagyom, nem hagyhatom itt ket. Egyszer en nem. Nem szívjóság. Lehet, hogy balek vagyok.

– Ne aggódj, Nathaniel, magunkkal visszűk ket is.

– Nincs jogod hozzá!

Gregory Coronusra morrant, de visszafogtam. Coronust gyilkoltam a tekintetemmél, az emberei gy r jében.

– Én a helyedben nem akarnám nekem megmondani, mihez van jogom és mihez nincs. Én a helyedben cseszettűl apróra húznám össze magam, és szorgosan fohászkoznék, hogy minél el bb elhűzzak a szobából. Azzal, akivel csak akarok.

– Nem. k a miénk, amíg a hattyűkirály ki nem szabadítja ket.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

– Hahó! A hattyúkirály még nem futott be! Viszont itt vagyok én, Coronus a Fekete Víz Klánból, és magammal viszem a három hattyúkancát. És pont.

– De miért? Mit tör dsz velük?

– Hogy miért? Talán azért, mert nem kedveltelek meg. Talán a legszívesebben kitaposnám a beleidet, de a likantróp szabályok szerint itt és most nem tehetem meg. Hát legalább ket lopom el. Ennyi legyen is elég, oké? De soha többet, világos, soha többet ne kerülj az utamba, Coronus, mert akkor megöllek. Meg én. Az a helyzet, hogy még élvezném is.

És kivételesen nem hazudtam. Általában hidegvérrel ölök, de ma este más volt. A halálát szomjaztam. A bosszú? Meglehet, de nem nagyon izgatott. Elég, hogy látja a szememben. Az alakváltók felismerik a halál pillantását, ha rájuk tekint.

Felismerte. Ahogy én is rögtön felismertem a félelem alaktalan, szagtalan és mégis ösztönösen érezhet ízt a szemeiben. Hirtelen nagyon elgyötört lett.

– Adnám ket szívesen, ha tehetném. Kénytelen vagyok valamit felmutatni ma éjszakára is. Eredetileg a leopárdok meg a hattyúk jó eredmény lettek volna, de ha a leopárdokat elviszed, a szárnyasoknak mindenképpen maradniuk kell.

– Miért olyan lényegesek? Végül is hattyúk meg leopárdok. Ha szorosan vesszük, semmi közöd hozzájuk. Nem olvashatsz be ket a törzsedbe.

Lehunyta szemeit, kizárt a gondolataiból. De a félelem illata kesernyés izzadság szagaként lebegett a leveg ben. Rettegett. Nem t - lem, vagy nem csak t lem, hanem attól a valamit l, ami rá vár, ha nem tartja meg a hattyúkat. Mi a francos nyavalya lehet?

– Maradniuk kell, Anita Blake.

– Mondd meg, miért.

– Nem tehetem.

Már nem félt. Feladta. Ez egy eddig ismeretlen szaglőketet indított felém, a vegytisztá keser ség vad feromonhulláma átjárta az egész

testemet. Gy ztünk.

– Nem engedhetem át a hattyúkat – rázta meg er tlenül a fejét.

– Már át is engedted. Itt ül a leveg ben a vereséged illata.

– Ha tehetném, mondom, adnám ket. De nem tehetem, hidd el, nem tehetem.

– Nem teheted, vagy nem akarod megtenni?

Mosolya pontosan olyan kesernyés volt, mint a szaga. Még a hangsúly is megadásról árulkodott, mint aki a legszívesebben maga nyújtaná át, amit kérek, de egyszer en nem teheti. Ahogy mondta.

– Nem tehetem.

– Ne akarj rosszat a falkádnak, Coronus. Távozzatok, amíg nem kés .

Minden érzékem azt ordította, hogy nyertünk. Hogy én ezermilliószor jobban akarom a gy zelmet, mint Coronus, és ez éppen elég ahhoz, hogy ma éjjel tönkre verjük ket. Jó néhány kígyóember itt hagyja a karmait, és csakis a nagyf nők hibájából, aki bekrepált itt nekik. Ha az alfa gy zni akarása nem lüktet bennük, nem jöhetnek jól ki a harcból. Végigmustráltam ket, egyenként a szemükbe néztem. A leveg t szimatolták, k is mélyen letüd zték a vereség áporodott szagát. Már nagyon nem volt maradásuk. Akkor miért nem húznak már el? Mert a góré, az alfa még itt van, és nem tehetnek semmit. Amit az alfa akar, azt akarják k is. De akkor mi ez a nagy gyengeség? Mi hiányzik? Mi az, ami elszívja az erejüket?

És akkor megvilágosodtam. Az én leopárdjaimon is ugyanezt a szagot szimatolták meg korábban. Az elveszettséget, a gyengeséget. Nathaniel gyenge volt, de mióta az én akaratom vele volt, a sok szenvedés és kín dacára ott láttam a reményt a szemében. Nem is láttam még kétségbeesettebb pillantást, mint amilyen Nathanielé volt, amikor el ször találkoztunk. Amikor alfavesztetten éltek bele a világba. De ma már teljes bizonyossággal tudta, hogy eljövök értük. Gregory az emberi lényével gondolkozott, ezért lehettek kétségei. De Nathaniel minden logikát meghaladó, sbizalommal hitt bennem. A szemle után megint Coronushoz fordultam.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

– Meneküljetek, Coronus, különben nem éritek meg a hajnalt.

Tüdőt szagató sóhajjal, súlyos fejjel bólintott.

– Úgy legyen.

És nagyon csúnyán mellényúlt. Olyat tett, amit az emberen túli lét semmilyen logikája nem igazolhat. Belerohant a vereségbe. Csak az emberek pazarolják energiáikat ilyen haszontalan értelmetlenséggel. Csak az emberek mennek bele egy bukott csatába, amikor szabadon menthetnék a bűnüket.

A két kígyóember, aki két oldalról támogatták Coronust, hirtelen rám vetette magát. Túl közel álltam. És túlságosan is rábízta magam vadiúj vérfarkas ösztöneimre, melyek azt súgták, hogy feladják. Óvatlan voltam, elcseszttem. Valahogy kiment a fejembe, hogy a szörnyetegeink ellenére még mindig ott a másik alakunk, az a félelmeberi lét, amit soha nem hagyhatunk ki a számításból. A félelmeberség, ami mindig mindenbe csúnyán bekavar. Elszálltam a farkasbőrben, na.

Elrugaszkodtak, és már rajtam is voltak. A villám ehhez képest kismiska. Jobb ötletem nem is jött, mint hogy a csizmámban kotorászak a másik kés után. Esélyem se volt, persze, hogy akár a nyelét elérjem. Vajszínű légáramlással Gregory lerántotta ugyan az egyiket, ott bucskáztak a földön, nem messze, de a másik csúszómászó célon maradt. Karmai a becsapódás ütemében mélyedtek húsomba, még el se értük a földet. A gyomromat szakította fel, a kis topom persze meg se kottyant neki, ennyit a divatról; a szívemet kereste, de már csak valami tompa kábulatban konstatáltam, hogy valami nagyon-nagyon nem frankó. Valamit elszagattott azokkal az ocsmány befelé forduló kampó karmokkal. Próbáltam a jobb kezemmel, ami korábban még elvileg funkcionálgatott, eltolni a kezét, de minden lelassult, mázsányi márványtömbként értetlenkedtek az ujjaim.

Gregory fakó irhája jelent meg felettem, hátán a másik kígyócsával az enyémet vadászta, már hárman hemperegtek rajtam. Még éreztem, hogy a szeme, a tüzet okádó pófája centikre van az enyémtől, mintha csak a lepedőn csatározánk. És már az ujjkarmai is a

mellkasomat hasogatták, a szivárványszín hull k olyan szorosan préselték a testemnek. Aztán újabb karok úsztak be a látómez mbe, le-
cibálták rólam a népeket, még elkaptam Jamil arcát egy röpk pillanatra, a szája mozgott, de már egy szót se hallottam bel le. Lassan mindent elnyelt a sötétség, csak egyetlen távoli, homályos fénypontcska pislákkolt valahol messze. Aztán az is elt nt. És nem maradt más, csak a feketeség.

8.

ÁLMOMBAN egy erd ben üldözött valami. Éjszaka volt. Egyre közelebb és közelebb hallottam, és tudtam, hogy az üldöz m nem emberi lény. És orra buktam, de már nem emelkedtem fel újra, hanem négykézláb menekültem tovább. Üldöz be vettem azt a puha, aprócska ízét, ami meg el lem próbált elslisszolni. Se karmai, se foga nem volt, és csak úgy áradt bel le a félelem csodás illata. Utolértem; sikolya szaggatta a fületem, de már belé is mélyesztettem a fogaimat, a húsát marcangoltam, államon csorgott le a meleg, édes vér, a torokban éreztem mesés ízét. Aztán az álom köddé vált.

Nárcisszusz hálószobájában feküdtem a fekete ágyon. Jean-Claude az ágy végénél, a két oszlop közé kikötözve állt, pucér mellkasán karom ütötte sebek, vér patakozott bel lük. Kúsztam felé az ágyon, de már nem féltem, már csak a vér rozsdás illata töltötte meg az orrom. Feneketlen, mélykék szemekkel bámult rám.

– Csókolj meg, *ma petite*.

Feltérdeltem, ajkaim már-már a szájára tapadtak, vágyakozva kínálta fel magát. De aztán mást gondoltam, hagytam a csókra termett ajkait. A mellkasára buktam, és a friss sebeket csókoltam, nyaltam, ittam bel lük a vért.

– Igen, igen, *ma petite*.

Kalapáló szívvel ébredtem, szemeim szomjasan keresték a fényt. Richard hajolt fölém. Még mindig rajta volt a szegeces nyakörv. Emeltem a karjaimat, hogy magamhoz szorítsam, de a bal karom rögzítve volt, benne infúzió. Körbenéztem a lesötétített szobában, nem kórterem volt. Jobb kezemmel az arcához nyúltam, de masszív volt, és ólomsúlyos; ujjaim hegye épp csak elérte finom b ré, a sötétség langyos vízként áramlott vissza szemeimre. Már csak a hangja maradt.

– Pihenj csak, Anita, pihenj még.

Azt hiszem, meg is csókolt, finoman, mint a tündérszárny, és az-

tán megint semmi.

Derékig ér , kristálytisza jeges vízben gázoltam. Ki kellett jutnom a vízbe, tudtam, különben meghalok, a hideg felfalja az erőt. Már láttam a partot csupasz fák fekete karmai meredeztek, hó takarta a tájat. Futottam, küszködtem a hullámokban, és egyszer csak kiszaladt alólam a talaj. Feneketlen lyukba léptem. A víz összecsapott az arcom felett, a hideg vasmarokként zárult a szívemre. Moccanni se, lélegezni se tudtam. A fény egyre távolodott, már csak a fényes tiszta víztükör maradt, ahogy süllyedtem egyre lejjebb, lassan egyre homályosabb lett minden. Félnem kellett volna. De nem féltem. Fáradt voltam, halálosan fáradt.

Sápadt kezek nyúltak felém a fényben. Fehér ing lebegett a csukló körül, és én elkaptam. Jean-Claude erősen tartott, és a fény felé húzott.

A sötét szobában voltam megint, de csurom víz voltam, és fáztam, nagyon fáztam. Jean-Claude szorosan ölelt magához, arcát az arcomhoz érintette. Még mindig a fekete Batman-szerkőben volt, és bevilant a harc. Megsérültem. Jean-Claude megcsókolta a homlokomat. Bőre hideg volt, mint én, mintha jéggel cirógnának. De a legrosszabb a vacogás volt; nem voltam ura a testemnek, bőrömön apró hullámokban rohangált a hideg.

– Hideg – vacogtam.

– Tudom, *ma petite*, azok vagyunk, mindketten.

A homlokomat ráncolhattam, mert nem értettem. Valaki másra nézett a szoba túlsó felében.

– Visszahoztam. De meleget nem adhatok neki, pedig anélkül nem éli túl.

Nagy nehezen sikerült körbenéznem, már láttam, kikhez beszél. Richard állt ott, Jamillel, Gregoryval és Shang-Daval. Richard oda-jött hozzánk, megérintette az arcomat. Forró volt a keze, égetett. El kellett húzódnom.

– Hallasz, Anita?

A fogaim úgy citeráztak, hogy kis híján elharaptam a saját nyelv-

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

vemet, de azért kitornáztam egy igent.

– Magas, nagyon magas lázad volt; jeges fürd be tettek, hogy lenyomják. De a tested úgy reagált, mint egy alakváltóé. Az alacsony hőmérséklet ugyan sok sérülést helyrehozott, de majdnem belehaltál.

Csak meresztettem a szemem, végül valahogy csak kikocogtattam a fogaimmal, hogy g zöm sincs, mir l magyaráz. A rázkódás lassan görcsökké n tt, és már a sebeim is belerángtak. Asszem, kezdtem magamhoz térni, és ennek legnagyobb áldásaként egyre jobban éreztem a fájdalmat. Nem is emlékeztem, hogy ennyire elintéztek volna. Mindenem fáj. A sebek. Az izmaim.

– A gyógyuláshoz neked is magasabb hőmérséklet kell, mint nekünk.

Képtelen voltam felfogni, ki az a „nekünk”.

– Ki...

De a görcsök olyan erővel tépték a testemet, hogy már csak sikoltani sikerült. A fájdalom atomjaimra szaggatott. Levegőt nem kaptam, ha kaptam volna, azt is sikoltozásra használnom. Óriás szürke pacák nyelték el a látásomat.

– Orvost! – hallottam Richardot.

– Tudod jól, mit kell tennünk, *mon ami*.

– De ha m ködik, elveszítem.

Pár pillanatra félrecuppantak a pacák, még láttam, ahogy Richard kapkodva próbálja lehámozni magáról a székzacskót. De a pacák is csak erőteljesen jöttek, most a szürkeség mindent elárasztott, beszippantott magába.

9.

TALÁN ÁLMODTAM, de nem biztos. Arcok úsztak a sötétben, ismerős és ismeretlen arcok. A rövid, szőszke Cherry, smink nélkül, mintha egy kiskamasz szabadult volna be a társaságba. Gregory talán az arcomhoz is ért. Jamil hozzám simul, ében álom. Csak lebegtem, egyik arcról a másikra, egyik testtől a másikig, éreztem a bőrömön az érintésük. Pucér bőr a pucér bőrön. Szexi orgia. Amikor felébredtem, ha felébredtem, és ha aludtam, Richard karját találtam a derekam körül, kiskifli-nagykifli, csak feküdtünk, sűrű haja sátorként borult az arcomra. Elaludtam, bevacoltam magam, senki se bánthatott.

Testmeleg kagylóban ébredtem, likantróp energia csiklandozta a bőrömet. Mocorogni próbáltam, elfeküdtem magam, de emberi béklyók nem engedtek, mit volt mit tenni, feküdtem rendesen az oldalamon, ahogy voltam. Lassan kinyitottam a szemem. A szobában megint sötét volt, csak egy éjjeli lámpa fénye pislogott a szemközti konnektorból. Annyi fényt azért adott, hogy a színeket lássam. Ohó, egy ismeretlen férfi kucorgott a hasamnál, szorosan nekem préselődött, arca a mellem fölött a vállamba fúródott, forró lehelete hárfázott a pihéimen. Normális esetben ettől mélyen benyelem a parabogyót, de most nem esett kézre a pánik. Hogy mondjam... otthon éreztem magam, melegben, biztonságban. Pont, mintha a kandalló előtt ücsörgőnek a nyuszis papucsomban a kedvenc pingvinemmel és langyos kakaót iszogatnék. Tejszínhabbal. Rég éreztem magam ennyire a helyemen. Még a másik kéz, ami hátulról ölelte a derekam, még az is csak erre az érzésre segített rá. Bármibe, hogy dr. Lillian kevert valami ötcsillagos koktélt, amitől buborékban eveztem. Csak az volt a lényeg, hogy ne kelljen megmozdulni. Mint mikor reggel napsütésre ébredsz a puha ágyikóban, mindenből csöpög a béke, és csak fekszel, csak fekszel a pihe paplan alatt az isteni langy melegben. Semmi rohanás, semmi hiszti. A legjobb fíling a világon.

A hátulról érkező kar apró volt, nem csak a kézfej, az egész, de

izmos. Férfikar. Hóka b römön ez a napsütötte csík valahogy er-
kölcstelennek tetszett. De hol nem szarom le. Belegöndörödtem a
testbe, ami hátulról ölelt, amihez kar is tartozott. Száz, hogy valamit
nyomattak belém. Még ha ruhástul ébrednék is egy ilyen pózban,
ezerszer pirulóbbra venném a szitut, mint itt és most az évakosztü-
mőmben.

Úgy tippeltem, hogy mind a ketten vérfarkasok. Nagy horda volt,
nem ismertem mindenkit. Mint a csecsem a magzatvízben, úgy lu-
bickoltam az energiájukban. Megsérültem, jut eszembe, ronda kí-
gyókarmok kapartak a szegcsontom alatt. És igen, ott a tépett szél
rózsaszínes örökkokárda, ahol a dög a szívemért kotorászott. Tom-
pán sajtgott még, de már a b römbe ért a seb, fényes volt, mint egy
kit z . Atyagatya, mennyit feküdtem kiütve?

Még adtam pár pillanatot magamnak, hátha a pánik egyszer csak
felüti buksi fejét, de nem. Ha nem, hát nem. Alaposan megnéztem
akkor már a melltámaszomat: barna, göndör fürtjei a feje tetején egé-
szen hosszan fürtösködtek, ahogy fordult kicsit álmában, a b rőmet
csikizték. Az b re is barna volt, mintha a hajával egy anyagból
szabták volna. Helyes kis gy r fogta át a szemöldökét, azt, amelyik
felül volt. Az alsót nem láttam, azon aludt. Egyik térdét felhúzta, tér-
de a combomba állt, karja álmos-tehetetlenül nyugodott ülepem p re
partján. Mázhimra a csípejét elcsavarta kissé, és hát volt az a kelle-
metlen térd, ami ugyan döfte a combom, ugyanakkor megkímélt a
fullextárs felvonulástól. Az a minimális pirulás, ami már nem szu-
nyázott bennem, hálásan sóhajtott fel. De lassan rikoltanom kell a
narkómért, ha továbbra is sz zi nyugalommal szeretném venni az
ágytársaimat. Vagy egyszer en csak ébredezem?

Szemb l nem nagyon láttam bel le semmit, annyira hozzám bújt,
hogy inkább éreztem, de azt meg inkább nem, ha kérhetem. A háta és
az ül fele hibátlan volt, gömböly , gusztu. Még tangának se láttam
nyomát, az mondjuk betett volna; egy nudista? És az ózonlyuk? Em-
berek, húszévesen mindenki azt hiszi, elkerüli a b rrák? Lehet, hogy
még annyi se volt. Nálam magasabb – nem egy etvasz – de nem sok-

kal. Mondjuk egy arasszal. Persze, így fekvé inkább nem hívnám a bukmékeremet. Megmozdult, keze a csíp mön megfeszült, mintha álmódna, de nem, felébredt. Teste megfeszült, nem nagyon, épp csak az ébredés jeleként. Na, erre már kerekre pattantak a szemeim, a szívem majd' kiszánkázott a helyér l. Kemény két másodpercig gyúrtam magamban, hogy mi a tíz legjobb társalgási topik pucér ébredéskor egy tök ismeretlennel. Még csak a legels félnél tartottam, amikor is kinyitotta a szemét, és egyenesen rám nézett. Lustán, félálomban elmosolyodott.

– Még nem is láttalak ébren.

– Én meg még sehogy se láttalak. Ki vagy? – Hát istenem, ennyire futotta.

– Caleb. Caleb vagyok.

Ezt tudomásul vettem, de akkor se maradhattam. Annyira nem vagyok laza hogy pucéran csacsogjak egy Calebbel, akinek még csak be se mutatott senki. És melleleg anyaszült. Még mindig olyan hívogatóan meleg fészek volt kettejük között, de az elveimet nem dobhatom oda egy fészékért.

A derekamon pihen kar erre megfeszült, már nem csak pihent, hanem a gazdájához és az ágyhoz szorított. Caleb lába határozottan feljebb csusszant a combjaim közt, és mindjárt megérezem azt, amit l az el bb a szemérmemet valami gondviselésféle megkímélte. Akkor már inkább lássam, mint az ölemnél bogarásszon vele. Oké, fék; mégse rúghatom minden bemelegítés nélkül micsodán! A kéz ezen meditálások közben már er sen belém csimpaszkodott. A pulzusom, mintha száz gátat loholnék éppen, az agyamban giga vörös bet kkel dudálásba fogott a csapda felirat.

– Nyugi, srácok – választottam a verbális utat –, muszáj valamit magamra kapni. És ahhoz ki kell innen kászálódnom.

A hátvédem megmozdult, nem kellett látnom, hogy tudjam, hogy fél könyökére támaszkodik, és hogy még er sebben magához húz. Ennek beszélhetek. Már nem csak intuitíve sejtettem, hogy a kar végén kell lennie egy testnek is; teljes bizonyossággal tudtam. Ahogy

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

még ezer más apróságot is. Ad egy, találtam egy férfit, aki pont olyan magas, mint én – ritka, de áldásos helyzet, úgy illettünk egymáshoz, mint két tojás. Ad kettő, karcsú volt, izmos és arányos. Ad három, érezhetem örült, hogy a testemhez érhet. De gáz! Úgy fordultam felé, mint a horrorfilmben a szegény lány, akit az ajtó mögött a csúf szörny ijesztget halálra, és már tudja, de mennyire, hogy tudja... arca a vállam fölé tornyosult, hosszú, majdnem feketés barna haja kócos loboncként zuhant fél arcába, nem volt az a szörny-típus. És ha már a típusnál tartunk, kemény férfinak se mondtam volna első blikkre; szív alakú arca, lágy vonásai, szemtelenül tökéletes metszés orra, duzzadt, telt ajkai mind érzéki férfi-női lényt sugalltak. De a szemek voltak a csúcs. Első blikkre sárgának mondtam volna. De a pupilla körül szürkés-zöld korona húzódott, amitől az egész valami földöntúli sötét aranyos-sárgászöldben pompázott. És ehhez még jött a nap-szíttá arc. Embernek még lencsével sincs ilyen. De farkasnak se, az is ziher.

Kitornáztam magam közülük. A bal kezem még mindig nem ujjongott, hogy részt vehet a munkaközösségben, de a zavarom egyre globálisabbra növekedet, és a kicsire nem adunk fázist is elérte. Tojtam minden kezemre. A lényeg, hogy végre az ágy végébe letelepedhettem jóvágású szendvics-barátaimat, nem a testmeleg közelségben. Ruhát nekem, emberek, ruhát! Országomat egy farmerért!

– Ne félj, Anita, nem bántunk. – Még a hangja is androgün volt.

Azért csak rajtuk tartottam a fél szemem, amíg a félhomályos szobában nézeltem valami fed rétegért. De csak a lepedő volt, azon meg rajta heverésztek. A picsába! Muszáj lett volna végre fedezékbe raknom a testemet, egyre pánikszerűbb zavar lett úrrá rajtam. Azzal nem vagyok beljebb, ha a kis kacsómmal próbálom takarni, amit a jóisten adott. Jesszus, de idétlen. Mi a francos fenét csináljak a kezimmel? A bal már amúgy is majd leszakadt, rózsaszín hegek térkép-ként mutatták, hogy válltól egészen a csuklóig bent van minek fájnia.

– Kik vagytok egyáltalán? – Anyám, még a hangom is elcsuklik!

– Micah Callahan vagyok.

Ott hevert az oldalán tök pucéran, és úgy beszélt, mintha egy koktélpartin kérne épp egy margaritát. Csak az alakváltók nem görcsölnek a meztelenségtől. Vállai is keskenyek voltak, hajlékonyan nőties volt az egész teste, de izmos. Nem az a felfújott izomparádé, inkább szálkás, de így nyugalmi helyzetben is rá volt írva, hogy erős fiú. Ha ruhát húz, nem mondtam volna meg róla. Mint ahogy még egy pár dolgot szintén nem. Ami kivételesen megszakította a nőties vonulatot. Meglepett volt, hogy egy ilyen karcsú, kecses testen valami ilyen... masszívan maszkulin lehet. „Na, ezt itt jól elcsesztem, olyan mint egy nő! Akkor majd ezzel a testes húsdarabbal gyorsan kárpótolom szegényt” – mondta nyilván magában anyatermészet asszonyosság. Kicsit túl is kompenzált. Ebbe bele is pirultam derekasan, és onnantól fogva kerültem az inkriminált területet a tekintetemmel. Mostantól úgy tartottam szemmel őket, hogy oda nem néztem volna a világ legnagyobb gardróbjaért sem. Blake-magánszám – látom, de nem nézem. Ezt csinálja utánam valaki!

– pedig Caleb.

Egyre kevesebb a nővum a fickóban. Caleb bemutatkozásképp elnyúlt a hátán, mint egy nagy macska, nyilván, hogy róla is százötven százalékosan levegyem, hogy bűberegér. Nem mintha eddig nem vettem volna le. Az igaz, hogy a köldökét átbökö ezüst karikát még nem láttam. Megjegyzem, fontos lehet.

– Már bemutatkoztunk. – Soha ilyen mocskosnak még nem hallottam ezt az egyszeri mondatot. Ahogy a testével intonálta a szavak ritmusát, rájöttem például lehetek. De azt már most megsúgta a kis törpe, hogy Caleb nem lesz nagy kedvencem.

– Frankó, nagyon örvendek – susogtam szendén, a kezeimet a legszívesebben levágattam volna, annyira útban voltak. – És mit kerestek itt?

– Összefeküdtünk veled. – Ez a Caleb milyen egy vicces fiú!

Már épp kezdtem ledolgozni magamról a pírt, ez most nagyon kellett. Caleb felröhögött. Micah nem. Pirospont.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

S t, Micah felült, és a térdét maga elé húzta. Még több pirospont. Caleb persze meg se mozdult, mint aki a hasát sütteti a tengerparton.

– Van ott a sarokban egy köntös. – Micah megszánt. Rengeteg pirospont.

Követtem a pillantását, és tényleg volt ott egy köntös. Hogy eddig nem szúrta ki a szemem. Ráadásul, ahogy jobban megnéztem, az én saját, különbejáratú, vérvörös háziköntösöm volt, szatén szegélyével, nem az a tollboás varieté-fazon. Inkább a puritán viktoriánus imidzs. Ahogy megemeltem, éreztem, hogy az egyik zsebét lehúzza valami. Nem rossz jel. Leküzdöttem a kísértést, hogy háttal kapjam gyorsan magamra, olyan mindegy, hogy bedobom-e a szemérmes figurát, kismilliószor végiggusztálhattak már. Végre ruhát éreztem a testemen! Hurrá. Megtapogattam a zsebeket, a jobbosban a drága Derringerem lapult. Gondolom, az enyém volt, a köntös is az enyém. Csak egy embert ismerek, aki a hálóköntösömben is puskát csempészne be nekem. De nem tudok róla, hogy Edward odahagyta volna a kies albequerqui pusztaságot. A lényeg, hogy valaki gondolt rám. Kell ennél nagyobb boldogság? Ruha, zsebében fegyver, mir l álmodhat még egy n ?

– Hello, Micah Callahan. Neked is örvendek. Kár, hogy a neved egy nagy semmit se mond nekem.

– Az Emberev Klán Nimir-Raj-ja vagyok.

Hoppá. Nehogy a torkomon akadjon ez a falat! A zavarom egy csapásra elpárolgott, már csak meglepett voltam. És talán kissé dühös is.

– Én a Vérivó Klán Nimir-Rája vagyok, és nem rémlik, hogy meginvitáltam volna a területemre, Callahan úr.

– Tényleg nem tetted.

– Akkor meg mi a francos fenét keres itt az én engedélyem nélkül?! – Ez az. Már a harag melegítette a hangom, ami klassz jel, nagyban megkönnyíti pucér idegenek kezelését.

– Elizabeth hívott meg.

A düh forró szélként söpört át a testemen, felpiszkálta a szörnye-

tegemet, mir l ki tudja, hány éjszakával ezel ttig még azt hittem, Richard bentlakásos kis adománya; de akkor kiderült, hogy legalább annyira az én részem is már. És örökre az is marad. A szörnnyeteg most megrázta magát, és láthatatlan illat-páncélt vonva körém, mindenkivel tudatta dühét. Mindketten megéreztek. Caleb felült, a piszkálódásnak már nyoma se volt tekintetében. Csak figyelt. Micah a leveg be szimatolt, orrcimpái érzékenyen begy jtöttek minden apró szagfoszlányt, még a szája szélét is megnyalintotta, mintha a b rén érezné az er met.

Az er s érzelmek mindig felpiszkálják az energiákat, és engem most tet t l talpig elöntött a harag. Elizabeth már azzal kihúzta a gyufát, hogy egyedül hagyta Nathanielt. De ez a húzása... ezen végre nem emelkedhettem felül. Részben már éreztem is a nagy megkönnyebbülést, végre, megszabadulhatok t le. Mennyivel egyszer bb is lesz az életem, ha kinyírhatom. Ugyanakkor az örök remény még mindig pislákol, bár nem sok variáció volt – vagy megölöm, vagy... megölöm, gondolom. Nyilván szélesvásznon vetítettem a gondolataimat, mert Callahan rögtön a védelmébe vette.

– Amikor idejöttem, nem tudtam, hogy a leopárdjainak van Nimir-Rája. volt a régi alfájuk után a második a falkában. Joga lett volna beleszólni, ki lépjen a helyébe.

– Szóval egyszer en elfelejtette megemlíteni, hogy a falkának már van Nimir-Rája, mi?

– Valahogy úgy.

– Nahát, a butuska! – Reméltem, érti az iróniát.

Már az ágy mellett állt. Mélyen a szemébe néztem, és nem pislogtam, nem kaptam el a tekintetem, de alaposan beleizzadtam. Ennél azért keményebb csajnak ismertem magam.

– Azt se tudtam, hogy egyáltalán a világon vagy. Aztán három napja bekopogott Cherry, hogy Elizabeth is jöjjön meggyógyítani téged.

– Egy nagy szart.

– Esküszöm, így volt.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

Már a markomban volt a Derringer, jól esett újra érezni a súlyát. Vajon 22-es vagy 38-as az ammo 1 szer? Csak remélhettem, hogy 38-as, annak azért nagyobb a meggyező ereje. A bal karomban mint-ha egy izom akart volna kettéhasadni. Atyám, ez most csak átmeneti, és a feszültség hozta el, vagy örökre így maradok? Persze, ezen ké-sbb is ráérek agyalni, amikor nem két tök ismeretlen vérleopárd szemez velem. Bölcsebb lenne elbb kideríteni, hogy haverok vagyunk-e.

– Szóval azt mondod, hogy g zöd se volt, hogy a világon vagyok, amikor betetted a segged a városba. Vegyük úgy, hogy megvettem. De mit keresel még mindig itt?

– Mikor rájöttem, hogy Elizabeth hazudott rólad, idejöttem, hogy beszálljak a gyógyításba. Engeszteléseképp, amiért engedélyed nélkül és a többi. Minden leopárdomat iderendeltem, sort fekszünk az ágyadban, hogy mielőbb összekapd magad.

– Hú, de fasza gyerek vagy.

Tenyérrel felfelé kinyújtotta a kezeit, mint aki pacsit kér. Szép is a hagyomány – így mindenki megskubizhatja, hogy fegyvertelen vagyok, nem akarok én semmi, de semmi rosszat. Oké, vettem az adást.

– Másképp hogy tehetném jóvá ezt a botlást? Nem akarom összeugrasztani a leopárdjainkat, Anita. És azt is megtudtam, hogy alfákat hívsz meghallgatásra, hogy valakit találj magad helyet. Nimir-Raj vagyok. Ami csak kevés falkának jut, még ha hosszasan keresgélsz, sincs sok esélyed, hogy egy *leopard lionné*-nál jobbat találj. Az meg nem igazi király, még jóindulattal is maximum védelmez.

– Érdekel a meló?

Elindult felém, ami nem tett boldoggá, tekintve, hogy nem egy focipályán ácsorogtunk.

– Nagy megtiszteltetés lenne, ha meghallgatnál.

Próbáltam a bal kezemmel megállítani, de épp csak megbillentettem, már tépte is a fájdalom. De szerencsére Micah-nak leesett, mit próbálok integetni, megállt. Még mindig a látod-nem-akarlak-bántani-nem-is-lenne-mivel mancstartást gyakorolta.

– Kezdetnek akkor inkább ne gyere közelebb. Már épp elég volt a közeli és személyes kapcsolatból. Még a végén túlságosan megfekszi a gyomrom.

– Kicsit talán védtelennek érezhetted magad... Én megértem, hidd el.

Ebben azért hadd kételkedjem. Mindenesetre nagyon udvarias, de tényleg. Persze még egyetlen alakváltót se ismertem, még csak hírből, kósza pletyka szintjén sem, akit zavart volna, ha nudista kicsi-arakásban kellett aludnia. Persze, lehet, hogy ahonnan jöttek... Na ja. Lehet, hogy nekik is tanulniuk kell lazaságot. Akkor viszont van esélyem.

A bal kezem kezdett pocskul rángani, eleresztettem hát a másik zsebemben a csövest, és a jobb kezemmel is a segítségére sietem.

– Fájdalmaid vannak.

– Neked is lennének, ha azokkal a karmokkal összefutottál volna.

Az izmom minden egyes rándulására csillagokat láttam.

– Én segíthetek, hogy jobb legyen.

– Mibe, hogy minden második lánynak ezt mondod – forgattam a szemem. Még, hogy k a disznók.

Még csak zavarba se jött. Talán nem vev a humoromra.

– Mondtam, hogy Nimir-Raj vagyok. Hatalmam van a hús felett.

Elég bután nézhettem, mert szükségét érezte egy röpke magyarázatnak.

– A testem erejével gyógyítok. Sebeket, ilyesmit.

Jó duma.

– Hogy gy zhetnélek meg, hogy igazat mondok?

– Esetleg egy közös ismer s kezeskedhetne.

– Mi sem egyszer bb. – És egy pillanat múlva már fel is tépte az ajtót. Még egy idegen. Helyesebben, még egy meztelen idegen. Úgy egy nyolcvan is megvolt, vállas, izmos, és arányos. De legalább nem állt neki. Már ez üdít . És még csak napbarnított se volt, ett l is csak n tt a bizalmam. sz haját szürke tincsek színezték, szürke volt a bajsza, és a korszakaik; az sz sörényb l úgy tippeltem, hogy nyug-

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

díjkorhatár közeli, bár a testében semmi öreges vagy tör dött nem volt. Inkább gondoltam volna fejevadász zsoldosnak, aki szó nélkül kikanyarítja a szívedet, kis dobozba zárja, és a megfelelő ellenösszegeért leszállítja a megbízónak. Durva sebhely szelte ketté testét a mellkasa alatt, köldökénél sarló alakban kanyarodott le az ágyéka irányába. Fehér volt, nem tegnap szerezte. Vagy még azelőtt szerezte, hogy alakváltó lett belőle, vagy... vagy nincs vagy. Az alakváltókkal is megesik néha, hogy megsebesülnek, de nem mindennapi történet; sőt, alaposan bele kell piszkálni a sebbe, hogy ilyen ronda heg maradjon utána.

– Én se ismerem.

– Anita Blake, ez itt Merle.

Merle jóval azután nézett csak rám, hogy elhangzott a nevem. Addig, jó kutyaként, csak a Nimir-Raj-t látta, hallotta. Egyébként meglepően emberi tekintete volt, fakó szemei.

– Csá, Merle.

Bólintott. Lehet, hogy beszélni se tud?

– Engedd be az övét.

Merle egyik lábáról a másikra helyezkedett, világos, hogy nem volt ínyére a parancs.

– De nem mindet?

Micah tőlem várta a választ.

– Merthogy? – Én meg tőle.

Merle sápadt szemei felém fordultak, és összeugrott a gyomrom. Mintha átlátna a koponyámon, és folyékonyan kiolvasná az agyamból még azt is, mit ebédeltem tavaly nyáron. Tudtam, hogy csak hülye érzés, de azért nem semmi tekintet volt. De megálltam, és nem pislogtam. Bravó, Anita!

– Magyarázd meg neki – hatalmazta fel Micah.

– Túl sok ember túl kis helyen. Ennyi idegen közt nehezen védem meg Micah-t.

– Fogadjunk, hogy te vagy a Sköll.

Ajka lebiggyedt – undorodva, ha jól tévedek.

– Nem vagyunk farkasok. Nem használjuk a szavaikat.

– Nekem úgy is jó. Legjobb tudomásom szerint a leopárdoknál nincs szó az alfa legfőbb testrére. De akkor is csak az vagy, igaz?

Szerintem nem tudta eldönteni, hogy kekeckedni akarok-e, de végül bólintott.

– Oké. Tényleg azt hiszed, hogy az embereim veszélyt jelentenek Micah-ra?

– Az a munkám, hogy azt higgyem.

Ebben van ráció.

– Ha te mondd! És hányat bírsz bevállalni? Ami még nem veszélyes.

Megint megküldte a vesemelegítő pillantását, aztán elbizonytalanodott.

– De nem köt bele?

– Miért tenném?

– Majdnem minden alfa beleköt. Hogy ne higgyék őket gyengének.

– Nem vagyok az a bizonytalan típus. – Azért ez megmosolyogtató. Én meg t.

– Pedig, akik hatalmon ülnek, gyakran azok.

– Nekem is ez a tapasztalatom.

– Kettőt – bökte ki megfontoltan.

– Remek, legyen kettő.

– Van valami preferenciája, hogy melyik kettő?

– Az egyik legyen Cherry. A másik mindegy – vontam meg a vállam. Azért mondtam épp Cherryt, mert volt a legjobb az esemény utáni összefoglalókban. Tisztán látott, azt hiszem. Harcba nem feltétlenül örültem volna, ha a fedez. De most nem is a harc művészete kellett; hanem információ.

Merle röviden biccentett, aztán Micah-hoz fordult, aki még mindig az ágyat támasztotta. Intett neki, mire a nagyra nőtt sápi kitért az ajtót, és halkán kiszólt. Cherry jelent meg először. Magas volt és karcsú, gömböly barack-mellekkel, hosszú derékkal és prima kis popó-

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

val; és végre fixen tudtam, hogy természetes sz ke. Mi van, ma senkinek se osztottak ruhát?

De ha már így alakult, igazán jól esett végre n t is látni. Alapjára ton nincs bajom a srácokkal, elvagyok a rend rségen is egyke csajként, de a meztelenségben meger sít kicsit, ha mást is látok farok nélkül.

Rám mosolygott, a megkönnyebbülés csak úgy ragyogott a szeméb l, az egész arcából, még fél perc, és komolyan pirulni kezdek megint. Megölelt, és hagytam, de hamar beleuntam. Nem bírom az ilyen közvetlenséget. Még az arcomat is megérintette, mint akinek minden bizonyosságra szüksége van, hogy hihessen a szemének.

– Hogy vagy?

Vállat vontam. Hiba volt – a bal kezem izmai megfeszültek, és kénytelen voltam a testemnek nyomni, hogy ne kezdjenek megint vi-tustáncba.

– Balkéz még nem az igazi, de egyébként megvagyok – préseltem ki a csillagok közt.

Cherry könnyedén végigsimította a köntöst a karomon.

– A gyors gyógyulás miatt feszülnek az izmok. Pár nap, és el is felejtethed.

– Vagyis pár napig úgy ahogy van felejtsem el az egész kezemet?

– Nem teljesen, de id r l id re begör csölhet. A masszázs meg a forró borogatás jót tesz neki. Komoly izomsérüléseid lehettek, hogy ilyen lassan javul. – Ja, azt nem említettem, hogy Cherry civilben n vérke, már amikor nem szép foltos bundában grasszál.

– Én segíthetek, hogy már ma tudd használni. Borogatás nélkül – kottyant közbe Micah.

Mintha madzagon rántottak volna bennünket, egyszerre néztünk rá.

– Hogyan? – értetlenkedett Cherry.

– Hatalmam van a hús felett – ismételte meg neki is.

Ahogy néztem, egyb l megértette a varázsdumát, és le is hidalt rendesen. Aztán egy másodperccel kés bb már csak gyanakvást és

kétérdőséget láttam a szemében. Ügyes kislány. Bár nem volt épp fátylaszemű az élete, mivel összehozott bennünket a sors. Épp elég oka volt, hogy a bizalmatlanságot azóta se dobja a kukába. Szóval ez nem valami hetedik érzék, hanem egyszerű reflex.

Épp azt próbáltam valahogy összekaparni az agyamból, hogy pontosan miből áll ez a hús feletti hatalom, amikor Nathaniel lépett be az ajtón. Amikor legutóbb szerencsétlenségünk volt egymáshoz, a testét kardok járták át húsa rágyógyult az acélra. Most hibátlan volt, sehol egy karcolás.

Már megint minden az arcomra volt írva – a meglepetéstől kezdve az örömig. Kaptam is egy nagy mosolyt, még meg is perdült, hogy hátul is megsejlelhessem. Semmi. Hála a magasságosnak. Nem álltam meg, muszáj volt megtapizni a mellkasát a kulcsontja alatt, ahonnan az egyik kést magam sebészkedtem ki. Kezdtém azt hinni, hogy csak álmodtam, hogy kardpárnát csináltak belőle, olyan makulátlanul sima volt a bőre.

– Elvileg tudom, hogy mindent helyrehoztok magatokon, de akkor is mindig meglepődöm.

– Idővel megszokja. – Merle hangjában valami nagyon bizarrul csengett. Ránéztem. De láttam, hogy Cherry és Nathaniel elkomorul. Mindenki nagyon komolyra vette hirtelen.

– Mi a baj?

– Meggyógyíthatom a kezedet? – Micah volt. Ennyire futotta.

Épp le akartam rázni, de a bal karom mást gondolt. A vállamtól az ujjaim hegyéig egy merő görcs rántotta kunkorba, mint a végső stádiumos sztrichnines, akit mindjárt széttépnék a rángások. Az én karom is kifordulni szeretett volna leginkább, én meg majd megkrepáltam a fájdalomtól. Térdre is esnem volna, ha Cherry nem kapja el a karomat. Épp csak annyi méltóságom maradt, hogy a visításomat visszanyeltem.

– Hadd segítsen, ha tud, Anita – hallottam közvetlen a fülemben Cherryt.

Lassan, centiről centire ernyedtek el az izmok, végül már épp csak

halkan nyöszörögtem volna szívem szerint. Mikor tutira mehettem, hogy nem tréfál meg a hangom, nekiduráltam magam.

– Mi is ez a hatalom dolog? – Még kapkodtam a levegőt, de az állapotomhoz képest összeszedettnak ítéltam magam. Teljes súlyommal Cherryre tehenkedtem, tényleg csak a jóérzés tartotta vissza, hogy ne vegyen a karjába. Micah is odaballagott hozzánk, a sarkában Merle, mint egy gigantikus aggodalmaskodó dadus.

– A testemmel gyógyítom meg a leopárdjaimat, ha megsebesülnek.

Ez nincs túlragozva. Cherryre és a mellette horgonyzó Nathanielre sandítottam, és k egyszerre bólintottak.

– Még sose láttam Nimir-Raj-t, aki ezt tudta, de már hallottam róla. Elvileg elképzelhet .

– Csak elvileg? A gyakorlatban nem hiszel?

– Én személy szerint nem nagyon hiszek semmiben és senkiben. Téged nem számítva. – Röpké mosoly szaladt át az arcán, de fáradt szemeit el se érte.

Még mindig él fotelnek használtam, de id vel sikerült már csak jelzésérték vé redukálni a viszonyt. Megszorítottam a karját, hogy érezze, amit a tekintetemmel nem tudtam volna közvetíteni.

– Igyekszem mindent megtenni érted, Cherry.

– Tudom. – Ez a mosoly már átmelegítette kissé a szemét, bár a cinizmus igazán sose hagyta el.

– Tudjuk mind – csatlakozott Nathaniel.

Már megint az imát mormoltam magamban: Ó, Uram, ne hagyd, hogy cserben hagyjam ket! Mióta csak megörököltem a vérleopárdokat, minden egyes reggelt ezzel kezdtem.

– És miért csak a karom fáj? – kérdeztem megint Micah-tól, de azért Cherrybe kapaszkodtam.

– Csak a karod? Semmi más?

Már épp ráztam volna a fejem, de végül is, egy ilyen kérdést nem árt alaposabban kimatekozni.

– Sajog nagyjából mindenem, de azt meg se közelíti, amit a ka-

romban érzek.

Nem lehettem valami egyedi eset, mert már készen is állt a válasszal.

– A tested az energiánk segítségével el ször az életveszélyes sebekkel birkózott meg, aztán a jelentéktelenebbekkel, mint a hátsebeid.

– Nem is gondoltam, hogy a gyógyító energia ilyen okosan szervezi meg magát.

– Ha jól irányítják, igen.

– Ezek szerint valaki jól irányította?

– Én voltam az a valaki. – Le nem vette volna rólam a szemét.

Cherry talán meg tudja mondani...

– volt a vezérünk, a Nimir-Raj. és Merle. – És tudta.

Most a nagyra n tt alakot vettem szemügyre.

– Ezek szerint most egy nagy köszönömöt kellene rebegnem, skacok.

– Nem jár nekünk köszönet – rázta meg a pasas a fejét.

– Semmiképp – ingatott Micah is. – Mi hatoltunk be a területedre az engedélyed nélkül. Mi hágtuk át a szabályokat, nem te.

– Akkor, hogyan tovább?

– Meg tudsz állni a lábadon?

Ötvenezres kérdés. Nagy óvatosan elengedtem Cherry karját, és láss csodát, sikerült. Álltam! Ez ám a harci tett!

– Ja, asszem, menni fog.

– Meg kell érintenem a sérüléseket.

– Ja, persze, persze, likantrópéknál a pucér b r gyógyítható a leg-hatékonyabban.

– Ahogy mondd. – Mi a hernyóért ráncolja a pasi a homlokát?

Jobb kezemmel kiszabadítottam a bal vállamat a köntösb l, aztán rájöttem, hogy ez így talán elég szemérmes, de nem túl praktikus. Kezdtém kirángatni valahogy a nyomorékot a ruhából, amikor megint elszabadult a pokol. Micah kapott el, ahogy a görcs cincálni kezdett; valamit el is kaptam, de hogy mit? Se érezni, se látni nem

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

állt épp módomban. Nem is az iszonyatos fájdalom kavartotta össze a szemgolyóimat, hanem a tény, hogy nem vagyok ura a testemnek. Vagy legalábbis a testem egy részének.

– Sikolts csak, nem szégyen az – suttogta Micah.

Csak a fejemet ráztam, annyira nem voltam nagylány, hogy beszélni próbáljak. A padlóra fektetett. A görcs megint lassanként hagyta el a karomat, miközben Micah kiszabadította az egész baloldalamat. Miután a karom lemezteleneden, gondosan visszatakarta, amit csak lehetett, és amit jobb szeretek nem mutogatni. Praktikus okok miatt a bal mellem nem csatlakozhatott a klubhoz, de nagyra értékeltem a gesztust. Ahogy azt is, hogy nem meredez dákóval hajolt fölem. Csuda tudja, ez valahogy javított a biztonságérzetemen.

Fölem térdelt, ujjait végighúzta a b röm felett, a karomon. Nem ért hozzam, de az energiája belefolyt az enyémbbe, éreztem, hogy még a hátam közepe is libab rös lesz – szerettem ezt az állapotot. Jó kis likantróp energia. És csak most jutott el az agyamig, hogy esetleg nem lesz végig ilyen vidámpark-fíling.

– Fájni fog?

– Nem. Nem szabadna.

Valaki felnevetett. Egy férfi. Naná, hogy Caleb volt.

– Lemaradtam volna valami tréfáról?

– Ne is foglalkozzon vele – legyintett Merle.

Caleb nevetése csak nem csillapodott. Én meg csak kerestem a választ a többiek juj-de-komoly tekintetében.

– Biztos nincs még valami, amit nem ártana tudnom a hús feletti hatalomról?

Micah megrázta a fejét, göndörkéi ideges fürtökben szökelltek az arca el tt. Most esett le, hogy senki se kapcsolta fel a villanyt. Még mindig csak az rz fény félhomályában balettoztunk.

– Nem kapcsolná fel valaki a lámpát?

Erre sisteregni kezdett a leveg , ahogy szaporán egymásra pislogtak. Valami nagyon nem smakkolt.

– Mi a probléma?

– Miért gondolod, hogy probléma van? – hadovált Micah.

– Na, ne rízsázzunk, láttam, hogy néztetek. Miért nem lehet felkapcsolni a villanyt?

– Mert lehet, hogy még fényérzékeny vagy. A gyors gyógyulás miatt – lökte egyből Cherry.

– Nehogy már ezért kapkodtátok úgy a szemeteket! – Még én is éreztem az arcomon a gyanakvást.

– Nem tudhatjuk, hogy reagál a tested a sérülésekre. – A másik oldalamon térdelt, és úgy simogatta a fejemet, mint a gyáva kutyusnak az állatorvosnál. – Aggódunk miattad.

– Azt vágom. – Elég macerás ilyen kézzel fogható szintességgel szemben fenntartani a gyanakvást. Fel is adtam. – Talán a gyógyítás végéig még kibírom valahogy fény nélkül.

– Jól van – mosolygott. Kivételesen még a szeme is.

– Nem ártana, ha kicsit nagyobb helyet hagynátok – csapta össze a kezét Micah. – Félek, hogy esetleg szétfolyik az energia.

Cherry egy utolsó biztató érintés után Nathaniellel együtt hátrébb húzódott.

– Te is – nézett fel Micah Merle-re.

Merle nem örült az utasításnak, de engedelmeskedett, és a többiekkel együtt a szoba távolabbi felébe húzódott. Mind ott parkoltak Calebbel az ágy lábánál. Klassz, fel se t nt, hogy ennyit gyalogoltam át a szobán. Jó kis ösztönök.

Micah térden kuporgott, leült a lábszárára, csodáltam, hogy nem nyomja a padló. Kezeit csíp re tette, szemét lehunyta, éreztem, ahogy megnyitja magát el ttem. Az energiája, mint az idomított orkán süvített belém, a torkomon akadt még a szimpla leveg is. Aztán kinyitotta a sose látott szemeit, és rám nézett üresen, nem látón, mint aki álmodik; pont olyan képpel, mint amikor a filmekben meditálnak.

Vártam, hogy majd megérint, de csak a fels testével hajolt a rogygyant bal vállam fölé.

Jobb kezemmel megérintettem a karját, és abban a pillanatban, plofff! A szörnyetege puha mancsokkal átszökellt belém. És tényleg,

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

hatalmas, láthatatlan macskaként tekergett, dörgöl dzött bennem, mint a házicicus barátai, ahogy az ember lábait fonják össze nagy hízelkedtükben. Csak épp ez a macs olyan helyekhez törleszkedett, ahová normális esetben az ember még a szeret jét se ereszti. Torkomon akadt a szó, a tiltakozás, és Micah arcából ítélve, se mozgott otthonosabban a szituban. Pont olyan bután nézett, mint én. De nem hagyta abba, fölém hajolt, én viszont nem engedtem el a karját. Semmi reakció. Kérdez sködni pláne semmi teteje nem lett volna. Ajkait a nyakamon, a hegek tövéhez illesztette – hú, ez borzongató! Csókban a nyakamhoz tapasztotta a száját, és áramló, él energiáját a testembe pumpálta. Összerándultam, de nem fájt. S t. El is toltam gyorsan magamtól.

– Várj egy percet – leheltem er tlenül –, miért szájjal? Nem úgy volt, hogy kézrátétellel?

– Azt mondtam, hogy a testemmel.

Az er úgy ringott közöttünk, mint forró, nyúlós karamella a gyerekek ragacsos ujjain. Ha hozzáérünk, egymásba olvadunk.

Elrántottam a kezemet – kemény tapintható felületen kellett átüzdenem, hogy eltávolodjam a testét l.

– De az nem kezét jelent? – Milyen tökösen határozott a hangom! Vállveregetés.

– Ha azt jelentené, azt mondtam volna.

Arca közeledett, át az energiafelh n át, mintha s r , láthatatlan lápon gázolna felém. Belekapaszkodtam a hajába.

– Lennél szíves meghatározni, pontosan mit jelent a test jelen esetben?!

Mosolya egyszerre volt gyengéd és leereszked , és a háttérben ott lapult némi szomorúság is. Talán. Még mindig fölöttem térdelt, kicsit kezdtem unni, szája még mindig csóktávolságon belül, a kezem a haját markolja, jaj, de kínos, és az er körülöttünk egyre csak lüktetett, duzzadt, valami éppen hatalmassá növekedett.

– Száj, nyelv, persze, a kezek, de az egész test kell, a pusztá kéz sajna, nem elég. De azt hallottam, hogy te is gyógyítasz a testeddel.

Kiakaszkodtam a subájából, próbáltam volna decensebb távolságot felvenni, de mivel neki nem akaródzott mozdulni, nem volt egy sikeres akció. Ja, tényleg képes voltam a testemmel gyógyítani – de ahhoz ágyba kellett bújni és akár szexnek is lehetett nevezni az ügyletet. Ahhoz mindenképpen túl intim volt, hogy nagyközönség előtt akarjam bemutatni.

– Ha már így mondd, ja, csinállok valami hasonlót. – Kipislogtam a válla felett a néz kre, és Cherry-nél állapodtam meg. – Cherry, a húsidézés olyasmi, mint amikor munint idézek?

A muninok a vérfarkasok si emlékezte, azzal az aprócska kitéttel, hogy szellemek, egészen pontosan a holtak lelkei. Ha megvan a megfelelő csatornáid, és rájuk tudsz csatlakozni, akkor megszerezheted a munin tudását, erejét, akár a rossz szokásait is. Nekem megy a móka, elvégre nekromanta volnék, imádnak a holtak. De leginkább a falka régi lupája, Raina imád. Én öltem meg, mentségemre szóljon, hogy egyébként ölt volna meg engem, és most feldobja a tény, hogy belém mászhat. Megtanultam kordában tartani, befogadtam a sok ocsmány nyavalyájával meg furunkulusával együtt. A muninjával nincs küzdés, elástuk a bárdokat. De a muninidézés, főleg amikor gyógyítani hívom, majdnem mindig szexuális esemény. Mert Rainának az volt. Ilyen egyszer .

– Nem szexuális. Érzéki, de nem szex.

Megbízta Cherry-ben.

– Rendben. Akkor essünk neki.

Micah különös sárga-zöld szemei egészen közelről sütöttek a szemembe.

– Gyerünk, csinálj.

Megint az a szomorkás, leereszkedő mosoly, mintha egyszerre sírna és kacagna mindkettőnkön. Elég tenyérbe mászó kis mosoly. Aztán a száját a nyakamra, az első sebre illesztette. Lágyan csókolt meg a nyakamat; a b römre lehelte az erőt, és hirtelen se köpni, se nyelni nem tudtam. Az erő úgy borult a b römre, mint a meleg bársony kabát. Aztán nyelve hegyével elindult a sebek ösvényén, forró,

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

nedves vonalat rajzolva nyakamtól a vállamig. Az er a vonal mentén terjedt, s nyálával beszivárgott a b röm alá. És amikor a szájába vette a sebet, fogaival szívta, szopogatta, az er beleprésel dött a b - römbe, a sebbe, a testembe. Szabályosan belém lehelte, rágta, ette a gyógyulást. Nem tehettem róla, testem önálló akartra kelt. Mindannyiunknak megvannak a maga erogén terepei, és elég egy érintés, testünk máris életre kell, akár tiltakoznánk ez ellen, akár nem. Nekem a nyakam meg a vállaim er sen aláaknázott terület. Kicsit elhúzódott, forró lehetével a b römet cirógatta.

– Minden okés?

Bólintottam, de az arcomat gondosan elfordítottam. Isten rizz, hogy ránéztek! Majd még!

Szavamon fogott, folytatta; de semmi bemelegítés, mint az el bb, egyb l beleharapott a vállamba. Kis híja volt, hogy felsikítsak. A gyomrom kemény csomóba rándult össze, az oldalamba gördültem, csak minél távolabb t le.

– Mi a baj, Anita?

– A gyomrom.

Széthúzta a köntöst, és a tenyerével meglapogatta a gyomromat.

– Itt nem sérültél meg.

Újabb fájdalomhullám rángott végig a beleimen, gyomromon, már csak verg dtem. Egy halom roncs, az vagyok. Mintha valami él akarna kiszakadni onnan belül l.

Micah a hajamat terelte ki az arcomból, érintésére a macskaként trappolt át rajtam a köztünk buzgó er . Felnyalábolt, arcomat a mellkasába nyomta.

– Orvost, hívjatok orvost.

Jó meleg volt a mellkasán, kihallgattam minden egyes szívdobbanását. Kiszagoltam a b re alatt lüktet vért, még a f szeres, édes ízét is éreztem a nyelvemen, vártam, ahogy cseppjei egyre b vebb pataokban csorognak alá torkomon. Felhúztam magam, nyakán a nagy artéria szemmagasságba volt már. Nézttem, ahogy pulzál, éreztem a száraz, éget szomjat a torkomban, éreztem, hogy ha nem ihatom ki a

vért, meghalok, kiszáradok. És már tudtam, hogy ezek nem az én gondolataim.

Kinyújtóztattam énem csápjait, melyek Jean-Claude-hoz láncoltak, és rátaláltam. Ablaktalan cellában ült. Felnézett, mintha ott állnék el tte, és hallottam, ahogy hozzám szól.

– *Ma petite!*

Abban a percben tudtam, hol van. Halványlilám sincs, honnan, de tudtam. A St. Louis-i városi börtön földalatti celláinak egyikében, ahová az éjszaka gyermekeit dunsztolják. Mélyen a szemébe néztem, láttam, ahogy lobogni kezd benne a feneketlen kék fény, míg az egész kis cellát beragyogja már.

Már nyújtotta felém a kezét, mintha mit se számítana a távolság, mi akkor is megérinthetnénk egymást, de ekkor Micah ereje, az szörnyetege elszakított t le.

Micah nyakát kulcsoltam, amikor magamhoz tértem. Szám veszedelmesen közel járt puha, meleg nyakának csalogatóan lüktető kékes domborulatához. Mögöttünk nagy nyüzsi volt a szobában, és beugrott, hogy valaki orvosért szaladt. Pedig nekem orvos nem adhatja meg, amire most szükségem van.

Micah b re tiszta volt és zsenge. Szerintem szagból is meg tudtam állapítani, hány éves. Omlós húsán mint a porcukormáz ömlött szét a vér; de már nem Jean-Claude számára láttam ícsiklandó éléskamrát Micah-ban, hanem Richardnak.

G zöm se volt, hogy foglalhatnám szavakba vágyaimat. Micah felém fordult, a szemembe nézett, és éreztem, ahogy valami megnyílik legbelül; egy ajtó, aminek eddig még a létér l se tudtam, most nagy nyikorogva szélesre tárult. Sötét és mozdulatlan szél söpört be az ajtón, egyenesen a síri világból. Ami, ha meglegyinti arcod, mintha puha sz rme sisterg melege suhanna át rajtad. Szél, amelyben benne van mindkét emberem. De én vagyok középen, én vagyok az edény, melyben megférnek mindketten. Élet és halál, szerelem és kéjvágy.

– Mi vagy te? – kérdezte meglepetten Micah.

Mindig is úgy hittem, hogy a vámpírok a szemük ígézetével ra-

gadják el az áldozataikat. De most, ebben a szent pillanatban rájöttem, hogy ennél sokkal összetettebb, és mégis sokkal, de sokkal egyszerűbb az egész. Jean-Claude szemével, az hatalmával láttam. Centikről figyeltem Micah arcát, láttam és éreztem a vágyait. A kéjt, azt a szörny, kielégíthetetlen kéjvágyat, amit már oly régóta dédelget magában. De láttam az alatta lapuló még sürgetőbb vágyat, amivel a hatalomra, és a hatalom nyújtotta biztonságra sóvárog. Egyszer én kiszimatoltam a szükségleteit, megforgattam őket a nyelvemen, szipogattam a zamatát. Belenéztem azokba a sárga-zöld szemekbe, és Jean-Claude megadta a kódot a lelkéhez.

– Az er vagyok, Nimir-Raj. Az er, akihez még a leghidegebb éjjeleken is hozzábújhatasz.

A sivatagi szél semmi ahhoz az er hőz képest, ami bérrel a börtömrre átszapott. Összevegyült az ermmel, egymásba csavarodtak, és éles késként hatoltak mélyembe. Levegőt után kapkodtam, Micah felsóhajtott. Az er egészen megszélídült, már nem szaggatta a bensőnk, inkább lágyan simogatott, hogy legszívesebben a karjaiba aléltunk volna. Láttam, ahogy az érzés Micah arcán is szétfolyik, tudtam, hogy nem vagyok egyedül, nem vagyok gügye pára, aki mindenfelét magába szuggerál.

Szél borzolta a haját. És már ott kavargott közöttünk, mi voltunk a hurrikán magja, ahol a hideg és a meleg áramlat egymásba vegyül, erejük megsokszorozódik, önnön hatalmuknál ezerszer nagyobb erőkre gerjed, házakat emelnek, fákat csavarnak ki gyökerestül és csapnak földhöz, mint kiszáradt nádszálat. Magához szorított.

– Nimir-Raj vagyok, agyjátékokkal semmire se mérsz.

Már a saját lábamon álltam, még mindig karjának bökörében, testemet egészen nekipasszíroztam az övének. Nagyon passzoltunk; szinte egymagasak voltunk, a szemkontaktus szörnyen bensőségesre sikeredett. Igazából az erőóriás tenyere préselt minket egymáshoz. Testem nem késlekedett, ismét nagy volt és kemény, ölemmel és hasammal is megtapasztalhattam. Na, ilyenkor szoktam én menetrendszerűen zavarba jönni, majd menekülni re fogni. De kit érdekelt a me-

netrend? Nem volt nagy újdonság, hogy Jean-Claude menüjén a vér mellett a kéj is szerepel; de amíg Micah testét, kemény húsát nem éreztem sürget en az én testemhez simulni, sose fogtam fel egészen, mit is jelent ez. Félreértés ne essék, a meztelenség érzése még édeskevés lett volna. Micah eped vágya is kellett hozzá. Az éhség, ami átjárta minden porcikáját, s ami a szavaknál, a kimondható gondolatoknál is sibb er vel hajtotta. Kristályos tisztasággal szívtam magamba lénye archaikus szeletét.

Lehunyta szemét, és alig hallhatóan felnyögött.

– Nem illúziót kínálok neked, Nimir-Raj. A valóságot.

– A szex nem elég – rázta meg a fejét.

– És nem is szexet, vagy legalábbis most nem.

Beszéd közben is hozzá simultam; megremegett, nyögései nyüszítésbe fordultak.

– A hatalom ízét kínálom, Nimir-Raj, egy aprócska kortyot a hatalomból, amit megadhatok.

A fejemben pontosan tudtam, hogy ez mind hazugság. De a szívem azt dörömbölte, hogy igaz, igaz, igaz. Er t és húst adhatok neki, és csakis erre vágyik, e két dolog után sóvárog kínnál, örökösen. Kivettem a tökéletes csalit. A tilosban jártam. Próbáltam kihátrálni, ki zni magamból az er t, de Jean-Claude ott volt, és csak tolt el re. Hatalmas erejét mind belém lövellte, teste visszhangjaként zengett bennem szüntelen, magával ragadott, sodort az útján, a mi utunkon. Átléptem a határt, már nem táplálhatom a magam klasszikus, emberi módján magunkat. Hosszú éjszakákon át csak várt, várta, hogy megér sődjem. Amíg tehetetlenül hevertem, nem keresett. De most, hogy új er re kaptam, rajtam a sor. Szüksége van rám, az er mre, hogy kiragadjam a gyengeségb l, amibe süppedt, amib l mindhármunknak ki kell másznia, hiszen tele van a város ellenséggel. A tehetetlenség a halálra szántak luxusa. Szívem dobbanása súgta szívembe a törvényt, Jean-Claude szavait. Kétkedtem? Talán még ebben is kétkedtem, és pont ezért nem zárhattam, ki magamból a vámpírt.

– Mit kérsz cserébe? – Hangjában a bizonyosság lemondása csen-

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

gett; nem kérhetek olyat, amit ne adna meg.

– Tested forró lüktetésére vágyom, számban akarom érezni a csillogó vörös ned t, ami végtelenül kering benned, itt, a b rőd alatt, mindenütt – és számat lassan végighúztam a nyakán. Itt van pár milliméternyire csak, egy vékony b rfelület az összes akadály, érzem az édes illatot; egészen belebódultam. De nem szabad rohanni, már oly közel a cél, nem szabad megrémiszteni, elijeszteni. Kivettem a csallit, most a türelem a f játékos. Ki kell bekkelni, hogy a halacska benyelje, gyanútlanul, mohón, és csak be kelljen húzni a csónakba.

Vártam hát, de a szám már képtelen volt elszakadni nyaka mágnesét l.

– Bizonyítsd be, hogy megéri. Mutasd meg, hogy tényleg olyan hatalmas az er d! És kihatod az összes testnedvemet.

Félresodortam a haját, de a nyughatatlan tincsek visszahömpölyögték. Gyorsan csuklóm köré tekertem, mintha mindig is ezt csináltam volna, és félrerántottam. Már erre is csak a vágy lihegett bel le. Végre mindent eltakarítottam az útból, nyaka sima b re ott barnállott el ttem. Jókisfiúsan félrehajtotta a fejét, mibe, hogy pontosan tudta, mik a terveim. Az artéria kékes folyamként derengett át a b rön, mint amit valaki óvatlanul ilyen idióta helyre rejtett, és amit nekem kell kiszabadítani.

Nyalogatni kezdtem a szabadságharcost, a gyöngédség fontos, mantráztam. De b re tükörsima volt, és az illat megrészegített. Chanel se tudna olyan vadítót, mint a friss vér szaga. Már a számban dobogott az agyba tartó vörös pálya, és a szív ritmusára vájtam a fogam a húsába. Felhasítottam a b rt, haraptam a húst, az erejét, a szörnyetegét.

A szörnyeteg összecsomagolt leviathánként ébredt a testemben, letépte magáról a béklyókat, nyújtózott egy hatalmasat, és csak n tt, dagadozott, mint aki megunt a holdkóros konzervállapotot, és most teljes létre tör, döng léptekkel indult, ugrott el ruganyosan bel lem, míg elérte Micah szörnyetegét. Akkor megtorpantak egy homályosan végtelen pillanatra, erejük szétáradta mindenségben, szétáradt

bennem, betöltött, testem határait feszegetette duzzadozó izomzatával. Mintha tükörbársonnyal fényeznék belülről a határait, olyan érzés volt. Simogató, lágy, de ugyanakkor feszes és merev. Ha mindeképp alakot kellene öltenie, olyan volt, mint egy óriási ragadozó, de még annál is hatalmasabb. Richard szörnyetegét már láttam félig láthatatlanul átsuhanni a tekintetén, mint sötét, testetlen árnyat; na, az enyém is olyan volt, gigantikus, legyhetetlen. Nyeltem magamba Micah erejét, zabáltam mindenét. Szíve meztelen mellemen dörömbölt. Éreztem, ahogy vér száguldozik az ereiben, ahogy a teste rám fonódik. A vágyait, kiáltó szükségleteit, és csak faltam a húsát. Úgy szívtam be a nyakát, mintha valami töltött csoki lenne, aminek egyszer csak elérhetem a közepét, ahol ott a mézédés töltelék, aminél menyeibb ízekeket még nem kóstoltam. És ahogy a vér fémesen édes ízét megéreztem a torkomban, minden elborult, már sutba vágtam a gyöngédséget, a figyelmet, csak a vér mindent elárasztó életszaga létezett és a tépett hús zamata. A távolból harangozott még testének a nyomása, a kezei, amik szorítottak, a lábaim, amik derekára csavarodtak, ölelték, mint a húsev virág; mintha még éreztem volna, hogy nem hatolt belém, hanem kemény szerszáma a hasamba ágyazódik. Egyre szaporábban szedi a levegőt. Állati nyögéseket, lihegést hallok. Ja, ez én vagyok.

Micah körmei a húsemba mélyedtek, ahogy forró lüktetéssel elért, nem hangtalanul, de szavak nélkül, fülembé súgott kiáltással.

Parakötelékeink végén éreztem, ahogy Jean-Claude is elernyed, megnyugszik, tele hassal elcsendesül. Szám végre elszabadult a Micah torkán tépett sebről, arcomat a vállán pihentettem. Lábaim még mindig szorosan ölelték a derekát, karommal, karjával védnek a kapaszkodtunk egymásba. Nedveitől ragacsos lett az egész testem, végigfolyt a hasamon, le egészen a combomig.

Térdelve tartott mindkettőnk, amíg légzésünk lecsihadt, pulzusunk visszatért a normális üteméhez. Csend lett. És a csendben már csak a húsa íze, nedveink illata, és igen, valahol messze, a vámpír jóllakottsága remegett.

10.

NAGY, KÖZÖS ZUHANYZÓ volt, mint az uszodákban, de most egymagam voltam. Aprólékos gondossággal sikáltam le a testem, de a folt csak nem halványult. Lehet, hogy beciccentem?! És soha már nem leszek újra hótiszta? Csak ültem a forró zuhany alatt a csempén, a klasszikus neurotikus, térdölél pózban. És meg se fordult a fejemben, hogy sírni fogok. Annál sokkal előbb belekezdtem. Ömlöttek a könnyeim, némán. Hátamra csorogtak az arcomon, a hátamon meg forrón a víz. Halvány fogalmam se volt, miért picsozok. Az agyamat mintha még a testemnél is tisztábbra öblítette volna a víz. Vicces, hogy általában, amikor zenre venném a figurát, és kiürítem az agyamat, ott tolonganak benne a kretén gondolatok; most meg, még csak gondolnom se kellett rá, és nem gondoltam semmire, csak a víz, a meleg, a nedves csempék korzóztak az agyamban. Meg a hangocská, mint a mókuserék, újra-meg-újra. Nem hallottam, mit mond – a franc se volt rá kíváncsi. Addig jó nekem.

Zajt hallottam, felkaptam a fejem. Az életöszön még be volt kapcsolva. Cherry állt mögöttem, kezdett normális látvánnyá válni, hogy pucér. A leopárdjaim amúgy se öltöztek fel, hacsak nem parancsoltam rájuk. Nudista banda. Elkaptam a fejem, nem volna vezérhez méltó, ha ráll csölném a könnyeim. A Nimir-Rája vagyok. A k szikla, ami pucér seggét támasztja. Szikla nem sír. Sziklának nincsenek érzelmei.

Tudtam, mi következik, mielőtt még elállta volna a víz útját. Ahogy fölém hajolt, és letérdelt, dideregni kezdtem a hátam levegőben, csak a testem lójtott rám néhány kósza csepp. Nem néztem rá, hogyisne. Csusomvíz sérómra tette a kezét, és hogy nem húzódtam el, magához húzott, mint aki arra számított, hogy most majd jól elsírom neki a nyavalyámat.

Mókás volt – egy deszka merevségével hagytam magam, meg csak óvott rendületlenül nagy víztakaróként, amit l egyre jobban va-

cogtam. Aztán már halál mindegy volt, lassanként beleernyedtem az ölelésébe. Cherry karjaiban itattam tovább a vízipókokat.

Egyenletes kis sírás volt, nem hangoskodtam, nem áztattam szét a csempét. Csak lassan, kitartóan folyt a könny, amíg végül elzárták a bels csapot, és elfogyott. A pókok is besokalltak. Már csak a víz csobogott, beburkolt a meleg és Cherry. Jó volt hozzábújni, jobb volt, mint az el bbi érzéki t zijáték. De jóból is megárt. Felálltam, és elzártam a vizet, Cherry is feltápáskodott. Süket csönd szakadt ránk. Éreztem az éjszaka nyomását, még ablak nélkül is tudtam, hogy b - ven hajnal el tt járunk, kett , három körül. Ki kell derítenem, hogy került Jean-Claude a börtönbe. A többi mind lekvárf zés, várhat. A városban ott kószál az ellenség, és még csak nem is dereng, merre l - jek. Majd ha beszüreteltem az infókat, majd akkor kanyarodok vissza az elmúlt farkasórához. El kaptam a vödrömet, tele homokkal, és jó mélyen belefúrtam a fejemet. Így is lehet problémát kezelni.

Cherry a kezembe nyomott egy törölköz t, amibe a hajamat bugyoláltam. Egy másikkal pedig elkezdtem szárazra dörgölni magam. Cherry is el volt foglalva, nem csattogtak a zuhanyzó falain a szavak. Nem mintha rituális tisztálkodási szertartásokat követtünk volna, amihez az áhítatos csend kell; a n k erre nem görcsölnek úgy rá, mint a pasik. Csak nem volt hajlamom a lélek-traccsra. Egyel re semmiképp.

Belegöngyöltem magam a fürd leped be; ezt jól begyakoroltam, az én szégyenl ségemmel az ember már kiskamasz korában treníroz za magát.

– Miért kaszlizták be Jean-Claude-ot?

– Gyilkosságért. Megölt téged.

Pár pillanatig csak néztem ki a fejembe l.

– Kérhetném még egyszer? Lassabban.

– Valaki lekapta Jean-Claude-ot, ahogy az ölében kicipel a klubból. Csurom vér voltál, Anita. És is. A te véred volt rajta. – Megrántotta a vállát, ja, így már minden tiszta. Megszárítgatta a háta közepét is.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

– De élek – mondtam. Elég idiótán hangzott.

– És azt hogy magyarázod meg, hogy alig egy hét alatt felépültél? Mások kétszer is behaltak volna azokba a sebekbe.

Felegyenesedett, már a lábával is végzett. A törölközőt lazán átvetette a vállán, meg se fordult a fejében, hogy legalább leveleket agasson bizonyos pontokra a testén.

– De nem akarom, hogy ártatlanul üljön!

– Rendben. Odakocogsz érte még az éjjel. És mit mondasz a rendöröknek? Hogy jöttek rendbe a bibijeid? – Olyan intenzitással mélyesztette szemeit az enyémbé, hogy a hátamon dzsesszelt a bőr.

– Úgy beszélsz, mintha likantróp lennék, aki nem meri bevállalni. Nem vagyok alakváltó, Cherry.

Na, erre meg elkapta a tekintetét, mint akit éget. Pont, mint amikor felébredtem, és olyan zizin pislogtak egymásra a fejem felett. Besokalltam. Elkaptam az állát, nem volt valami nagyív, ahogy szinte lábujjhegyre kellett állnom a mutatóujjához.

– Mi ez a suskus?

– Bejöhetnék én is egy zuhanyra? – Egy férfihang volt. Atyám, naná, hogy az a bizonyos. Pedig úgy kombináltam, hogy a nyakamba kapom a lábaimat mielőtt Micah fapapucsot is mondhatna. De Cherry tekintetében volt valami amitől a csempéhez gyógyult a talpam. Félelem. Meg még valami, amihez jól jöttek volna a szavak. Nem vagyok én szembűvár. Kirikkantottam.

– Pillanat! – És vissza Cherryhez. – Tudni akarom, Cherry. Tök mindegy, mi, bökd már ki.

Csak a fejét rázta, félt.

– Te félsz tőlem?

Hú, de kemény! Mi jön még?

Bólintott, és megint becserkészhetetlen volt a tekintete. Mint az ovi, komolyan.

– Soha nem bántanálak. Egyik tőket sem.

– De igen. Ezért igen – suttogetta.

Kész voltam, lehet, hogy akkor is igaza lesz, ha nem árulja el.

Megragadtam a karját.

– Az istenit, Cherry, ki vele!

Már nyitotta végre a száját, aztán be is csukta rögtön, és az ajtóra nézett. Pont egy pillanattal azelőtt, hogy Micah Callahan beslattyogott. Mint aki már a szándékot meghallotta. Micah is pucér volt, itt mindenki pucér, ez egy ilyen hely. Azt hittem, a föld alá süllyedek, ha találkozunk. De még csak el se pirultam. Segített a fekete köd, ami Cherry nagy titokzatoskodása miatt húzódtott rá az agyamra.

Micah megfésülködött, a leped frizura helyett göndör tincsekbe rendeződött a sérója. Sötétbarna volt, de sráckorában tutira tejfelsz ke. A jólfésült bozontáról a mellkasára tévedt a tekintetem, miért pont a válláig ért a haja? Juj, támad a pirulás, gyorsan vissza az arcra. Szemkontaktus, tartsuk csak szépen a szemkontaktust. Abból baj nem lehet.

– Mondtam, hogy egy pillanat. – Ez duzzogásra sikeredett, de nem gáz. És, hogy a törölközőt be kapaszkodtam, csak véletlen egybeesés. Nem állt szándékomban eldobni.

– Hallottam. – Nulla érzélem. Jó, egy vámpír mögött elbújhatna, blazírságból járhatna hozzájuk órára. De tartotta magát.

– Akkor megkérhetlek, hogy farolj ki, amíg befejezzük?

– Cherry fél t led.

– Mi az istenért?! – csattantam fel.

Cherry Micah-ra nézett kérdően, majd amikor az biccentett, lassan az ajtó felé hátrált. Nem lépett le, de a lehetőséget távolabb tolatott.

– Mi a pica folyik itt?

Micah se vitte túlzásba a közeledést, megállt biztonságos pár lépésre. Lehet, hogy önmagamra is veszélyes vagyok? Hátráljak ki én is? Így fényben jobban megnézhettem a szemeit, hát baromira nem volt bennük semmi emberi. Mintha nem is a fazonhoz tartoznának. Csak kölcsönvetettek.

– Nem akar a rossz hírt hozó sorsára jutni.

– Hmmm?

– Félt, hogy megöli.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

– Nézd, ez a keringzés nem a zsánerem. Nem lehetne, hogy kibököd végre, mi a halál van?!

Bólintott, és úgy hunyorgott, mint aki várja, hogy becsapjon a vilám.

– A dokik azt gondolják, hogy megfertéztél. Likantrópiával.

– A kígyólikantrópia nem igazi likantrópia, nem fertéztél. Vagy megátkoznak, vagy megöröklöd. Mint a hattyúkancát. Azt is öröklözi az ember. – Erről beugrott a három kiláncolt hattyú. – Tényleg, mi lett a hattyúkancákkal? A klubban?

– Ezt most nem értem – nézett nagy szemekkel Micah.

Nathaniel mintegy végsőzora toppant be a tusolóba. Kezdtém határozottan túlóltözöttnek érezni magam a törölközőben. Mintha nagyesztélyben flangálnék.

– Megmentettük őket.

– A kígyókirály jobb belátásra tért?

– Muszáj volt neki. Miután Jamil és Sylvie kis híján kivégezte. Hopsza. Kettő egy.

– Szóval ők is egyben vannak.

Bólintott, de a szeme neki se ígért túl sok jót. Marhára lelombozó volt, mint a szülők, amikor apu bejelenti, hogy elválnak.

– Ne kezd te is. Nem kaphattam el azt a kígyószarságot. Nem így működik.

– Gregory nem is valami csúszómászó. – Hangjából ugyanaz a kedvesség áradt, mint a tekintetéből.

– Mi a franc van?

Nathaniel elindult felém, de Cherry elkapta a karját. A generális para. Ott tartotta az ajtónál – gondolom, hogy bármikor meg tudjanak pattanni. Zane jelent meg mögöttük az ajtónyílásban, bár a feje szinte kilógott a keretből. Azóta se ment össze, ugyanaz a hóka, nyakigláb, de izmos tag volt, akivel épp egy kórház ambulanciáján hozott össze anno a jó szerencse. Csak kicsit megfazonírozta magát: neonzöldre festette a haját, aztán, gondolom, hogy mentse a menthetőt, jó rövidre letolatta, nyilván, amíg lenni a festék. És égnek zselézte. Mintha

bemézezték volna a gyepet egykilencven magasságban. De még ennél hangyább volt, hogy ruha volt rajta. Oké, az is egy dolog, amit ruhának hív... Felül semmi, alul b r naci, ha fúj a szél, egy könny zakó. Ezt nevezik stílusnak? Valaki szóljon, ha nem.

Figyeltem ket, ahogy fene ünnepélyes pofával strázsálnak az ajtóban. Beugrott, ahogy Gregory karmai egy adott pillanatban a kígyó ütötte sebbe mélyednek a didkóm alatt.

– Mart már össze ezerszer rondábban vérleopárd, mégse n ttek foltjaim.

– Dr. Lillian szerint az lehet, hogy ez nem is vágás volt, hanem mély, szúrt seb. – Cherrynek racogott a hangja. Még mindig rosált, hogy hogy emészttem a hírt. Vagy talán valami más aggasztotta?

– Nyugi, srácok, nem leszek igazából is a Nimir-Rátok. Nem kaphatom el a likantrópiát. Amennyit életemben én már alakváltóktól kaptam... nyakig sz r meg pikkely lennék rég.

Ahogy ezek hárman engem skubiztak! Maradt Micah, kérek egy emberi arcot! továbbra is hozta a közönyös figurát, de azért neki is csillogott valami gyanús a szemében... méghozzá száanalom. Száanalom? Az aztán végképp nem az én m fajom. Pláne ebben a relációban.

– Nem vicceltek.

– Megvan az összes másodlagos szimptóma – magyarázta. – Rapid gyógyulási folyamat, még a görcsök is ritka hevesek. A testh - mérsékletedt l egy emberi lénynek öt perc alatt lágyra f ne az agya. És majdnem belehaltál, amikor leh töttek. A falkád melegében viszont helyrejöttél. Így gyógyíthattunk csak meg. A testünk melegével. Ha nem vagy közülünk való, nem m ködött volna.

– Egy szavadat se hiszem – ingattam a buksimat.

– Semmi probléma, pont két hét van még teleholdig. Akkor változol át el ször. Van id d b ven.

– Mégis mire?

– Gyászolni.

Ezt a nagy együttérzést meg sajnálatmaszlagot! Szarba velük!

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

Akkor se hiszem egy szavukat sem, csakazértse!

– Mi van a vérvizsgálattal? Az kimutatja, nem?

– A farkas likantrópiát legkésőbb huszonnégy, negyvennyolc, néha hetvenkét órán belül ki lehet mutatni a véráramból. – Ez Cherry asztala volt. – A leopárd és az összes nagymacska likantrópia hetvenkét óra múlva jelentkezik legkorábban. De megesik, hogy nyolc napot is várni kell, hogy a vérben is kimutatható legyen. Egyelőre teljesen fölösleges lenne a vérvétel.

Néztem, mint kismarha a nagymarhára. Igyekeztem valahogy összetologatni a kirakóst. De az istennek se passzoltak a darabok.

– Nekem erre most nincs időm.

– Mire van, ha erre nincs? – nézett Micah. Ezt a dorgáló hangot.

– Ma éjjel ki kell szabadítanom Jean-Claude-ot a börtönből. Meg kell mutatnom a zsaruknak, hogy nem ölt meg.

– A falkatársaid szerint nem biztos, hogy örülnél, ha a rendőrbarátaid megtudnák, mi lett veled. Tudod, hogy értem.

– Nem vagyok vérleopárd.

Micsoda makacs kislány!

Micah elnézően bázsalygott. Na, ez betett.

– Ne nézz így!

– Hogy ne nézzek?

– Ezzel a „szegény megvezetett kislány” nézéssel. Ne sajnálj. Egy francot se értesz belőlem, azt se tudod, ki vagyok. Hogy honnan jön az értem.

– A vámpírjegyekre gondolsz?

Tekintetemmel lenyilaztam a három pletykafészek leopárdot ott az ajtóban. Célba találtak.

– Jó tudni, hogy szeretünk nagy családjunkban nem rejtegetünk semmit egymás elöl.

– Én is ott voltam a konzíliumon, amikor felmerült, hogy a rapid gyógyulás lehet a vámpírjegyek következménye is.

– Mint ahogy az is.

Hej, de határozott. De a sanda gyanú egyre testesebb gombócot

gyúrt a gyomromból.

– Ha ett l jobban érzed magad!

Mindjárt a körmeimmel kaparom le a képér l ezt az együttérz sdit! A düh hirtelen átszakította a gátat bennem, és jött a sz rállító energia-luft. Richard szörnyetege vagy az enyém? Most el ször zongoráztam végig a gondolatot. Az én szörnyetegemet élesztette fel Micah? Azért nem éreztem egy másodpercre se Richardot? Többször is eszembe jutott a kis ankét alatt, az igaz, de nem járt át az érzés, hogy az jelei is megnyíltak volna. Egyértelmű - en Richard energiaszámlájára írtam, mert likantróp energia volt. És ha tévedtem? És ha tényleg az én energiám volt?

Jesszus! Majdnem bekaputolt a szívem – pedig csak a karomat érintette meg valaki. Micah irgalmasn vér.

– Sápadt vagy. Nem ülsz le?

Hátraléptem, majdnem ki is taccsoltam. Micah kapott el, a csúszós csempe nem bánt volna olyan kedvesen a kis buksimmal. El akartam húzódni, de valahogy megfordult a zuhanyzó, minden ingatagon szaladgált a lábam alatt. Leültetett. Háttal a falnak, lótuuszülésben, fejemet a lábaim közé gy rve dekkoltam, hátha helyreáll a világrend. Még soha nem ájultam el; jó, egyszer-kétszer a vérveszteségt l, talán, de a sokktól soha. Majd pont Anita Blake-et üti ki egy aprócska megrázkódtatás!

Amikor már nem csak pépesen inogtak fejemben a gondolatcsomók, felegyenesedtem, és fejemet a falnak támasztottam. Micah nagy aggodalmasan térdelt mellettem. Hányini tudnék t le. Inkább nem is nézem – lehunytam a szemem.

– Hol van Elizabeth és Gregory?

– Elizabeth nem akart segíteni.

Erre azért felpattant a szemem, és visszafordultam felé.

– És meg is tudta indokolni?

– Ki nem állhat téged. – Nem lacafacázott.

– Ez mit akar jelenteni?

– Rühelli, hogy emberként jobb alfa lett bel led, mint bel le vér-

leopárdként. Elgyengíti a tudat.

- Csak mert gyenge.
- Igen, az – mosolygott, de már kedélyesen.
- És Gregory?
- Meg fogod büntetni, amiért megfert zött?

A másik háromra kukkantottam, az ajtóban, és leesett. Ez ám a csoportdinamika! Micah-t a saját Nimir-Raj-juknak tekintik, és hagyják, hogy kezelje a necces helyzeteket. Mint amikor a gyerekek hívják apucit, ha anyu bekonyakozott, és tör-zúz a bársekre nyben. Apu majd mindent elintéz. Ezt valahogy nem bírtam értékelni. De egyszerre csak egy gubanc. Legyen mára ez a túlélési stratégia.

– Ha Gregory akkor nem lép közbe, már rég halott lennék. Kitépett szív hullá. Csak véletlen baleset, hogy harc közben az karma is...

Bár nem vettem le Micah-ról a szemem, éreztem a többiek elárasztó megkönnyebbülést. Akár fel is sóhajthattak volna. És ahogy odanéztam, már láttam is rajtuk, pusztán abból, ahogy ott álltak.

– Szóval? Hol van? – De csak a zavart egymásra bandzsítás folytatódott. Hogy én ezt mennyire unom! – Mi van? se akart beugrani h sugárzónak, mint Elizabeth?

– Nem dehogy! Hova gondolsz! – sietett Cherry, de nem magyarázta volna meg.

Nathaniel volt soron, állta a pillantásomat, meg se rezzen, de nagyon nem komáztam, ahogy néz. Még nincs vége a rossz híreknek. Megint Micah maradt.

– Csodás. Te elárulod?

– Mikor az Ulfricod megtudta, hogy Gregory valóságosan is a Nimir-Rájukká tett... – és széttárta kezeit. Sokatmondóan? Nekem semmit se mondott.

- Begorombult – kottyantotta el Zane.
- Mit értesz az alatt, hogy begorombult?
- Elragadta Gregoryt. – Ez meg Cherry volt.
- Elragadta?

– A falka ellenségeként bánt vele. – Azért ez a Micah nem véletlenül Nimir-Raj. legalább értelmesen elmagyarázza a dolgokat.

– Pontosabban?

– Ha ténylegesen a lupája lettél volna, és valaki megsebesít, akkor az Ulfricnak jogában áll azt a valakit a falka ellenségének vagy törvényt kívülinek bélyegezni.

– Még pontosabban? – Nem tudtam lekattanni a sárgás-zöld szemre 1.

– A farkasok foglya, és el fogják ítélni, amiért megsebzett téged.

– Képtelenség! Úgy értem, még ha tényleg át is változom vérleopárdá, ahogy nem fogok, de ha mégis, nem olyan nagy ügy. Nem fáj, meg semmi egyszer en csak ugyanolyan alakváltó leszek én is, mint k.

– Nem mint k, hanem mint mi.

Próbáltam kisakkozni az arcából, hogy ez meg mi akar lenni már megint, de még nem ismertem eléggé.

– Ez most megint egy újdonság, igaz? Gyerünk, zúdítsd a fejemre.
Ne kímélj.

– Nem lehetsz egyszerre farkasok lupája és leopárdok Nimir-Rája.

– Elég sokáig vittem párhuzamosan a kettőt eddig is.

– Csak azóta változott a fekvés – rázta a fejét, s úgy hunyorgott, mint akinek belehasított valami a nyakába. – Eddig ember voltál, aki az Ulfrickal nyomult, ezért az a farka lupájává tett. És emberként gardíroztad a leopárdokat, míg csak nem találsz nekik egy rendes alfát. És itt jön a bibi. Mostantól ténylegesen Nimir-Ra vagy, és a farkasfarka nem fog lupajaként tisztelni.

– Úgy érted, Richard ejtett, mert vérleopárd lettem?

– Nem, úgy értem, hogy a farkasfalka többet nem fog lupájaként tisztelni – kezdtem komoly kihívás lenni neki is. Kereste a szavakat.

– Ha jól veszem ki a helyi eseményeket, az itteni farkasközösségben az Ulfric a királyságot, ahol a szava szent volt, demokráciára cserélte, ahol a többség szava szent. Az övé a döntő szavazat, de az utolsó szó már nem.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

Bólintottam. Ez tökéletesen richardosan hangzott.

– Igen, ez jellemző lenne rá. De jó pár hónapja nem futottunk már össze.

– Sajnos, ez alatt az idő alatt kicsit túlságosan is keresztülvitte az elveit. Leszavazták. Te is, téged is. A farka nem fogad el egy vérleopardot lupának. Csak vérfarkast.

A többiekre néztem.

– Ez is komoly? Minden komoly, amit ez a tag mond?

– Annyira sajnálom, Anita!

De az állukkal tudón csapták magukat, úgy bólogattak.

– Oké, frankó, nincs semmi gáz – kapargásztam a gondolataim után. Még morzsákat se nagyon találtam. – Nem leszek Richard lupája, csak a csaja. Ilyen magasról teszek a farkasokra. De mit mondtak veltek Gregoryval?

– Richard totál begözölt, amikor megtudta, mi történt – hallottam Zane hangját. – Azt gondolta, Greg direkt csinálta, mert mind be voltunk rinyálva, hogy itt hagysz minket, és nem leszel a Nimir-Ránk.

– Ezzel vádolta Gregoryt?

Zane bólintott.

– És aztán fogták, és elragadták.

– Kik?

– Jamil, Sylvie meg a többiek.

– És senki se próbálta meggyőzni?

– Sylvie magyarázta volna, hogy nincs igaza, meg hogy te nagyon nem örülnél. De lenyomott neki egy maflást, hogy vele többet ne vitázzon, az Ulfric, és pofa be.

– Picsába!

– Ne bánts a leopárdjaidat, hogy nem szálltak szembe a farkasokkal – csitított Micah. – Túlerőben vannak.

– És különben is szétrúgnák a seggüket, tisztában vagyok vele. Arról nem is szólva, hogy Richard az én dolgom, nem az övék.

– Mert te vagy a Nimir-Ra.

– Mert a csaja vagyok. Vagy valami olyasmi.

– Persze, persze.

– Na, nekem erre most nincs időm – legyintettem –, szorítkozzunk a leglényegesebbre. Hol van Gregory és hogy kaphatom vissza?

– Praktikus menyecske – somolygott Micah.

– El se tudod képzelni, mennyire.

Kapott egy nagy adag jeges tekintetet, de nem zavartatta magát. Határozottan kíváncsian méregetett.

– Elég összetett a dolog, mert te vagy a megsebzett lupa. Helyesebben csak meg kell győznöd önmagad, hogy Gregory nem akart rosszat.

– Tudom, hogy nem akart rosszat. Ez így kevés lesz. Mert valami azt súgja, hogy nem csöröghetek csak úgy rá Richardra, hogy „Hello, szívi, jönnék Gregoryért”.

– Azért, mert nem egyedül Richardot kell meggyőznöd, hogy jogod van Gregoryhoz. Hanem az egész falkát.

– Már miért ne lenne jogom Gregoryhoz? Az én leopárdom, nem az övék.

Micah már megint mosolygott, jaj, a tenyerem, hosszú szempilláival úgy függönyözte a tekintetét, mint aki diszkréten rejtegeti a gondolatait.

– Az Ulfric azzal vádolja Gregoryt, hogy megölte a lupáját.

– De hát élek! Mi a fészkes...?

Micah felemelte az ujját, és én lenyeltem a többi. Hadd fejezze be. Ennél abszurdabb már nehezen lehet.

– A falka számára a lupájuk halott. Az igazság az, hogy leopárdként már nem is létezel elttük. Bebújhatsz Richard ágyába, de a lupája soha többet nem leszel. Megszavazták, és Richard olyan szinten építette le a hatalmi struktúrát, hogy nem tehet ellene semmit.

– Szóval – az Ulfric, de igazából már nem uralja őket.

Micah ezt megforgatta az agyában, bólogatni kezdett, aztán megállt a feje a levegőben.

– Igen, frappánsan fogalmaztál.

– Kösz. De ugye nem fogják megölni Gregoryt? – gyanúsán elbo-

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

rult az arca. – Már meg is ölték?

– Nem. Még nem.

– És mit tesznek vele? Vagyis, mit terveznek? – d űtem hátra űltömben.

– Ha valaki megöli a lupát, az bármely falkában halállal fizet. De a körülmények meglehet sen sajátosak, szerintem mindenképpen kaphatsz egy esélyt, hogy visszaszerezd.

– Hogy szerezhetem vissza?

– Azt az Ulfric tudja megmondani.

– Akkor megkérdezem – a többiekét kerestem az ajtónál. – Valaki hozza be a dzsibb űl a mobilomat, légyszi.

Nathaniel szó nélkül indult is.

– Mik a terveid? – kérdezte Micah.

– El ször is meg kell tudnom, hogy van Gregory. Ha egyel re minden rendben, kihozom Jean-Claude-ot a börtönb űl. Ha nagy a veszély, akkor el bb megmentem Gregoryt.

– A prioritások – jegyezte meg halkan.

– Ahogy mondani tetszik.

– Le vagyok ny gözve. – Mondjam? A szokásos mosoly. – Rövid id n belül több kellemetlen és megrázó hír zúdult rád, mint egy normál emberre egész életében, te mégse veszted el a fejed. Már meg is van a stratégia, és haladsz el re, lépésr űl lépésre.

– Egyszerre csak egy lépést teszek meg. Úgy nem esem hasra.

– A legtöbb ember ide-oda kapkodna.

– De én nem vagyok a legtöbb ember.

Most a szempillázós játék jött, mosollyal spékelve.

– Észrevettem.

Ahogy mondta, és ahogy nem nézett rám, rögtön bevillant, hogy egy pucér pasival eszmecserélek, és én se öltöttem agyon az eseményt. Ideje lenne összekaparni a lábaimat, és keresni valami decensebb rucit. Felálltam, de eltoltam a kezét, nem vagyok én légikisasszony!

– Egyedül is megy. De azért kösz, Micah. – Cherry és Zane még

mindig ajtószobrot játszott. – Találok valahol valami ruhát?

– Nathaniel elhozta pár holmidat otthonról. Megkeresem. – És már indult is.

– Fegyvert is hozz – szoltam utána.

Még visszabiccentett az ajtóból.

– Naná.

Már csak Zane maradt.

– Nekem jut valami meló?

Olyan széles vigyorral kérdezte, hogy az egész zuhanyzó megcsodálhatta cuki alsó-felső fogait – teljes egérszaggaató készlet. A kelletténél kicsit talán többet bóklászott ragadozó-identitásában, már nem tudott tökéletesen visszaváltozni. És az egészséges életmód?

– Épp semmi.

– Akkor segíték Cherrynek. De frankón örülök ám, hogy nem haltál meg.

– Hát még én.

Vigyor. Zane balra el.

Maradtam én és Micah. A sárga-zöld szemeit nézve végre leesett a stopper – sem az egészséges élet híve. Túl sokat ugrál macseszként. Nem smaciztunk, arról még nem tudok számot adni, vajon neki is cuki tőp i vannak-e. Reméltem, hogy nem. De nem egészen értettem, hogy miért nem tők mindegy ez nekem.

– Nem gond, ha lezuhanyzom közben?

– Csak bátran. Úgyis megyek öltözködni – udvariaskodtam. De közben befutott Nathaniel a mobilommal.

Vékony, fekete darab volt, alig pár hónapja újítottam be. Addig bírtam. Nagyon nem akaródzott rákötni magam a globál hálózatra. Ha ott a zsebedben a csipogó meg a mobil, sose tudsz igazán kikapcsolni. Ja, most épp szabin voltam. Mennyire lennék kipurcanva, ha még dolgoznék is?!

Felvettem a kagylót, és fejből bepötyögtem Richard számát. Rögzítette fel. Rámondtam ugyan a mondókámat, de már közben tudtam, hogy miként járjak a végére. Mindenképpen ki kell derítenem,

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

mi van Gregoryval. Richadra gondoltam, az er s karjára, b re illatára, a simogató hajára és az energiára, ami a b römet borzongatva járta át a közelében. Kitártam a jelet, ami hozzá kötött. Egy emelvényen állt, nagyban vitatkozott valakivel. Nem láttam, ki az, de Richarddal soha nem láttam olyan tisztán, mint Jean-Claude-dal. Felém fordult, mintha érezné, hogy ott állok, aztán olyan masszív pajzsot csapott fel közénk, hogy még a jelenlétét se érzékeltem többet.

Nathaniel érintése rázott fel, a karomat fogta, másképp elzúgtam volna.

– Minden okés?

Bólintottam. Amikor az ember pofájába pattintanak egy kvázi-fémpáncélt, az némileg kizökkenti. És ezt Richard is tudta. Hogy állna fejre!

– Minden.

Marad a telefon. De a Telihold Kávézó számát már a tudakozótól kellett lekérdezni. Raináé volt a hely, és ha nem pisztollyal öltem volna meg, akkor a falkatörvények szerint megörököltem volna t le. De a pisztoly nemtelen eszköz, csalás. Ha *mano a mano*, vagyis pusztá kézzel tekertem volna ki a nyakát, mondjuk, maximum egy macsétát plántálok a hátába, akkor igen, akkor én vagyok az örökös. Legalábbis minden tulajdona rám száll. Nem, az ereje nem, az azért nem így megy. De nem is lennék túl boldog Raina mágiájával az eremben. De a pisztoly miatt még a kávézó se lett az enyém. Pedig itt volt az emelvényes szoba. Az egyik rendezvényterem, a vendégl há-tuljában.

Már a második csengésre felkapta, mintha várná a hívásomat.

– Anita vagyok, Richard.

– Tudom. – Dühös volt és undok.

– Beszelnünk kell.

– Épp egy megbeszélés kell s közepén vagyunk, Anita.

Fel lem. Ha te bunkó vagy, lehetek én is.

– Hol van Gregory?

– Azt nem mondhatom meg.

– Merthogy?

– Merthogy nyilván megpróbálnád kiszabadítani. És mivel már nem vagy lupa, a falka kénytelen lenne megvédeni magát, és nagyon nem szeretném, ha kilyuggatnád a farkasaimat.

– Te leszállsz a leopárdjaimról, én leszálok a farkasaidról.

– Ez nem ilyen egyszer , Anita.

– Már hallottam a sztorit, Richard. Elborult az agyad, amikor kiderült, hogy esetleg Gregory megfert zhetett leopárdiával. Lefogattad az izomembereiddel és most azzal vádolod, hogy megölte a lupádat. Ami úgy baromság, ahogy van. Tekintve, hogy nem haltam meg.

– Tudod, mir l szavaz épp a falka? Ebben a szent pillanatban?

– A tavaszi divatról?

– Hogy válasszak-e másik lupát magamnak még telihold el tt.

– Gondolom, ésszer lenne.

De még nekem is összerándult a gyomrom, a saját hangom hallatán.

– Szeret t akarnak a nyakamba aggatni, Anita. Hogy válasszak egyet a falkából.

– Úgy érted, nem is randizhatunk többet?

– Megszavazták.

– Az egyik farkasod, a Stephen nev együtt él Viviennel, aki viszont az én falkám tagja. Egy vérleopárd. És a kutya se veszk dik miatta.

– Stephen a senkik senkije. De egy domináns egyed t l nem t rik a fajok közötti randizgatást. Pláne nem az Ulfrictól.

– Egy embert még dughat, leopárdot már nem.

– Mindannyian emberek vagyunk. De a másik felünk farkas, nem macska.

– Szóval, akkor már nem járunk? Vége?

– Ha Ulfric maradok, igen.

– És mi lesz a triumvirátussal?

– G zöm sincs.

– Egyszer en csak ejtesz? – A gyomromban tömbbe fagyott a

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

csomó, nagy betontömbbe. Még a hangom is jegesen kongott.

– Már vagy fél éve nem is láttalak. Hogy lehetek benne biztos, hogy holnap reggel nem szaladsz-e megint világgá valami miatt?

– Úgy döntöttem, hogy mindkettő tőkökkel járok. Hogy együtt leszünk, mind a hárman. – És ahogy kimondtam, tudtam, hogy tényleg így döntöttem. Hogy a döntés már réges rég megvolt, csak az agyamig nem jutott el.

– De mi lesz egy hét, egy hónap vagy egy év múlva? És ha megint bejedsz?

– Nem tervezem, hogy nyúlbelaként élelem le az életemet.

– Örömmel hallom. – A telefonon át is tapintható volt a haragja. Vagy eresztett a pajzsa, vagy lejjebb kapcsolta.

– Már nem akarsz velem lenni? – A hangomból szelelt a sértettség, jaj, de rühelltem. Hogy rühelltem!

– Veled akarok lenni, hogyne akarnék, és te is nagyon jól tudod. A falnak megyek tőled, de akkor is akarlak.

– És mégis ejtesz – konstatáltam. Már nem suttoztam, de kivoltam. Richard dobott. Fel lem! Az a baja. Nyilván macerás csaj vagyok, ez nem újszerű. De mégis összemarkolta valami a mellkasom. A bűdösbe!

– Nekem se jó, Anita, hidd el. De megteszem, amit meg kell tennem. Ahogy tanítottad.

Égtek a szemeim. Tőlem tanulta! Bakker! Na, hát ha most tényleg ennyi volt, én ugyan nem sírok meg könnyörgök. Nem leszek szipogós kislány. A gyomromban még mindig ott ült a fagyott betontömb, de a hangom összeszedte magát. Tőkök normálisan hangzott, bár az erőfeszítésbe még jobban belesajdult a betontömb feletti részem.

– Te vagy az Ulfric, a farkasok királya. A te szavad szab törvényt a farkádnak.

– Az elmúlt fél évben majd meggebedtem, hogy elérjem, hogy mindenki szava ugyanannyit érjen. Nem szarhatok bele a saját rendszerembe, Anita. Az mindent tönkretenne, amiért eddig küzdöttem.

– Ilyenek az elméletek, Richard. Amíg csak elméletek, csudásan

muzsikálnak, aztán a valóságban meg cseszheted.

– Nem értek egyet. – Már elfüstölgött a haragja. Csak végtelenül fáradt volt.

– Ne kezdjük megint a régi vitát. Szívesebben verem magam olyasmi miatt, amit esetleg befolyásolhatok. És bármennyire is szeretnénk, egymást nem változtathatjuk meg, Richard. Ez van – már megint a gyengeség, már megint az érzelmek kopogtatnak a hangomban. – Szóval, hogy van Gregory?

– Nincs baja.

– Vissza akarom kapni. Te is tudod.

– Én is tudom. – Nála is visszatért a régi nóta. Kezdett feldühödni.

– És most hogy már nem vagyok lupa, és semmi közöm a falkához, hogy lesz? Hogy kaphatom vissza?

– Gyere el holnap este a lupanáriumba, és kérvényezd.

– Kérvényezzem? Mint valami idióta hivatalban?

– Ez a módja. Bizonyítanod kell, hogy méltó vagy rá. Át kell menned a vizsgán.

– Írásbeli? Szóbeli? Relációanalízis, ilyesmi?

– Ez egyel re még kérdéses... épp arról fogunk szavazni.

– Cseszd meg, Richard, nem véletlenül vezették be a képviselői demokráciát. A tiszta demokráciával ugyanis megállna az élet. Ha mindig mindenben kívárnánk, míg mindenki szépen leadja a szavazatát, bekrepálna a rendszer. Így nem lehet döntést hozni.

– Épp most hozzák meg, Anita. Attól, hogy neked nem jön be, attól az még döntés.

– Hogy ragadhattad el egyáltalán Gregoryt? Hogy voltál képes ilyesmire?

– Mikor láttam, mi történt, rögtön tudtam, hogy a falka kiszavaz. Nagy részük már korábban se volt oda érted. Nem tartoztál a falkához, és a helyzeten csak rontott, hogy fél évig feljűk se néztél.

– Le kellett tisztáznom magamban a trutyit. Addig nem nézhettem felétek.

– Csak éppen az én trutyim meg a fejemre borult közben.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

- Sajnálom, Richard, tényleg. Nem tudtam.
- Holnap este a lupanáriumban. Úgy egy órával sötétedés után. És hozd a vérleopárdjaidat, meg az összes szövetséges alakváltót. Én a helyedben, mint Ulftric, a patkányembereket is magammal hoznám.
- De ha már nem vagyok farkaslupa, a patkányok már nem a szövetségeseim.
- Az igaz. – Richard nem volt nagy haragtartó.
- És mi van, ha nem leszek méltó Gregoryra? Mi lesz vele?
- Nem felelt, csak a szuszogását éreztem a fülemben.
- Richard, mi lesz akkor Gregoryval?
- Az ítéletet a falka hozza meg.
- Ami mi lesz?
- Ha b nös a lupánk megölésében, akkor halál.
- De itt beszélek veled, Richard, fogom a telefont, és jár a szám. Tehát nem vagyok halott. Gregory tehát nem ölhetett meg, nem ítéltetett el.
- Elértem, hogy a döntéssel várjuk ki, amíg felépülsz. Ennyit tehettem.
- Tudod, Richard, néha nem is olyan nagy hülyeség, ha valaki király. Egy király annak ad kegyelmet, akinek csak akar. Egy király azzal dug, akivel csak akar.
- Tisztában vagyok vele.
- Akkor meg legyél a királyuk. Az Ulftricjuk, ne az elnökük.
- Azt teszem, amit a falka számára a legjobbnak ítélek.
- Ezt nem gondolhatod komolyan!
- Bizonyos dolgokon nem változtathatok, Anita.
- Ha holnap esetleg nem mennék át a vizsgán, Richard, nem fogom hagyni, hogy kivégezzétek Gregoryt. Értesz engem?
- Pisztolyt, puskát nem hozhatsz a lupanáriumba. Legfeljebb kést
- fuj, de nagyon óvatos.
- Ismerem a szabályokat, nyugi. De nem befolyásolnak. Felfogtad, mit mondtam?
- Ha kivégzés lesz, harcolunk. De a leopárdjaid a fél fogunkra is

kevesek, Anita. Még Micah falkájával együtt is Ötször annyian vagyunk, mint ti.

– Nem számít, Richard. Akkor se hagyom, hogy megöljétek Gregoryt. Pláne egy ekkora ostobaság miatt.

– Képes lennél egyetlen leopárdod miatt halálba küldeni az összesét? Biztos, hogy össze akarod ket ugrasztani a farkasaimmal? Még a lupanáriumból se juttok ki.

– Ez egyszer en... a picsába, Richard, ne akarj sarokba szorítani. Nem akarhatod komolyan.

– Ezt vegyem fenyegetésnek?

– Richard... – Oké, ez így nem frankó. Elszámoltam tízig. Bár itt most a milliárdos nagyságrend se segítene. – Richard nem érdekel, mi az ára, ki fogom hozni onnan Gregoryt. És azt se hagyom, hogy a leopárdjaimat lemészárolják a farkasaid. Elborult az agyad, és elragadtad az egyik leopárdomat. A falkád gyakrabban jár az urnákhoz, mint a szlozira, és neked, az Ulfricjuknak még csak vétőjogod sincs. Ne akard a hibádat még egy háborúval is megfejezni. Ne akard, hogy a leopárdok és a farkasok egymásnak menjenek.

– Szerintem fontos, hogy mindenki dönthessen az t érint ügyekben.

– Elméletben mindenképp. De a gyakorlatban nem m ködik. Egyszer en nem. – Hallgatott. – Ne csináld ezt, Richard.

– Nem tehetek semmit. Sajnálom, Anita, el se hiszed, mennyire.

– Ugye nem fogod engedni, hogy tényleg kivégezzék. Ugye, nem? Néma csend.

– Richard. Mondj valamit.

– Megteszek mindent. De a szavazást már elveszítettem az ügyben. És az eredményt nem változtathatom meg.

– Egyszer en csak állnál karba tett kézzel, és végignéznéd, ahogy kivégzik valami miatt, amit nem is követett el??

– Hogy lehetsz ilyen biztos benne, hogy nem szánt szándékkal fert zött meg?

– Ott voltam, Richard! A két csúszómászóval birkózott rajtam.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

Baleset volt. És ha nem avatkozik közbe, a két undormány kitépi a szívemet. Megmentette az életemet, Richard! Ez ám a hála...

– Nem húzhatta volna be a karmait, amikor látta, hol fog landolni?

– Nem hinném. Pörgött minden, mint a szélkakas.

– Id tlen id k óta mozgatsz közöttünk, és még mindig nem fogtad fel, milyenek vagyunk! – Nevetéséb l mély keser ség áradt. – Míg felet pislantasz, én háromszor megfordulok magam körül. És Gregory se lehet lassabb nálam. S t, ha jól emlékszem a bioszkönyvre, a leopárdok némileg gyorsabbak és ügyesebbek, mint mi.

– Azt állítod, szándékosan...?

– Azt állítom, hogy volt egy töredék másodpercnyi ideje, hogy döntsön. És úgy döntött, hogy te leszel a Nimir-Rája. Ténylegesen. Úgy döntött, hogy elvesz t lem téged.

– És most megfizet érte. Igazam van?

– Aha. Azt hiszem.

– Az életével fizet érte.

– Nem kívánom a halálát, Anita. Már nem. De amikor kiderült, mit tett, legszívesebben a saját kezeimmal végeztem volna vele. És éreztem, hogy bármire képes vagyok, úgyhogy biztonságos helyre vittem, ahol nem férek hozzá, és lenyugodhatok. De Jacob valahogy kiszagolta az egészet, és kier szakolta a szavazást.

– Ki az a Jacob.

– A falka harmadikja, közvetlen Sylvie alatt.

– Sose hallottam róla.

– Új srác.

– Új srác és máris harmadik? Vagy veszettül nagy harcos, vagy nagy stratég, hogy ilyen messzire jutott ez alatt a hat hónap alatt.

– Nagy harcos. És nagy stratég.

– És az ambíciói? Azok hogy állnak?

– Miért kérded?

– Ha Jacob nem er szakolja ki a szavazást, visszaadtad volna Gregoryt gond nélkül?

Olyan hosszasan hallgatott, hogy elbizonytalanodtam.

– Ott vagy még?

– Igen, persze. És igen, visszaadtam volna. Nem ölhetem meg azért, amit tett.

– Akkor összegezzünk. Jacob beindított egy gépezetet, ami megfosztott egy fontos szövetségesedtől, azaz tőlem, és harcba kényszerít egy egész csoporttal, azaz a vérleopárdokkal. Ügyes fiú.

– Csak azt teszi, amit helyesnek érez.

– Jesszus, Richard, hogy lehetsz ilyen végtelenül naiv?

– Gondolod, meg akar fűjni?

– Tudod, hogy meg akar fűjni. Hallom a hangodon, hogy tudod.

– Ha már nem vagyok elég erős, hogy egységben tartsam a falkát, akkor jogában áll megkérdejelezni a hatalmammat. De ahhoz először Sylvie-t kell kiűtnie, aki van olyan ügyes, mint én. És legalább annyira nagy stratégia.

– Mekkora ez a Jacob?

– Kábé mint én. Kicsit kevésbé izmos.

– Sylvie vagy két arasszal alacsonyabb, vékony és nő. És bármennyire is utálok, hogy így van, de ez rengeteget számít. A magad fajta kilóra lenyom egy akkora csajt, mint én. Még ha ugyanolyan ügyes vagyok is, nem bírok egy ekkora pasassal.

– Ne becsüld le Sylvie-t.

– Te meg ne becsüld túl. Az én barátom is, és nagyon utálnám, ha azért kellene meghalnia, mert nem vagy hajlandó előre gondolkozni.

– Ez most mit jelentsen?

– Azt, hogy amíg nem győzi le Sylvie-t, és nem az első farkas addig bátran elteheted az útból mindenféle kihívás nélkül. Egyszeresen végeztess ki.

– Ha Marcus is így gondolkodott volna, már rég nem élnék.

– Viszont még mindig. Ne legyél önmagad ellensége, Richard.

– Nem vagyunk vadállatok, Anita. Nem ölelhetek meg valakit csak azért, mert azt gondolom, hogy ki akar fűjni a helyemre.

– Egy Ulfric nem vonul vissza, Richard. Ha már nem képes meg-

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

rizni a hatalmát, a kihívója megöli. Tudom, tudom, elméletileg létezik a közös megegyezés, de még soha senki nem hallott olyanról, hogy egy Ulfric nem harcban veszítette volna el a hatalmát. És vele együtt az életét is. Szóval Jacob nem egyszer en a helyedre hajt. Meg akar ölni.

– Csak a saját tetteimet befolyásolhatom. Jacobét nem.

Kezdett derengeni, hogy miért is nem m ködtünk mi ketten Richarddal. Nem egy oka volt, nyilvánvaló. Láttam, ahogy felzabálja Marcust, és ez egy id re betett. De aztán megint összejöttünk, akkor meg a jelek nehezettek rám egyre nagyobb nyomással. De ha csak ennyi lett volna. Mellette mindig olyan öregnek és kiegésznek érzem magam. Pedig volt id sebb nálam. Két évvel.

– Ez azért elég nagy ostobaság, Richard.

– Nem igazán van közöd ehhez az egészhez. Már nem vagy a lupám.

– Ha meghalsz, a jelek miatt Jean-Claude és én is veled halhatunk. Szóval ne mond nekem, hogy nincs közöm hozzá.

– Mert te nem viszed vásárra az életed, amikor vámpírokra vadászol? Meg mindenféle természetfeletti görényt üldözöl a rend rség-gel? Ne beszélj úgy, mint egy óvón , a te életed legalább olyan veszélyes. Egy hónapja majdnem ott hagytad a fogad Új-Mexikóban. A jelek akkor is ugyanúgy reagáltak volna.

– Emberek életét mentettem meg. Te meg egy politikai rendszert próbálsz összetákolni. Az osztályteremben meg vitakörökben nagyon mókás egy-egy ilyen ideológia, de ha vérre megy... Nem egyszer en a farkashordád szép új világáról van szó, hanem életekr l és sorsokról. Fogd már fel végre!

– Ideológiák és elvek nélkül az ember csak ösztönlény. Vadállat.

– Ha Gregory meghal, a saját kezemmel tépem ki Jacob beleit, Richard. És mindenkiét, aki az utamba áll. Porig rombolom a lupanáriumotokat, és sóval hintem fel a helyét. Leszel szíves ezt elmagyarázni annak a Jacobnak meg a többi értetlenked nek. Aki velem szórakozik, az elbúcsúzhat az életét l.

– Nem gy zheted le az egész falkát.

– Ha azt hiszed, hogy nekem csakis a gy zelem számít, nagyon nem ismersz, Richard. Meg kell mentenem Gregoryt, mert a szavamat adtam.

– Ha nem mész át a vizsgán, nem tudod megmenteni.

– Mi az isten ez az egész vizsga egyáltalán?

– Olyasmi, amin csak egy alakváltó felelhet meg.

– Richard, a rohadt életbe... – A legszívesebben ordítóztam volna, kicsaptam volna a balhét, de hirtelen szürke fáradtság nyelte el a dühömet. – Jól jegyezd meg, Richard, ha nem kapom vissza Gregoryt, elhozom a lupanáriumba a poklok tüzeit, és véres bosszút állok. Leszel kedves elmagyarázni Jacobnak, hogy meg is értse.

– Magyarázd el neki te.

Csend támadt, majd mozgást hallottam. Aztán egy férfi szólt bele a kagylóba. Hangja kellemes volt, fiatal, de nem túl fiatal. Tök ismeretlen.

– Jacob vagyok. Már sokat hallottam rólad.

Nyilvánvaló volt, hogy nagyon nem komálta, amit hallott.

– Nézd, Jacob, nem ismerjük egymást. De nem hagyhatom, hogy olyasmi miatt végezzétek ki Gregoryt, amit el se követett.

– Csak úgy akadályozhatsz meg bennünket, ha visszanyered.

– Richard már elmagyarázta, hogy ehhez meg kell felelnem a vizsgán. És ha nem felelek meg, kivégzitek Gregoryt.

– Farkastörvények.

– Jacob, hidd el, hogy nem lenne jó neked, ha az ellenséged lennék.

– Egy aprócska leopárdfalka Nimir-Rája vagy. A Thronnos Rokke Klán farkasai szemében egy senki.

– Na persze. Holnap este tényleg a Vérivó Klán Nimir-Rajaként megyek hozzátok. De attól még Anita Blake maradok. Esetleg érdeklődj a vámpíroknál meg a többi alakváltónál, hogy érdemes-e velem baszakodni. Telefonáld gyorsan körbe a várost. És akkor majd belátod, hogy nem érdemes. Én csak a számládat akarom kímélni, Jacob.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

- Már hallottam rólad. Ismerem a híred.
- Akkor meg minek szívózol?
- Az az én dolgom.
- Legyen. Én nem rontom el a játékod. Ha Gregory meghal, a szavazás vagy egyéb farkasbelviszály miatt, halott ember vagy.
- Te csak most lettél alakváltó. A teliholdig még hetek vannak hátra, és addig nem váltosz alakot. Nem vagy ellenfél.
- Mert azt gondolod, hogy párbajozni akarok?! Ha Gregory meghal, te is meghalsz. Ennyi. Nem ragozzuk.
- Ha lel sz, attól nem fogad vissza a falka. Ha szemt l szemben gy zöl le, még talán visszaszavazhatnak, még esetleg lehet lupa bel - led. De pisztollyal soha.
- Lassan mondom, Jacob, hogy biztosan felfogd. Leszarom, hogy leszek-e lupa vagy sem. A barátaim érdekelnek és az embereim, akiknek a szavamat adtam, hogy megvédem ket. Gregory is egy közülük. Ha meghal, meghalsz te is.
- Nem én ölöm meg, Anita. Én csak ahhoz ragaszkodtam, hogy szavazzunk az ügyében.
- Bírod a John Wayne-westerneket, Jacob?
- Ja, asszem – bökte ki egy gondolatnyi hallgatás után. – De hogy jön ez ide?
- Te hibáztál, én hibáztam, senki se hibázott. Ha Gregory meghal, te is meghalsz.
- Most akkor tudnom kellene, hogy van ez a filmben? – Kezdett begurulni.
- Szarok rá. A lényeg, hogy személyesen téged vonlak felel sség-re, ha bármi történik. Ha valami baja esik, neked is bajod esik. Ha vére folyik, folyni fog a tiéd is. Ha meghal...
- Vettem az adást. De nem az enyém a dönt szavazat. Én csak egy vagyok a sok között.
- Akkor kezdjél gyorsan kiokoskodni valamit, Jacob, mert én esküszöm neked, hogy minden egyes szavamat véresen komolyan gondolom.

– Nem újdonság. – Aztán hallgatott, és már csak álltunk mind a ketten a vonal két végén, mint két hal. De gondolom, ha már így itt voltunk, jónak látta, ha rákérdez. – És Richard?

– Mi van Richarddal?

– Ha vele történik valami, akkor mi lesz?

– Az Ulfricnak megvan a maga hatalma. Nem fogom azt mondani, hogy megöllek, ha megölsz, mert tud vigyázni magára. De azt jegyezd meg, hogy ha nem tisztességes küzdelemben, nem tisztességes kihívás után szerzed meg a hatalmát, ha csak egy icipicit is csalsz, akkor megöllek.

Igazán szívesen keménykedtem volna még, de nem akartam Richard pozícióját aláásni. Farkasok között se veszi ki magát valami jól, ha egy csaj pattog a pasija védelmében. És Richard már amúgy se állt olyan hejde jól. Semmi szükség rá, hogy nevetségessé tegyem.

– De ha tisztességes küzdelemben, akkor nem avatkozol bele.

– Tudod mit, Jacob, megmondom szintén. – A falnak d ltem, cikáztak a gondolataim. – Szeretem Richardot. Nem mindig értem meg a döntéseit, és egy csomószer nem is értek vele egyet, de szeretem. És ha egy kvázi ismeretlenért, aki se a szeret m, se a barátom nem volt, képes vagyok ölni, akkor érte százszor annyira képes lennék.

– De nem fogsz.

Nem tetszett, hogy ennyire nyúzza a témát. Kezdttem unni a bánánt.

– Volna egy ajánlatom. A következő teliholdig nem hívod ki az Ulfricot és bármi történik is utána közöttetek, nem tolom oda a képet. Persze, csak ha fair.

– És ha nem várom meg a teliholdat?

– Akkor belerondítok a ventillátorodba, öcsi.

– De ezzel Richard hatalmát ársod alá.

– Nagy tévedés, Jacob, drága. Nem azért öllek meg, mert a lupája voltam meg a többi vérfarkas süketség. Azért öllek meg, mert boszszuálló típus vagyok. Vérszomjas. Várj még pár hetet, lezavarjuk ezt a teliholdat, aztán az újhold alatt úgy hívod ki, ahogy akarod. Már ha

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

van elég vér a zacsidban.

– Szerinted Richard nyom le engem?

– Előtte is volt egy Ulfric, Jacob. És megölte. Azért van ott, ahol van.

– És ha nincs alku, egyszer én lepuffantasz?

– Á, felkaptad a lényeglátó kukkért? Lepuffantalak, bizony, jó messzire, szép nagy ezüstgolyóval.

– Azt megígérhetem, hogy a következő teliholdig nem hívom ki Richardot. De azt nem, hogy Gregoryt nem ítéli el a falka. És benne volt régebben Raina, az akkori lupa büntető hadjárataiban. Jó pár nőt van a falkában, akit a leopárd segítségével erőszakoltak meg.

– Tisztában vagyok vele.

– És mégis a védelmedbe veszed?

– Csak azt tette, amit az akkori alfája parancsolt neki, meg a nyugati veszett szuka, az a Raina. Gregory nem domináns, azt teszi, amit a falkában elfoglalt helye diktál. Engedelmeskedik. Mióta én vagyok az alfája, soha nem engedelmeskedett Raina parancsainak. Nem vett részt kínzásokban, erőszakoskodásban. Kérdezd csak meg Sylvie-t. Inkább hagyta, hogy őt magát megkínózzák, mint hogy segítsen Sylvie-t legyőzni.

– Hallottam a mesét.

– És nem hatott meg.

– Nem engem kell meghatni, Anita, hanem a falkát.

– Segíts, hogyan hassam meg őket.

– Most viccelsz, ugye? Én segítek neked kiszabadítani a leopárdot?

– Aha.

– Nevetséges. A Thronnos Rokke Klán farkaspónija vagyok. Nem segíték egy vérleopárdnak, aki még csak nem is domináns, hanem egy kis senki. Te magad mondtad.

– Ne gyere nekem az osztályöntudattal, Jacob. Vagy kiszaladt a kis fejedből a beszélgetés eleje? Tudod, a közeli végre. Miattad van ez az egész gebasz. Vagy segítesz kibogozni, vagy az agyvelővel

festem át a lupanárium falait.

– Oda nem hozhatsz be 1 fegyvert.

A kacagásomra még a saját sz röm is égnek meredt a hátamon. Lehet, hogy nem is vérleopárd lettem, hanem vérhiéna?!

– És az egész szaros életedet a lupanáriumban tervezed leélni?

– Jézusom, le akarsz vadászni?

Újabb kacaj. A kis hang az agyam hátsó zugaiból becsengetett, hogy irtó jól nyomom a szociopata m sort. De egy ilyen Jacobbal Barbie babának esélye se lenne. Majd ha ezzel megvagyunk, csajosabbra veszem a figurát. Hordok, mondjuk, rózsaszínt.

– Ezek szerint végre érdemben tárgyalhatunk. Tudod a mobilszámom. Holnap kés délutánig csörögj rám, ha kiokoskodsز valamit.

– És ha nem jut eszembe semmi?

– Az már nem az én problémám.

– Akkor is megölsz, ha megpróbálom megmenteni a leopárdodat, de valami miatt nem jön össze. Megölsz akkor is. Igaz?

– Ahogy mondod.

– Te veszett szuka.

– Akarni kell, hogy sikerüljön, az a titka, Jacob. Várom a hívásod.

És kinyomtam.

11.

– KEZDEM KAPIZSGÁLNI, mit értesz gyakorlatiasságon.

Micah nagyon igyekezett tartani a közönyt, de azért én kiszúrtam az elégedettséget az arcán. Velem volt elégedett, asszem.

– Nem szaladsz ki a világból egy ilyen vérszomjas szociopata el l?

– Nem gondolom, hogy szociopata lennél, Anita. – Kezdtem megszokni a tekintetleplez pillaaeresztgetést. – Csak a végs kig is hajlandó vagy elmenni, hogy védj a leopárdjaidat. Inkább magam alá olvadok a gyönyör ségt l, hogy ilyet is látni.

– Jó tudni, hogy az embernek akad rajongója – sóhajtottam. Elmosolyodott, és már a mosolyait is kezdtem kiismerni – ez most az a sajnálkozás-leereszked -de-kedves mosoly volt. Hú, de összetett.

– Az Ulfric nem akar rosszat.

– Ismered a mondást a jószándékról. Fel lem aztán battyoghat a pokolba, de kíséretet na akarjon magának.

– Ezzel egyetértek.

Mi a bús tevének ért velem egyet?! Nem a szerelmem. Inkább Richard állna végre egy platformra velem, csak egyetlen egyszer. De miért is gyógyultam rá ennyire? Ott van Jean-Claude, még sötétben el kell jutnom hozzá.

– Duplán is el kellett halasztanom a tusolást eddig, el ször is, hogy magam elé engedjelek, ami alapvet udvariassági elvárás. Másodszor pedig, hogy telefonálás alatt ne zavarjon a vízcsobogás. De ha nem gond, nem halogatnám tovább.

– Megyek, nem zavargók.

– Fel lem maradhatsz, épp csak megindokoltam, hogy miért vagyok olyan tapló, hogy a beszélgetés kell s közepén beállok a víz alá.

Erre csak visszafordultam az ajtóból.

– Miféle beszélgetés?

– Még soha egyetlen Nimir-Rával se találkoztam, aki ilyen er-
huzattal bír. Leny göz .

Közben megnyitotta a vizet, és a hideg-meleggel játszott. Kényes
pasi lehetett, nem áll csak úgy be a hideg alá.

– Hát, örülök, hogy élvezted. Mennem kell.

Arccal felém állt, fejét hátracsapta, hogy vizes legyen a haja.
Ahogy a víz a nyakát érte, felszisszent, és a vállához kapott. Mint
akinek nagyon fáj. Anyám, err l én tehetek. Visszasasszéztam hozzá.

– Minden oké?

Bólintott, de a mozdulat kell s közepén óvatosabbra vette a figu-
rát.

– Az lesz. Id vel.

Közvetlen el tte álltam, ahogy felemelte a fejét, jól láttam a duci
vízcseppeket hosszú szempilláin, az arcán. Kicsit oldalra léptem,
hogy lehet leg ne a képembe kapjam a vizet. És most el ször néztem
meg komolyabban a nyakát.

– A francba!

Már nem lehetett finnyáskodni, ha vizes leszek, majd megtörölkö-
zöm – az arcához nyúltam, magam felé fordítottam, hogy rendesen
lássam a sebet. Nyaka jobb oldalán, élénkvörös fogsormintát hagy-
tam a b rében. Ha a közeljöv ben protézis kell, majd hozzá irányí-
tom a dokit. A vér még mindig szivárgott a harapásból, lesült b rén
színpompás évgy r kként húzódott körülötte a zúzódás.

– A szent szarba, Micah, annyira sajnálom.

– Ne sajnáld, szerelmi seb.

– Aha, kár, hogy olyan, mintha ketté akartam volna harapni a tor-
kod. – Elengedtem az arcát, aztán leesett, mi nem stimmel. – Miért
nem kezdett még gyógyulni?

– Ha likantróp karmol vagy harap meg, az lassabban gyógyul,
mint a normális, mondjuk kés okozta seb. Persze, ha nem ezüstb l
volt a kés.

– Úgy sajnálom.

– Én meg mondtam, hogy ne sajnáld.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

– Amikor utoljára egy Ulfricot haraptam meg így, és az nem volt ilyen mély seb, még a bőr felszíne se sérült meg komolyabban, az nagyon mellre szívtá. Azzal jött, hogy nyilván azt gondolom, feljebb vagyok a farka-ranglétrán, mint .

– Még jó, hogy mi nem farkasok vagyunk. A leopárdoknál a Nimir-Ra harapása a nyakon a tuti szex jele.

Még a fülem hegye is belobbant.

– Ketten együtt sokat tehetnénk a leopárdjainkért. Sokra vihetnénk.

– Pár napig még nem vehetjük biztosra, hogy tényleg Nimir-Ra leszek – csóváltam meg a fejem. – Ne rohanjunk a dolgok elébe.

– Ahogy gondolod.

De a pillantása olyan, de olyan sokat mondott, hogy hirtelen megint belém hasított, hogy tök pucéran zuhanyozgat t lelem öt centire. Igaz, hogy kezdtem megszokni a meztelen testek látványát, de vannak helyzetek, és főleg pillantások, amikor azért nehéz elvonatkoztatni. Olyankor csak meztelen a másik, és a meztelenségének igenis van jelentősége.

– Mennem kell.

Megfordult, elre hajtotta a fejét, és a vállait, a hátát meg ami még lejjebb van azt csapatta. Ahogy belegyalogolt a vízsugárba, nekem is beven kijutott beléle, még a törölközőn keresztül is majdnem csurom víz lettem megint. Tényleg ideje lenne lelépni. Már az ajtónál jártam, amikor utánam anitázott. Megfordultam. Épp az egyik szappanadagolóból nyomott egyet a markába. Behabozta a karját, a mellkasát.

– Anita, nagy megtiszteltetésnek venném, ha esetleg megkérné, hogy tartsak veled a farkámmal.

– Nem szeretném, ha miattunk keverednétek bajba.

Kezei lejjebb csúsztak, egyre lejjebb, már egy mer szappanhab volt a teste, buborék meg minden, és már a két lába közé nyúlt, ott is habozott. Nekem is jó alaposan meg kellett dolgoznom, ahol rám ragadt az anyag, nyilván rá még alaposan rágyógyult, de azért kicsit túlzás volt ennyit maszkerálni a cuccost ott a lába közt. Mire a comb-

jaira váltott, már megint félig állt neki. Na tessék.

A szám csontra száradt, és bekattant, hogy percek óta nem is szóltunk egymáshoz, csak élveztem a m sort. Egyre lassabban szappanozta a lábait, minden mozdulatot szépen kivitelezett, a kedvemért csinálta. Már olyan tiszta lehetett, hogy egy fia baktérium se maradt közel se távol... A saját, különbejáratú fürdő s chippendale-em. Menjek már! Jajjaj!

– Ha tényleg Nimir-Ra vagy, akkor a te bajod az én bajom is. – Még mindig csak a tisztálkodással volt elfoglalva, látszólag, na persze, elmélyülten hajolt rá a lábfejére, hogy oda is jusson minimum öt tonnányi szappanhab. Görögök faragtak ilyen ív testeket. Hab nélkül. Meg kellett köszörülni a torkomat.

– Nem szeretnék még veled is egy-egyezni, Micah.

– Úgy lesz minden, ahogy te akarod. Nekem elég garancia az er , ami köztünk van.

Felegyenesedett, és a vállán keresztül nyúlt hátra, hogy a hátát is beszappanozza. Lehet, hogy ideje lenne felajánlani a segítségemet, hogy így lecövekeltem? A teste megfeszült, ahogy hátrahajolt. Egy férfi. És én nézem, ahogy zuhanyzik. Sarkon fordultam, most már tényleg kifelé.

– Anita!

Szóltak, hát megálltam. De nem voltam hajlandó visszafordulni. Olyan kiismerhetetlenek a reakcióim. Kezdtem besokallni.

– Mi van?

– Teljesen normális, hogy vonzódasz hozzám. Nem tehetsz róla.

Végre, minden visszakattant normálisba. Ezen azért nagyot nevettem.

– Á, nem vagy elszállva magadtól!

De azért nem fordultam vissza. Nem kell nagyon er lködni, hogy igazat adjak neki.

– Nem az a kérdés. Egyébként nem vagyok elszállva. De most először jöttél össze egy Nimir-Raj-jal, új az élmény. Az er nk, a szörnyetegeink vonzzák egymást. Így van kitalálva. Hogy vonzód-

junk egymáshoz.

Ezt már nem hagyhattam, lassan felé fordultam, csak a szemébe fogok nézni, nem érdekel semmi más. De háttal állt, semmi újdonság, még mindig tisztálkodott. Ezek a macskafélék! Válláról keskeny csíp jére folydogált a hab.

– Még ne vegyünk rá mérget, hogy vérbármilyen is vagyok, oké? – fulladt el a hangom.

Az egész hátát lemosta, és még csak nem is erlködött. Máskor megtapsoltam volna az attrakciót.

– Érzed, hogy hívogat a testem. Ahogy a tiéd is engem.

Mi a túróért dobog ennyire a szívem?

– Vonzó, pucér pasi vagy, és már vagy öt perce szappanozod magad el ttem. Ráadásul nem is csinálod rosszul. Gyenge vagyok én is, mint a többi ember. Esend . Vess meg érte.

Felém fordult, habosan, vizesen, síkosan. És a szerszáma az égnek meredezett. Nekem ne mondja senki, hogy a méret nem számít...

Porzott a szám, a nyelvem a torkomba tapadt. Testembe hirtelen úgy belefeszült a vágy, hogy kis híján feljajdultam. Jógalézés, egykett háromnégy, be, egykett háromnégy, ki.

– Csakhogy te nem vagy ember, ez a nagy különbség. Ezért nézel még akkor is, mikor pedig már legszívesebben elmenekülnél.

Lassan felém indult, osonva, ahogy csak a vérleopárdok tudnak. Lehet, hogy több izmuk van. Olyan helyeken is, ahol a halandó embereknek csak háj meg csont. Mint egy nagy, csupaizom macska, testén csillogott a vizes szappanmaradék, haja göndörkében tapadt az arcához és a vállára. Óriási sárga-zöld szemei tökéletesen passzoltak a összképbe.

– Még nem értheted, milyen rendkívüli élmény két likantrópnak, ha úgy összeereszthetik a szörnyetegeiket, ahogy mi az el bb. Ki-bejártak a testeinkben. Ritkaság. – Alig húsz centire állt meg t lem. Még nem ért hozzám. Még nem. – Úgy dörgöl dztek egymáshoz, mint két hatalmas macska.

Szappantól nedves kezével csupasz karomat simogatta, miközben

beszélt. Nem tehettem semmit. Csak lehunytam a szemem. Pontosan ugyanezt éreztem én is. Mintha csak a gondolataimban mazsoláztatott volna. Vagy pontosan ugyanezt érezte is.

Kezei már a vállamon voltak, karom csúsztató, habos lett, végigcsusszant a vállamon, fel a nyakamon, az arcomig. Mint egy virágkelyhet, úgy tartotta két tenyerébe az arcomat. Még nem ért hozzám a szája, amikor már tudtam, hogy meg fog csókolni. Lágyan csókolt, teste hozzám sem ért.

Ujjait becsúsztatta a törölköző szegélye alá, úgy húzott magához. Erre kinyitottam a szemem. Pár lépést már megtettünk vissza a zuhany felé.

– Nem ártana lemosnod magadról a szappant – susogta.

Megráztam a fejem, végül sikerült befékeznem. De nem eresztette a törölközőt, az eresztett engem. Már a mellem alatt járt, amikor elcsíptem.

– Nem. – Alig lehetett hallani, de ezt vettem magamon, megismételtem. – Nem.

Miért lett volna akár száz dolcsim is, hogy nem lehet ilyen könnyen leszerelni?! Nekem tolt a testét, kemény tagját az alkaromnak nyomta, miközben próbálta lefejtetni ujjaimat a törölközőről. De én úgy markoltam, mintha az életem múlna rajta.

– Érints meg, Anita, vegyél a markodba.

– Nem.

– Tudom, hogy akarod, érzem... – Arcát a bőrömhöz nyomta, beszívta nedves illatát. – Érzem a vágyad szagát.

Már megint a karomat simogatta, a vállaimat, a kezei egyre lejjebb csúsztak, de a mellemhez nem ért hozzá.

– Az ízet – Végignyaltotta az állam vonalát, és én beleborzongtam. El akartam lépni, távolabb kerülni, menekülni, de nem bírtam. Mintha a csempéhez fagyott volna a talpam. Meg se tudtam mocskanni.

Kezeimet összekulcsoltam magam előtt, talán így a legbiztosabb. Ha hozzáérek, végem. Kell a hangom is. Tudok beszélni?

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

– Ez nem én vagyok, Micah. Én nem vagyok ilyen. Nem szoktam idegenekkel. Te pedig idegen vagy.

– A Nimir-Rajod vagyok, te meg az én Nimir-Rám. Hogy lehetnék idegenek?

Apró csókokkal haladt egyre lejjebb és lejjebb az arcomról a testemre, lágyan harapdálta a nyakamat, és a térdeim majdnem kicsúsztak alólam. Aztán visszatért a szája, és csókjában éreztem a szappan ízét, amit az elbb nyalt le a b römrl. Túláságosan is közel volt a teste, ha kinyitom a markom, a kezembe siklott volna, egészen beleszédültem. Nem csak a vágyról volt szó meg a szexr l. A testemmel is kóstolni akartam, az energiát akartam érezni, mindent, ami az övé és ami az enyém. Akartam, olyan nagyon akartam. Kezei a melleimet babusgatták, szappanos és csúszós lettem, mellbimbóim keményen ugráltak a tenyere alatt. A derekára kulcsoltam a karom, úgy hozzá préseltem magam, hogy a törölköz nek esélye se volt, hogy akár egy centit is lejjebb slisszoljon. Magához szorított, mellkasa forrón simogatta a melleimet.

Hátrafelé kezdett araszolni, karjaival biztosan tartott, mint egy hatalmas rák, aki a vízhez vonszolja a zsákmányát. Kezeim veszélyesen engedtek a gravitációnak, szánkáztak le a csúszós izmokon a gömbölység felé. Legszívesebben magam köré hajtogattam volna a testét, hogy minél több helyen érjen hozzám, hogy egészen belecsavarodjam a b rébe, hogy pórusaim úgy szívhassák magukba a zamatát.

Megnyitottam a jelet, ami Jean-Claude-hoz vezetett. Csak ült, türelmesen. Segítségért kiáltottam, de csak a távolból hallottam a hangját.

– Jó, ha a saját étvágyammal elbírok, *ma petite*, egyedül kell uralkodnod a vágyaidon.

– Mi ez az egész?

De még be sem fejeztem a buta kis kérdést, Micah trükkösen ellibbent egy röpke pillanatra, épp csak annyi időre, hogy az utolsó bátyám, a törölköz megadja magát. Aztán már a meztelen testemen, az ágyékomnál, a hasamon éreztem. A test nagyon tanulékony.

A helyzet ismerős volt, halk torokhangú sóhajjal üdvözöltem a kéjes dézsávüt.

Jean-Claude felnézett, és tudtam, hogy látja Micah-t, egyetlen gondolattal az keze is végigsiklik rajtunk, megtapasztalja a szappanhabos b rünk sikamlós tapintását. Kezem Micah széptagjára kulcsolódott, a karjaimba omlott, ahogy simogatni kezdtem. Nem én akartam kézbe venni, Jean-Claude vágya volt, hogy érezze. Most valamicskét elhúzódott ugyan, de már mindegy volt. Micah közben a tus alá deponált, és teljes joggal hihette, hogy már nem tudom elutasítani.

– Táplálhatod magad a vágyából, *ma petite*, de ez kétél fegyver. Te is vágyakozni fogsz, kívánni a vágyát, teste kéjét. Az inkubus lét átka. A lidérc ott táncol a penge élén, amíg csak ezt az utat járja. Mint én is, évszázadokon át.

– Segíts!

– Nem tudok. Ez a te próbád. Vagy legy zöd, vagy legy zetsz. Láttad, mi történt az el bb, amikor közbeavatkoztam. Én megtagadtam magamtól a testemet tápláló kéjt, mert tudtam, hogy rossz szemmel néznéd. És ha veled vagyok a testedben, akkor megszegem a szavam. A vágy, amivel utánad epedek, ezerszer súlyosabb, mint ahogy te ezt a férfit kívánod. Magaménak akartam a tested, ahogy csak én bírhatom. Vágyadból akartam táplálkozni, nem az ereidből. De tudtam, hogy jobban megrémülnél, mintha a véredet innám.

Micah a falnak fordított, kezeimet a fejem fölött a csempén összekulcsolta, úgy simult rám egész testével. De a fejemben Jean-Claude hangja még az érintésnél is bársonyosabban simogatott.

– Nem hittem volna, hogy a lidércet is megkapod t lem a jellel, de tudom, hogy err l soha nem gy zhetlek meg. Tudom. Várlak, itt várok rád, amíg megverekszel vele, akár legy zöd, akár alul maradsz. Gyere.

És felvonta a pajzsát, hogy ne érezze többet, ahogy Micah alatt a h vös csempének lapulok. Egyedül hagyott. Döntsek. Mintha lenne még választásom.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

Összekapartam a hangszálaimból valami hangfélét.

– Micah, kérlek, hagyd abba.

Micah végignyalta a hátamat, és a nedves csempe borzongatóbb kéjjel fogadta testem, mint valaha.

– Kérlek, Micah, nem szedek tablettát. – Végre egy épkezláb gondolat.

Gyöngéden a nyakszirtembe harapott.

– Két éve elköttettem magam. Nincs miért aggódnod, Anita.

Ezt nem hiszem el!

– Kérlek, Micah...

Er sebben harapott, hogy majdnem vér fakadt a nyakamból, mire a testem lenyugodott, elcsendesedett. Lehet, hogy van bennem egy kacsoló, amit eddig nem vettem észre? Nedves volt, ahogy belém hatolt, biztos, amíg Jean-Claude-dal kvaterkáztam a fejemben még jobban beszappanozta magát, hogy síkosabb legyen. Hogy könnyebben belém jusson. Mint lepkét az inszektáriumba, úgy szegezett a csempehez, és óvatosan hatolt egyre beljebb. Nem is a hossza volt a kínos, inkább a vastagsága, olyan vastag volt, hogy még a szappannal is csak nehezen, a fájdalom peremén egyensúlyozva ért a mélyembe.

Míg végül elérte a hüvely végét. Akkor lassan, még lassabban kifelé indult, aztán vissza, hogy egyre több helye legyen odabent. Én meg csak álltam a falnál, mozdulatlanul, kiszégezve. Nem ismertem magamra. Máskor mozgok szex közben. De most nem akartam megmozdulni, nem akartam abbahagyni, nem akartam akarni, csak azt érezni, ahogy ki-be sompolyog bennem. Már nem voltam olyan sz k, és be is nedvesedtem, sokkal könnyedebben járhatott fel-alá a farka. Olyan nagy volt, hogy még így, ilyen finoman és érzéssel is maga alá temetett az érzés. Nem fért belém teljes hosszában, éreztem minden lökésénél, ahogy lágyan nekinyomódik a makk a méhnyaknak. Sok n fájdalmasnak érzi a becsapódást, de van, akinek élvezet. Tekintélyes dimenziói ellenére Micah nem okozott fájdalmat, átadtam hát magam a gyönyör ségnek, hogy ott mozog bennem, a részemmé vált, és megmerítkeztem a megnyugtató bizonyosságban,

hogy van még ép és egészséges részem, ami a való világgal lépést tartva normálisan funkcionál. Már csak a fal volt. Nem a szex volt a lényeg, hanem a feltöltődés, ahová a szex segítségével jutok. Jóllakhatom a vágyából, kihatom energiáit, meghemperg zhetek erejében. A pusztá gondolatra felnyögtem.

Micah kezei a falat ölelték, egyre jobban szorultam, ütemet váltott, kicsit szaporábban, de még mindig ugyanazzal a gyengéd figyelemmel tett magáévá. Legyen már egy kicsit kevésbé gyengéd.

– Keményebben. – Ez a hang belém jött volna?!

– Fájna... – préselte a fogai közt a szót.

– Próbáljuk ki.

– Inkább ne.

– Kérlek, Micah, kérlek. Ha fáj, majd szólok.

Bent a szobában, ahol felébredtem, nem volt ennyire ura a mozgásainak, de akkor nem jött belém. Most félt, hogy esetleg kárt tesz bennem. De amíg ennyire figyel, addig nem jutok el a vágyak gyökeréhez, addig nem haraphatok bele a kéjbe. Nimir-Raj, és még ilyenkor is távol tud tartani legbensőbb gondolataitól. El kell, hogy engedje magát, hogy ne tartson tőlem. Hogy bejuthassak.

Ahogy erre gondoltam, felbukhattam kicsit a fényre, újra tudtam gondolkozni. Vagy legalább megpróbálhattam. Nem jó ez így, nem élhetek Micah vágyain, nem akarom tőle enni. Nem helyes, csak rosszul jöhetek ki a buliból. Meg akartam állítani, elmagyarázni, hogy nem tehetem meg, de csak addig jutottam, hogy kimondjam a nevét. Azt hitte, még mindig kérlelem, és szavamon fogott. Olyan keményen vágta belém a farkát, hogy feljajdultam. Lényem új része, amit Jean-Claude-tól kaptam, röjög energiákkal, forrón tört fel a toromból. Mire abbahagyta.

– Jól vagy?

– Ne hagyd abba! Ne hagyd abba!

Nem kellett kétszer kérnem. Villámgyorsan bevágta magát a legmélyebb rekeszeimbe, olyan erővel, hogy levegőt se kaptam. Tehetetlenül nyöszörögtem, nyögtem, jajongtam döféseiben, néha variálva

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

csak egy-egy „Igen, Micah, ez az, jaj, istenem, ez az!” sorozattal a mintát. Minden böksére, ahogy feltolta falloszát a méhemig, a mindent elárasztó gyönyör és a fájdalom határán jártam. És amikor már csak a fájdalom maradt volna, visszarántotta magát, és megint jutott egy korty levegő a tüdőmbe. Aztán megint be, megint ki.

Húsa ütemére lassan nem maradt más bennem csak a farokának ritmusa, ahogy egyre jobban kitölti a lyukat, amibe hibátlanul beleillik, és ahonnan soha többet nem szabadulhat. Tele voltam, áldott telítettséggel, eláradt bennem az érzés, egyre nagyobb lett, már túlsordult, szaggatott hörgésben fakadt fel a számon, ahogy a testem kéjes görcsökben hullámozott a csempén, a teste alatt. Csak ekkor, a legvégén engedte el magát teljesen, és csak most éreztem, hogy még a vadságban is gyengéden óvatos volt. De elszállt minden figyelme, és én mohón ittam a magamba, ahogy lent belém robbant veszett vágyaival. Minden pórussal szívtam magamba, amíg már nem maradt köztünk bár sem, egymásba olvadtunk, és egyetlen fényességes pillanatra a szörnyetegeink egybe forrtak. Szörnyetege a testemben magáévá tette az enyémet, és ekkor teljes bizonyossággal világosodott meg bennem is a tény, hogy a Nimir-Rája vagyok.

Amikor vége volt, lecsusszantunk a padlóra, Micah ölelt, és nem hagyott belülről sem. Sígni kezdtem. Szerintem megijedt, hogy esetleg fájdalmat okozott de annál sokkal nagyobb volt a bánat. Nem magyarázhattam el neki, mert nem mondhattam ki hangosan. De már tudtam. Hosszú éveken át dolgoztam azon hogy ne váljak én is szörnyeteggé, hogy meg rizzem magamban az emberi lényt. És most egyetlen röpke éjszaka alatt oda lett minden. Szörnyeteg lettem, nem is egy. Vámpír nem lehet likantróp és fordítva is képtelenség. Egyszerre nem megy, mintha két ocsmány mérgezés vagy átok lenne, ami kioltja egymás hatását. Hát nekem sikerült. A szörnyetegem ott dorombolt Micah-hoz bújva, éreztem, ahogy a megfelelő pillanatra vár, és a világra bukkan. És épp az elbuktam jól bele. Dettó vámpír. Eddig abba a hitben ringattam magam, hogy a vámpír csak vért iszik. De mennyire mellényúltam már megint! Elég nagy a hiba-

LAURELL K. HAMILTON

százalékom mostanában, a francba. Belebújtam Micah ölelésébe. A hátamon éreztem a szíve dobbanását. És folytak a könnyeim.

12.

NATHANIEL VEZETETT, mert még nem szedtem össze magam annyira hogy kormány mögé üljek. M ködtem, léptem, haladtam előre, daráltam be egyik problémát a másik után, de a fejemben összezavarodtak a dimenziók mintha a levegő, amit beszívok már egy másik tartályból jönne, és bármikor elzárhatnák a csapot. Mintha minden megváltozott volna, csak mert én megváltoztam. Egy nagy lószart. Lehetsz a lehető legmélyebben, fordulhat ki az életed tövestül a sarkából, a világ meg se moccan, marad rezzenetlenül az, ami volt. És persze forog tovább. Gond nélkül. Fel se tűnik senkinek, még ha vérszopó boszorkák sütögetnek is szalonnát a hátadon. Régebben ezt látni tudtam menni. Hogy minden olyan istenverte személytelen, hogy csak halad előre, mindegy, mi van velem. Vagy bárki másval. Hogy az egyén nem számít, a föld még kerek, és pörög. De persze, ha minden egyes tag minden egyes pocsékabb napján befékezne, az egész kóceráj repülne ki a nagy bűdös semmibe.

Így csak bekuporodtam a dzsipem anyósülésére, és meditáltam. Megváltoztam. És ez a változás már csak az orbitális döbbenetessége miatt is el kellett volna, hogy fordítse kicsit a röppályát.

A júniusba visszatért az megszokott forró, ragacsos énye. Nathaniel bordás ujjatlan pólóban és zizegő naciában feszített. A bokáját majdnem verdeső haját – és ez nem csak szófordulat – lazán összefonta, és az ülésen rendesen maga mellé fektette. Ott kunkorodott cuki kis kígyóban. A tapasztalat óvatosságra intette, mert könnyen a pedálokra tekeredhet. Vagy a kézifékre. Nem túl praktikus. Ezért nem ér nekem a seggemig se a hajam.

Nathanielnek alig pár hónapja volt csak meg a jogsija, bár már elmúlt húsz. Gabriel, az előző, más filozófiával vezette a csoportot, nem volt nagy önállóságpárti. Én bezzeg mindenkit cseszegettem, hogy gondolja át a jövőjét meg hogy mit akar, és a többi idegesítő anyás szövegek. Először ki is akadtak rám, de újabban már egészen

jól muzsikáltak. Még Nathaniel is. Átgondolta, mit akar kezdeni magával. És ez jó. Legalábbis azt az illúziót kelti, hogy nem minden fölösleges. Per pillanat elég jól jött ez az illúzió.

szedte össze a ruhát is a lakásomon. Királykéek didimutogatók nyakú pólót, fekete farmert, a póló alá passzoló fekete kosarast, hozzá ill bugyit, fekete sportzoknit, egy fekete Nike-t hozott meg egy rövid ujjú fekete inget, hogy a Browning vállszíját mégse tegyem közszemlére. Micsoda stílusérzék! A gondos medvebocs. A Browningot illet en már többen nyaggattak, hogy újítsak be valami modernebbet, kisebbet, és nyilván tényleg fejl dött az elmúlt években a fegyvergyártás is, de valahogy nem tudtam rávenni magam. A Browning már az énem része. Hogy vallják meg az énem egy részét l? Ennyi er vel a karomat is lecserélhetném valami men bbre. Mondjuk egy ezüst kampóra. Jól jönne néha a szívétépéshez. A technika fejl désénél kicsit üt sebb érvet keresek, miel tt lecserélem a Browni-t. Addig jó csapat vagyunk.

A csuklótokokat is hozta, az ezüst pengékkel. De a rövidujjúra tekintettel kicsit talán nyomulósnak t nnék a jardon velük, szóval k maradnak a kocsiban. Viszont a szamuráj szablyának is beill jata-gánomnak megint legyártattam a hátamra rögzíthet egyedi tokot a régi helyett, amit Új-Mexikóban eljátszottam. Még sürg sségi felárral is levettek, *mucho dinero* volt, de megérte. Na, itt már értékeltem a modernet. És ezzel legalább le tudtam úgy ülni, hogy ne mindenki a hátamból kikandikáló kardnyéllel szemezzen. Az sokat ront a társalgás légkörén.

Némán hajtottunk, mint az igazi ragadozók. Pedig Nathaniel imádja a kocsirádiót teljes kakaóra nyomni. Szerintem csak ez vette rá a jogsíra. Soha nem ült csöndben, ha a háttérben szólhatott a zene is. De most nem kapcsolta be. Csak úgy suhant a dzsip. Végre megkérdezhettem, ami már régóta motoszkált az agyamban.

– Ki dugta a köntös zsebébe a Derrington? – Ami most melleleg a keszty tartóban pihengetett.

– Én.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

– Köszí.

– Megfigyeltem, hogy mindenekelőtt felöltöztél és felfegyverkezel – villantott rám egy mosolyt egy arra járó lámpa fényében. – Azt még nem sikerült eldöntennem, a kettő közül melyik a fontosabb.

– Jó kérdés – mosolyogtam vissza.

– Hogy vagy? – kérdezte nagyon óvatosan az egyre súlyosabb csendben.

– Erről inkább ne beszéljünk.

– Oké.

Azon kevesek közé tartozott, akik szó szerint értelmezték a szavaimat. Ha azt mondom, nem akarok róla beszélni, akkor tényleg nem is említette a témát. Ettől meg is könnyebbült a csend a kocsiában, megint barátságosan süppedt el. A természetes közeg. Imádtam Nathaniellel némán kocsizni a hajnali városban. Ébrenlétem óta a legmegnyugtatóbb állapot volt.

Nathaniel a szomszédos utcában rakta le a dzsipet. A hóhérflepnim nálam volt, de nagyjából az egész bagázs ismert látásból. Persze, most azt hiszik, meghaltam. Lehet, hogy nem ártott volna elre idecsörögni. De nem fogok a bejárat előtt leállni mobilozni, hogy a bentieket mégse érje akkora sokk! A telefonszámla még ilyenkor is csak számla.

Mivel megszokott látvány voltam, elég volt csak intennem a portán, már kerülhettem is a fémdetektort. Az elkerekedett szemű ügyeletes most is gond nélkül hagyta, hogy blicceljek – ki szereti az éjszakába visítő detektort? –, de a szemem sarkából levettem, hogy megbabonázva nyúl a telefon után. Az ember nem találkozik mindennap a sírból kikelt ismerőssel. Oké, *velem* viszonylag gyakran megesik, de egy mezei zsarufejjél!

Már a lépcsőn jártam, amikor Clive Perry nyomozó odafenn kicsapta az ajtót, és elindult lefelé. Párdüctest – nem szó szerint – afroamerikai volt, ében-szobor fejjel, a modorát tekintve viszont elmebeteg volt, japán illetlennek. Szegény, most majdnem fejre állt a lépcsőn. Szerencsére a korlátot még sikerült elkapnia. De halál-

ra sápadt, és meg kellett támaszkodnia. Döbbenten – nem, inkább rémülten nézett rám. Még átgondolom, hogy jó-e ilyen hatással lenni embertársaimra.

– Anita! – hápogott. Szerintem most másodjára ejtette ki a keresztneveimet. Eddig mindig Ms. Blake voltam.

– Clive, de jó újra látni magát! – bazzsalyogtam rá kedvesen.

Nathanielre sandított, majd vissza.

– Azt hittük... – Végre sikerült visszaparancsolnia normál üzemmódba a lábait. – Úgy értem, azt hallottuk, hogy...

Figyeltem, ahogy próbál nem goromba lenni. Mire felértünk hozzá, már rendezte a vonásait. Ettől függetlenül a kérdés, amit végre összehozott, totál gáz volt.

– Szóval akkor most nem halt meg?

Erre csak nevetni tudtam, de ahogy közelebbre is a szemébe néztem, lehervadt a nagy jókedvem. Nem viccelt. És mondjuk, tényleg halottkelt volna, meg minden, ki tudja, mire vagyok képes. De igazából a rémület a szemében a bizonytalanságnak szólt. Hogy nem tudja, most pontosan mi is vagyok. Ez azt hiszi, hogy zombiként lejtettem be az orsre! Csessze meg. És bizonyos szempontból nem is áll messze a valóságtól. Jó, bizonyos szempontból meg persze köze nincs semmihez...

– Nem Clive, nem haltam meg.

Bólintott, de láthatólag nem áradt el lelkében a megkönnyebbülés, szóval nem is kísérleteztem, hogy vajon sikítva ugrik-e arrébb, ha né tán hozzáérek. Csak kikerültük szépen Nathaniellel, és elpályáztunk.

Benyomultam az avarszobára, ami ilyentájt, hajnali három után járt a topon. Ment a zsinat a zsúfolt szobában. De ahogy bevonultam, nyomomban Nathaniel, a szemrevaló árnyék, a zaj hullámai táguló koncentrikus körökben érték el végül a szoba falait. Mindenki némán bámult rám. Végül jó hangosan, hogy még a legtávolabbi sarokban is meghallják, tapsoltam egyet, és bejelentettem.

– Na, emberek, a haláloamat kelt pletykák erosen túlzónak bizonyultak.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

Erre mindenkit kilökött a rugóláb, a szemek felragyogtak, kirajzoltak, és a hátamat lapogatták, a csajok ölelgettek, mintha karácsony lenne. Senki se méregetett gyanakodva, mint Perry a lépcsőn, ami a nyomozó vallási szokásaival talán megmagyarázható lenne. Parának tutira nem para, de lehet, hogy érzékenyebb népek között nem lett fel, és ráragadtak ösztönök.

Zerbrowski majd összelapított a karjaival. Mintha egy medve vetette volna rám magát, megnyomorgatott, és felemelt, hogy körbevonszoljon az egész szobán. Pedig nem volt egy óriás, de a boldogság igazi endorfinbomba. Elméletileg klassz volt, hogy ennyire örül, de azért eléggé kifulladásztott.

– Az ördögbe is, Anita, az ördögbe, ha mondom! Már azt hittük, soha többet nem tolod ide a képedet!

Kikotort egy szesz tincset a szemébe; már megint befeküdhetne a fűnyíró alá, de persze, kis késéssel mindig rászánja magát. Nem növeszti. A ruhái is a szokásos vizuális horror. Mintha tökök sötétben állna be a gardróbba, és kapna ki egy inget meg egy nyakkendőt. Lehet, hogy színvak. Vagy csak magasból tojik a dizájnra. Szerintem az utóbbi valószínűbb.

– Én se bánom, hogy látlak. Hallom, még a gyilkosomat is elkapátok. Igazi jó haverok.

– Ja. Drakula gróf valahol pont alattunk kuksol. – Már nem mosolygott.

– Esetleg akár ki is engedhetnétek. Most, hogy így életben maradtam.

– Láttam a fotókat, Anita – húzta össze a szemeit –, egy merész voltál.

Vállat vontam. Zerbrowski már gyanakvó fakabát szemekkel vallatott.

– A vérvesztéséhez képest majd kicsattansz.

Erre már az én arcom is egyenzsernyák semmitmondásba fordult, ha ilyet játszunk.

– Kihozatnád Jean-Claude-ot? Szeretném még napkelte előtt ha-

zavinni.

– Dolph nyilván szeretne veled beszélni.

– Gyanítom. De lezavarhatnád a papírrágást, amíg beszélek vele. Hogy utána vihessem is.

– Haza akarod vinni? Magadhoz?

– Csak hazafuvarozom, ha már ennyire érdekel. Hozzá. A spanom vagy Zerbrowski, nem az apám.

– Még csak az kellene, hogy az legyek. Arra ott van Dolph.

– A kényszerképzeeteivel – sóhajtottam. – Szóval lerendeznéd Jean-Claude-ot?

Pár másodpercig tanakodott, aztán nagy sóhajtvá beadta a derekát.

– Le, persze. – Végül kiszúrta Nathanielt, aki a fal mellé húzódott, nehogy elsodorja az ünneplő tömeg. – Ez meg ki?

– Nathaniel. Egy haver.

– Nem túl fiatal? – nézett rám.

– Az idponthoz, apu? Csak hat évvel fiatalabb nálam, Zerbrowski, és volt olyan kedves, és elhozott, hogy ne nekem kelljen vezetni.

– Jól vagy? – Na, most meg az aggodalom.

– Kicsit még bizonytalanul, de alapvetően nincs gáz.

Megtapizta az arcomat, és próbált a lelkembe látni a szememen át.

– Kíváncsi lennék, mi volt ez az egész? Mibe keveredtél?

– Ha én azt tudnám – álltam a tekintetét. Faarc, csillagos ötös.

Megleptem. Pislogva nézett félre, és eresztette el az arcomat.

– Kikalapálom Drakula grófot a cellájából, addig tárgyalhatsz Dolph-fal.

A púp kicsit összenyomta a vállamat, pont Dolph hiányzik még nekem. De aztán kihúztam magam, Nathanielt egy kedvesnek tényleg rendkívül nélt hagytam, és becsörtettem az irodájába.

Dolph a Himalája kicsinyített makettjeként álldogált az iroda ajtajában. Majd két méterre lent, haja tengerészgyalogos fazonban, a fülei kicsit elálltak a fejétől. Öltönye nett, frissen vasalt, nyakkendője hercig csomóban. Pedig bármibe hogy egy nyolc órás műszakot már lehúzott. Néztam a háta mögött, hol a skatulya, nyilván ha van egy

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

szabad perce, visszacsomagolja magát. Nagyon vizsgálgatott.

– Jó, hogy élsz.

– Én is, asszem.

Intett, hogy kövessem a folyosóra, és becélozta a kihallgató helyiségeket. Bizalmas dumaparti lesz. De men . Még az irodája üvegfa-
la is kevés? A gyomrom is összefacsarodott a félelemt l. Nem az a fé-
lelem volt, amit egy alakváltó vagy egy vámpír kelthet bennem, bán-
tani nem fog, legalábbis fizikailag nem. De ahogy a jeges tekinteté-
vel rám nézett a válla felett... még a cucc is beledermedt a beleimbe.
Mit tettem vajon, hogy így berágott rám?

Kitárta el ttem az ajtót, és bepréseltem magam monumentális tes-
te mellett a sz k nyíláson.

– Foglalj helyet.

– Inkább állnék. Szeretném még hajnal el tt hazafuvarozni Jean-
Claude-ot.

– Úgy hallottam, már nem jártok.

– Vádemelés nélkül van itt. Csak mert mindenki azt hitte, megölt.
De élek, szóval ki szeretném vinni.

Dolph olyan gyanakvó és hideg pillantásokkal bombázott, mintha
egy ellenszenves tanú, s t vádlott lennék.

– Jean-Claude-nak marha jó az ügyvédje. Hogy a francba sikerült
egyáltalán bent tartani hetvenkét órán túl vádemelés nélkül? – kér-
deztem.

– Igazi közkincs vagy a városban. Amikor megtudták, hogy a
gyilkos, mindenki sietett gondoskodni róla, hogy elveszen kicsit a
bürokráciában.

– Nagy mázlid, hogy valami túlbuzgó tisztecske nem ablakos
lyukba dugta.

– Bánt is a dolog.

– Élek, Dolph – Basszus, mintha hasba rúgott volna. – És egy uj-
jal se nyúlt hozzám.

– Akkor ki volt?

Most én vetettem be a jeges fakabát nézést. Közelebb lépett,

mintha az Empire tornyosult volna fölém. Nem a méreteivel akart jobb belátásra téríteni, az úgyse jönne be, tisztában volt vele. Egyszer en ekkora volt, hát tornyosodott. Két virsli ujjá közé csippentette az államát, hogy majd jól a szemembe néz. De elrántottam a fejem.

– Sebes a nyakad. Egy hete még nem volt ott semmi. És a heg rózsaszín, majdnem teljesen meggyógyult. Hogy csináltad?

– Az elég magyarázat, hogy még én magam se tudom biztosan?

– Nem.

– Pedig nem tudok többet mondani.

– Hadd nézzem meg közelebbre l.

Félresöpörtem a hajam, és az egyik virsli végighúzta a frissen összeforrt seben.

– Mutasd a többi sebet is.

– Ahhoz nem kellene egy rend rn is a szobába?

– Ragaszkodsz hozzá, hogy más is szemrevételezze ket?

Ebben azért volt valami.

– Miért érdekelnek?

– Nem akarok er szakoskodni, ha nagyon nem akarod, ne mutasd meg. De szeretném.

– Miért?

– Magam se tudom. – Most el ször éreztem némi idegességet a hangjában.

Lekaptam az inget, és az asztalra dobtam. Felgy rtem a trikót, és az orra alá toltam a bal karomat. Ezen a seben is végighúzta az ujját.

– Mit l olyan népszerű a bal karod? Miért van az, hogy el ször mindig ott sérülsz meg?

– Gondolom azért, mert jobb kezes vagyok. Bedobom a balt prédába, amíg a jobbal el bányászom a stukkert.

– Megölted, ami ezt m velte veled?

– Nem.

– Bár elhihetném. – Na, ez igazán dühösre sikeredett.

– Én is nagyon szeretném, pláne, hogy ez az igazság.

– Ki volt? Vagy inkább mi?

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

– Már lerendezték. Nincs jelentése – rántottam meg a vállamat.
– Az istenit, Anita, ha nem mondasz semmit, hogy várod el, hogy bízzam benned?

Megint megrántottam a vállam. Ez a maximum.

– Csak a karodat kapta el?

– Leginkább.

– A többit is mutasd.

Jó pár pacák volt az életemben, akik ilyenkor csak arra utaztak, hogy lekerüljön végre rólam a póló. Dolph nem volt tagja a klubnak. Soha nem pattogott köztünk a szikra. Rámeredtem, hátha visszavonul, de nem rémisztettem halálra a metsztekintettel. Nem is tudom, mire számítottam.

Kitornáztam magam a pólóból, és még a melltartóm drótos felét is felpiszkáltam, hogy láthassa a szabályos kis kör alakú lyukat – most már csak mélyedést – a szívem felett. Ugyanúgy megtapizta ezt is, mint az elzárókat. A fejét csóválta, mint egy reményvesztett mentororvos.

– Mintha csak valaki ki akarta volna tépni a szíved – nézett a szemembe. – Hogy lábaltál ki ebből, Anita?

– Felöltözhetnek?

Kopogtak, de még csak ki se böffenthettem, hogy még nem szabad, Zerbrowski már be is viharzott. Épp a drótot próbáltam valahogy visszafeszegetni a dinnyémre. Zerb szeme elkerekedett.

– Bocs, rosszkor?

– Épp végeztünk.

– Papám! Pedig esküdni mertem volna, hogy Dolph ennél tovább bírja.

Ha a tekintettel pépesre lehetne verni, Zerbrowskit most alaposan helyben hagytuk volna. Elvigyorodott. Kajánul.

– Drakula gróf útra készen áll, papírok elintézve.

– Jean-Claude-nak hívják.

– Fellem.

Egyszer én nem boldogultam vakon a melltartómmal, kénytelen

voltam lehajolni, és úgy belehajtogatni magamat. Nem bízhatom a véletlenre, ebben az abroncsban nem ugrik csak úgy helyre a cucc. És akkor gyötör egész nap. A két pasi meg szemrebbenés nélkül végigsasolta a mutatványt. Zerbrowski szimplán pofátlan, azért, Dolph meg dühös volt rám. Ez volt a bünti, gondolom.

– Csináltatsz egy labort?

– Nem.

– Kérhetek bírósági jóváhagyást. Hogy elküldjenek.

– Milyen alapon? Annyi az összes bűnöm, hogy nem haltam meg, Dolph. Kezd az az érzésem támadni, hogy nem is örülsz.

– Boldog vagyok, hogy élsz.

– Azt viszont sajnálod, hogy nem szorongathatod meg Jean-Claude tökeit. Igazam van?

Félrenézett. Ráhibáztam.

– Ez a bajod, ugye? Cseszettül bánt, hogy nem húzhatod rá a vizeslepedőt, hogy nem végeztetheted ki. Nem ölt meg, Dolph. Miért kívánod a halálát.

– Már halott, Anita. Be kellene végre feküdnie a nyomorult korporsójába és magára szögezni a fedelét. Végleg.

– Ezt most vegyem fenyegetésnek?

– Csak egy tetem, Anita. És egy hulla ne flangáljon az éltek között.

– Feltehetőleg jobban tudom, micsoda Jean-Claude, mint te, Dolph.

– Figyelek.

– Az a bibi, hogy randizgatunk? Nem vagy az apám, és különben is, azzal járok, akivel és amivel csak akarok.

– Hogy tudod elviselni, hogy hozzád érjen?

– Azért akarod kivégeztetni, mert lefeküdtem vele? – Totál puff lettem.

Gyanúsán kerülte a tekintetemet.

– Nem vagy féltékeny, az fix. Az a bajod, hogy nem emberi lény?

– Az hagyján, Anita. De vámpír! – meresztette rám végül a szemét. – Hogy a halálba keféllhetsz egy hullával?!

Olyan mértékű személyesség volt a hangjában, ami már nem illett

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

a viszonyunkba. És akkor leesett.

– Ki kefél él halottal a családból, Dolph?

Öklei hatalmas bunkóként emelkedtek, még egyet lépett is felém. Még egy pillanat, és agyvérzést kap, legalábbis a szederjes színéb l ítélve.

– Kifelé!

Szerettem volna kiböfögni valamit, de az égvilágon semmi nem jutott eszembe. Kioldalaztam a helységb l, miközben le nem vettem volna róla a szemem, nehogy megüssön. De csak állt ott, és igyekezett összeszedni magát. Zerrowski kocogott mögöttem, és behúzta az ajtót.

Ha egy másik n lett volna, most gyorsan letárgyalnánk, mi volt ez az egész. S t, ha teszem azt, könyvel k lennénk, akkor is átrágnánk a dolgot Zerbbel. De hát rend r volt az istenadta. Ami azt jelenti, személyes dolgokról teljes kuss. Ha, ne adj isten, belegyalogolsz valami privátba, ami a másiknak komolyabban keseríti az életét, akkor csak félrenezel, és berakod a taburekeszbe – ha netán a másik beszélni akarna róla, akkor beszélgetsz vele. Különben meg, ibolyám se volt, mit mondhatnék. Az igazat megvallva még csak az hiányzik, hogy megtudjam, hogy Dolphot egy hullával csalja az asszony. Két fia volt, lánya egy se, a feleség-elméleten kívül nem volt más tippem.

Zerrowski egy szó nélkül kísért át az rszobán. Ahogy belépünk, egy férfi fordult felénk. Magas volt, sötét hajú, a halántékán sóbors vonulattal. Az arcéle kissé talán már megereszkedett, de azért még látszott benne a Marlboro-macsó. Valahonnan ismer nek t nt. Aztán a nyakát is megláttam, és a fognyomokból már tudtam. Orlando King az állam egyik legmen bb fejvadásza volt, amíg egy alakváltó kis híján letépte a fejét. A történetek id vel egyre vadabbak lettek, hol vérfarkas, hol medve vagy leopárd volt a dög. Csak King és a támadó alakváltók ismerték a teljes igazságot, már ha az utóbbiak egyáltalán túléltek a találkozást. King híresen célratör vadász volt, ha egyszer valakit kinézett magának, addig nem lankadt, amíg az áldozatot be nem cserkészte. És meg nem ölte. Ma már inkább

eladásokat tartott, azt is elég kemény pénzekért, az államban megmászott, és a csúcspont mindig az volt, hogy kibújt az ingéből, és körbemutogatta a sebesüléseit, mint diadalmas trófeákat. Az én gusztusomnak ez a fejezet már kicsit teátrális volt, de hát mindenki azt csinál a testével, amit akar. Ha neki jó, nekem is jó. Néha szakért sködött is.

– Anita, hadd mutassam be Orlando Kinget – jött a protokollal Zerbrowski – bevontuk a nyomozásba, hogy Drakulát az szakértelmével hathatósabban ítéltethessük el. Mármint a gyilkosságod ügyében.

Addig fogja Jean-Claude-ot drakulázni, amíg minimálisan is idegesít. Láttam a szélesed vigyorán.

– Ó, Ms. Blake, de jó is élve látni! – Zeng baritonjára még az eladásairól emlékeztem.

– Élni se rossz éppen, Mr. King. A nyugati parton tartott eladásokat mostanában, ugye? Remélem, nem az én halálom miatt szakította félbe a turnét!

Vállat vont, és közben sikerült sokkal szélesebb vállúnak és magasabbnak mutatnia magát. Valahogy felfújta a mozdulat. Jó trükk.

– Olyan kevesen vagyunk, akik igazán szembeszállunk a szörnyekkel. Hogy tagadhattam volna meg a szakértelmem?

– Ez megtisztel. Hallottam pár eladását.

– És egyszer még oda is jött hozzám kérdezni valamit.

– Még megtisztel bbb, hogy emlékszik rám. Gondolom, több ezren is zaklatják évente.

– De ezerből csak egynek vannak olyan sebei, amik még az enyéimmel is felveszik a versenyt – érintette meg könnyedén a karomat. – És ebben a szakmában kevesen nyújtanak a szörnyeknél nagyobb esztétikai élményt.

– Kösz. – A nagyapám is lehetett volna, úgyhogy a bókot szokásnak vettem nem flörtnek. Nem rohantam tökön rúgni.

Zerbrowski vigyorából arra következtettem, hogy szerinte a kor nem akadály, de hol érdekel? Gondoljon, amit akar. A tapasztalataim

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

azt mutatják hogy ha elég kitartóan nem veszel tudomást egy pasi udvarlásáról, elbb-utóbb beleun, és máshol próbálkozik.

– Örülök, hogy találkoztunk, Ms. Blake, pláne, hogy még életünkben. De biztosan siet, ha még sötétben haza akarja vinni a vámpír fiúját.

Mintha elbizonytalanodott volna a fiúja szó el tt, de ahogy néztem, az arca semleges maradt. Semmi el ítélet, csak egy kis jóindulatú érdekl dés. A dolfos közjáték után elég jól esett.

– Kösz, hogy ilyen megért .

– Igazán nagyra becsülném, ha összefuthatnánk pár szóra, miel tt elutazom.

Megint átfutott az agyamon a flört gyanúja.

– Tapasztalatcsere?

– Ahogy mondja.

Fel nem foghattam, mit esznek rajtam a férfiak. Nem voltam különösebben szemrevaló – vagy legalábbis nem láttam magam annak. Kezet ráztunk, de a szükségesnél egy pillanattal se markolászta tovább a kezemet, nem cicerálta, meg semmi, amit a férfiak bevetnek, ha bejön nekik egy n . Lehet, hogy már a férfiakkal kapcsolatban is kin tt a paranoiám.

Zerbrowski átkalauzolt az asztalok közt Jessica Arnet nyomozón höz, akinél leparkoltam Nathanielt. A n még mindig magyarázott neki, totál belebukva Nathaniel ibolyaszín szemeibe, mintha legalábbis hipnotizálta volna. Pedig csak nagyon tudott figyelni, ami a n k esetében még az angyali testnél is nagyobb aduász.

– Gyere, Nathaniel, indulunk.

Már fel is pattant, de még egy utolsó mosolyt dobott Arnet nyomozónak amibe még a szemei is belekápáztak. Nathaniel civilben chippendale fiú, ösztönösen és professzionálisan is nagyban zít a n k szédítését. Munka közben tudatosan használja a bájait, de ha csak szimplán besétál a szobába, észre se veszi, hogy zsigerb l veszi le a n i közönséget az összes lábáról.

– Köszönj szépen a kedves nyomozóknak. Rohannunk kell.

– Viszlát, kedves nyomozók – mondta. Az ajtó irányába toltam.

Zerbrowski utánunk. Szerintem, ha Nathaniel nem lett volna velünk, még kérdezett volna ezt-azt, de egy idegen eltt nem akart indiszkrétkedni. Így aztán némán ballagtunk le a fogda titkárságára. Jean-Claude ott ült a három szék egyikén. Általában elég nagy itt a nyüzsi, a nagy jövés-menésben mindig zsúfoltnak tnik az aprócska helyiség – bár már a két automata is elég nagy helyet foglal. Most csak Jean-Claude árválkodott a rácsos ablak mögött szorgoskodó fogláron – jaj, bocs, az eljárótiszt a korrekt megnevezés újabban – kívül. Persze, alig múlt hajnali fél négy.

Jean-Claude felállt, ahogy beléptem. Fehér inge foltos volt, egyik ujjá még el is szakadt. Megverni, nem hiszem, hogy megverték, de a ruháira mindig nagyon ügyelt. Valami drámai történhetett, hogy ilyen hányaveti a külseje. Összetzés?

Nem dobtam magam futva a karjaiba, de azért hozzábújtam, fejemet a mellkasára nyomtam, és végre megnyugodtam. volt az utolsó szilárd pont az életemben. Legalábbis most így éreztem. A hajamat cirógatta, és franciául susogott a fülembe, amib l csak annyit értettem, hogy gyönyör vagyok és hogy boldog, hogy lát; de nagyon romantikusan hangzott.

Aztán tudatosodott bennem, hogy a hátunk mögött ott dekkol Zerbrowski. Kibújtam Jean-Claude öleléséb l, és csak fogtuk egymás kezét. Milyen kevés kell a boldogsághoz.

Zerbrowski úgy nézett rám, mintha még sose látott volna.

– Mi van? – kérdeztem undokan.

– Még sose láttalak ilyen... gyöngédnek. Senkivel.

– Ne mond, hogy nem láttál még Richarddal smacizni? – néztem rá megütközve.

– Persze, de az csak szenvedélyes volt. Ez valahogy... – a fejét rázta, Jean-Claude-ot, aztán megint engem méregetett –, mintha végre biztonságban lennél.

– Okosabb vagy, mint ahogy kinézel, Zerbrowski.

És tényleg.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

– Katie önsegít könyveket szokott felolvasni, én meg átnyálazom a képeket. – Megérintette a jobb karomat. – Beszélek Dolph-fal.

– Nem hiszem, hogy sokat érne.

– Ha Orlando King megtérhet szörnyeteg-témában, akkor még akár Dolph is.

– Ezt hogy érted?

– A balesete el tt nem láttál vele beszélgetést? Vagy olvastál? – Az ujjával idéz jelbe tette a baleset szót.

– Nem, szerintem akkor még nem szörnyekben utaztam.

– Ja, persze, inkább pelusban.

– Inkább a sztorit mond – ráztam a fejem.

– King a likantrópok elleni véres acsarkodók nagy vezére volt. Azért küzdött, hogy nyilvánítsák ket nem emberi lénné, hogy gond nélkül ki lehessen végezni ket. Aztán kicsit megcsócsálták, és egyb l megenyhült.

– A halál közelsége bel led is kihozná a jobbik éned, Zerb.

– Nem lett bel lem Jézus – vigyorgott.

Két éve karácsony el tt én szorítottam a hasára a kezemet, nehogy szétfolyjanak a belei, mire a ment megérkezik. Nem is írtam mást a Téralpónak, csak hogy gyógyítsa meg gyorsan és alaposan.

– Ha még Katie se tudta el bányászni bel led, akkor a halál is kevés lenne.

Még szélesebb vigyorra szaladt a szája, aztán kicsit elkomorult.

– Azért én csak bepróbálkozom a f nőknél, hátha halálközeli élmény nélkül is megenyhül.

– Csak mert láttad, hogy ölelem meg Jean-Claude-ot? – néztem a komoly arcába.

– Aha.

Erre már neki is járt egy vállveregetés.

– Kösz.

– Nem ártana még pirkadat el tt, sötétben elvinni – tolt vissza Jean-Claude-hoz, aztán már nem is hozzám beszélt. – Vigyázzon rá.

– Vigyázni fogok, amennyire csak hagyja magát – biccentett a

vámpírom.

– Nohát, ismer téged! – hahotázott Zerbrowski.

Még mindig kacagott, amikor elhagytuk a helyiséget; a tiszt a kis kabinjában tökéletesen összezavarodott a nagy mulatságunktól. Oda-kinn már derengett, pedig annyi kérdés nyomta a szívemet. A hátsó ülésre kászálódtunk. Nathaniel vezetett.

13.

MEGSZOKÁSBÓL BEKÖTÖTTEM magam, de Jean-Claude ugyanolyan határozottan ölelte a vállamat. Egészen hozzám simult. És mintha csak a közelségére vártam volna, egyből darabjaimra hullottam. Nem sírtam, csak bevackoltam magam a karjaiba, és egyre jobban rázott a hideg.

- Nincs semmi baj, *ma petite*. Már biztonságban vagyunk.
- Nem is arról van szó – ráztam a fejem a mocskos ingmellén. Megérintette az arcomat, és a félhomályban maga felé fordította.
- Hát miről?
- Szeretkeztem Micah-val.

Figyeltem a vonásait, vártam, hogy szemébe fellobbanjon a düh vagy a féltékenység. Esetleg mindkettő. De helyette csak megértést kaptam. Ez kicsapta a biztosítékot.

– Olyan vagy, mint a sírjából kikelt vámpír. Még az érvel megáldottak is, akikből idővel nagymester lesz, azok se tudják az első pár éjjelen legyőzni éhségüket. Ilyenkor még mindennél hatalmasabb. Ezért van az, hogy a legtöbb vámpír a hozzá legközelebb állókból táplálkozik eleinte. Hozzájuk fordul a legmélyebb vonзалom, hozzájuk viszi a szívük. Csak egy vámpír nagymester segítségével tanulhatják meg másokra irányítani étvágyukat.

- Nem haragszol?
- Azt hittem, te leszel dühös énám, amiért átadtam az *ardeurt*, a tüzet, az éget éhséget.

Nevetett, és magához húzott. Eltoltam magamtól.

- Miért nem figyelmeztetted, hogy nem fogok tudni úrrá lenni rajta?

– Soha nem becsülnélek alá, *ma petite*. Ha akad valaki, aki kiállhatja az évszázados próbát, akkor az csak te lehettél volna. Nem akartam beleszólni. Ki tudja, mit tesz veled az ér, ha beleavatkozom a jóslataimmal. Az esetek többségében nagyon sajátos törvények sze-

rint m ködsz.

– Nem tehettem semmit... nem akartam tenni semmit.

– Ez így van rendjén.

– Az *ardeur* folyamatosan lobog?

– Fogalmam sincs.

– Mennyi idő, míg megtanulom uralni?

– Néhány hét. De azokkal, akikre a legjobban vágysz, utána se árt az óvatosság. T zvésként lobbantják majd fel a lángot ereidben minden találkozáskor És ez így van rendjén.

– Ha te mondd.

– Már több mint négyszáz éve, hogy az *ardeur* felébredt bennem, *ma petite*, de azóta is úgy emlékszem arra az ébredésre, mint a tegnapira. Hiába röpült el négyszáz esztendő, még ma is érzem, hogy a test utáni vágy még nagyobb kinnal tépett, mint a vér szomszárja. – Mindkét kezével az arcomat dédelgette.

Elkaptam a csuklóját, szerettem volna a tenyerébe temetni az arcomat.

– Félek.

– Persze, hogy félsz. Úgy is kell, hogy legyen. De én itt vagyok, és átsegítlek. Pár nap alatt talán elmúlik. Az is lehet, hogy visszavisszatér majd, de én veled leszek, és segítek, bármi történjék is.

Nathaniel betolatott a Kárhozottak Cirkuszának pakolójába. A személyzeti bejáráshoz állt. Még sötét volt, ahogy kiszálltunk, de a levegőben már benne volt a pirkadat íze. Emlékezetből is feltámadt a számban az íz, mint a gyerekkori almás pitée.

Jason kitárta előttünk a külső ajtót, mintha már számított volna az érkezésünkre. Nyilván már számított rá. Jean-Claude berobogott, le a lépcsőn.

– Gyorsan lezuhanyozom napfelkelte előtt – szólt vissza sietve.

És már fel is szívódott. Mi hárman sokkal nyugisabban sétáltunk le, kényelmesen elfértünk egymás mellett a széles lépcsőfokokon.

– Hogy vagy? – kérdezte Jason.

– Nagyjából meggyógyultam – vontam meg a vállamat. Ha erre

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

értette.

– Elég elgyötört vagy.

Megint megvontam a vállam. Na ja.

– Jó, vettem a célzást. Nem akarsz beszélni róla.

– Vetted. Frankó.

Nathanielre pislantott.

– Maradtok éjszakára?

Persze, ez nem Nathaniel hatásköre.

– Maradjak? – villantak rám az ibolyaszín szemek.

– Persze. Holnap hazavihetnél. Vagyis az még ma, csak kés bb.

– Akkor maradok.

– Alhatsz velem, elég széles az ágyam, és nem túl nagy benne a forgalom – mondta Jason.

– De nem Jean-Claude korlátozza? – Egy mer kérd jel voltam.

– Ugyan, dehogy – nevetett. – Csak épp ide vámpírbuzi n k járnak. Az a mániájuk, hogy a Kárhozottak Cirkusza alatti kamrákban töltsék az éjszakát. Nem önmagamért akarnak, hanem azért, mert én vagyok Jean-Claude vérfarkaspincsije.

– Nem is gondoltam, hogy ilyen... – De inkább lenyeltem a mondanómat. Még akár fel is húzhatja az orrát.

– Na, mondd csak ki.

– Nem gondoltam, hogy ilyen válogatós vagy.

– Mert nem is voltam az. Régebben, amikor idekerültem. De újabban valahogy unom a hisztit. Fáraszt, hogy csak az a lényeg, hogy egy alakváltóval döngöljenek, aztán rohannak a többi csajhoz, hogy milyen numerájuk volt. Az a másodperces élvezet nem éri meg. Rühellek állatkertben élni. Mint valami csodabogár a ketrechen.

– Nem vagy csodabogár. Ne hagyd, hogy így bánjanak veled – átkaroltam, és vigasztalóan megszorítottam a karját.

– Nocsak, ki beszél – paskolt vissza.

Gyorsan elrántottam a kezem.

– Ezt most hogy érted?

– Sehogy, nem számít. Ne haragudj.

– Semmi ne haragudj. Magyarázd meg.

Nagyot sóhajtott, és el retrappolt, de pechére Nathaniel minden helyzetre gondolt, amikor az edző csukát behozta. Simán befogtam. A ruhabezállítóm meg csak lihegett a nyomunkban.

– Magyarázd meg, Jason.

– Utálod a szörnyetegeket. Utálsz más lenni.

– Ez nem is igaz.

– Belenyugszol, hogy más vagy, de herótod van t le.

Már épp nyitottam a számat, hogy alaposan leugassam, de aztán inkább átgondoltam kicsit. Lehet, hogy rátapintott? Lehet, hogy tényleg utálok, hogy más vagyok? Azért vagyok rosszul a szörnyetegektől, mert mások?

– Lehet, hogy igazad van.

Erre aztán szétszaladtak a szemei.

– Jesszus, a nagy Anita Blake elismeri, hogy még akár tévedhet is?! Repül sőt, gyorsan!

Próbáltam a legmorcosabb képemet el húzni a repertoárból, de a mosoly már ott ólálkodott a szemem sarkában. Csúnyán belerondított az összhatásba.

– Nem árt, ha megszokom, hogy lassan én is tagja vagyok a klubnak.

– Tényleg vérleopárd lettél? – Még a szemei is belekomolyodtak a kérdésbe.

– Majd kiderül, ha jön a hold.

– Nem is vagy kibukva t le?

– Nem bújok ki a börtömből, mármint az örömtől – nevettem el magam. De nem a nagy jókedvtől, higgyék el. – De ez van. Nincs mit tenni.

– Fatalizmus?

– Gyakorlatiasság.

– Egy hülyeség.

– Nem értek egyet.

Jason visszakukkantott a mögöttünk osonó Nathanielle.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

- És neked bejön, hogy vérleopárd lett?
- Az az én dolgom.
- Azért kicsit feldob, nem? – Volt némi ellenségeség a hangjában.
- Cseppet sem.
- De így legalább marad a Nimir-Rátok.
- Elképzelhet .
- És ez nem dob fel?
- Állj már le, Jason. Richard már vázolta az elméletét, hogy Gregory szándékosan fertőzött meg.
- Beszéltél Richarddal?
- Sajnos.
- Szóval megvannak a fejlemények.
- Hogy elragadtátok Gregoryt? Megvannak, bizony. Sőt, még Jacobhoz is volt szerencsém. Csak mobilon, persze.
- És mit beszéltetek? – Meglepődött volna?
- Hogy meghal, ha Gregory meghal.
- Jacob Ulfric akar lenni.
- Erről is ejtettünk pár szót.
- És mit mondott?
- Nem hívja ki Richardot a következő teliholdig. Jobb is, ha leadod a drótot Sylvie-nek, mert addig őt még le kell nyomnia. Ez alatt a két hét alatt.
- De miért várja ki a teliholdat?
- Mert beígértem a halálát, ha nem.
- De ezzel aláásod Richard hatalmát.
- Épp eléggé jól forgatja is az ást.
- Közben leértünk a lépcsőaljára, a nehéz vasajtóhoz, amit Jean-Claude nyitva hagyott kóros tisztálkodási rohamában.
- Az Ulfricomról beszélsz.
- Nem akarom kibeszélni Richardot. Csak épp a tényeket állapítom meg. Szétverte a hatalmi struktúrát a falkában. Ez a nagy bűdös tény.

– Talán, ha vele lettél volna, nem jutott volna idáig – fékezett be Jason az ajtó el tt.

Erre eldobtam a józanság-zászlót.

– Egy, nem tartozik rád, hogy mit teszek és mit nem. Kett , Richard nagy fiú, maga hozza meg a döntéseit. Három, soha többet, érted, soha többet ne merészelj engem kérd re vonni!

A háromnál már füstölt az orrlíkam.

– Már nem vagy a lupám, Anita.

A harag forró hulláma ömlött szét bennem, a vállaim megfeszültek, a kezem ökölbe szorult. Még soha ilyen gyorsan nem hatalmasodtak el rajtam az indulatok. Mi a franc van velem? Le kellett hunynom a szemem, hogy koncentráljak. Miel tt még rávetem magam. Éreztem, ahogy Nathaniel megáll mögöttem.

– Jól vagy? – hallottam a hangját.

– Nem mondanám – csóváltam a fejem.

– Nézd – kezdte Jason –, bocs. Csak nagyon nem bírnám, ha Jacob kerülne a falka élére. A szeme se áll jól. Lehet, hogy Richard túlságosan is lágyszív , meg nagyon elméleti, de igazságos. És a falka érdekeit még a sajátjánál is többre tartja. Utálnám elveszíteni.

– Magad alá csináltál, hogy mi lesz veletek, ha Jacob átveszi a hatalmat? – alig tudtam kulturált hangokat kicsikarni. Tele voltam a szám haraggal, és le kellett nyelnem.

– Aha.

– Hát én is.

– Mi van akkor, ha Jacob tisztességes harcban gy zi le Richardot? Mit csinálsz?

– Már nem a fiúm, és nem vagyok a lupája. Ha telihold után gy zi le, megmondtam neki, nem bosszulom meg. Nem avatkozhatom bele.

– És nem állnál bosszút Richard haláláért?

– Ha Sylvie és Richard halott, és még ráadásul Jacobot is megölöm, akkor ki áll a helyükre? Egyszer már végignézttem, mi lesz egy falkával, ha nincs alfájuk. Nem engedhetem, hogy a farkasok is a

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

vérleopárdok sorsára jussanak.

– De ha Jacob meghal, mielőtt még megölné Sylvie-t, nem lenne ok az aggodalomra – kombinált Jason.

Na, erre nagy megálljt csinált az épp visszavonuló mérgem, és rükvercbe kapcsolt.

– A kettő egyszerre nem megy, Jason. Vagy már nem vagyok a lupád, és nem dirigálok, akkor ne is fordulj hozzám a csip-csup ügyeitekkel. Vagy még mindig a lupád vagyok, és akkor alázat van, de hallgatlak, és megpróbálhatok segíteni. Leszel szíves eldönteni, melyik verzió jön be, és utána mászni az arcomba.

– Lupa nem lehetsz, a falka leszavazott. De igazad van, nem te tehetsz róla. Először a saját dolgaidat kell rendbe szedned, csak utána törődhetsz a mások bajával. Ne haragudj, ha pofátlan voltam.

– Bocsánatkérés elfogadva.

És már indultam is volna be az ajtón, de ahogy kikerültem, elkapta a karomat. Ez az új hepp.

– Nem azért vetettem fel, hogy öld meg Jacobot, mert a lupám voltál, vagy mert te vagy a domináns. Azért kértelek, mert tudom, hogy már neked is eszedbe jutott. Meg azért, mert ha tudod, hogy ez a falka érdeke, akkor megteszed. Ilyen vagy.

– Pedig a falka ügyeihez már az égvilágon semmi közöm. Minden sarkon ezt vágják a fejemhez.

– Akik ezt mondják, nem ismernek. Nem úgy, mint én.

– Ez meg most mi akarna lenni? – húzódtam el. De azért nem esett rosszul.

– Hogyha te valakit a barátoddá fogadtál, vagy a védelmedbe vetél, akkor soha többet nem hagyod magára. Még akkor se, ha az a valaki már nem kér beléd.

– Richard soha nem bocsátaná meg, ha kinyírnám Jacobot.

– Már ejtett vagy nem? Mi egyebet veszthetsz még? A nagy semmit. De ha életben hagyod, elveszítheted Sylvie-t és Richardot is.

– Asszem, kezd nem tetszeni, hogy minden mocskos meló rám marad – húztam el mellette.

LAURELL K. HAMILTON

- Csak mert a mocskos melókban te vagy a legjobb, Anita.
- Be kell szarni! Megálltam, visszafordultam, de nem ütöttem.
- Hát ez meg mi akarna lenni?
- Semmi. Ez az igazság.

Csak bámultam a szentségesen higgadt szemeibe. Annyira szerettem volna valami frappánsat jól közibük csapni, de mit.

Azt hittem, már rég elértem az est nihiljét. De tévedtem. Jason tekintetét 1 meg a mondókájától sokkal mélyebbre cuppantam a depiben. De innen már tényleg nincs lefelé. A nap híre.

14.

JEAN-CLAUDE PERCEKKEL pirkadat előtt bújt be végre a szobába egy szál köntösében.

– Enyém a koporsó, *ma petite*, tiéd az ágyam. Ne borzoljuk tovább az idegeidet a szokásos reggeli kimúlással. Amúgy se lehet épp kellemes élmény ahogy kihölk a karjaidban. Most pláne nem vagy olyan állapotban.

Szívesen vitáztam volna vele, mert az ölelésére vágytam és még talán többre is, de alapvetően igaza volt. Így is kész voltam.

– Nathaniel velem alszik.

– És Jason is – futott át egy különös pillantás Jean-Claude arcán.

– Minek?

– Hosszú, *ma petite*, de higgy nekem. Jobb, ha Jason is marad.

Még itt a föld mélyén is éreztem, ahogy a hajnal feszegeti a sötét égboltot.

– Jó, maradhat, persze. Ha te mondod.

– Úgyis útba esik a ravatalozó felé. Beszólok érte. Sajnálom, hogy magadra kell, hogy hagyjalak.

– Siess, mindjárt pirkad.

Még dobott egy csókot az ajtóból, és lelécelt. Résnyire nyitva maradt utána. Nathaniel közönyös arccal, tekintettel ült az ágy sarkán, még a testtartása is azt sugallta, hogy nincs mit tartanunk. Ebben profi volt. A pusztá jelenléte maga volt a nyugalom.

Igaz, hogy már négy napja szinte folyamatosan húztam a lóbrt, most mégis magam alá zuhantam. Hulla fáradt voltam, nem is annyira testileg. A lelkem purcant ki, mintha túl sokat gondolkodtam, és éreztem volna. Mint akit behajítottak pár körre a lélekcentrifugába.

– Aludjunk.

Lerúgta a cipjét, zoknit, pólót, szó nélkül, és nekiállt kifonni a haját. Ez a hosszú program, már ismertem a menetrendet, nyugodtan bevehetem magam a fürdőszobába. Jean-Claude persze ezt is stílusos-

san oldotta meg – a fekete kádban tucatnyi nyuszilány is elhancúrozhatott volna; a kedvencem pedig az ezüst hattyú-vízköp volt, ami szök kútként zúdította a kádba a vizet. De most fürödjön, akinek két anyja van, engem már csak az ágy érdekel. Aludni akarok és felejteni. Lehet ség szerint mindent és alaposan.

Pizsit persze nem hoztam, és a póló, amit Nathaniel bedobott, eléggé kurta volt ahhoz, hogy itt flangáljak benne. Nem bírok rövid dolgokban aludni. De farmerban se. Ezt a trutyit. Ha az apróságok a helyükön vannak, még a fontos dolgok összeomlása sem olyan globális megrázkódtatás. De ha már pizsije sincs az embernek...

Valaki megkaparta az ajtót.

– Egy perc, Nathaniel!

– Jason vagyok.

– Mit akarsz?

– Jean-Claude nem mondta, hogy veletek héderelek?

– De említette.

– Na, és küldött hálórucit. Gondolta, biztos nem dobtál be váltást.

Hohó, már ugrottam is az ajtóhoz. Vörös szatén tütüt kaptam, n i boxert meg pántos topot. A társasághoz talán kicsit túll a célon.

– És üzeni, hogy az összes közül ez a legdecensebb.

– Köszí, Jason, egy pillanat és végzek.

Az orrára csuktam az ajtót. Nem az a flanell tundrabugyi és pulcsi volt, amire vágytam volna. Ilyen holmit csak tizennyolc éven felülieknek adnak el, az fix. És személyivel.

Amikor kiviharzottam, hogy mielőbb takaró alatt lehessek, Jason már az ágyban dekkolt. Nathaniel haja sátorként takart. Mit nem adtam volna érte. Már kapcsolta is vissza a fürdőben a villanyt, nagyon igyekezett befelé. Lehet, hogy is fáradt?

– Isteni vagy ebben az ízében.

– Még egy bók, Jason, és lövök. Épp elég kényelmetlen így is.

– Hát vedd le. Engem nem zavar.

Rámorcskodtam. Megpaskolta az ágyat maga mellett. Vicces fiú.

– Bújj be gyorsan.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

- Még egy ilyen, és t zhetsz vissza a szobádba.
- Jean-Claude küldött ide.
- És én doblak ki – lóbáltam meg a ruháimat a kezemben. A kupac tetején a stukker vigyorgott rá.
- Ha minden kis tréféért lepuffantanál, már évek óta hulla lennék.
- Kérlek, Jason, olyan strapás volt ez az éjszaka. Kérlek, csak most az egyszer legyél jósrác.
- Nem harapok, cserkészbecsszó! – És még a kezét is emelte hozzá.

Err l rögtön Micah ugrott be, és nyakig pipacsodtam. Jason szeme elkerekedett.

- Ez betalált! Életemben el ször, Anita! El ne felejtsem a dumát!
 - Csak beugrott valami. Egy zavarba ejt emlék.
- A kaján vigyor mosollyá szelídült.
- Sejtettem, hogy nem szerény személyem az ok.
 - Nem fogom az érzékeny egódat pátyolgatni. Valahogy csak megemészted.
 - Menni fog.

Egészen elkomolyodott. Sárgás hajával és kék szemeivel idegenül hatott az ágyban, mintha nem rá szabták volna. Mert nem rá szabták, hanem Jean-Claude-ra.

És már éreztem is magam mellett, helyesebben a hiányát éreztem, ahogy fekszik dermedten a koporsójában, és valahol messze jár, távoli vidékeken, ahová a vámpírok napfelkelte után jutnak. A nagy elveszettségbe még a fogaim is összekoccantak. Dideregtem.

A súlyos cseresznye ágylábnak támaszkodtam, olyan vaskos volt az oszlopa, hogy egy tenyérrel át se értem. Az ágy maga is hatalmas, persze, dupladupla.

- Mi a baj, Anita?
- Nem akarok beszélni róla.
- Jó leszek, esküszöm. Ne haragudj.
- Semmi ugratás?
- Szívesen a szavamat adnám, de félek, hamar megszegném. De

annyit megígérek, hogy ma békén hagylak. Rendben?

Még az arcizmai is belefeszültek a nagy feln ttes komolyságba, de azért a mosoly ott cirkált a szája sarkában. Nem lehetett rá haragudni.

– Kérni se mernék többet.

Lehuppantam az ágyra.

– Olyan elveszettnek t nsz.

– Ennyire látszik? – Mintha a gondolataimat mondta volna ki.

– Csak annak, aki ismer.

– Mert te? Te ismersz?

– Néha. Aztán meg jól zavarba ejtesz.

Becsusszantam a leped alá, a vastagabb takaró nem kellett. A kis kedvencemet az egyik párna alá dugtam, kibiztosítva, és a fegyver-analfabéta társaság miatt töltetlenül.

– Tó leszek, Anita, nyugodtan bújhatsz közelebb.

– Tudom.

– És nem csak azért, mert Jean-Claude és Richard utálta érte.

– Már nem járok Richarddal. Ejtett. Nincs közünk egymáshoz.

Összeugrott a gyomrom, ahogy kimondtam. A szavakba is belebetegedtem.

– Lehet, hogy ezt mondja, de ha bepróbálkoznék veled, akkor aztán megnézhetném magam.

– Hogyhogy?

– Nem jártok, ugyanakkor bármibe lefogadnám, még az én legdrágább szervembe is, hogy azt nem t rné, hogy egy másik vérfarkassal járj. Az, hogy nem lehet veled, még nem jelenti azt, hogy ne is akarna veled lenni.

– Mikor okosodtál ki ennyire? – Nem fordultam felé, mert épp a térdeimet kulcsoltam át a mellkasomon. Hallottam, ahogy ropognak a csigolyáim.

– Lucidus momentus. Lehetnek jó pillanataim.

– Lehetnek – Már nem bírtam mosoly nélkül.

Két vigyorgó tökfej fogadta a fürd b l épp kilép Nathanielt.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

– Ladd ki a lámpát, lécci.

Fekete tinta ömlött ki a szobában. A föld alatt voltunk, a programozott világítás pár óra múlva derengeni kezd, aztán fokozatosan erősödik nappali fénné, de egyelőre koromsötétben fekehtünk. Alapvetően nincs ezzel bajom, de most rám zuhant, és nyomott. Nathaniel épp most érhetett az ágyhoz, még nem feküdt le.

– Nathaniel, kapcsold fel a fürdőszobai fényt, és nyisd résnyire az ajtót.

Már fordult is vissza, szó nélkül. Régebben idegesített, hogy soha eszébe se jut nyígni egy-egy utasítás miatt. Újabban kezdtem megszokni, elég gáz, de már lassan természetesnek vettem.

Épp csak egy fénycsík szabadult ki a fürdőből, mintha vonalzóval húzták volna keresztbe a szobán egészen az ágyig.

Nathaniel félrehúzta a takarót, és hangtalanul szisszant be alá, ami-re nekem persze Jason felé kellett kicsit húzódnom. Még jó, hogy egy terepasztalnyi ágyon aludtunk, kényelmesen elfértünk így is, forgolódni is maradt hely b séggel. Egyébként nem így szoktunk aludni – mert már fél éve majdnem mindig a vérleopárdokkal alszom –, az egész falka egy nagy kupacba bújik össze, melengetjük egymást. Úgy megszoktam, hogy ha nélkülük maradok nagy ritkán, totál elmagányosodom.

Nathaniel már az oldalára is fordult, háttal nekem, haját automatikusan félresöpörve, hogy a háta és a tarkója hívogatóan domborodjon felém. Ez a mi rutinpózunk. Én hátulról bújok hozzá, arcomat a két lapockája közötti illatos bőrhez préselem, kezem a derekán. Jókat tudok így szunyálni. Igyekeztem nem reagálni, de a szokás nagy úr, pár másodpercnél nem is bírtam tovább elfoglaltam a bérletes helyemet.

– Én meg itt árválkodjak? – hallottam rögtön Jasont.

Tudtam, hogy nem ússzuk meg. Még közelebb kucorodtam Nathanielhez.

– Megígéred, hogy nem próbálsz be?

– Jó leszek, cserk...

– Nem ezt kérdeztem.

- Határozott fejl dést mutatsz. Nem próbálkozom, esküszöm.
- Akkor közelebb húzódhatsz, ha akarsz.
- Tudod, hogy akarok.

Megindult.

- De azt is megígérted, hogy jó leszel.
- El se tudod képzelni, milyen jó vagyok! Ezt már a nyakamba li-hegte.
- Jason, ne feszegesd!
- Bocsi!

De nem úgy t nt, mintha olyan rettenetesen sajnálná. meg az én hátamra tapadt, pontosan illeszkedett, mintha az alakváltóknak tanítanak ezt valahol. Alig fél arasszal volt csak magasabb nálam, így aztán pont a fenekem táján éreztem a nemesebb fertályait. Nem lehetett nem észrevenni, hogy boldogsága a tökéletest súrolja, hogy ilyen jól összebújhatunk. Pár hónapja még szitkozódva rugdostam volna félre, de azóta én is kikupálódtam a vér-ágyaszokásokból: a pasik egyrészt koncentrálnak, hogy ha lehet, ne álljon fel nekik, de ha mégis, hát nem próbálják levezetni a biológiai feszskót. A csajok cserébe nem szívják mellre a merevet, mintha nem is állna fütykös a hátukba, és így mindenki békésen játszhatja az ártatlan nagycsalád együtt alszik játékot. Nyilván rögtön darabjaira hullana a rendszer, ha valaki tudomást venne a testi funkcionálásról.

Különben tényleg nem is zavart. Fejl döm. Nincs ebben semmi személyes, akaratlan reflex a férfiak részér l, amiatt pedig igazán nem okolhatók szegények. Viszont Jason kicsit csalódott lehetett, hogy abszolút semmi reakció nincs a részemr l, mert egy id múlva picikét arrébb húzta a farát. El nem húzódott, kellemesen melegített hátulról. Otthon, édes otthon.

A szendvicsr l a legutóbbi ébredés jutott még eszembe, ahogy Caleb és Micah között magamhoz tértem, az a pucérság és közelség; nem jó emlék. Szerencsére Nathaniel hajának otthonos vaníliaillata elbódított, az emlék elszállt, minden visszatért a normálba, és a legtutibb, amit tehettem, hogy még jobban rácsimpaszkodom. Úgy

fonódtam a hátára, mintha Jean-Claude lett volna, de ha már nem lehetett velem, Nathaniel legalább biztos pont maradt nekem a veszett világban.

Jason a csípőmre parkolta le a kezét, és kivételesen nem okolhattam érte, mert más hely nem maradt, annyira ráépültem Nathanielre. Nem szemtelenkedett, meg se moccant még az ujjá hegye sem, de ugrásra készen várta a tiltakozásomat. Hogy nem jött, ellazult, hozzám bújott, és még a funkcionális vágy is lelohadt valahogy benne. Addig jó neki.

Szintén? Jól esett, hogy a hátamhoz bújik. A falkával mindig én kaptam meg a domináns helyet, én fedeztem Nathanielt hátulról, az én hátam pedig a csupasz szoba fala felé nézett. Most azonban nem hűbörgött bennem semmi, az én hátam is boldogan fogadta a védelmet, és ha már se Richard, se Jean-Claude nem lehet az, aki elbűjtat, Jason nem is olyan ócska harmadik. Mindig macerált, az tény, de attól még igazi barát.

Nathaniel aludt el először; általában az ellassult, halk szuszogására szaladt ki belőlem is a tudat, elandalított, álomba ringatott. Valahogy éreztem, a kezéből, az egész hátából, hogy Jason viszont még ébren van. Még amikor már csak halvány körvonalaiban érzékeltem magam körül a szobát, akkor is ott simogatott ébrenléte feszültsége. Furcsa, de megnyugtató. Bátran átengedhettem magam az álomnak, mert így hárman együtt megbirkózunk mindennel, ami csak bebukhat az ajtón. Majdnem mindennel.

15.

ÁLMODTAM: testek mindenfelé, futkározás és valami csörömpölés, mire a tömeg csak még nagyobb kapkodásba, rohangászásba kezdett. Csörömpölés? Felúsztam az álom felszínére, és már érzékeltem, hogy Nathaniel fektében az ágy mellett keresgél valamit, majd a ruhák alól kibányássza a csörömpöl mobilomat. Kezdtem magamhoz térni.

– A tiéd – nyomta a kezembe.

– A fenébe, hány óra? – motyogta a másik oldalon Jason.

Felcsaptam a mobilt, és taláломra lenyomtam egy gombot – nem voltam még teljesen magamnál.

– Eegen? Én vagyok.

– Anita?

– Mondom. Te ki vagy?

– Rafael.

Na, erre minden kótyagosságom elszállt, rugóra ültem fel az ágyban. Rafael a patkánykirály, ugyanaz, mint a farkasoknál az Ulfric. És mint ilyen, Richard szövetségese.

– Itt vagyok, mi a helyzet?

– El ször is, fogadd részvétem. Hallottam, hogy a következő teliholdkor már testedben is Nimir-Raként leszel közöttünk.

– Tracssolnak ám a madarak! – igyekeztem nem túlepéskedni a megjegyzést, nem jött össze.

– Másodszor, azt is hallottam, hogy a falka elragadta az egyik leopárdodat, és hogy ma este szerezheted vissza. Valamint, hogy a szövetségeseidet sem kell itthon hagynod. Nagy megtiszteltetés lenne a patkányembereknek, ha köztük lehetnénk.

– Én pedig nagyra értékelem a gesztust, Rafael, nem is tudod, milyen nagyra, de már nem vagyok lupa, egy senki vagyok a falkának. És a szövetség a falkához köt.

– Viszont megmentettél a kínzástól, ami biztos halált jelentett

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

volna. Emlékszel? Megmondtam, hogy a patkányemberek soha nem felejtik el, amit értük tettél.

– És az egyezés Richarddal?

– Pontosan. Az egyezséget Richarddal kötöttem, nem a falkával.

– Attól még megszeged, ha ma velem tartasz. Nem gondolod?

– Nem. Inkább azt gondolom, hogy így legalább egyértelművé teszem, hogy ha nem Richard az Ulfric, a patkányok sem a vérfarkasok szövetségesei többé.

– Azért jössz velem, hogy megmutasd, nem a falkával, hanem Richarddal vagy?

Erre már Jason is felült.

– Ahogy mondd.

– Nagyon okos.

– Köszönöm.

– Ezek szerint te sem vagy Jacob nagy barátja?

Jason egészen közel húzódott, mintha így hallhatná, mit mond Rafael a vonal túloldalán. Talán hallotta is.

– Nem. Határozottan nem.

– Hát én sem.

– Beugrom érted este, és együtt megyünk a lupanáriumba.

– Te egyedül?

– Jaj, nem, dehogyan. Leszünk páran, hogy Jacob támogatói is legyenek az adást.

– Tetszik a logikád.

– Bár Richardnak is tetszene.

– Te is próbáltad meggyőzni, hogy végeztesse ki Jacobot?

– Tudtam, hogy te rátapintasz a problémára, Anita. És rögtön látod a megoldást.

– Hogyne látnám. A gond az, hogy Richard nem látja.

– Ó, igen. Jacob meg sem közelíti Richardot, de azért van pár tulajdonsága, amit átvehetne tőle.

– Egyetértetek.

– Akkor sötétedés után, nálad.

– Várlak. Rafael, ne tedd le...

– Parancsolsz?

– Köszönöm.

– Ne köszönd. A patkányok az adósaid. És mindig megfizetjük a tartozásunkat.

– Rádadásul még Jacob meg a kis köre el is demonstráltok kicsit, úgy, hogy még csak háború se lesz belőle.

– Csak ismételni tudom magamat, Anita. Bár Richard is ilyen jól értené dolgokat! Este találkozunk.

– Találkozunk.

Letettük, becsuktam a telefont. Jason már gyakorlatilag a vállamon tehenkédén.

– Jól vettem, hogy Rafael veled tart este a lupanáriumba?

– Beköpsz Richardnak?

– Nem.

Az arca centikre volt az enyémtől, hátát még mindig a vállamnak nyomta. Csak bámultam, mint borjú.

– Hacsak nem szegezi nekem a kérdést, hogy „Te, Jason, Rafael felvonul Anita szövetségeseiként este?”, nem kell a témát feszegetnem. Dumcsizni tudunk másról is.

– Ez azért súrolja az engedetlenség határát, ha jól sejtem.

– Én Richardhoz vagyok hűséges. És ha a patkányok veled vannak ma este, az neki inkább jó.

– Néha csak úgy segíthetünk neki, ha bizonyos dolgokat elhallgatunk előle – bólogattam.

– Sajna.

Nathaniel kezébe nyomtam a mobilt, aki visszapasszolta a ruháim alá. Közben eszembe jutott Jason első kérdése, és az órákra néztem: tíz múlt. Több mint hat órát hunytunk, kezdődhet a nap. Jean-Claude-ra még úgyis órákat várhatunk. A vámpírok igazi hétalvók.

Hanyatt dobtam magam az ágyon, Nathaniel pedig felvette a kettes számú alvópozíciót – egyik lábát a lábamon átvetve, kezét a hasamra téve féloldalasan szemből bújott hozzám. Ez nekem persze al-

váshoz cseppet se kényelmes, de most úgyis gondolkodni akarok, maradhat.

Arcát cicásan a vállamhoz dörgölte, és a csíp je is közelebb csúszott a szatén ágynem n. Reggel volt, pedig egészséges fiatal férfi – teljességgel normálisan kezdte a reggelt, éreztem a dudort a selymes alsóján keresztül is. Alapvet en könnyedén felül tudok az ilyesmin emelkedni, mint azt már említettem, de most valami bekattant. Az alhasam összerándult, és a vágyakozás lángja lobogva járta át a testem. Nathaniel meg se moccant, de Jason a karját dörzsölgetve ült fel újra.

– Mi volt ez?

Próbáltam én is pont olyan mozdulatlanul feküdni, mint Nathaniel, belebújni az illatába, testének melegébe takarózni, és közben nem érezni, ahogy a naciya selyme keményen és tetre készen a lábamnak nyomul. Elkaptam a takarót, és egy határozott rántással letéptem magunkról, hogy lássam összetapadt testünket, ahogy az anyag ráfeszül a fenekére. Az *ardeur* újdonságú lávafolyamként vágatott át az ereimen, a szörnyetegem ott lovagolt a hátán fel a mélybe l. Az éhségem felriasztotta a szörnyet, s az álmos macskaként borzolta hátát, de rögtön kiszúrta az egeret; csak éppen a természet összes létez törvényének ellentmondott, amit ez a macska ezzel az egerrel tervezett. Bár ne illatozott volna olyan édes vaníliával ez az én egerem, bár ne lett volna olyan hívogatóan bolyhos és meleg! Le akartam tépni a gatyáját, csókolgatni, nyalogatni a mellkasát, a hasát, és lejjebb, egyre lejjebb... Olyan intenzíven rajzolódt ki bennem vágyaim képe, hogy le kellett hunyni a szemeimet. Akkor aztán kiderült, hogy nem csak a látvány dolgozik bennem, hanem az összes érzék, a b re édes illata átjárta már mindenemet, legszívesebben rágöndörödtem volna, teljes testemmel, hogy megfürödjék benne, nem csak a szex miatt, hanem hogy magamba itassam, hogy a b römbe tetováljam.

– Mi történik, Anita?

Kinyitottam a szemem, Jason ott könyökölt felettem, és egészen

közeli figyelte az arcomat. Az *ardeur*, úgy látszik, teljességgel demokratikus, nem finnyázik – már ő is akarta. Megérintettem az arcát, ujjaimmal végigszaladtam az arcélén, szája telt ívét rajzoltam hüvelykemmél. Épp csak annyira húzta el, hogy megszólalhasson.

– Jean-Claude említette, hogy megörökölted a lidércét, a vágyat. Ha belegondolok, nem nagyon akartam hinni neki... – Ujjaim arcáról a nyakára, majd a mellkasára vándoroltak. – ...egészen mostanáig – suttozta.

A szíve fölött állt meg a kezem, és ahogy a b-re nyomtam a tenyerem, a pulzusom már a testén dobogott, mintha a karomon leszáncázott volna a szívem, hogy az övéhez simulhasson.

– Tudod, miért akarta Jean-Claude, hogy veletek aludjak?

Csak néztem rá, beszélni, gondolkozni se tudtam már. A szívét simogattam, egyre gyorsabban vert, és az én szívem is beszállt a versenybe, loholt utána, majd utolérte, és már egyszerre, egy bolond ritmusban doboltak, nem lehetett tudni, hol végződik az enyém és hol kezdődik az övé. A számban éreztem minden szívverése zamatát, bársonyosan cirógatta a szájpaddlásomat, mintha már megízleltem volna a nyakát. Lehunytam a szemem, igyekeztem lecsatlakozni testének, melegének, vágyának vonzó áramáról.

– Félt, hogy Nathanielre veted magad. Ezt kell megakadályoznom – zihálta.

Felemelkedtem, és ahogy felültem, Nathaniel a derekam köré fonta a karját, arcát az oldalamba fúrta. Kísértetiesen tudatában voltam testének minden sejtjével, súlyával. Kezemet nem vettem el Jason szíve felé, de ő is elhúzódhatott volna, ha akar. Megtehetné volna, de nem tette. Éreztem a vágyát ahogy kíván. Tiszta vágy volt, engem akart, nem hatalmat, sem pedig túlvilági energiát, nem rajtam keresztül valami mást, egy harmadikat. Csak engem. Tisztán, nem szerelemből, a testemre vágott. Belenéztem kék szemébe, és Jean-Claude *ardeurjén* át a szívéig láttam, ahol nem volt más, csak tisztaság, amelyet már rég nem találtam sehol, meg a vágyakozás, hogy a karjaiba vegyen, és öleljen.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

Soha nem vettem komolyan Jasont, még barát számba se nagyon. Mókás volt, de ennyi.

Nathaniel még mindig a derekamra csavarodott. Az szívét is kívülről ismertem, és a testemre vágyott, viszont vele már nem volt ilyen egyszer a képlet. Neki az is kellett, hogy én is ugyanúgy akarjam. Én jelentettem neki az otthont, a meleg takarót, az elfogadást, hogy végre van kihez tartozni, akinek ez legalább annyira fontos. Nathaniel olyan rég óta bolyongott magányosan a világban, és azt várta, hogy velem végre hazatalál. Nem engem akart, hanem azt a valakit, akire várt.

Végigsimítottam a karján, dorombolni kezdett. Másik kezem lehullott Jason mellkasáról, de valamit magával rántott, a szíve, igen, ott dobogott a markomban, már nem kellett hozzáérnem, hogy érezzem a vére löktetését.

A ritka felismerés, hogy Jason csakis önmagáért akar, lenyugtatót kicsit, a szörnyeteg visszakotort egy csendesebb sarokba, persze csak időlegesen, szeretni vágytam, mert az eddiginél többet érdekel. Kitisztult kicsit az agyam, csitult az éhség.

– Kifelé! Mind a ketten, tünés!

– Mit beszélsz, Anita?

– Gyerünk, Jason, menjetek, mind a ketten. Vidd Nathanielt is.

– Én nem megyek – szólalt meg most először Nathaniel.

Belemarkoltam vaskos hajába, a csuklómra tekertem, és felrántottam az ágyon négykézlábra. Az arca csak ujjnyira volt az enyémtől. Rettegést és csalódást vártam az ibolyaszín szemekben, de csak a saját mohóságom tükröződött benne. Soha nem tagadna meg magától. Ám ha valaki képtelen nemet mondani, az erőszak vagy legalábbis valami nagyon hasonló. És csak erre spekulált a szörnyetegem, új erővel tárta ki bennem széles mellkasát, az *ardeur* hömpölyögve sodort el magával minden értelmes gondolatot. Már csak csókolni akartam Nathanielt, nyelvemmel tölteni ki legalább a szájában az erőt. De akkor minden odalenne. Alig jutottam levegőhöz, de még kipréseltem magamból.

– Ha azt parancsolom, hogy menj, akkor méysz! Kifelé!

Olyan hirtelen engedtem el, hogy a lendület hanyatt vágta az ágyon. Jason a túloldaltól ráncigálta, vonszolta az ajtó felé. Üvöltve könyörögtem volna ket vissza legszívesebben, majd' az eszemet vesztettem, hogy itt hagynak. A falnivalóm! Vágni lehet a vágyat a szobában, reszketünk egymásért, és én barom, elküldöm ket. Számban édes karamellaként olvadozott szívük dobbanásának emléke.

Üvöltöttem a fájdalomtól, kezemmel eltakartam a szemeimet, és csak ömlött bel lem a szenvedés. Mintha az éhség ott belül most döbrent volna rá, mit tettem vele; szabadjára eresztettem a prédáját. Dühödt rjögésbe kezdett, én meg csak sikoltottam, téptem a hangszálaimat, hogy még a leveg nek is csak röpke pillanatok jutottak. Rángatóztam a szatén leped n, és rám zúzott az emlék. A sötétben, elzárva tombolt a vágy, messze minden érintést l; nem az enyém volt. Halványan felzúgott bennem Jean-Claude vad dühe, amit a bűntetés vert fel benne. Régen volt, a seb begyógyult, de az emléke elevenen égetett.

Kezek fogtak le. Ahogy kinyitottam a szemem, Jasont és Nathanielt láttam magam felett, kezeimnél és lábaimnál próbáltak lefogni, de én csak hánykolódtam, olyan er vel, hogy három bálnát is szaltóval dobtam volna vissza a habokba. Nem bírtak velem.

– Kárt teszel magadban, Anita.

Jason szavaira végignéztem magamon, tiszta seb, karmolás volt a testem, a karjaim. Csak én tehettem, de a kutya se emlékszik. De elég durva látvány ahhoz, hogy kiüssön egy id re. Megtaláltam az agyam.

– Keresek valamit, amivel lekötözhetünk, amíg Jean-Claude felébred.

Nem mertem megszólalni, ki tudja, mit sikerül mondani. Csak bólintottam.

Jason erre Nathanielre bízott, és elment kötélnez be. Egyedül nem kis feladat lefogni egy másik embert, aki ráadásul nem sokkal kisebb, viszont sokkal dühösebb. Nathaniel két kézzel markolta a csuklóimat, és hogy kapálózni se nagyon tudjak, végigfeküdt a lábaimon.

Nem éppen a tökéletes megoldás de átmenetileg m ködhet. Addig se szabok több vércsillagot a hasamra.

A haja surrogva omlott szét felettünk, beborított bennünket a hajfátyol alatta üvegházi illatként ült meg b rének szaga, de közénk szivárgott vérenek illata is. A szörnyetegem vért akart, ha mást nem, a saját friss sebeimet szopogatni, ha már Nathanielen nem haraphatok még frissebbeket, még ízesebbeket. Puff, a kezd ! A kaja gondolata felizzott bennem, testem is belefeszült és a lábaimat kiszabadítottam alóla. Erre becsusszant az ölömbe, csíp je az enyémmnek feszült. Már csak a suhogós lenge szövetek álltak közénk. Halkan, félig tiltakozva, félig nem, feljajdult.

Felfeszegettem a csuklóimat az ágyról, de visszanyomott. Nathaniel alapjáraton sokkal er sebb volt, de most izzadnia kellett velem; nem csak a lidércke szabadult át belém a jeleken át, úgy fest. Jó, lehet, hogy a szörnyetegem a ludas. Mindenesetre er sebb lettem, amivel ugyan még elboldogult volna, de én voltam szabadulóm vészi helyzetben, következésképp én voltam a rafkósabb. Még egy béklyószaggató kísérlet után inkább a trükkre szavaztam, és fürgén kifordítottam ujjpecke alól a csuklómat. És már kint is a kezem. Tatam!

Villámgyorsan a mellkasához ragasztottam a számat, csókoltam, faltam, és nem utálta. Dermedten várta a következ tettemet, és biztos voltam benne, hogy nem fogja újra elkapni a csuklómat. Gyöngéden a fogaim közé szippantottam a b rt, összenyomtam, és felnyögött. Hát, még mindig nem utálta. Bal kezemet még mindig tartotta, és alhasamat maga alá szegezte, de a nyelvemmel elindultam a mellkasán, mellbimbóját cifráztam a nyálammal, és egyre gyorsabban szedte a leveg t. Rácuppantam a bimbóra, magamba szívtam, és fogaimat a b rbe nyomtam, mintha helyes kis kört akarnék harapni a melle közepébe. Összerándult fölöttem, vigyáznom kellett, nehogy letépjem a gombocskáját, ahogy ficáncol. Elereszteni viszont csak akkor ereszthettem, amikor a nyögései halkulni kezdtek. Szabályos fognyomsort hagytam a cickója körül.

Visszaad ltem az ágyra, a harapásnyom, közepén az ágaskodó bimbóval pazar m vészi alkotásként ragyogott a szemem el tt, nem eresztette megb völt tekintetemet. Megjelöltem magamnak, már ott díszleleg rajta a bélyegem.

Kiszabadítottam a bal kezemet is, bár sok küzdelemben nem került, még az ujját se mozdította. Csak nézett rám a hajzuhatag alatt, arcán a mohó vágy ordította, hogy csak abba ne hagyjam, csak folytassam, folytassam tovább!

Még mindig támaszkodott felettem, altestünk forrón tapadt egymásba; leküzdöttem a távolságot, és megcsókoltam. Ajkai beleremegtek az érintésbe, a csók egyre hosszabb, egyre szenvedélyesebb lett, és egyszer csak elengedte magát, egész testével a testemre zuhant. Szájunk, karunk, hasunk és lábaink egymásba simultak, és elmerültünk hajának vanília takarójában, mintha olvadt fagyiban hemperg znénk. Csókjával beleette magát a számba, egyre csak befelé törekedett, mintha meg akarna bújni bennem, és én hagytam, nyelvemmel szívesen fogadtam, hogy körbevezessem. Nem a spagettipántos alá beharcoló mellvadász kezei ráztak ki az öntudatlan vágyból, hanem kerek fenekének érzése a tenyeremben. Visszaeveztem sodrással szemben a sóvárgáson, sikerült valamennyire legy rnöm az éhséget. Hol a pokolban van már Jason? Elhúztam kezemet, számat Nathanielt l, de csak ölelt, simogatott, ismerkedett a testemmel lankadatlanul. Annyira nagyon, fájón vágyott rám. Nem tudok így kimászni az ágyból, képtelenség. Nem tudom eltolni magamtól, gyenge vagyok.

– Nathaniel! Hagyd abba!

Épp a mellemet csókolta, szája tele vörös pizsamával. Szerintem meg se hallott.

– Hagyd abba, Nathaniel!

Belekanalaztam a hajába, és úgy téptem le magamról. A fels m átázott a nyáltól, és a szemei kábultan keresgették a fókuszpontot.

– Hallasz engem, Nathaniel?

Bárki más kikelt volna magából, ha így leállítom, Nathaniel csak

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

várt, mi a következ utasítás, szemében nem volt se neheztelés, se harag, igyekezett nem keresztbe nézni. Magas volt nekem ez a srác, és hiába ismertem a szíve titkát, akkor is értetlenül álltam. Túlságosan is különböztünk; de ez most akár jól is jöhet.

Nem feküdhettem le Nathaniellel, nem ereszthettem magamba. Egyszer en nem. De abbahagyni se volt er m. Ennem kellett, legalább a torkába mélyesztenem a fogaimat, meghempergni a kéjben. Nem volt választásom.

– Szállj le rólam.

Legördült rólam, a hátán feküdt, alatta vörösbarnába dermedt pocsolyaként terült el rengeteg haja. Hogy a kép tökéletes legyen, leciáltam róla a gatyát, de a térdénél lejjebb nem húztam, ott már nem számított. Részeg hajóként imbolygott a lelkem a látványtól, le kellett hunynom a szemem, és lélegeznem mélyeket. Dörömbölve szaggatta dobhártyámat az *ardeur*, muszáj hozzáérnem! De legalább azt kordában tartom, hogyan. Legalább a hogyannak hadd maradjak én az ura.

Azok az ibolyaszín szemek...

– Hasra. – A hangom rekedten szakadt fel egyenesen a tüdőmből.

Gyors volt, és nem akadékoskodott, erről aztán bevillant, mennyire ki van szolgáltatva a dömöckölés közben, és ez lecsitított némileg. Én vagyok a domináns, kutya kötelességem ügyelni rá, ha már nem ügyel magára.

Félrelapátoltam a töménytelen haját, széles csíkot szabadítottam fel sima hátából. A hajfüggönyön át sandított fel rám, és változatlanul csak a vágyat bizakodást és végtelen türelmet olvastam ki szemeiből. Nem félt.

Átvetettem rajta a lábam, és lovaglónégykézlábra emelkedtem fölé, úgy nyalogattam a vállait, de nem, ez édes kevés. Megkóstoltam, lágyan harapdáltam a vállát, a lapockáit, a nyaka ívét – megmoccant, és még erősebben szorítottam, a fogaim megmerítkeztek a húzában, nyöszörögni, zihálni kezdett, számban pedig eláradt édes vaníliaíze. Szaggatni akartam a húását, tépni, marcangolni, felfalni t, ird és

mond. Fejbe kólintott a kín, hogy megtegyem, hogy oltsam az éhséget. A hátára rogytam, és arcomat leszorítottam, nehogy a szám önjáró üzemmódba kapcsoljon, és még miel tt észbe kapnék, cselekedjen. Lassan lecsillapultam kissé. De sajnós ott volt, semmi se változott, a b re illata betöltötte az orromat, bársonyként simogatta az arcomat, zihálására megint megrángatta bennem az istrángot a rút inkubus. Ha nem is tépem szét szó szerint, de ennem kell, éhen csak nem maradhatok.

Állkapcsom visszabukott Nathaniel hátára, mint a cápa, és már nem eresztettem, míg a jól ismert fémes vérízben meg nem fürödhetek ízlel bimbóim. De a szörnyetegem már nem csak vérért kiáltott, húst is akart. Azt nem hagyhattam. Odahagytam a sebet, és már újat ástam a hátába, telepecsételtem fognyomaimmal az egész fehér b r-tengert, amin csak szaporodtak a serken ver vörös karikái, mint az apró rózsaszírom-pettyek. De minél többen lettek, annál er sebben kívántam még újabbat és újabbat harapni rá.

Testem belefeszült a vér szagába, egyre többet akartam, nem szex volt ez, hanem zaba, az éhség nagy fiesztája. Ültem a seggén, és csodáltam a m vem; némelyik sebb l szivárgott a vér, de a legtöbb szolid vérfognyom maradt csupán.

Körmeimet finoman végighúztam az oldalán, le egészen, ahol a nacija elakadt, és megszabadítottam t le. Most már csak a haja öltöztette. Érintésemre összerándult, szeretett volna megfordulni, de visszanyomtam, nem engedhettem. Széttártam viszont a lábait, hogy betérdelhessek közéjük, és az érintetlen, sz zi felületre vetettem magam. Olyan puha volt itt minden, még puhább és fogravalóbb, mint a háta! Televettem vele a számat, faltam, szopogattam az izmos, illatos húst, nyalogattam a felserken vért, míg csak hangokat nem hallottam, Nathaniel önkéntelen nyögéseit, és tudtam, hogy nem a fájdalom csalja el a hangjai. A térdeimre emelkedtem, és megmustráltam a m vemet. Gyönyör! De nem elég.

Kibújtam a tütümb l, meztelen testemmel végignyúltam sebes hátán, beledörgöltem magam a vérbe, a fájdalomba, mint a kutya a

zsákmányába, hogy a szaga örökre átítassa bundáját. Sebeimmal a combját és a tomporát gyalultam, hogy a vérünk keveredjen el. Nathaniel lihegve könyörgött, hogy csak abba ne hagyjam, és az egyre duzzadó vágya becsomagolt bennünket, ránk nehezedett. Évek hosszasán érlel d kívánsága volt ez, nem a szerelem és nem is a szex, hanem a kiszolgáltatottság gazda utáni sóvárgása, hogy én vegyem t magam alá, hogy uraljam, tegyem mindenestül magamévá.

Micah is akart engem, de az vágya a rokon idegen sóvárgása volt, az férfiaságát az er s szuka szaga vonzotta. Nathaniel vágyát száz bens séges élmény, ezer elutasítás és tízezer láthatatlan határvonal érlelte testesre, míg egészen megtelt vele, nem rázhatta már ki magából, leny gözte testét, lelkét. Megvilágosodtam, miért mondta Jean-Claude, hogy a hozzánk legközelebb állók a legnagyobb csábítás. Nathaniel tarkabarka, sokfogásos lakoma, a közös múlt ellenállhatatlanná f szerez minden falatot.

Ismét elindultam lefelé a gerincén, most nem haraptam nagyot, épp csak ujjgyakorlat. Kerek seggére nyomtam az arcomat, és szembeszegültem a vággyal, hogy teste alá préseljem a kezemet, és megfogjam a kígyót, a markomba vegyem, dédelgessem. Nem, úgy nem érinthetem. De két vállra vágtam magam. Amikor már nem gyanakodtam magamra, megint akcióba lendültem, még szélesebbre tártam a lábait, amennyire csak lehetett. Egyre lejjebb és beljebb jutottam az árkon, míg már láttam, ahol kemény lényege az ágyra lapul a teste alatt. Begorombultam, nyalni akartam, a nyálamban fürösztetni a golyóit, a számba venni, megforgatni, végiggörgetni a nyelvemen, a szájpadrásomon, De nem bíztam magamban. A hátából brüsszeli csipkét szabtam, ilyen körülmények közt az érzékenyebb testrészekre nem kapok engedélyt. Slussz. Visszafordultam, de eláradt rajtam a vágy, a vágyunk elegyedett, mint a glicerín a kovával, és mindjárt szétvet mindent, tudtam. Nyelvemmel végigszántottam a keskeny ösvényt a herék alatt, és Nathaniel felnyűszített.

Beszívtam a b rét, nyelvemmel simogattam, fogaimmal finoman gyötörtem és ott voltunk, felrobbant minden, az ágy, a világ;

Nathaniel a nevemet kiáltotta, én a körmömmel martam a combjait, gy rtem magamban a két sóvárgó éhséget, hogy az ujjnyi b rt ne rágjam le teljesen a kényes vidéken. Amikor elültek a lüktet hullámok, testünk lecsendesült, egy gyors pillantással csekkoltam, nem tettem-e túl nagy kárt benne, de még a fogam nyomai se látszottak a farka alatt, és a lábai közé d ltem. Egyik kezem a segge partján, másik magam alatt, és csak hallgattam, ahogy kalapál a szívem.

Nathaniel lihegését nem számítva minden csendes volt, és akkor valamit hallottam. Felemelkedtem, és átnéztem a harapás-tarkította ülep fölött.

Jason állt a szoba közepén, kezében bilincs-féleség, és határozottan szaporán szedte a leveg t. Nem volt egyedül. És mi sem.

Ett l zavarba kellett volna jönnöm, de az *ardeur* kielégült, szörnyetegem pedig félálomban doromboló cicává gömbölyödött valahol az énem legbelsőbb szegletében. Túlságosan is elégedett voltam ahhoz, hogy zavarba jöjjek.

– Mióta állsz ott? – Még a hangom is lusta elégedettségben ázott.

Jasonnak kétszer is meg kellett köszörülnie a torkát, hogy hallatszódjék is, amit mond.

– Elég régóta.

Végignyúltam Nathaniel mellett, szorosan, mint két hering a polcon, arcomat az arcához illesztettem.

– Minden rendben? – susogtam a fülébe.

– Minden – lehelte vissza.

– Nem okoztam fájdalmat?

– Csak gyönyört... nagyobb, mint álmodtam volna.

Beletúrtam a hajába, és felkönyököltem, hogy a még mindig a szoba közepén horgonyzó Jasont is összekaparhassam a romjaiból.

– Miért hagyta?

– Jean-Claude attól tartott, hogy feltéped Nathaniel torkát vagy valami hasonló. – Már egészen jól beszélt, épp csak halvány bizonytalanság csengett a hangjában. – Figyeltelek. Minden alkalommal, amikor már majdnem közbeléptem, magadtól is visszavettél. Több-

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

ször is azt hittem, hogy elveszíted az uralmat, de mindig nyakon csípted; betörted az éhséget, vágtaztál rajta, mint egy mesterdémon.

Jean-Claude ekkor nyitotta fel a szemét, új napra született, éreztem minden sejtemben. is megéreztem engem, ahogy még mindig Nathaniel meztelen teste mellett fekszem, és elteltem; érezte a friss vér illatát. Elindult, rohant felém, magához parancsolta a vérszag, a lüktető hús és a test hatalma. No meg én.

16.

– JÖN JEAN-CLAUDE – szólalt meg Jason.

– Tudom – Tényleg tudtam.

Jason az ágy lábához sétált, közben engem nézett, vagyis azt a keveset, ami Nathaniel takarásában látszott belém. Ha korábban nem láttam volna bele a szívébe, most a fejéhez vágtam volna valamit dühömben, de így... engem kívánt, a testemet, semmi komplikáció, semmi csavar, egy éjszakára, egy napra, egy hétre, vagy ki tudja. Jason lehetne a legkomplikációmentesebb pasas az életemben, ami még így az *ardeur* csitulásával is figyelemre méltó kilátás. Ahogy azonban átfutott az agyamon az *ardeur* szó, rögtön tudtam, hogy tévedtem, nem csitult el, csak visszavett kicsit a tőzéből, egy napig talán nyugton marad.

Szemeztünk. Ötletem sincs, mit mondtunk volna egymásnak, ha hirtelen nem nyílik az ajtó, és lobog be rajta Asher. A szobája közelebb volt, mint a ravatalozó a koporsókkal, mégis meglepett, hogy látom. Aranyhaja rendezett tincsekben ragyogott a mélybarna köntösén, ami alól stílusos pizsialsó villant ki. A vámpírlét nagy főrja, hogy örökálmában nem dobálja magát az ember, ébredés után nem kell hát a frizuval vacakolni.

Az ágyhoz viharzott, és Nathaniel összevérézett testét szemrevételezte.

– Éreztem... a hangot. – Nézett rám a test felett.

– Pedig nem hívtalak.

– Az érzelmes szólított – térdelt le az ágy mellé. – A te meg ved?

Bólintottam. Elindult felém a keze, mintha meg akarná érinteni az arcomat, de hirtelen visszahátrált, mintha valamibe beleütközött volna a levegőben. Megszaglászta az ujjait, majd megnyalintotta, mintha lenne rajta valami nyálható.

– Megízlelhetem a *pomme de sang*-odat?

Franciául így nevezték a véralmát, az egyes vámpírok rendszeres

véradóját. Az énem egy szelete már-már háborogni kezdett a terminuson, de lényegében ez volt a helyzet. Jó, kukacskodhattam volna, viszont tényleg ittam Nathaniel véréből, akkor meg hasogassam itt a szerszálakat, nem igaz?

– Mit értesz azalatt, hogy megízlelni?

– Belenyalinthatok a sebekbe?

Bizarr kis párbeszéd, azt hiszem, talán ezt nevezzük a helyszellemének. Még mindig nem jöttem zavarba. Nathaniel szemébe néztem, ehhez mondjuk mellé kellett hasálnom, mert még mindig a lepedőre simult az arca.

– Nincs kifogásod, Nathaniel?

Aprót rázott a fején.

– Szolgáljátok ki magatokat.

Asher rábukott a fiú csípője feletti egyik sebre, ami már gyógyulni kezdett. Nathaniel felszisszent, ahogy a vámpírnyelv alatt újra felserkent a vér. Mint a többi vérszívó népségnek általában, a vámpírnyelvben is van véralvadésgátló; elvileg tudtam is, de élveadásban még soha nem láttam. Asher közben egy pillanatra sem eresztette a tekintetemet, mintha a tatamin térdelnénk egymással szemben, és bármikor kiüthetném. Az oroszlánok tartják így szemmel a környezetet ivás közben.

Én is kinéztem egy sebet magamnak, mert valami szöveget ütött a fejembe. Engedélyt nem kértem Nathanieltől, az enyém, úgyse tagadja meg magát. Sőt. Ennek a sebnak is összezárult már a felszíne. Végigküldtem rajta a nyelvem. Rezes, édes íz töltötte be a számat, a vér íze, és a bőrre, kifinomult, zamatos hús íze... ezt érezném, ha falatonként megeszegetném.

A szörnyeteg csak erre várt, remegve tért magához, és hívta, várta Nathaniel szörnyetegét. Nem kellett sokat könyörögni neki, ugrott, szinte láttam a bőr alatt, ahogy az én szörnyetegemhez igyekezett, belelátam a testébe, le a bordája alá, a szívéig. Már világosan láttam, hogy a Nimir-Rája vagyok, nem egyszer én a domináns, bármikor magamhoz szólíthatom a szörnyetegét, legyen telihold vagy sem, ér-

tem bármikor képes testet öltetni.

Asher szeme sápadt kék t zben lángolt, a pupillája felszívódott, félelmetes volt, ahogy a sebet nyalogatva bámult rám a leopárdom teste felett. Az én sebemb l is szivárgott már valamennyi vér, de közel sem annyi, mint Asheréb l. Nem meglep , én nem vagyok igazi vérivó, egyéb táplálékon is élek... és ahogy végiggusztáltam Nathanielt, már láttam is a terített asztalt. Az én táplálkozásom egészségesen sokoldalúbb, mint egy piócaé.

Asher keze végigsiklott Nathaniel lábán, fel egészen az enyéimig, amit keresztbevetettem rajta. Amint megérintett, az er tér felszikkasztott közöttünk; az *ardeur* letapogatta, és felismerte.

Erre visszatálcáltam kissé magamba, felnéztem a sebemr l. Lehetett valami a tekintetemben, mert Asher azon nyomban elhúzta a kezét.

És belépett az ajtón Jean-Claude. Fekete sz rmeboás köntösén fekete haja egybefolyt a sz rmével, ki tudja, hol kezd dött az egyik, és végz dött a másik. Amikor legutoljára ebben a hacukában láttam, reméltem, a b re és a selyem közt még egyéb rétegek is vannak; ma nem voltam a réteges öltözködés híve.

Elég volt megpillantanom, és az *ardeur* magasra csapott bennem, még a szívem is kihagyott egy ütemet. Arról nem is szólva, ami az alhasamban játszódott le.

– Benne lobog a lidérced – fogadta Asher, mire eszembe jutott, hogy nem vagyunk kettesben.

– *Oui* – siklott át Jean-Claude a szobán, hogy a barátjával átellenben legyen.

– A te ízed érzik rajta, és Belle Morte-é.

– *Oui*. – Ezt a szókincset!

Jean-Claude megkerülte az ágyat, én pedig követtem a tekintetemmel. Közben kénytelen voltam megmozdulni, és megmutatni magam.

– Ohhhh – ez Jason volt, de tudomást se vettem róla.

Jean-Claude felemelte a köntösét, hogy feltérdelhessen az ágyra,

és megláttam csupasz mellkasát, le egészen a hasa közepéig. Vissza kellett fogynom magam, hogy ne vet djem rá a köntös övére, ne oldjam meg, és csodáljam t totális pucér valójában. Minden sóvárgásom ellenére moccanatlanul kuporogtam Nathaniel mellett, és rettegtem. Nem dobhattam magam a karjaiba, mert teljességgel megbízhatatlan voltam már. Énemnek egy keskeny kis szeletkéje pislákkolt csak legbelül, viszont az elég volt, hogy még adjak a formaságokra, és ne kezdjek itt az összes pasi el tt heves szerelmeskedésbe Jean-Claude-dal. De riasztóan sorvadó kis szelet volt, alig csillant meg néha, bizonyos fényben a koromsötét mélyben. Lehet, hogy már lassanként a létében is kételkedni kezdtem?

– Miért ismeri fel az éhségem Ashert? Mert t led kaptam? Vagy mert Belle Morte-tól?

– Nem tudom.

Mindjárt itt lesz mellettem, a köntöse a b römet cirógatta, és ahogy kúszott, félrelibbent, megláttam a sápadt b rét, és tudtam, hogy nincs alatta semmi más, csak Jean-Claude, teljes testi valójában. Szét akartam tární a köntöst, hogy lássam.

– Oldd el az övedet – szaladt ki a számon, gondolkodás nélkül, mintha nem is az én szám beszélt volna. Lehunytam a szemem, gondolkodj, gondolkodj, hajtogattam.

– Semmi baj, *ma petite*. A gyomrod eltelik a vérrel, de a kéz... az más. A vágy sose nyugszik meg teljesen, sosem elégül ki tökéletesen.

A sz rme végigcirógatta a derekamat, a csíp met, le a combom oldalán, a lábikrámon végig, majd indult vissza, de a lábam hátsó felén, át a fenekemen és a gerincem mentén fel a vállamig.

Érintése belém fojtott minden szót, még a leveg t is megakasztotta. Ahogy a boa az arcomhoz ért, elkaptam a köntöst, és eltartottam magamtól.

– Küldd ki ket – leheltem.

– Míg nem ettem, nem tehetek semmit, *ma petite*, tudod jól.

– Tudom, tudom, a vérnyomásod. – Életemben ilyen lassan nem forgott az agyam. Lehet, hogy nekem is meg kellene nézetni?! – Ak-

kor gyerünk, csak...

– Gyorsan – fejezte be helyettem Jean-Claude.

Bólintottam, pedig kibányászta a kezemből a köntöse szélét, és intett Jasonnek.

– Gyere, *pomme de sang*, gyere, és élvezd áldozatod gyümölcsét.

Nagyon mesterkélt kis frázis volt, még sose mondta ilyen csinosan. Arra számítottam, hogy Jason megkerüli az ágyat, oda hozzá, ehelyett azonban felbukfencezett az ágyra, mintha a b rizmai mozgatná, s alatta a csont és a hús csak tompán t rné, tegyen velük, ami tetszik. Térdre érkezett Jean-Claude-dal szemben, és a nyelvemen éreztem minden apró mozdulatot, nem csak a szíve dobbanását, az izmai rándulását és a sóvárgását, ami már nem felém hajtotta. Arra éhezett, amit Jean-Claude ajánlott fel neki. Olyan mohón kotort át térdein a mesteréhez, kifulladásra, ahogy az ember a szexbe veti bele magát. Már csak én hevertem közöttük, ott térdeltek a két oldalamon egymás pontos tükörképeként.

– Magatokra hagylak benneteket a *pomme de sang*-okkal.

Asher már a köntöse övét húzta össze, nagyon egyenesen, merev derékkal állt, és mégis fázósan burkolta magát a díszes ruhába.

A hasamra fordultam, onnan néztem fel rá, hogy megfejtsem a tekintetét. Feszengést, s t fájdalmat láttam az arcán, az egész tartásában, és nyilván vette is, hogy leleplez dött, mert egy pillanatra lehajtotta a fejét, aranyhaja el rehunlt, majd a roncsolt arcfelét rejtve emelte újra rám az ép orcában jégkéken csillogó szemét.

Hirtelen gyertyafényes sötét szobában, egy másik ágyon feküdtem, körülöttem árnyak rebbentek, ahogy egy sápadt kar magához ölelt. Sötét hajú asszony öléb l néztem fel a faragott alabástrom arcba, a tökéletes, vörös ajkakra, az éjsötét hajzuhatag selymére, ami fátyolként keretezte meztelen tökéletességét. Szeme sötét mézszínűben úszott. Belle Morte volt, olyan biztosan tudtam, mintha mindig is ismertem volna az arcát.

Egy sokkal díszesebb, súlyosabb köntösben Asher lépett be a nyíló ajtón. Félve húzta össze maga körül, és az arcán ott égtek a sebek,

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

frissen, fájdalmasan. A szívem összeszorult, feltérdeltem, és nyújtottam felé a kezemet, ami sosem volt a saját kezem – Jean-Claude keze nyúlt századokkal ezelőt Asher felé. De a nő csak hevert ott, a gyertyafényben pazarul ragyogott sápadt teste s annak minden bájos görbülete, és elküldte őt. A szavakra nem emlékszem, csak a leírhatatlan undorra meg arroganciára. És persze Asher arckifejezésére, ahogy felém fordul, Jean-Claude-hoz, a fájdalmas pillantásra, és a mozdulatra, ahogy első ízben aranyhajába rejtje megcsúfolt, örökre eltorzított szépségének maradványait.

Éreztem Belle Morte érintését, már nem is törődött Asherrel, de mi még figyeltük, ahogy szóltanul elhagyja a szobát. Egy pislantás, és visszatértem Jean-Claude emlékébe a szobába, már a sötétbarna köntösben láttam Ashert, ahogy az ajtó felé ballag. A szívem, a torokom elszorult, ahogy néztem a hátát, a mozdulatait, és a szemembe forró, kimondhatatlan és kionthatatlan gondolatok tolultak.

– Ne menj el.

Ahogy mondtam, Jean-Claude-ra pillantottam. Arcán érzelemnek nyoma se volt, de a fájdalom csak halovány árnyéka volt a tekintetében felvillanónak.

Asher az ajtónál fordult csak felénk, haja még mindig az arcába hullt, köntöse szigorúan ölelte testét. Nem szólt, csak nézett vissza rám, ránk.

– Ne menj el, Asher – ismételtem.

– Miért ne? – Igyekezett minden érzelmet kiirtani a hangjából.

Nem mondhattam, hogy épp most mozítottam végig Jean-Claude emléket, akkor tutira sajnálatnak venné. Pedig annál sokkal több volt, amit éreztem. De semmi használható hazugság nem ugrott be, meg amúgy is pocsék lenne pont egy ilyen helyzetben lódtítani.

– Nem bírom elviselni, hogy csak így elmész.

– Nincs jogod megosztani vele azt az emléket! – fordult dühödten Jean-Claude-hoz.

– Nem én döntöm el, mit lát *ma petite* és mit nem.

– Pompás! Láttad, hogy taszított ki az ágyából az úrnőm. Hogy ta-

szított ki az ágyából is egyben – intett a fejével Jean-Claude felé.

– Azt már te akartad – ingatta a pasim a fejét.

– Hogy érhetől volna hozzám? Én magam is viszolygok önmagamtól!

Félig az ajtó felé fordult, ahogy ezt mondta, csak a hajzuhatag látszott bel le. Hangja tele volt keser séggel, mintha üvegszilánkot próbálna leer ltenni a torkán, de hiába nyeli, nem megy le az istennek sem. Asher nevetése közel se volt olyan magával ragadó, mint Jean-Claude-é, de a bánatot és szomorúságot ezerszer nagyobb átéléssel nyomta.

– Miért? – kérdeztem, bár ismertem a választ.

– Mit miért?

– Miért taszított ki Belle Morte az ágyából?

Jean-Claude megmozdult mellettem, és már a mozdulatból is tudtam, bár a pajzsa kizárt minden gondolatából, hogy nagyon nem érzi jól magát. Asher a hajába markolt, elrántotta az arcából, és trófeaként mutatta fel sebeit.

– Emiatt itt! Látod? Úrn nk a szépség rabja volt, és mikor megsz ntem szép lenni, már láthatóan kínos volt neki a látvány.

– Szép vagy, Asher, csakis Belle Morte hibája, ha nem látott annak.

Haja visszahullt a sebek fölé. Amikor St. Louis-ba érkezett, eleinte mindig így rejtegette a fél arcát, kihasználta minden árnyékot, a fény játékának nagy mestere volt, csak hogy mindig a tökéletes arcát mutassa felénk. Aztán leszokott róla, el ttem már nem bujkált többet.

Belefájdult a szívem, hogy újra rejt zködni látom. Próbáltam a leped be csavarodva valahogy lemászni az ágyról, de túl nagy volt a tömeg, és a fél banda rajta térdelt a reménybeli ruhámon. Csesszétek meg, úgyis mindenki látta már a nagy attrakciót! A szégyenl sség kiskutyafüle volt ahhoz képest, amennyire azt a megbántott kifejezést el akartam tüntetni Asher arcáról.

Jason a leghalkabb megjegyzés nélkül húzódott félre az utamból. Hová jut a világ! Lekászálódtam végre nagy nehezen a tenispályá-

nyi ágyról, és Asher felé menet emlékek kavalkádja hullott a fejemre, mint a magasba hajított pakli kártya lapjai: Jean-Claude, Belle Morte, Julianna és annyi más meztelen szépség nyúlt felé sóvárgón. Aztán cserbenhagyták, egyt l-egyig, még Jean-Claude is. Szemében ma is felfénylik néha a b ntudat kósza szilánkja, hogy veszni hagyta ket, Juliannát és Ashert is majdnem. De Asher elutasítást gyanított, és a száanalom számlájára írta Jean-Claude minden közeledését. Pedig nem az volt, emlékszem, hanem fájdalom. Ma már csak a kölcsönös cserbenhagyásra emlékeztetik egymást, és az asszonyra, akit mindketten szerettek, és elveszítettek. A fájdalom gy löletté vált Asher szívében, Jean-Claude pedig belefáradt.

Úgy sétáltam keresztül az emlékeken, mint egy pókhálós padláson, rám tapadtak, félresöpörtem ket, nem tarhattak vissza. Asher hátrakulcsolt kezekkel támaszkodott az ajtónak. Jean-Claude „ajándékának” hála, tudtam hogy meg akar érinteni, azért fekszik rá a kezeire. De sem volt jobb, mint Nathaniel, sem önmagamért akart engem, csak azt látta bennem, amit látni akart, amire szüksége lett volna, de ami nem én vagyok.

Összerezcent, ahogy lábujjhegyre állva félresodortam a haját az arcából. Másik kezemmel a mellkasának támaszkodtam, úgy jobb volt az egyensúlyi együtthatóm, de ellépett t lem, és a köpeny, amibe kapaszkodtam, fellebbent ép mellkasáról.

– Nézz rám, Asher, kérek.

Na, ha a hegy nem, majd Mohamed. Megkerültem, és alulról néztem a haja alá. Néha nem is jön rosszul, hogy ilyen kurta vagyok. Nagyon makacs volt, megint elcsapta a fejét, viszont már készültem, két kézzel nyúltam az arca után, és kibiztosítottam. Kénytelen voltam pipiskedés közben nekitámaszkodni, közben éreztem, teste megfeszül, legszívesebben elhúzná a csíkot. Nem verbalizáltam a dolgot, csak a szükséges mértékben nyaggattam, így hát maradt, de a kezeit még görcsösebben kulcsolta a háta mögött.

Mintha nem is ugyanaz az arc lett volna a két tenyeremben – az egyik puha selymes, a másik érdes vízilób r. Nyomulós csaj voltam,

megadta magát, hagyta, hogy belenézzek hihetetlen husky szemeibe, melyekb l a sarki égbolt csillogott közönyösen. Szája dacosan csókolni való volt, az orra metszett, majdnem római. Isteni arc volt, és a seb, ami egészen a jobb arccsontja mentén ráncolta meg a b rt, még az is mintha csak ezt a páratlan szépséget akarta volna hangsúlyozni. Nézzétek, kiáltotta a rút randaság, ez a tökély még engem is megszépít kissé. A seb is Asher része volt, a magam részér l azt is ugyanúgy szerettem, mint az isteni szabásasztalról frissen legördült hibátlan felet. Eddig úgy voltam vele, hogy érzelmeim Jean-Claude emlékeib l táplálkoznak, azt szeretem benne, hogy évszázadokkal ezel tt oly’ forrón szerették egymást. Most, a szemébe nézve leesett, hogy ez csak az alap.

Emlékeimben gyakran láttam a testét régi, makulátlan valójában, és mégis, ha rágondoltam, a félig összeroncsolt Asher képe jelent meg el ttem. Mit számítottak a sebek, számomra mindig is ilyen volt, ilyennek szerettem. Persze, nem úgy, ahogy Richardot vagy Jean-Claude-ot. De mélyen bennem élt ez a szeretet, valódi volt, nem csak emlékkép. Lehet, hogy a múlt, amit Jean-Claude-tól kaptam, jó alapot adott neki, de már attól függetlenül is számított nekem a szösz. Na, mennyi mindenre jöttem rá itt lábujjhegyezve! Hiszen a szívbelátás új képessége nem csak harmadik személy felé m ködik! Nem mondom, rám fért ez a kis ajándék. Jean-Claude-ra sandítottam, próbáltam levenni valahogy az arcáról, jól érzem-e, amit érzek.

– Ha más szívébe akarsz bele látni, el ször a magadét kell alaposan megvizsgálni, *ma petite* – duruzsolta máris a fejembe.

Visszafordultam Asherhöz, láttam, el re tart t le, hogy bántani fogom én is, még ha nem is áll szándékomban. Nem tudom, lehet, hogy neki van igaza. A legkegyetlenebb olyankor tud lenni az ember, amikor a legjobban kíméleteskedik.

Hagytam, hadd áradjon szét az arcomon, a szemeimben, amit érzek, csak ezt adhattam neki, mire az arca is meglágyult. Térdre rogyott, egy magányos könnycsepp gördült le ép orcáján, b bájos szemeibe kimondhatatlan gondolatok sorjáztak.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

– Tekinteted gyógyír szívem egyik felének, *ma chérie*, miközben megsebzí a másikat.

– A szerelem egy ringyó.

Erre aztán elnevette magát, átölelte a derekamat, és cserzett arcát az ölemnek nyomta, ami mindennél többet ért most nekem. Jean-Claude-ra néztem, aki még mindig az ágyon térdelt, arcán szédít érzelmek keringtek, szemében fájó, mély sóvárgás. Asherre és rám vágyott. Arra a boldogságra, amit valaha egyszer megtalálni vélt a sz - ke vámpír és Julianna karjaiban, miután Belle Morte el zte Ashert maga mell l. De Julianna meghalt, és Ashert is csak hatalmas áldozatokkal sikerült visszahoznia. Saját szabadságából ajánlott száz esztend t, hogy a vámpírtanács visszafogadja, és ezzel megmentse a biztos pusztulástól. Aztán elmenekült, Asher pedig t okolta minde nért. Ketten is szerették, és végül mi maradt bel le? Az egyik elvesztett, örökre, a másik pedig meggy lölte.

Csak néztük egymást. Jean-Claude szemei vérz sebként tárták fel vágyait. Szüksége volt a triumvirátusra, hogy megszilárdítsa hatalmát. De annyi másra is szüksége lett volna, aminek semmi köze a hatalomhoz, ami talán az ölemben kezd dik, ahová végre lehajthatja fejét.

A pókerarc vámpírnagymestere lehajtotta a fejét. Már képtelen volt leplezni érzelmeit, nem létezett olyan er s pajzs és páncélzat. S a szívem beleujjongott hogy végre látom t, és persze belesajdult, hogy gyötr dik is.

Belém hasított a vágy, hogy megadjak mindent az én vámpíromnak. Egyrészt, mert szerettem, másrészt ennél sokkal komplikáltabb lett minden. Jó, az azért lényegesen leegyszer sítette az életemet, hogy Richard már kiugrott az ágyunkból; nyíltak viszont új kapuk. Asher feje búbját néztem, és megvilágosultam. Kett nk karjaiban begyógyulnának sebei, legalábbis azok az árokmélyek, amik a lelkét szabdalják.

A gondolatra az *ardeur* újra felhorgadt bennem, átforrósítva a b - römet, mintha hirtelen vagy két fokot szökött volna a lázam. Asher

elhúzódozott, óvatosan lefejtette karját a derekamról. Egyetlen pillantása is elárulta, hogy megérezte ébred éhségemet.

– Tüzes. Hiába, hogy t letek származik. Benne van Richard szörnyetegének forrósága.

– A kéjvágy melegséggel tölti el még a magunkfajta hüll vér népeket is, *ma petite*.

Az ágy felé fordultam, és hirtelen belém hasított, hogy pucér vagyok. Valahonnan csak le kellene akasztanom végre egy köntöst legalább. Nem is Jean-Claude tekintete hozott zavarba, sokkal inkább Jasoné és Nathanielé. A szobában az összes pasi fogta az antennáimat, mind másképpen reagálta le az adást. De nekem mindannyian jó abrak voltak.

Asher mocorgására visszakaptam a fejem, de meg is bántam, mert rögtön elöntött a vágy, hogy letoljam a vállán a köntösét, és nézzem, ahogy a földre hullik a díszes anyag. Gyorsan magam köré kulcsoltam a kezeimet, nehogy nekem önálló életet kezdjenek élni. Nem bíztam magamban, a kísértésnek mostanában valahogy nem igazán sikerül ellenállni. Bármi másnak. Csapdába estem. Önnön emészt vágyaim csapdájába.

– Örökre rendezkedjek be erre a létformára, vagy id vel, ahogy a jelek összeszoknak, elcsitul? – húztam az id t.

– Szívesen mondanék valami biztatót, de... Ha az én fajtám lennél, akkor tudnám, hogy marad, örökre. De a halandó szolgálom vagy, és a múltban jó párszor mutattál már furcsaságokat. Képességek jöttek-mentek nálad. Lehet, hogy csak olyan átmeneti. Lehet, hogy nem – tártá szét a karjait. A mindentudó vámpír nagyúr. Ki vagyok segítve.

– De azt csak tudod, hogy mindig így megy-e? Hogy soha nem ér véget. Nincs kielégülés.

– De van, csak jócskán meg kell dolgozni érte. És tudni kell elfogadni az eleget, mert ha a vágy elszabadul, akkor mindent elönt.

– És te már hónapok óta nem tápláltad magadban, csak mert úgy gondoltad, ellenezném?

– Évek óta, *ma petite*.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

Csak néztem rá, Asher még mindig ott térdelt el ttem; mindig azt hittem, hogy hármunk közül Jean-Claude a leggyengébb láncszem, az akaratának legkevésbé ura. Most meg moccanni se mertem, de attól is rettegetem, hogy csak álljak ott, nem tudhattam, mi következik. Az okés, hogy a likantrópoknak a testében él egy másik valaki, egy szörnyeteg, ahogy k maguk nevezik, aki önálló akaratával azt tesz mindig, ami neki tetszik. De g zöm se volt, hogy vámpíréknál ugyanez dettó: vágyak, éhségek, sóvárgások élnek a fejükben, a testükben, a vérükben, mindennél hatalmasabban, minden emberi számítást feldúlóan.

Kezem automatikusan huppant Asher fejére a legkisebb mozdulátára, és már rég simogattam, mire felé fordultam. Kézfejemet a hajába temettem, tapogattam, memorizáltam az érintését. Olyasmi textúra, mint az enyém, nem olyan finom pelyhes, mint a Jean-Claude-é meg Jasoné, nem is Nathaniel bársonyos hajtakarója. Valahol Richard felé félúton, csak épp h vös, nincs benne a szörnyeteg lüktető élete. Ma még nem evett, az arcba re h vösen becézte az ujjaimat.

Nem néztem Jean-Claude-ra, úgy faggattam.

– Hogy tudtad megállni? Hogy tudtad leküzdeni a sóvárgást?

– Zöldfül vagy még, *ma petite*, ennél sokkal profibb leszel idővel. És nekem sokszázados gyakorlatom van már.

Kényszerítettem a kezem, hogy kibújjon Asher hajából, de ahogy húztam el, gyorsan elkapta, és röpké csókot lehelt az ujjaimra. Na, kész voltam, állt a hátamon még a sz rtüsz is.

– Ezek szerint ki lehet éhezteni a vágyat – préseltem ki a fogaim közt.

– Nem, azt nem, *ma petite*.

Na, most már végképp nem vágtam semmit. Csak bámultam rá, közben halványan éreztem, hogy Asher hüvelykujja lágy köröket ír a tenyerembe, ez nem volt új, mindenkivel ezt csinálta, akinek a kezét fogta. Kéztikk.

– Az előbb azt mondtad, nem tápláltad.

– Nem érintettem meg és tettem magamévá senkit úgy, ahogy te

mondjuk azt Nathaniellel tetted az el bb. De a vágyat ugyanúgy táplálni kell, ahogy a vérr l se lehet leszokni.

– Mi történik, ha nem táplálsz?

– Emlékszel, mi lett Sabinnal, amikor leszokott az embervérr l?

Emlékeztem. Asher csak rózta a köröket a tenyerembe, amit l a hasam egyre szorosabb csomót kötött odabent valamire. Önmagára. Rám.

– Élve kezdett elrohadni. Ez történne veled is? – legeltettem a szemem Jean-Claude gyönyör vonásain.

Lehuppant fekete köntösében az ágyra. Jason távolabbról figyelt, Nathaniel még mindig hason heverészett.

– Volt valaha egy vámpír Belle udvartartásában, aki vágybőjtre vonult. Csak állatokat fogyasztott, mint Sabin is, és gondolom, ugyanúgy végezte volna, mint , ha lett volna ideje. De pár nap alatt éveket öregedett, és amikor úgy összeszáradt, mint egy nyamvadt kóró, Belle megölette.

– De te egy percet sem öregedtél. Hogy csináltad?

Nem vádaskodtam, jaj, isten rizz. Mit kezdenék egy kóróvá apadt vámpírmesterrel? De tudnom kellett, már csak azért is, mert Asher minden csontomba beszivárgott, már nem élhettem nélküle, úgy vágyódtam utána. Akartam korábban Nathanielt, Jasont meg Micah-t is, de nem így, nem ilyen zsigerileg és gyötrelmesen. Azt hiszem, Jean-Claude érzelmei tettek rá Asherrel egy jó nagy lapáttal.

– Lehet érintés nélkül is kielégíteni, távvezérléssel.

– Ezért nyitottad meg a sztriptízbárt. Az ottani kéjvágyat etted.

– *Oui, ma petite.*

– Taníts meg a távolsági kielégülésre. – A távolsági szónál Asher az arcához dörzsölte a tenyeremet, és le kellett hunyni a szemem, nehogy a nyakába omoljak. Azt azért nem mondtam, hogy hagyja abba.

– Elég sovány kis módszer az eredetihez képest.

Erre már csak rá kellett nézni, mert éreztem a szobán keresztül is a vágyait – vérrre, szerelemre és testre, a b rümkre a b rén. Karjait úgy fonta össze magán, mint aki didereg vagy, ami valószínű bb, mint aki

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

már egy csepp bizalommal se lehet önmaga iránt, mert rögtön iderohan hozzánk.

– Akkor is meg akarom tanulni.

– Nem lehet. Egyel re legalábbis. Majd talán néhány éj múlva, amikor már ura leszel a képességeidnek.

Már épp hetvenkedni kezdtem volna, hogy csak próbáljuk ki, de Asher bekapta az ujjamat, és már levegőt se nagyon kaptam, a gondolataim meg... elvitte őket a cica, huss.

– Gyere az ágyba, *ma petite*. Ha most jóllakatod a vágyad, talán van némi esély, hogy nem kezded zaklatni a mi drága öszvéragyú Richardunkat.

Huh, a gondolatra is kijózanodtam. Richard közelében natúr alig tudok a szexen kívül értelmes gondolatot csiholni az agyamban... mi lenne velem így! Elhúztam a kezem Asher szájától. Nem tiltakozott.

– Istenematyám, már annak is örülhetek, ha nem tépem le a fogaimmal magamról a bugyit, ahogy belépek a lupanáriumba! Mi a fenét csináljak?

– Mondom, ha most alaposan eltelsz, és van választék, akkor talán nem éhez ki addig. Ennél többet nem tehetünk. Vagy halaszd el pár éjszakával a találkozót.

– Addigra megölik Gregoryt. Ma kell kiszabadítanom.

– Akkor gyere, és egyél.

– Az pontosan mit jelent?

– Hörpöld fel a vágyaidat.

Jean-Claude-nak sose kellett a szomszédba menni egy kis fellengzősségért. Jason és Nathaniel még csak meg se próbált közömbös képpel nézni – a fülem hegyéig pipacsvörös lettem.

– A coitus nem feltétel ahhoz, hogy eltelj. Az előbb megtapasztalhattad.

– Ah-ah-ah – vicceskedett Jason, de az arca elárulta. Ugyanúgy rákattant a testem hívására, mint Nathaniel, és mint anno én is Jean-Claude-éra; kilométerekre lészagoltuk, mint moly a gyertya lángját, és zúztunk felé ezerrel, még ha tudtuk is, hogy végzetes lángra kap-

hatunk.

– Magatokra hagylak benneteket – egyenesedett fel Asher –, de engedelmeddel, ma magamhoz venném Nathanielt *pomme de sang*-omnak.

– Nem.

Épp csak hangyányit lett kerekesebb a szeme, üres tekintetéből és közönyös arcából nem is vettem volna észre semmit, ha nem húzódik el tőlem.

– Ahogy gondolod.

Indult is az ajtó felé, de én gyorsabb voltam, kézen fogtam, ujjaimat ujjai közé fontam.

– Gyere az ágyba, Asher.

Azt hittem, blazírt arcát majd elárulja a hangja, de tévedtem.

– Miért?

– Azt nem adhatom vissza, ami valaha volt. De még csak... – Hú, hogy is mondjam csak? – ...de nem akarom, hogy magadban egyél.

– Hogy érted ezt?

– Ha Nathanielnek nincs kifogása, te ihatod az ő véréből, Jean-Claude pedig Jasonét. Így együtt táplálkoztok megint.

– Tudod egyáltalán, milyen mélységesen intim megosztani a *pomme de sang*-odat? És együtt elfogyasztani a vért? Ez nem egyszerű közös vacsora, ezt csak nagyon közeli barátjával teheti meg az ember.

– Tudom. – A csuklójára fontam az ujjaimat, és az ágy felé vontam. – Hadd mérítsünk a vágyadból, Asher, mint a régi szép időkben.

– Utoljára Belle-lel kettesben fordultál az én vágyaimhoz, Jean-Claude.

– Nem kell emlékeztetned – suttozta Jean-Claude.

Úgy nyújtotta felé a kezét a szoba túlsó végéből, mint abban a századokkal ezelőtti emlékekben.

– Legyen minden ugyanúgy, ahogy akkor volt, csak sokkal szebb. Anita így szeret, amilyen vagy, nem egy szépségideált, amit a legkisebb pörsenés miatt is a szemébe hajítanak. Jöjj hozzánk, Asher, jöjj

közénk.

Asher mosolyogva lépett mellém, és let nt id k gesztusával ajánlotta fel a karját. De én az egész testéhez akartam simulni, együtt lépni vele.

– Nem ajánlanád fel a köntösödet is a karoddal együtt?

Mélyen meghajolt, hogy még a haja is végigsöpört a padlón.

– Az, hogy magamtól nem tettem meg, mutatja, milyen kevésbé vagyok úriember.

És elegánsan lekanyarintotta magáról a csodás, vaskos anyagot, majd mint egy kabátot, úgy kínálta fel. Belebújtam, és rögtön megmártóztam Asher édes illatában. Majd három arasszal magasabb volt nálam, szóval nagyon mókásan festhettem: a köntös ujjai úgy fityegtek a kézfejemem túl, mintha amputáltak volna a kezeimet, kövér hurkákbán gy rtem fel a csuklóm fölé; megkötöttem a derekamon, de ez se vett fel eleget a hosszából, kénytelen voltam jó darabon a karomba gy jteni az alját, mint egy igazi dáma, ahogy bevonul az operába. Az édesen férfias illat megtöltötte az orromat, nagyon jó döntés volt átrükközni magamra a holmit. Ashert néztem, de ezt rögtön meg is bántam, mert a teste csak még er sebben hatott rám, mint az illata. Fájó sóvárgás támadt bennem meztelen fels teste után, simogatni akartam, érinteni, a sebeit nyalogatni. Nem rémlik, hogy régebben is orálishan fixált lettem volna. Vajon ez vámpír-örökség, vagy az új likantróp énem része? Most ezt hogy kérdezzem meg? Egyb l lebukom, az meg kinek hiányzik. Már így is épp eléggé kivetk ztem önmagamból.

Kezébe adtam a kezem, egyrészt, mert már egy ideje ott állt váraozón, másrészt már ez a minimális felület érintkezés is jól esett. Hozzá akartam bújni, tudni akartam a választ Jean-Claude kínzó kérdésére, hogy a szépségével a lángja is végleg a romlásé lett-e. Hogy vajon férfi-e még Asher a szó biológiai értelmében. Kénytelen voltam lehunyni a szemem, miközben az ágy felé tartottunk, mert elárasztottak a képek. Láttam magam el tt Jean-Claude emlékeiben a még tökéletes testet, ahogy a sértetlen b r ragyog a hátán a kandalló

fényében. Láttam, ahogy meztelenül hever a hold pászmájában egy távoli, ismeretlen országban, és nincs még egy ilyen gyönyörű séges ember a földön. Naná, hogy ráléptem a köntös szélére, és nem sok híja volt, hogy úgy kelljen felvakarni, mint gyalogbékát a padlóról. Szerencsére a lovagom ott volt, elkapott, teljes testével magához szorított. Jaj! Az arcomat úgy fordítottam felé, mint a filmekben a nagy csókjelenetekben az elesett hős, és megállt a pillanat, benne remegett a közeljövő minden ígérete. Könnyedén kapott ölbe, és hiába is tiltakoztam volna, a szívem a torkomban dobogott, fél volt, ha megszólalok, még ki találom köpni.

17.

ASHER AZ ÁGYHOZ SÉTÁLT VELEM, és Nathaniel meztelen teste mellett pakolt le. A hátamon feküdtem, és éreztem, ahogy mindenki beindul körülöttem: Jean-Claude mellém kúszott, Jason az ágy végébe l be kett nk közé, Nathaniel az oldalára gördült, hogy arccal felém, háttal a mellé hever Asher felé legyen. Rögtön levettem a pillantásából, hogy nem fog nemet mondani, azért csak megkérdeztem.

– Akarsz Asher tápláléka lenni?

– Akarok.

Az üzenet maga nem volt újdonság, a hangjában volt viszont valami, amit még soha nem hallottam t le – bizonyosság. Kivételesen pontosan tudta, mire vágyik, és ett l valahogy kigömbölyödött az akarata.

Asher egészen szorosan simult a hátára, és a másik oldalon Jean-Claude ugyanezt a pozíciót vette fel Jason mögött. Bent voltam az emeletes szendvics kell s közepén. Jason megérintette a karomat, mire kivágódott bennem az ajtó, és a vágy teljes testével rám vetette magát. Amit eddig éreztem, az mind kezd óvodás volt ehhez képest. Emészt láng lobbant a testem minden zegzugában, de nem engem emésztett fel, én voltam a láng, amit mindenki táplált, csak n ttem, er södtem, ahogy a t z egyre magasabbra csapott.

Jason szájára vettem magam, faltam, haraptam az ajkait, nyelvét a nyelvemmel babusgattam, mohón ittam a nyálát. Teste az enyémnek feszült, hátulról pedig Nathaniel érkezett. A lábamat átvetettem Jasonön, már csak vékony selyemboxere állt közénk. Normálisan ezen a ponton azért visszah kölkök kicsit, a selyem az már nincs is, az nem is igazi anyag. De most nem, akartam, mindennél jobban. Nathaniel félresöpörte a hajam, és a nyakszirtembe harapott, finoman, foga hegyével eszegette a b römet, mire hangos nyögés csúszott ki a torkomon. Mind a ketten nekem estek, kezek, szájak, testek

kutatták, tapogatták a vágyaim, és én ittam magamba mindkettejüket. Jason boxere pont elég lenge volt, hogy megadja magát a nagy buzgalomnak, és egyszer csak azt vettem észre, hogy belém siklik. Erre már azért csak felkaptam a fejem.

– Bocsi – lihegte, és visszakozott.

– Nem szedem a tablettát – mentegem ztem pont olyan elfúlón, mint .

Hirtelen megdermedt a leveg , Jean-Claude kikandikált Jason háta mögül.

– Hogy mondtad, *ma petite*?

– Fél éve leálltam a tablettákkal, és csak két hete kezdtem újra szedni. De ilyenkor még nem biztos a dolog, négy-hat hét kell a teljes védettséghez.

– De a Nimir-Raj-jal szeretkeztél.

– Sterilizáltatta magát.

– Hogy mit csináltál? – nézett fel Asher is.

– Az új Nimir-Raj ébresztette fel benne el ször az éhséget. Még nem találkoztál vele – magyarázta neki Jean-Claude.

– De te igen.

– *Oui*.

Jason úgy nézett rám, hogy kénytelen voltam a tenyeremmel eltakarni végre a szemét. De legalább pár pillanatra nyugton hagyott az *ardeur*, ami nyilván csak átmeneti könnyebbség volt, hiszen már most éreztem, ahogy megkett z döött er vel igyekszik vissza közénk. Jean-Claude-nak már megint igaza volt – ha egyszer leállítod, csak még hevesebben rohan le következ leg.

Jean-Claude kikászálódott az ágyból, hallottam, ahogy kihúz egy fiókot, és két fóliás csomagocskával jön vissza. Szépen kiosztotta a két napközisnek a két oldalamon. Na, ez betett. Gyorsan kislisszoltam közülük, és egészen az ágy lábáig menekültem. Ott aztán igyekeztem elt nni a köntös alatt. Nem volt nagy feladat, volt anyag b - ven.

– Azt mondtad, nincs coitus.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

– Azt mondtam, hogy nem feltétel.

– Na, hát akkor tehát nincs.

– Nem tervezzük, hogy mindenképp beléd hatoljanak, *ma petite*, de én már elég sok hasonló helyzetben megfordultam. Volt, hogy én táplálkoztam a vágyból, máskor meg én voltam a táplálék Belle Morte-tal. És biztos állíthatom, hogy egy idő után már nem lesz az erősséged a higgadt döntéshozatal. Nem szeretném, ha utólag vernének a fejünket a falba.

– Nathaniellel és Jasonnel nem szeretkezem. Ha nem dugod el a pakkocskáidat, te is felkerülhetsz a listára.

– Inkább legyél rám dühös, és rúgj ki az ágyadból, mint hogy valamelyikük teherbe ejtsen.

– Asszem, azért vissza tudom fogni magam. Nem akarok kefélni velük.

Bár ez eléggé haragosra sikeredett, sokkal több volt bennem a kétség, mint a düh. Csak az ilyesmit szívesebben álcáztam haraggal. Nem bírom a saját bizonytalanságomat.

– Tegnapig még arra is megesküdtél, hogy nem kefélsz idegenekkel.

Égett az arcom, azt se tudtam, mit mondjak.

– Nem akartam. Nem tehettem...

– Nem tehetél ellene semmit, *ma petite*. Ezt mondom. De ha megint elsodornak az események, legalább biztonságos legyen.

– Ha hagyom, hogy elsodorjanak, akkor inkább ne is kezdjünk bele.

– És ha most nem töltöd el magad, akkor hogy állsz a vérleopárd szeretetével este a lupanáriumban? Hogy maradsz ura önmagadnak a mi drága Richardunk közvetlen közelében? Egy vadidegennel döngöltél, *ma petite*.

– A Nimir-Raj-jal – kottyantotta közbe Nathaniel. – ket egymásnak teremtette a természet.

– Cuki gondolat, de pár száz éve magam is megéltem már ezt. És biztos állíthatom, hogy nem teheted be a lábad az alakváltók közé,

hacsak nem elégíted ki a lehet leginkább az étvágyadat. Száz százalék, hogy nem lehet elhalasztani a találkozót?

– Holnap estére talán átrakathatom.

– Az kevés, *ma petite*, egy éjszaka az nem jelentene semmit – rázta a fejét Jean-Claude. – Vonzódsz Richardhoz és már a Nimir-Rajhoz is. Ha a közeledbe kerülnek, elborul az agyad, oda a higgadtság. Vásárra vinnéd a vérleopárdjaid b rét? Így kiszolgáltatnád magad nyilvános helyen, potenciális ellenségek közt?

– A fene essen beléd.

– Jó, elfogadom, de mondtam bármit is, ami nem igaz?

– Semmit. Utálom, de marhára igazad van.

– Akkor legyünk el relátók és óvatosak. Iszonyatos nagy mákod volt, hogy a Nimir-Raj-jal biztonságban voltál. És most pont egy ilyen gubanc hiányozna még az életünkbe.

Tudtam, hogy az „ilyen gubanc” a nem kívánt terhességre utalt. Még a vér is elh lt az ereimben a lehet ségre.

– Képtelen vagyok – temettem az arcom a tenyerembe.

– Akkor hívd fel Richardot, hogy ma este ne várjanak. Így nem mehetsz oda, pláne, hogy a vágy csak egyre rosszabb lesz, ha megtagadod.

– Mennyivel rosszabb? – néztem rá gyanakodva.

– Eléggé.

Odaverg dtem hozzá az ágyon át, és kényszerítettem, hogy a szemembe nézzon.

– Pontosan?

Elkapta a szemét, és a véd pajzsa is szorosan a helyén volt megint.

– Egy id után minden férfihoz vonzódsz majd, és... Nem tudom pontosan, mit fogsz tenni, *ma petite*, ahogy azt sem, hogy kivel.

– Nem, soha nem tennék...

Ujja hegyével végigsimított a számon.

– Igazi áldás, hogy nem botlottál bele vámpírlétem els id szakának emlékeibe. Már halandóként is zabolátlan voltam, de amikor el -

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

ször felébredt bennem a vágy... még egy hétpróbás libertinus is keresztet hányva menekült volna el lem. Egy kérgeslelkű szabadelv is megalázónak érezte volna azokat a dolgokat. Egy pillantás, egy tétova tekintet felébresztette bennem a vágyat.

– Hát Belle Morte nem vigyázott rád?

– Csak öt évvel a halálom után találkoztam vele.

– Azt hittem, volt a te mittoménmid, aki vámpírrá tett.

– Lissette tett azzá. Belle vérvonalához tartozott, de nem volt vámpírmester, a szó semmilyen értelmében sem. Franciaországban a hagyomány szerint vámpírcsókot csak az adhat, aki valamilyen úton-módon visszavezethet az egyik vámpírtanácsi vérvonalhoz. Lissette-nek elég hosszú utat kellett ehhez megtennie, a közvetlen felmenői meglehetősen civilizálatlan vérszívók voltak. Az első igazi uram a Város Ura volt, aki alá Lissette is tartozott, Juliannek hívták.

szerzett nekem embereket, de nem olyanokat, akiket én választottam volna magamnak. – Jean-Claude megcsóválta a fejét. – Sok gonosz tréfát zött a rovásomra, mert tisztában volt vele, hogy nincs választásom, a vágy uralkodik rajtam. Azt gondoltam, engem nem lehet zavarba hozni, de bebizonyította, hogy léteznek dolgok, amiket az ember nem akar elviselni, én mégis belementem.

Ha nem lett volna olyan masszívan a helyén a pajzsa, most biztosan láttam volna ezeket az emlékeket, de nagyon ügyelt.

– Szeretnélek megkímélni a hasonló lealacsonyodástól, *ma petite*. Te más vagy, mint én, amúgy sem adod olyan könnyen magad. Tartok tőle, hogy az éned nem élné túl, ha ilyen szinten önmagad ellenére cselekednél.

– Megijesztesz.

– Az a jó. Asher még azelőtt találkozott velem, hogy megtanultam volna úrrá lenni az *ardeur*ön.

Asher felé fordultam.

– Sokakat láttam Jean-Claude előtte és után is, ahogy először ébred fel bennük a hév, de egyet sem, aki úgy kivetkezett volna önmagából.

– És te tanítottad meg uralkodni rajta?

– *Non, non.* Lissette mesélt Belle-nek Jean-Claude szépségéről, és engem küldött, hogy is mondjam, szemrevételezni. De én azt tanácsoltam, hogy ne vegye magához se t, se Urát.

– De miért?

– Féltékeny voltam a szépségére és merészségére. Tíz év alatt belém unt az Úrnőm, vagy legalábbis én ettől tartottam, és cseppet sem kívántam a konkurenciát.

– Segítség nélkül fejlesztettem ki az önkontrollomat. Öt évig zabáltam a vért és a kéjt, és csak öt év után tanultam meg végre a távolból is táplálkozni.

– Öt évig!

– Öt év után lettem Belle-é, és segítettem valamennyire. De neked itt vagyok én az első pillanattól fogva, és nem hagyom, hogy bejárd ugyanazt a hosszú utat. – Jean-Claude magához ölelt, amitől, ha lehet, csak még jobban betojtam. – Soha nem egyeztem volna bele a jelek egyesítésébe, ha tudom, hogy átörökölheted az inkubust. Tudatosan soha nem tettem volna veled ilyet.

Eltoltam magamtól, és a félelem állott íze szabályosan kicsapódott a nyelvemen – Jean-Claude sírt. A testem belefagyott a rémületbe, a szívem is elcsendesedett, még levegőt se nagyon vettem. Mindeneimet kitöltötte a félelem.

– Mit tettél velem!

– Elször azt reméltem, hogy mivel nem vagy vámpír, az éhség sem igazi vámpíréhség lesz. De figyeltelek, ugyanaz lobog benned, ami bennem is. És ez azt jelenti, hogy táplálnod kell, nem tagadhatod meg önmagadtól a vágyat. Az érzületet vagy még gorombább dolgokat kísérsz, ha megpróbálsz.

– Nem hiszem el.

– Ha a Nimir-Raj-jal álltad volna a sarat, akkor azt mondanám, vagy olyan erős, hogy kibírd. Vagy ha legalább Nathanielt meg tudtad volna tagadni önmagadtól, akkor talán azt mondanám, hogy már uralhatod. De az énkéjére is szükséged volt.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

– Nathaniellel nem szexeltem.

– Nem, tényleg nem. De nem volt még sokkal kielégítőbb, amit szex helyett tettem?

Már a nyelvem hegyén pörgött a nem, de aztán előmlött a számban Nathaniel húsának emléke, bérének tapintása, vérének fémes íze. Az emlék elég volt, hogy az éhség újra letámadjon. Nem pusztán vágy volt ez, benne volt Jean-Claude vér utáni sóvárgása és Richard – vagy az én különbejáratú – szörnyetegének tébolyító akarása, hogy rávesse magát a húsról, és tépje, marcangolja, míg csak tele nem lesz az egész pofám a langyos, édes szövetekkel.

– Ha az egyik éhséget megtagadom, a többi csak még erősebb lesz? – Rosszat sejtettem.

– Ha lemondok a kéjre, több vért iszom, és fordítva.

– Nem csak a te vérszomjadat örököltam, Jean-Claude, hanem Richard szörnyetegét is. De lehet, hogy ebben már én is nyakig benne vagyok. Nathanielt szét akartam marcangolni. Legszívesebben a húsát téptem volna, mint egy igazi vadállatot. Ez is romolhat?

Az arca kezdett megint kifejezéstené válni.

– Nem, nem! Nem játszunk ilyet többet. Mindent tudni akarok!

– De nem tudhatom biztosan.

– Én meg Hófehérke vagyok. Romolhat, Jean-Claude?

– Azt hiszem.

Elhúzódtam, hátamat az ágy végének vetettem, és csak néztem rá, halványan remélve, hogy esetleg elneveti magát, hogy csak tréfa volt. De nem nevette el. Akkor se voltam képes a többiekre nézni; a szájalomra csak elsírtam volna magam, annak, akinek meg még így is csak kéjvágy trónol a szemében, levakartam volna az arcát. Végül csak mondani kellett valamit.

– És most akkor mi lesz?

Végtelenül fáradt voltam.

– Enned kell. Táplálnod. De mi itt vagyunk, és segítünk. Vigyázunk rád.

Körbemustráltam a társaságot. Mindenki nagyon igyekezett rez-

zenéstelen arcot vágni, Nathaniel pedig nagyon bölcsen lesütötte a szemét a lepedőre.

– Pazar. De az óvszernél azért kiokoskodhatunk valami jobbat is.

– Mégis, mire gondolsz, *ma petite*?

– Nathaniel visszaveszi a naciját, és én is megkeresem a pizsimet.

– Szerintem...

– Alá húzhatják a gumit, de tudom, hogy Nathaniel nem tesz semmi olyat, amit nem akarok...

Komorán vizsgálgattam Jasont, mire megadóan felemelte a kezét.

– Jó leszek.

– Nem attól tartok, hogy Nathaniel olyat tesz, amit te nem akarsz, *ma petite*.

A hangsúlyban volt valami, amire felkaptam a fejem.

– Inkább attól, hogy megtesz mindent, amit szeretnél.

Csak néztünk egymás szemébe. Aztán végre leesett, hogy nem a srácokban nem bízik, hanem bennem. Annyira szerettem volna rá vágni, hogy soha nem kérnék semmi olyasmit a fiúktól... de volt valami végtelen tudás és szomorúság Jean-Claude szemében, ami belém fojtotta a maradék magabiztosságomat is.

– Mennyire hagyom majd el az agyam? – kérdeztem végül.

– Nem tudom.

– Unom már, hogy nem tudsz mást mondani.

– Én meg unom mondani.

Aztán rászántam magam, és megkérdeztem az elkerülhetetlent.

– És akkor most mi következik?

– A *pomme de sang*-ok felöltöznek, te is, és banzáj.

Bármennyire szerettem volna is ellentmondani, tudtam, hogy igaz van. Eddig azon strapáltam magam, hogy ne legyek szociopata szörnyeteg. Hát, eddig gőzöm se volt, hol kezdődnek a problémák. Most más emberek kéjéből kell táplálkoynom, csak hogy ne igyam ki a vérüket és ne marcangoljam széjjel őket. Ehhez képest a szociopataság vidám vasárnapi istentisztelet.

18.

VALAMIKOR ÖLTÖZKÖDÉS közben magamhoz tértem. Asher köntöse szorosan összecsomózva a derekamon, alatta a vörös tütü, én pedig homlokomat az ágydeszkának támasztva ülök, és gondolkodom. Lényem lényege az önuralom. Ezt megteszem, mert akarom, ezt meg nem, mert nem, és kész. Muszáj ezt az egészet gyorsan abszolválni, mert ha másképp tör rám... nem, akkor se vagyok rá képes.

Mozdult az ágy, és elég volt megéreznem a körülöttem tüsténked pasikat, hogy a pulzusom fejvesztett száguldozásba csapjon, és a hasamat valami kegyetlenül megtekerintse. Jézusmáriaszentjózsef, segítség! Ez az egész nem történhet meg velem. Régóta rettegek, hogy a végén kardfogú leszek úgyis, és ezer meg egy esélye is lett volna már, de hogy pont így... Élek, ember vagyok, és ott belül, a testem mélyéből dübörög egyre közelebb a vámpíréhség, és csak a deszkába vájtt körmeimmel erőszakolhatom vissza ideig-óráig. Nem is tudtam pontosan, melyik sóvárgással birkózom éppen – de az *ardeur* vörösrre festette a vér és a hús utáni vágyamat is, a szex áthatott mindent, már nem tudtam különválasztani ket egymástól, ami csak még izzasztóbbá tette az egészet.

Észleltem, hogy valaki közelít, és azt is rögtön tudtam, hogy Jean-Claude az.

– Készen állunk, *ma petite*.

– Akkor vágjatok is bele, nélkülem – motyogtam még mindig a deszkának, csak vele voltam már biztonságban. A keze a vállamat érintette, de ráördítotam. – Hozzám ne érij!

– Olyan szívesen visszacsinálnék mindent, *ma petite*, ha tehetném. De nem lehet. És akkor már hozzuk ki belőle a maximumot.

Erre már csak ránéztem, az arca centikre volt az enyémtől, szemei éjfélkék szédítő mélysége, haja sötét glóriája sápadt arca körül. És hirtelen ugyanez a sápadt bőr és hajkorona villant fel előttem, de a szem lágy barna volt, mint a sötét borostyán, mint az érett méz. És

ezek a borostyán szemek lassan kitöltötték az egész világot, előmlöttek az arcomon, az egész testemen, megtöltöttek, és amikor Jean-Claude aggodalmas szemébe néztem, hirtelen páni rémületet láttam fellobbanni benne.

Elhúzódott tőlem, Ashert kerestem a tekintetemmel, mi a baj, de is remeg kézzel-lábbal pucolt le az ágyról, hogy biztos távolban legyen. Jason és Nathaniel egyelőre nem vett észre semmit, maradtak hát a seggükön.

– Mi az? – kérdezte zavartan Jason.

– A szeme – suttogta Nathaniel.

A sarokban álló tükörbe néztem, és tényleg, a szemem már nem a saját szokásos fekete szem volt, hanem borostyánszínűben égett.

– Jaj, ne – hallottam magam. Több ezer kilométerrel is megéreztem, öröme eláradt testemben, ahogy kiszagolta rémületemet, és a szörnyeteg felágaskodott bennem. Az ágyra zuhantam, kezeimmel hiába kerestem valamit, amibe kapaszkodhatnék, mert mágiával támadt ellenem a saját lelkemben, még a Derringerrel se mentem volna semmire.

Átkutatta egész lényemet, és rálelt a szörnyetegemre, felcsalogatta egészen a bőröm alá, aztán Richard szörnyetegének jeleit kereste, azt is elédessgette. A két energia egyszerre szakadt fel a bensőmben, és görcsösen rángatta a testem. Kiáltást hallottam.

– Alakot fog váltani!

Kezek szorítottak le az ágyra.

De Belle-nek ennyi is elég volt, kiderítette, amit tudni akart. Úgy válogatta szét bennem az ereket, mint más a pakliból az ászokat. Előbb megtalálta Jean-Claude jelét, amitől határozottan gondolkodóba esett, és arra jutott, hogy én vámpír vagyok. De aztán a szörnyetegek megmutatták neki, hogy mégsem, és most visszaeresztette őket a mélybe. Most az inkubust hívta, az *ardeurt*, de ahogy átfutott az agyamon a szó, már súgta is, hogy rossz szót használok, a szukkubus, a lidérc parázna lidérc-szolgálólánya a pontos megnevezés. Szukkubus, súgta a fülembe. A kezek, amelyek eddig leszorítottak,

most becézni kezdtek, ahogy előmlött rajtam az *ardeur*. Mintha meghempergtem volna a kéjben, beborított, mint panír a húst.

Kezek siklottak a bőrömön, egy száj tapadt a számra, de fogalmam sem volt, kit csókolok éppen. Egy test súlyát éreztem a testemen, még két kezet, de még mindig csak a ragyogó borostyánt láttam mindenütt.

Belle a felszínen, izzásban tartva az *ardeurt*, remekül mulatott. Ötletem se volt, kinek a keze jár éppen ott, ahol a kezeket éreztem, de érezni bizony nagyon is éreztem – selyem simaságát, haj cirógatását, vaníliaillatot. A szemem kikapcsolódott az érzékszerveim közül, Belle Morte másra használta. Már azokat a részeimet próbálgatta, amivel a halottakat szólítom el; a nekromanciámat csalogatta, szólongatta, mint ahogy a szörnyetegeket is korábban. De ez csak az én saját erőm volt, az én mágiám; a szukkubus és a szörnyetegek valahogy az érvonalából eredtek, ahhoz lehetett szava, de a nekromancia csakis az enyém. A mágia felhabzott bennem, és visszalöktem. Ki zni viszont nem tudtam magamból ahhoz kevés volt az erőm – olyan volt, mintha egy nagy, sötét pocsolya felszínén lebegne felettem, de képtelen lennék kipenderíteni belőle. Viszont legalább már becserkészhettem a saját gondolataimat, és újra láttam.

Deréktől felfelé meztelen voltam, Nathaniel éppen a mellbimbómat szopogatta, s ahogy felnyögtem az élvezettől, Jason rábukott a másikra. Egy pillanatig csak néztem a két fejet, a szöszkét és a vöröset a két mellemen, testük szorosan hozzám simult, Jason keze pedig elindult a vörös selyem pizsziálsóm alá, s olyan magabiztosan találta meg testem legforróbb pontját, mintha valami speckó tanfolyamra járt volna a témában. Na. Ekkor csapott le újra az *ardeur* és vele együtt Belle Morte. Úgy illetem Jason tenyerébe, mint mag a burkába.

Megragadtam a csuklóját, hogy elrántsam onnan, de nem hagyta, és egy picit huzakodtunk, majd inkább feladtam.

– Jean-Claude! Asher! – szakadt fel belőlem a kiáltás.

– Igen, *ma petite*?

Úgy kérdezte, mint aki még abban se biztos, hogy én vagyok-e egyáltalán. Az ágy két oldalán álltak, tehetetlenül, de tudtam, hogy ket is vonzza az *ardeur*, de még csak megérinteni se mernek bennünket, akkora a kísértés.

– Egyetek.

– *Non, ma petite.*

– Egyszerre nem bírok el vele is és az éhséggel is. Egyetek, és hadd egyek én is.

– Nem szabadulhatsz t le, *ma petite.*

– Segítsetek!

Asherre nézett az ágy túloldalán, valami megint lezajlott közöttük, szomorúságot és szánalmat láttam csillogni a szemükben.

– Igaza van, *mon ami*, egyszerre nem bír Belle-lel is és az *ardeur*rel is.

– Nem is tudja, mit kér – bólintott Jean-Claude.

– Az lehet, de kéri. És ha meg se próbáljuk, mi sem tudjuk meg, soha. És inkább próbálkozom, hogy aztán kudarcot vallják, minthogy azt sajnáljam örök életemben, hogy meg se próbáltam.

Pár másodpercig szuggerálták egymást, aztán Asher felkapaszkodott Nathaniel mögé az ágyra, Jean-Claude pedig Jason mögé, ugyanazokkal a mozdulatokkal. Mintha egymás tükörképei lettek volna, csak az egyik fekete, a másik arany. Belle Morte öröme végighasított a testemen, szememben ismét fellobbantak a mézszínű lángok, és eleresztettem Jason csuklóját. Egyb l munkához látott a lábaim között. Belle sötét szemein át figyeltem Jean-Claude-ot és vele szemben Ashert, ahogy ráhajolnak *pomme de sang*-jaikra. És megértettem. Abban a minutumban, ahogy belemélyesztk fogaikat véredényeik nyakába csapdába esnek. k is az *ardeur* foglyai lesznek, és nem szabadulhatnak. Már a számat nyitottam, hogy figyelmeztessem

ket, de akkor három dolog is történt egyszerre: a két vámpír egyszerre, mintha dróton irányítanak ket, úgy bukott rá a két fiú torkára, engem pedig Jason feltuszkolt az orgazmus fehérfény csúcsára. És már az élvezet sikolya jött csak ki a számon, testem összerándult,

ha nem dekkolnak rajtam ketten is, tutira felülök a nagy lendülettel, mert nem csak a saját kéjem járta át a testemet. Éreztem Asher kardfogait, ahogy elmerülnek Nathaniel puha húsában, Nathaniel testét, amint az enyémmel szinkronban megfeszül, és csak dagad benne is a kéj, míg végül a végső pillanatban mellemből harap a gyönyört. Erre körmeimet a hátába vajtam, de csak Asher hátát találtam; Jason szája levált a másik mellemről, és én is velem sikoltott, és a két vámpír is csak azért nem ért velünk együtt a gyönyör csúcsaira, mert a vér még nem érkezett el a kérdéses testrészekbe. Ezt már Belle gondolataival láttam be. De a kéj mind az ötünket lecsapta a lábáról, az *ardeur* sorra keresztülhullámozott rajtunk, mintha valami testetlen, alaktalan valami lebegne közvetlen felettünk, megtöltené a szoba levegőjét, és csak szívnánk magunkba. A testemben ott dobogott az öt szív, egy ritmusra, lassan Jean-Claude és Asher szíve is beállt a sorba, az élet forró áramlását mintha a lábuk hegyétől a fejük búbjáig végighúzná rajtuk egy kéjesen gyönyörözéssel, végül testük minden porcikája átélte ugyanazt a kéjt, amit mi hárman pillanatokkal korábban már megjártunk. Csak hang nem jött ki a torkukon, hiszen a szájuk még mindig a vért hörpölte, Jason, Nathaniel és én sikoltottunk hát helyettük is. Aztán vége lett, és már csak a mellkasok szapora emelkedése-süllyedése látszott, ahogy keressük a levegőt, és keressük az utat vissza a saját testeinkbe, próbálgatjuk az újrégi életet, amikor már csak egyetlen szív ver minden egyes mellkasban, és már csak az izzadságcseppek és a száguzó pulzus emlékeztet az elzártság, sajátos állapotra, amikor nem csak a bőrünk külső felszíne ért össze.

Jean-Claude és Asher megint egyszerre eresztette el Jason és Nathaniel nyakát, olyan tökéletes összhangban, amilyenben kétszáz évvel ezelőtt Belle Morte-tal szeretkeztek – láttam az emlékeit, láttam, ahogy a két vámpír egyszerre döngöli, valami zavaros képet kaptam az úrnak szinkronszeretéről, a két tökéletes szépségről, mert ekkor még Asher is ugyanolyan gyönyörözéssel volt, mint Jean-Claude. Tudtam, hogy hiányoznak neki, mindketten, hogy a vágy azért ébredt

benne, mert én szépnak láttam Ashert így sebzetten is. A csatorna mindkét irányban m ködött hát, nem csak én kaptam az gondolataiból. De legalább már önmagam lehettem megint, a sóvárgást kielégítettem, jóllaktam, most koncentrálnék arra is, amiben elméletileg igazán profi vagyok.

El szólítottam a mágiámat, az er h vös szélként söpört végig izzadt b römön, Nathaniel és Jason el is húzódott t lem, pedig még nem voltak teljesen az agyuknál. Jean-Claude és Asher ugyanolyan kábán könyökölt fel a két likantróp mögött, de Jean-Claude azért összeszedte magát.

– *Ma petite*, mi...

– Fogd meg a kezem – nyúltam felé.

– *Ma petite*...

– Most!

Belle ereje korbácsként nyalta végig a b römet; eddig csak csiklandozott, most már fájdalmat akart okozni. És ebben nem volt kezd kispályás. Összerándultam, megint csak azért nem estem le, mert Nathaniel és Jason ott volt, hogy megakadályozza. Ismét barna lángnyelvek táncoltak el ttem.

H vös kéz simult a kezembe – Jean-Claude. A látásom kitisztult, és megvilágosodtam. Én az halandó szolgája vagyok, a triumvirátus ereje le kell, hogy gy zze Belle-t. Ha Richard itt lenne, visszapa-rancsolhatnánk a pokol fenekére, ahonnan el bújt. Kétségbeesett mentálüvöltéssel hívtam Richardot, de a válasz a közvetlen közelb l érkezett, Jason érintésén át. Elég bután nézett rám.

– Anita...

A horda-összetartással rajta keresztül áramlott hozzánk az Ulfric ereje. A triumvirátus hatalma pont id ben egyesült, felizzott kezeink és Jason teste közt, mert már éreztem, hogy Belle Morte ismét közelít, és én egyedül nem bírok vele.

Hatalmas fekete fellegebe gy jtöttem a nekromanciámat, pattogott és sistergett, mint amib l mindjárt lecsap a villám, és Nathaniel szemében áhítat csillogott, ahogy elhúzódott t lem.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

– Nimir-Ra – motyogta.

Testem tartályként koncentrált magába az erőt, de ahhoz, hogy fel is szabaduljanak az energiák, még szükség volt egy valamire – vérré. Legutóbb amikor nyíltan felidéztük a triumvirátus megháromszorozott erejét, és varázsoltunk, a srácoktól kértem a vért, és végignéztem, ahogy Jean-Claude Richard nyakába döfi szipókafogát. De ma *nekem* kellett a vér, csakis nekem, nem engedhetem át másnak.

Szabad kezemmel magamhoz vontam Jason fejét, és egészen halkán suttogtam bele a fülébe.

– Szükségem van a véredre, Jason. Mondj igent.

Kezeivel eltolta magát tőlem, de azért engedelmes igent rebegett, és már az ölembe is hajtotta a fejét. Keze úgy csusszant le a hasamra, mintha valami egészen más aktusra készülődnének, nem szimpla véradásra. Éreztem a nyakán, a boka alatt a vér szagát, a számban éreztem a vér surrogását, az édes, cukros íz pedig már elre átjárta a számat, mintha cukrot szopogatnék. Beleharaptam. Nem voltam igazi vámpír, nem nőttem ki a speckó agyaram és a pszichés trükköket se ismertem, amivel az egésztest egy kellemes kis ankettá varázsolhattam volna. Ráadásul már a szexen is túl voltunk, szóval nem volt semmi jótékony figyelemelterelés, úgyhogy biztosan nagyon fájhatott szegény farkasnak, ahogy felszaggattam a bokát, és inni kezdtem a véréből. De már az első cseppekre felfortyant a nekromanta varázs, és a kisülést a mézes jelenlétre céloztam. Csak kacagott rajtam, mindannyiunkon, ahogy azonban megérezte az erőt, elhalt a nevetése. Végül is, nekromanta volnék, meg csak a szokásos rusnya vér szívó féreg. Nem az első a praksisban. A mágia nem differenciál a pokolfajzat neve alapján, nincs különbség. Kihajítottam az agyamból, kizártam. Idén elég sokat fejlődtem boszitanból, úgyhogy viszonylag könnyedén kötöttem meg rá a kizáró átkot, az ellenártóátkot és a telepatikus távkapcsolat-felvételt letiltó átkot. Az utolsó gondolatom, amit még láthatott, valami ilyesmi lehetett: *Ha akarsz valamit, kisanyám, próbálkozz a telefonnal.* Aztán már nem volt sehol.

19.

MEGINT MEZTELEN voltam. Úgy fest, ez a nap visszatér motívuma. Egy kupacban hevertünk mind az öten, már megint, ugyanazzal a levegő után kapkodó, kicsit kimerült, kicsit feldobott zihálással, mint szex után. A varázslás is ugyanazokat az utóhatásokat produkálja. A szám, az állam és még a nyakam is tiszta vér volt, Jason feje pedig még most is a hasamon pihent. Pont a nyakát láttam, ahol feltéptem a húsát. Az elmúlt tizenkét órában már megjelöltem hasonlóan Micah-t és Nathanielt is, de Jason keményebben megkapta. Neki még egy darabka hús is hiányzott a nyakából. Épp csak egy kis cafat, de effektíve nem volt ott, ahol lennie kellett volna. Nyeltem egy nagyot, igyekeztem mélyen, egyenletesen lélegezni. Csak nem fogom pont most kieresztetni a rókát? De a róka szaladna – félrelöktem mindenkit, aki csak keresztbe feküdt rajtam, és már vittem is ki a fürdőbe. Alig értem el a klotyót, már kint volt, jött vele a husi, úgy ötforintos nagyságú, mondom, nem nagy, és meg se rágtam, szépen vissza lehetett volna illeszteni Jason nyakába. De a legborzalmasabb félelmeimet testesítette meg, amitől csak még jobban forgott a gyomrom, és addig okádtam, amíg már majd szétdurrant a fejem a sok tátogástól.

Kopogtak.

– Bejöhetek, *ma petite*?

Nem azt kérdezte, hogy jól vagyok-e. Okos vámpír. Nem feleltem, csak térdeltem a fehér isten előtt, fejemet a hűvös mosdókagylónak támasztottam, és azon meditáltam, vajon megint hányni fogok-e, vagy inkább leszakad a fejem. Az frappánsabb lenne, és különben is az volt a gyengébb pontom. Közben a hátam mögött kinyílt az ajtó.

– *Ma petite*?

– Itt vagyok – hallottam a saját rekedtes hangomat. Mintha végigbegttem volna egy egész rózsaszín hollywoodi filmet. Nem néztem rá, nem akartam látni. Sem én, se senki más. A fekete köntös szegélye

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

bukkant fel a látóteremben, aztán még több köntös, mert mellém térdelt.

– Mit hozhatnék neked?

Mit?! Egy nagy adag süteményt. Vagy nem, inkább tatárbifszteket. Haha.

– Aszpirint meg egy fogkefét – maradtam a visszafogottabb verziónál.

– Kérhetted volna a szívemet is, frissen tépve a mellkasomból, most éppen azt is neked adnám. De te beéred egy fogkefével... – Soha ilyen finoman, gyengéden nem pusztította még meg a fejem búbját. – Máris hozom.

Aztán felállt, és kinyitott egy fiókot.

Felnéztem – épp egy doboz aszpirint, egy fogkefét és pár tubus fogkrémet pakolt ki a mosdó mellé. Nagyon kis házias volt. És a fekete szírmés köntös valahogy nem passzolt a képbe. Egy ilyen tagnak szolgák kellene. És voltak is neki, de ha kettesben voltunk, általában mindent maga csinált. Gondolom ha nem vagyok itt, tucatnyi aranybikinis deln ugrálja körbe.

Odahozta az aszpirint meg egy pohár vizet, és felsegített. Volt pár nehéz pillanat, amikor átfutott az agyamon, hogy legjobb lenne visszatérdegni, mert az aszpirinok is jobb szeretnének a vécékagylóban élni, de aztán elmúlt. Hagytam, hogy támogasson, mert nem egyszer en remegtek a lábaim, de az egész testem bizonytalankodott. És jött a szokásos reszketés. Rázott a hideg, és az istennek nem múlt volna el. Jean-Claude magához húzott, és felszisszentem, ahogy a mellem a selyemhez ért. Lekukkantottam, hát nem volt valami épületes látvány. A mellbimbómat néhol véres, néhol csak zúzott fognyom ölelte. Nathaniel fogai. Remélem, hamar gyógyul, mert az ilyesmi baromira tud fájni.

Jean-Claude végighúzta az ujját a seb felső részén, mire összerándultam. Jaj, hirtelen de kis érzékeny lettem!

– Miért van az, hogy az ilyesmi csak utána fáj, közben nem?

– A kérdésben benne van a válasz, *ma petite*.

Fura, de rögtön értettem, mire gondol.

– Ugyanezt kapta is t lelem.

– Szerintem Nathaniel nagyon óvatos.

– Hogy érted?

– Semmi olyat nem tett, amit te ne tettél volna meg vele korábban.

– Azt hittem, az *ardeur* és Belle Morte ragadta ket magukkal.

– Hát igen, eléggé ott kell lenni fejben, amikor az ember el ször megérzi a drága Belle erejét. De a tény, hogy Jason olyat tett, amit te nem engedtélt volna, Nathaniel viszont tartotta magát, azt mutatja, hogy neki jóval nagyobb az önuralma.

– Pedig pont fordítva gondoltam volna.

– Tudom.

– Ezt meg hogy érted?

– Lehet, hogy ismered Nathaniel szíve vágyát, *ma petite*, de attól még nem feltétlenül ismered t magát.

– sem ismeri önmagát.

– Ez részben így van, de okoz még meglepetést neked.

– Valamit titkolsz el lelem?

– Nathanielr l? Nem, semmit.

– Tudod, bármikor máskor rákérdeznék erre – sóhajtottam –, mert nem bírom, amikor rébuszokban beszélsz, de most egy kis nyugalomra van szükségem; meg valakire, akihez békésen odabújhatok kicsit. És ez leginkább te lennél.

– Én pedig hogy is utasíthatnék vissza egy ilyen hízeltg kérelmet.

– Jó, vége a meccsnek, Jean-Claude, fogd be végre. És csak ölelj.

Újra beburkolt a karjaiba, magához szorított, és én igyekeztem úgy helyezkedni, hogy a mellsebem ne hasogasson jobban a kelleténél. Közben lüktetni kezdett, de volt ebben valami kis kellemes, elégedett érzés is. Fájdalmas emlék az elmúlt fantasztikus fél óráról. Ha nem lennének erkölcsi fenntartásaim, csak ámulnék, hogy mikre vagyunk képesek.

– Szerinted miért örülök, hogy Nathaniel megjelölt?

Csak nagyon halkán kérdeztem, mert nem voltam száz százalékgig

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

biztos, hogy Jean-Claude nem lesz-e féltékeny.

– Több oka is lehet.

Fél kézzel elengedett, és a hajamat simogatta; a hangja ott visszhangzott a mellkasában, tisztán hallottam, ahogy a szíve dobbanásával összevegyül.

– Nekem egy is elég, ha van értelme.

– Jó, hát az más kérdés. Lehet, hogy számodra nincs értelme...

– Vége a meccsnek, már mondtam. – És hogy nyomatékosítsam, megszorítottam a derekát.

– Lehet, hogy tényleg a Nimir-Rájává válsz lassan. – Még jobban szorított. – Kicsit tényleg megváltoztál, *ma petite*, van benned valami új vadság, ami korábban nem volt. Nem olyan, mint Richard szörnyetege, de más lettél. Lehet, hogy Nimir-Raként már szorosabb kapcsolatra vágysz Nathaniellel.

Volt benne rendszer. De azért én nagyon, de nagyon szívesen megcáfoltam volna.

– Egyéb okok?

– Belle Morte úgy bánt veled, mintha vámpír lennél az érvonalából. Ha a jeleken vagy a nekromanciádon át vámpírer ket is magadra vettél, akkor lehet ott még más is. Lehet, hogy a leopárd a hívóállatod. Az első magyarázat sokkal valószínűbb, de ezt se szabad kihagyni a számításból.

Figyeltem az arcát.

– Téged vonzanak a farkasok?

– Jól érzem magam a társaságukban. És jó érzés megérinteni ket, mint háziállatot vagy szeret t.

Háziállat és szeret ugyanabban a szöveggörnyezetben? Egy röpk pillanatra elbizonytalanodtam a pasival kapcsolatban, de ugorjunk. Kicsire már rég nem adunk.

– Azaz le akarsz feküdni a vérfarkasokkal?

– Te le akarsz Nathaniellel?

– Nem... nem egészen.

– De megérinteni akarod, és azt is, hogy megérintsen?

Ezt át kellett gondolnom, de...

– Ja, igen, asszem.

– A vámpír és az állata közötti mély kapcsolatban mindkét fél vágyakozik az érintésre, az egyik szolgálni, míg a másik gondoskodni akar.

– De a Szörnyetegek Ura, Padma úgy bánt az állataival, mint a négy lábon járó fekáliával.

– Padma azért is nem jut elbbre a Tanácson belül, mert meggy - z dése, hogy az er egyetlen forrása a rettegés. Pedig az igazi er nem hadizsákmány, hanem ajándék, amit szívesen adnak, és amit elfogadsz.

– Ezek szerint te csak stratégiai okokból vagy ilyen rendes a farkasaiddal?

– G zöm sincs, más vámpírok hogy vannak ezzel – vontá meg a vállát, de nem eresztett el –, csak azt tudom, hogy Belle Morte vonzódott a macskáihoz, és én ugyanezt érzem a farkasok iránt. Lehet, hogy csak az vérvonalában válik kvázi szeret i viszonyra az állatokkal a kapcsolat. Belle ereje leginkább a szexb l vagy legalábbis vonzalmakból táplálkozott... elképzelhet , hogy másoknál ez másképp m ködik. Ezen még soha nem gondolkoztam. Talán az öröksége, hogy az én hatalmam nagy része is szexuális jelleg .

– Asher is így van az állataival?

– Neki nincsenek állatai.

– Azt hittem, minden vámpírmesternek lesz hívóállata egy bizonyos idő után.

– A legtöbbünknek igen, de akadnak kivételek. Más er kkel bírunk, az harapása például valóságos orgazmust vált ki. Az enyém nem.

– De a hívóállat hiánya nem alapvet ...

– Gyengébb nálam, igen.

– De azért még lehetne valahol máshol a Város Ura, nem? Úgy értem, biztos vannak más Urak is, akiknek nincs állata.

– Ha lenne olyan város, aminek még nincs ura, és kedve támadna

elhagyni bennünket, akkor nyilvánvalóan alkalmas lenne a dologra.

Már majdnem kicsúszott a számon, hogy akkor miért nem keres magának egy ilyen várost, de aztán rájöttem. És inkább nem kezdtem feszegetni egy ilyen fájdalmas kérdést. Nahát, lehet, hogy feln ttem nagy sokára? Mert az, hogy nem kotyogom el rögtön, ami az eszembe jut, valami ilyesmit jelent vagy nem?

– Aztán egy harmadik lehetséges ok, hogy már régóta vágysz Nathanielre. Nagy megelégedettség tölti el az embert, ha végre beteljesednek a vágyai.

Ellöktem magamtól.

– Hát nem vagy egy nagy májer ebben a vigasztalás m fajban.

– Mintha azt kérted volna, hogy ne játszadozzunk egymással. Ha hazudok, az megint csak egy játszma.

– Nem szexeltem Nathaniellel – meresztgettem rá szigorúan a szememet.

– Ugyan, *ma petite*, nem közösültetek. De ne kezdjünk sz rszálakat hasogatni.

Erre már csak berágok! Csak ne markolászná a szívemet valami pánikhoz sokkal inkább hasonlatos érzés!

– Azt mondod, amit az el bb csináltunk, már szexnek számít?

– Mert te azt mondod, hogy nem?

Elfordultam, hogy ne is lássam az arcát, karjaimat szorosan összekulcsoltam magam el tt. Aztán ezzel véget is értek a lehet ségeim, szóval hamar visszafordultam, de valahogy méltóságteljesebbnek éreztem, ha a falnak d lök. Bakker, a csempe jéghideg volt, én meg még mindig anyaszülten flangálok. Annyira szerettem volna már visszakapni a ruháimat, de bent voltak a szobában, és a többi pasit pláne nem lett volna érkezésem látni.

– Szóval, akkor szerinted az el bb szeretkeztünk? Mindannyian?

– Mit szeretnél, *ma petite*, mit válaszoljak? – fújtatott egy embe-rest.

– Az igazságot, az tökéletesen megfelelné.

– Nem, pont, hogy az nem felelne meg. El ször én is abban a hit-

ben volta, hogy arra van szükséged, különben sokkal jobban ügyeltem volna a mondókámra. – Rettenetesen elgyötörtnek látszott hirtelen. – Szeretem, hogy olyan vagy, amilyen, de vannak pillanatok, amikor azt kívánom, bár könnyebben vennéd kicsit az életet. Miért nem tudsz simán élvezni valamit? Miért kell rögtön utána a b ntudat meg az erkölcsök el l menekülni? Egyszer en pompázatos volt az elmúlt fél óra. Az ilyen élményeket féltve rzött kincsként számon tartani, nem pedig szégyenletes b nként.

– Nekem se t nt rossz élménynek, amíg nem állítottad, hogy szexnek számít.

– Az meg, hogy nekem kellett felvilágosítanom, hogy igenis szex volt, azt jelenti, hogy magadnak ezerszer intenzívebben hazudsz, mint én valaha is hazudtam neked.

– Mi a franc ez az egész?

– Egy szót se szólok többet – tartotta fel megadóan a kezét. – Az igazságtól irtózol, hazudni ne hazudjak, kész, elfogytak az opciók.

Egyre szorosabban öleltem magam. Csak ez maradt, jaj, szegény én. Össze kellett volna valahogy barkácsolni ezt az egészet, ácsolni egy értelmes koncepciót, de nem ment. Akkor váltsunk témát, ízibe!

– Jason helyettesítette Richard er it – hozakodtam el .

– *Oui* – Nem túl lelkes, de legalább nem ragaszkodik az el z höz.

– Nem is tudtam, hogy így is megy.

– Én sem – lépett oda hozzám, és az államnál fogva maga felé fordította az arcomat. – Ha a vigasztalás fontosabb, mint az igazság, legyen. Arra is képes vagyok. De mindig szólj, ha nem akarsz hallani az igazat, *ma petite*. Mert ez okozza a legnagyobb fejtörést.

Szépséges arcába néztem, és megértettem végre az ajánlatot – megnyugtató hazugságokat kínált, mivel én magam menekültem az igazság el l.

– Nem akarom, hogy hazudj. De mára már megvolt a napi fájó igazságadagom. Maradjon holnapra is, szükségem lenne egy szuszszanásnyi pihen re.

– Nyugalom kell, ahol szépen átgondolhatsz mindent. Megértem.

És még van is néhány órád, mielőtt elindulsz a lupanáriumba. Készülj fel a találkozásra Richarddal, félek, kapsz még ott a fejedre keményebb igazságokat is.

Bebújtam a szemeszegélyek közt a mellkasára, és puha, fehér bőrén nyugtattam a fejemet.

– Még pont Richard hiányzott nekem. Ha szerinted ez vigasztaló...

– Bocsáss meg.

A hátamat dörzsölgette, és ahogy a keze fel-le járt, a szeme minden egyes alkalommal végigsimította a testemet a fenekemtől a nyakamig. Megnyugtató volt, de közben pont az ellenkezője is. Nem is tudtam, sírjak, vagy inkább nyögdécseljek-e.

– Azt hittem, jóllakattam az *ardeurt*.

Gyorsan befékezett a keze.

– Jól, méghozzá alaposan. De attól még nem szívódik fel teljesen, ott lapul a felszín alatt. Mint amikor egy kellemes lakoma után el-telsz, de azért a gusztusos desszertre jó szívvel gondolsz.

Egy cseppet sem jött be a hasonlat, de jobb nekem se jutott eszembe. Belebújtam az ölelésébe, magához szorított, és hallgattam szíve csodásan lenyugtató dobogását. Ahogy megszólaltam, a szeme a számát csiklandozta.

– Miért nem figyelmeztettél, hogy Belle belepiszkálhat az agyamba?

– Ha a vámpírom lennél, megtettem volna, de mivel emberi lény vagy, a dolognak elvileg nem lett volna szabad módnie.

Hátrahajoltam, hogy lássam az arcát.

– Ugyanígy behatolhat bármelyik... gyerekébe?

– Nem, csak az első pár éjszaka. Mire az új vámpír megtanulja az uralma alatt tartani az éhségét, Belle el is bezárul az ajtó. Mintha lenne összefüggés.

– Hívta a szörnyetegemet vagy szörnyetegeimet, mindegy is, az ízéket, amik éppen bennem vannak. A felszínre szólította, mintha ez csak rutin trükk lenne neki.

– Minden nagymacska a hívóállata.

– Tehát a leopárd is.

– Többek között – bólintott.

– Azt hittem, csak a Szörnyetegek Ura képes többféle állatot is szólítani.

– Neki a kezdet kezdetén is megvolt ez a képessége, de akadnak nagy mesterek, akik id vel különböz er ket szednek magukra. Belle, ha jól emlékszem, el ször csak a leopárdokat szólította, aztán sorra képes lett hívni az összes többi nagymacskát is.

– Ha tényleg vérleopárd lettem, akkor még akár fölém is kerekedhet feltéve, hogy találkozunk?

– Kizártad t magadból, *ma petite*. Akkor már meg is van a válasz a kérdésedre, nem?

– Azt mondd, ha egyszer seggbe billentettem, másodszor is sikerülni fog?

– Meg harmadszor is. És a többi.

Eltoltam magamtól, ujjaimmal megkerestem a sz rme közt a köntös bejáratát, és megfogtam a kezét.

– Az, hogy egy csatát megnyersz, még nem jelenti, hogy megnyered a háborút. Én csak tudom.

– Ez nem egy egyszer gy zelem volt, én meg azt tudom. Kétezer éves élete során soha egyetlen leszármazottja se volt képes arra, amit te elértél.

Derékből meghajolt kicsit, és megcsókolta a kezemet, közben mellkasán szétnyílt a köntös, és kibukkant b rének fehér háromszöge. De most kivételesen semmi indíttatásom nem volt, hogy megoldjam az övét – egyrészt meglehet sen hmmm... jóllakott voltam, másrészt, nem is olyan rég négy pasival volt szerencsém szeretkezni, ami épp eléggé kikészített ahhoz, hogy most egy ideig ne is akarjak a szexre gondolni.

– Te, és mi van a vámpírharapással? Azt hallottam, hogy valahogy elértek, hogy ne fájjon, meg minden, de hogy ennyire szuper érzés legyen...

– Ebben Asher az écesz, az adottsága, hogy orgazmusod is lesz

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

t le.

Lelke mélyéig ható pillantással bombáztam, mire mosolyogva bólintott.

– *Oui, ma petite*, az enyém se kellemetlen, de nem vagyok ennyire nagyágyú.

– Pedig egyszer már engem is megharapott, nekem bezzeg nem volt orgazmusom.

– Mert még id ben visszakozott. Nem akarta az akaratod ellenére manipulálni az agyadat. Hogy úgy mondjam, fegyelmezte magát.

Erre már tényleg felszaladt a szemöldököm; ha ilyet is tud, akkor igen komolyan ráncba szedhette magát anno velem.

– De neked is jó volt. Meg Belle Morte-nak is.

– Pazar lakoma volt, mondom. – És ahogy mondta, már megint pipacsvörösbe fordultam. – Nem azért mondom, hogy cikizzelek, *ma petite*, ez az igazság, fantasztikus volt. Kétszáz éve nem osztottam Asher tudományában, azóta igyekeztem kiirtani az agyamból, hogy milyen... remek.

– De ehhez Belle Morte is kell.

– Az hatalmában áll összekapcsolni a gyermekeit, azért éltük át mindannyian, egyszerre.

– De én el ztem, úgyhogy soha többet...

– És nagyon is jól tetted. Szerintem nem tudatosult benned, mi csoda kockázata volt annak, hogy megjelent. Ha nem sikerült volna el znöd, még olyan messzir l is képes lett volna... borzalmakra. Asher és én vagyunk az egyetlenek, akik saját akaratunkból hagytuk el t. Mások csak úgy szabadulhattak t le, ha maga szám zte ket. És nem viseli túl jól, ha ejtik.

Finoman szólva.

– Láta Ashert az én szememmel. És bánta, hogy hagyta elmenni, hogy nem tudta olyannak látni, amilyennek én.

– Hát, akkor még egy halhatatlan pap is képes holta utánig tanulni – vicceskedett a fejét oldalra hajtva.

Nyeltem egyet, és hirtelen megéreztem a vér ízét, amivel még

mindig tele volt a szám. Gyorsan ide azzal a fogkefével!

A mosdóhoz léptem, és a tükörb l néztem rá. Alapvet en végig tudtam, hogy meztelen vagyok, de igazából csak most tudatosult, ahogy megláttam a pucér tükörképemet. A számról már nagyjából letöröltem a vért, de a nyakam meg a mellem tiszta dzsuva volt.

– Szeretnék egy köntöst, ha lehet.

– Mit szólnál az enyémhez?

– Nem pont a meztelen tested látványára van éppen szükségem – ráztam meg a fejem.

Normális esetben el bb leáztattam volna magamról a vért, és csak utána a fogkefe, de épp nem éltem normális id ket. Abszolút prioritás volt a szám íze.

– Elszalasztom... – elhallgatott, majd folytatta – elszalasztom Ashert egy tiszta köntösért.

– El ször Jasont akartál mondani, ugye? – csóváltam meg a fejem.

– Tudom, hogy gyorsan rendbe jön, de... mi van, ha komolyabban nekiesek?

– Nem estél, és csak ez számít.

– Jó is az, ha elhiszi az ember.

– Akkor szólok Ashernek – mosolygott rám a tükörb l, de nem a boldogságtól.

– Rendes vagy.

Már kezdtem szépen feltekerni a fogkrémes tubust, hogy rendes kislány módjára nyomjak egy kis krémet a fogkefémre, amikor megtorpant az ajtóban.

– F szabály szerint illik valami apró ajándékot adni a *pomme de sang*-odnak a nagylelk szolgálataiért.

– Szerintem már több mint nagylelk voltam így is.

– Ó, igen, *ma petite* – nevetése h vös selyemként suhant végig a hátamon – ezzel éppenséggel még akár egyet is értek. Csak a jövő re nézve. Honorálnod kell a szolgálatait.

– Pénzt is adhatok?

Hú, ez kemény volt. Egész komolyan felháborodott pillantást kap-

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

tam cserébe.

– Olyan közel engedtek ma magukhoz, mint amilyen közel sokan egyetlen lényhez sem kerülnek egész életük során. És nem kurvák, nem a pénzért teszik, Anita. – Ajajaj, a rendes nevem, nagyon csúnyán belegázoltam! – A *pomme de sang* drága kincs, mintha hűs szeret d lenne.

Elkomorulhattam, mert nagyon didaktikusan nyomta tovább.

– Ma a kéj b séges jutalom volt, de az els hetekben naponta táplálnod kell az *ardeurt*, s t, hacsak nem vagy nagyon alapos, akár naponta többször is.

– Mi van?

– Az lenne talán a legokosabb, ha magad mellett tartanál egy *pomme de sang*-t. Válassz magadnak valakit, az a legegyszer bb, aki mindig kéznél van. Még nem ismered az éhség természetét, nem tudod, mikor tör rád. Lehet, hogy könnyen kézben fogod tartani, lehet, hogy nem.

– Azt mondod, hogy most ezt naponta végig kell játszani?

– Azt.

– Hogy az a...!

– Hát olyan borzalmas volt, *ma petite*? Olyan megvetnivaló a gyönyör, amihez jutottunk?

– Nem is az, fantasztikus volt, nekem is, ugyanúgy, mint mindannyiunknak. De Belle Morte nélkül soha hasonlóban nem lehet részünk. Pedig az igazat megvallva, nem szívesen látnám viszont a fejemben.

– Ahogy én sem. Viszont az éhséget ezer más módon is kielégítheted. Ha pedig már uralod valamennyire a vágyat, megtanítlak, hogy boldogulj a *pomme de sang* nélkül, távolságilag.

– És az mikor lesz?

– Pár héten belül.

– Anyám! – elfordultam a tükört l, nem néztem rá. – És hogy választ ember lánya saját *pomme de sang*-t?

– Szerintem már választottál is.

Rábámultam.

– Nathanielt.

Bólintott.

– Nem, nem... nem lehet, nem bízom magamban... úgy értem, mi van, ha egyszer elveszítem az önuralmam... tudod, hogy értem, na.

– Olyan bájos, ráadásul fontos vagy neki. Nincs ebben semmi drámái.

– Már hogy a fenébe ne lenne! Olyan, mintha pedofil lennék. Nem tud nemet mondani, és akkor az olyan, mintha meger szakolnám.

– Lehet, hogy nem vagy hajlandó tudomásul venni, de Nathaniel nagyon is pontosan tudja, mit akar, és mire nem mond nemet. Mert téged akar. Azért nem mond nemet.

– Azt akarja, hogy legyen, aki uralkodik felette. A szó minden lehetséges értelmében.

– Az kifejezetten szerencsés egy *pomme de sang*-nál. A legjobb, ha mindenben aláveti magát.

Akkor is csak ráztam a fejemet.

– Akkor kit tennél ki az *ardeur* mohóságának? A Nimir-Raj-odat?

Na, most már ott csengett a hangjában a zöld szem szörny hangja.

– Féltékeny vagy.

– Legyen bármilyen ízletes is a Nimir-Raj, nem szeret nek való. Nem pusztá csemege, hanem f fogás. És a f fogás az továbbra is maradnék én magam az asztalodon.

– Richarddal jól megfértél... és sem az a gesztenyepüré-típus.

– Igaz. De hozzám is tartozik. a farkasom, és az úgy egészen más, mindkett nk számára. Nem egy egyszeri idegen.

– Tudom, mondtad már, hogy csak az *ardeur* tehet róla, de akkor is. Még soha életemben...

– Ne gyötörd magad, *ma petite*, nem vagy egy könny vér n cske. Sajnos, a Nimir-Raj se egy egyszeri, felejt s kaland volt.

Olyan jaj-komoly lett hirtelen, ijeszt en ünnepélyes.

– Ezt most hogy érted?

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

– Ha tényleg a Nimir-Rája vagy, akkor természetszer leg vonzód-
tok egymáshoz, bármit csinálunk is. És nem tehetsz róla, s t, egyik -
tök se. Ráadásul, bár a mi kedves Richardunk arcan jobban el van
eresztve, se vall rossz gusztusra.

Hát, ahogy ezt a végén mondta, már megint nyakig vörösödtem.
Gyorsan vissza is vonultam a fogkefémhez meg a mosdóhoz, és
szorgosan pucolni kezdtem a fogamat. Ez volt az elbocsátó szép üze-
net, és Jean-Claude vette, nagy kacarászva lejtett ki az ajtón. Végre.
Amikor magamra maradtam, megálltam, kezemben a kefével, szám-
ban a hab... néztem a n t a tükörben, aki még mindig ugyanaz az
Anita volt, aki pár nappal ezel tt. De Jason vérenek fémes ízét még a
mentolon át is éreztem. Nagyokat köpve és öblögetve folytattam
suvickolást, és igyekeztem bízni a szebb jövőben. Végül is, a víz
csobogása majd csak elnyomja azt az egyre hangosabban üvöltöz
rültet ott benn a fejemben.

Mire megint nagy lett az egy f re es vámpírmennyiség a szobá-
ban, már három különböz szájvízzel is gargarizáltam, én lettem a
két lábon járó jéghideg lehelet; s t, már a mosdókeszty b l is ki-
lőgyböltem a vért, amit letörölgettem magamról – de ha az ember be-
leiszik valakinek a vérebe, a nyomok egy része még gyökérkefével se
vakarható ki a lelkéb l. Valami örökre eltörik. Korábban azt hittem,
már lent vagyok a legmélyebb bugyorban, de közben revideáltam:
még sokkal, de sokkal rosszabb is jöhet. Méghozzá egy nap alatt is
akár. Mert ha most pár napra visszavonulót fújok, és bezárkózom az
én újdonságú kis éhségemmel, a vérfarkasok kivégzik Gregoryt. És ha
kivégzik, nem csak Jacobbal kell leszámolnom, a leopárdjaim
Richard leopárdjaival kerülnek szembe. És amilyen úttör Richard,
tuti, hogy élen jár majd a harcban, és akkor nem lesz más választá-
som, mint hogy megöljem t is. Már a halálát se viselném egyszer -
en, de ha az én mocskos kis ujjam húzná meg ráadásul a ravaszt – hát
az alaposan belerondítana az életem hátralév részébe. Soha nem
tudnám magam túltenni rajta...

– Jól vagy, *ma petite*? – kérdezte halkán Jean-Claude.

– Persze.

De közben csak ráztam a fejem. F a konzisztencia.

– Akkor vedd ezt fel – nyomott a kezembe egy kupac kék szatént –, és menjünk végre vissza.

– Gondolod, húzom az időt?

– Jasont már visszakísértük a szobájába, gyorsan meggyógyul, nyugi. De azért úgy véltük, most inkább nem találkozni vele. Nathaniel viszont rád vár, emlékszel, vezetett.

– És Asher?

– Jasonnel van.

– Viszont megvan a válasz a kérdésre, ami olyan régóta nem hagy nyugodni.

– Én is éreztem, ahogy a csúcsra ér. Tudom, hogy csak gyötörni akart, azért nem árulta el, mennyire súlyosak is a sérülései. De attól még lehetnek súlyosak *ma petite*, még ha nem is éppen funkcionálisak. A lelki sebek néha sokkal makacsabbak.

– Úgy érted, lehet, hogy nem akarja, hogy mások lássák, vagy megérintsék?

– *Oui*.

– Amíg nem értetek a fiúkhoz, rátok nem terjedt át az *ardeur*, igaz? Addig nem éreztétek meg Belle Morte-ot sem. Olyan, mint egy ragály, érintésre terjed.

– Egyszer a saját szememmel láttam, ahogy ez a ragály egy futballpályányi bálterem népségét ragadta magával. Egy keményvonalas orgiát is megszégyenített a tisztelt násznép.

– És az mire volt jó Belle-nek?

– A hatalmas kielégített vágyhalmaz növeli a hatalmát. De nem kizárólag erről szólt a kísérlet. Úrnam kíváncsi volt, van-e határa a tehetségének. Tudni akarta, hány emberre tudja egyszerre ráragasztani a vágyat.

– És van határa?

– Nincs. Feltehetőleg.

– Tehát több száz ember egyszerre... – A fejem már magától csó-

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

válódott. – És mindannyiuk kéje az hatalmát növelte?

– *Oui.*

– És mihez kezdett vele, miután így felturbózta?

– Kegyencet csinált egy márkiból, aki aztán elérte, hogy a király három országot befolyásoló szövetségeket és kereskedelmi egyezségeket módosítson.

– Hát, legalább nem ment pocsekba.

– Belle-nek van számos hibája, de a pazarlás semmiképpen se tartozik közéjük.

– És mit nyert a globális politikai taktikázásokból?

– Birtokot, címeket és egy királyt, aki imádta. Ez jó pár évszázaddal ezelő történt, *ma petite*, amikor a király még egy egész ország élet-halál ura volt, azt azért ne felejtjük el. És Belle testének édes titkaival a rabszolgájává tette ezt a mindenható urat.

– Senki se lehet annyira jó az ágyban.

Az apró mosoly, amit hiába próbált leplezni, egészen kihozott a sodromból.

– Ha olyan nagy lepedő mágus, akkor miért hagyátok el?

– Asher már jó pár éve volt Belle-é, mikor én odakerültem. Mind a ketten a legbelsőbb körökhöz tartoztunk, ahová tényleg csak az igazán kiváltságosok jutnak. Mi voltunk a kedvencei. Aztán Asher rátalált Juliannára. Csak évtizedekkel később jutott el az agyamig, hogy Belle valószínűleg féltékeny lett. Maga más vámpírokat és férfiakat is az ágyába fogadott, és az is nagy meglepődésére szolgált, hogy mi Asherrel gyakran aludtunk együtt. Más vámpíroknak is felajánlott néha bennünket, de ez mind teljesen más volt, mint Julianna, akit mi magunk választottunk magunknak. Viszont a másik halandó szolgája tabu a vámpíroknál. Tehát Belle kénytelen volt tartani. Aztán Asher felajánlotta nekem is a lányt, és hármasban voltunk együtt onnantól kezdve. Ami automatikusan felvetette a problémát, hogy Juliannát másokkal is illene megosztanunk.

Merengve bódult egy ideig a padlót, aztán megint rám nézett. Na, most jön a konfliktus.

– Arturo is a kegyencek között volt, és nagyon beindult Juliannára. De Asher elutasította.

– Asher utasította el, nem Julianna?

– A halandó szolga nem tagadhatja meg az ura akaratát.

– Hú, de ciki.

– Más id ket éltünk, *ma petite* – vont vállat. – És Julianna nem az a típus volt, mint te.

– És miért adott kosarat Asher Arturonak?

– Féltette Juliannát. Ahogy én is.

– Arturo ezek szerint a kemény szex barátja volt?

– A természetanya nem nagyon hagyott neki más lehet séget.

– Ezt hogy érted?

– Nem hozott még össze a sors olyan méretes hímmel, mint .

Hát, erre már nekem kellett megrángatnom a vállamat. Elvégre láttunk már nagy bikákat.

– Nagy volt neki. És?

– Ennél azért súlyosabb volt a helyzet – csóválta a fejét. – Mi franciául erre csak azt mondjuk, hogy *bien outitté*, jól fel van szer számozva. Várj, hogy is magyarázzam... egy ló hozzá képest...

Már épp kezdtem volna fejtegetni, hogy Richard is elég jól el van látva, de mégse bölcs húzás pasi egynek arról értekezni, hogy pasi kett é mennyivel hosszabb. Aztán meg Micah jutott eszembe, aki még Richardnál is hatalmasabb, de azt még kevésbé éreztem volna bölcsnek, ha t idecitolom.

– Már két pasit is láttam, akihez képest egy ló még póninak se jó, és persze, elég figyelemre méltó a látvány... de tényleg csak Arturo méretei miatt féltettétek Juliannát?

– Tényleg és pontosan.

– Annyira azért senkinek se lehet nagy.

– Arturo mellett még a mi Richardunk és a Nimir-Raj is csak pironkodna.

– Nem volt az a két pasi...

Ez a pipacspirosodós dizájn most már végleges? Mert veszettül

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

herótom van t le...

– Nocsak!

Még ez nagyon kellett, ez a hangsúly. De a vörösséget is lehet fokozni, legalább már ezt is megtanultam.

– Új-Mexikóban futottam velük össze. Az egyik Edward csicskása volt; a másik meg az egyik rosszfiú.

– És hogy sikerült megtapasztalnod a méreteiket, *ma toute petite*?

– A hangjában ott susogott valaminek az el szele. Mintha kezdett volna berágni.

– Nem volt semmi szex.

– Akkor milyen okból pucérodta le el tted? – Még mindig zabos volt. És még csak nem is okolhattam érte.

– Bernardóval, aki Edward egyik embere volt, bekeveredtünk a helyi veszett motorosok lebujába. Nem akarták elhinni, hogy együtt járunk, és meg kellett mondanom, hogy metélt-e vagy sem. És úgy tippeltem, hogy esélyesebb, hogy igen, de ehhez le kellett tolnia a naciját.

– Kemény helyzet lehetett.

De már inkább csak mulatott a dolgon.

– Ja, az volt.

– És a rosszfiú?

– Szeretett volna meger szakolni.

– És? – kerekedtek el Jean-Claude szemei.

– Hapiend. Letolta a gatyáját, én meg köt t t toltam a szívébe.

– Csak mostanában világosodtam meg, mi volt már a legels találkozásunkkor olyan végzetesen vonzó benned. – Nagyon gyöngéden érintette meg az arcomat. – Már abba belebolondultam, ahogy a rend röket osztod.

– Szerelem els hallásra? Pedig nem lehet hasra esni a hangomtól.

– Ne becsüld le a hangod édes csengését, *ma petite*. Mindazonáltal nem hangszíned vett le a lábadról, hanem a szavaid. Ahogy fogtad azt a pisztolyt és rájöttem, hogy ez a b bájos, petite hölgy a vámpírhóhér, megdobbant a szívem. Rögtön tudtam, hogy ha bajba kerülsz,

te nem várod szipogva, hogy majd csak megment végre valaki, hanem gyorsan, praktikusán megmented saját magadat.

Tenyerébe hajtottam az arcomat, és a szemében megint azt a végtelen szomorúságot láttam, ami azóta lakott benne, hogy veszni hagyta Juliannát.

– Szóval azért estél belém, mert olyan kemény csajszí vagyok?

Halványan elmosolyodott, de a szeme ugyanolyan bánatos maradt.

– *Oui, ma petite.*

Erre hallgattunk egy sort, de aztán visszakanyarodtam az eredeti sztorihoz.

– Szóval ott tartottunk, hogy Arturo Juliannát akarta.

– Aki rettegett t le, mi meg rettegtünk érte. Ez az egész már több mint kétszáz éve volt, Asher pedig még közel sem volt olyan erős, mint most. Attól tartottunk, hogy a halandó szolgája belehal Arturo túlzott figyelmességeibe.

– Nem kerülgethetem tovább a kérdést, mégis mennyire volt nagy?

Jean-Claude két kezével mutatta, mint a horgász, amikor a zsákmány méretét becsüli fel.

– Ilyesmi.

B arasznyi lehetett. Haha.

– Az nem is olyan vészes.

– De ez csak a vastagsága.

Hoppá. Egy lélegzet bent ragadt. Akkor mennyi a hossza?!

– Túlzol, ugye?

– Egy centit se. Ekkora volt, láttam. És emlékszem.

– És milyen hosszú volt?

Most megint el bújta bel le a horgász, két tenyere merészen távolodott el egymástól. Erre már tényleg csak nevetni tudtam. Ezt tuti, nem veszem be.

– Na, ne! Azt akarod nekem bemesélni, hogy vagy félméter hosszú farka volt?! Képtelenség.

– Pedig képes, *ma petite*.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

– De azt is mondtad, hogy Belle kegyencei között volt is. Ezek szerint...

– Pontosan. Lefeküdt vele, *oui*.

Már nem ment tovább a finomkodás, és amúgy se sok ötletem lett volna, hogy mondhatnám ezt szalonképebben.

– És nem fájt neki?

– Belle Morte-nak mindenféle szempontból rendkívül nagy étvágya volt, ha férfiak jöttek szóba.

Hú, Jean-Claude bezzeg mindig szalonra képes!

– Nem sok n ben férne el...

– Hát nem.

– Belle így akarta megöletni Juliannát talán?

– Dehogy. Meggy z dése volt, hogy Arturo csak örömére fog szolgálni.

– De hogy hihette... ?

És most olyat láttam, amit szinte még soha: Jean-Claude zavartan nyalta meg a szája szélét. Kínban volt!

– Mondjuk úgy, hogy tanultunk valamit Belle Morte-tól, Asher meg én, amiben hármasban nagy örömünket leltük. És Juliannát is beavattuk.

– Ha ez most valami célzás akart lenni, félrement. Egy mukkot se értek.

– Nem lehetne, hogy esetleg valamikor máskor beszéljük meg a technikai részleteket?

– Miért nem most? – ráncoltam csúnyán a homlokomat.

– Talán mert az az érzésem, hogy addig jobb neked, *ma petite*, amíg nem tudod.

– Az az igazság, Jean-Claude, hogy nem is olyan rég még keményen ráharaptam volna erre a mondatra, és addig nyúzlak, amíg az utolsó részletet is ki nem taposom bel led. De ha azt mondod, hogy jobb nekem az édes tudatlanság, elhiszem. Mára már épp elég leckét átvettünk a vámpír-kámaszutrából, köszönöm. Nekem nem jön be a sokterápia, asszem.

– Lassan megkomolyodsz, *ma petite*.

– Ne feszítsd, Jean-Claude. Nem komolyodom meg. Csak hulla fáradt vagyok.

– Ahogy mindannyian, *ma petite*, ahogy mindannyian.

Kiráztam a kék szatén csodát – pont a méretem. Biztos direkt nekem vette a kis vérszívóm. Belebújtam, jól megcsomóztam a derekán. Annyira végtelenül untam már az *ardeur* topikot, pedig még muszáj volt letisztázni egyet s mást.

– Vegyük el nyíltan a kártyákat, Jean-Claude. Azt állítod, hogy az el bb szexeltünk, igaz?

– *Exactement, ma petite*.

– Akkor én most mind a négy tökkel szexeltem?

– Biccentett.

– És hogyhogy nem vagy féltékeny?

– Én is a négy között voltam, akkor mire lennék féltékeny?

Tessék. Ez csak még inkább összekutyult mindent.

– Fussunk neki még egyszer. Azt mondod, még akár többször is ki kell elégítenem az *ardeurt*. És arra ugye nem rendezkedhetünk be, hogy te mindig tetre készen mellettem legyél. Itt alhatók nálad, nem az a gond...

– El fordulhat, hogy akkor tör rád a vágy, amikor nem vagyok ébren. Könnyen elképzelhet . S t, valószínű .

– Jó. És mik a szabályok?

– Milyen szabályok? – húzta össze a szemöldökét.

– Hát a szabályok, hogy mikor leszel féltékeny, és mikor nem. Mit l és kit l tartsam távol magam?

Mosolyra szaladt a szája, de aztán inkább mást gondolt.

– Nem sok ennyire cinikus és feketén-fehéren gyakorlatias alakkal találkoztam még életemben, *ma petite*, és ha tudnád, milyen népekkel futottam már össze, értékelnéd a bókot. Közben meg van benned egy nagy adag óvodás alaposság is, az a fajta ártatlanság, ami szerintem sosem kopik le rólad. És borzasztóan nehezen kezelhet .

– Szerintem adja magát a kérdés.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

– Természetesen. Csak a legtöbb ember nem tenné fel. Vagy csak igyekeznének a szerintük lehet legokosabban eljárni, vagy annyit kérdeznének, hogy kivel feküdhetnek össze adott esetben, hogy lehet leg ne hozzanak ki a sodromból.

– Szerintem az én fogalmazásom célravezetőbb. – Bár az igazat megvallva, átfutott rajtam a kétely.

– Persze. Egyszerre vagy a legnyíltabb és a legönámítóbb személy a földön.

– Egyre kevésbé tetszik ez az irány.

– Szíved joga. Én azért a saját kérdésekre válaszolnék inkább, szerintem az helyesebb megközelítés. Amennyiben Nathanielt választod *pomme de sang*-odnak, nem veszem zokon az intimitást. És Jasonnel sem, hiszen meg az én *pomme de sang*-om, aki már évek óta h ségesen szolgál, megérdemli a kegyet, hogy megosszam vele a halandó szolgálmat.

– Ja, hogy újabban én vagyok a díj a h séges szolgálatért! És hány évig kell értem gürizni? Ötöt? Vagy elég kettő?

– Csss, *ma petite* – emelte fel a kezét, hogy belém fojtsa a h börgést. – Hadd válaszoljak a kérdésre. És szeretném, ha a válaszom fedné a valóságot, bár ma nem vagy nagy barátja az igazságnak. Mindazonáltal tényleg tisztáznunk kell a témát. Igazság szerint ínyemre lett volna, ha Nathanielt mindig magad mellett tartod, és aztán ha még némi extra is közbe jön, ám legyen. De te ragaszkodsz a kis listához, hát megkapod, s t, indoklást is mellékelek. Mert szeretném, ha világosan látnád, hogy nem szívesen osztozom rajtad, senkivel se szívesen, *ma petite*, vannak viszont olyanok, akikkel semmiképpen nem osztozom. Akiknek semmi köze sem lehet hozzád.

A végét már dühödten tette hozzá, a szeme elárulta. A teste totál nyugodt volt, de a szemeiben zafír lángok csaptak fel, és már jól ismertem ezt a nézést – nagyon erős érzelmek váltották csak ki, jelenleg, gondolom, a harag, de csak tippelek, mert körbepajzsolta magát a kis piszok, hogy bele se szagolhassak az érzelmeibe meg a gondolataiba.

– Asher rajta van a listán. – De nem indokolt, és ugye az okok nagy része meglehetősen fájó volt ahhoz, hogy kérdezősködni kezdjek. – És persze Richard is, ha letisztul végre az agya.

A köntösét igazgatta, ami megint csak a zaklatottságát mutatta. Mindig a ruháján babrált, ha valami nagyon rágta az idegeit.

– A Nimir-Raj-t is kénytelen vagyok benyelni, mert az ösztöneiden át hat rád. Richard szörnyetege is hat rád, de a jeleinken keresztül, szóval rajtam keresztül is, de a Nimir-Raj egyenesen téged szólít magához, Anita. – Basszus, már megint a keresztnévem. Hát nem lehet túl boldog. – Valamit megtalált benned, lehet, hogy tényleg Nimir-Rává váltál, ha igen, már csak a teliholdig kell várunk, és kiderül. Ha nem, akkor ugyanaz lehet, mint Nathaniellel: megtaláltad a hívóállatot. Lehet, hogy a többi leopárdhoz is erősebben vonzódsz majd, ennek valahol itt kell keresgélni majd az okát. Csak arra kérlek, hogy ebben az esetben legyél résen. Megeshet, hogy nem csak Nathanielre és a Nimir-Raj-ra éled fel az *ardeur*.

– Nem csak Nimir-Ra lettem, hanem lotyó is?

– Attól azért nem kell tartani – somolygott. – Jóval erősebb az akaratom annál.

– Épp azt ecsetelted, hogy más leopárdok karjába is belevetnem magam.

– Ha úgy alakul... Úgy értem, ha az *ardeur* felébred, és épp se Nathaniel, se a Nimir-Raj nincs a közelben, akkor ne állj ellen.

Hú, erre aztán meresztettem nagy tányér szemeket.

– Ha ellenállsz, csak egyre növekszik, és a végén tényleg lotyóskodni fogsz, mert már válogatni se lesz erőd. Ha rögtön kielégíted, akkor még egy személy is elég hozzá, és te döntheted el, ki lesz az az egy.

– Ezek szerint a lényeg dióhéjban: mindig legyenek kéznél azok a pasik akikkel még el tudom képzelni.

– Az lenne a legjobb, ha Nathaniel vagy akit választasz, folyamatosan veled lenne.

Nagyot nyeltem – ez olyan durva! A szemei megint normál embe-

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

ri szemek voltak, az arca pedig tökéletesen kifejezéstelen – naná, rejteti a gondolatait. Hirtelen belém hasított valami.

– Hol van Damian? Még a színét se láttam.

– Nahát, szexr l dumcsizunk, és neked Damian jut eszedbe?

Szellemeskedve dobta be a poént, de volt valami kis él a hangjában.

– Éppen listázod, hogy kikkel kamatyzolhatok és kikkel nem, de mindkett r l lefelejtet. És a klubban se volt ott a minap, még a vérszagra se gy lt ide a szobába, mint Asher. Hova lett?

– Már el akartam mondani, de úgy határozta, hogy mára már elegend volt a nemtetsz igazságokból.

– Nem halt meg, azt megéreztem volna.

– Igen, feltehet leg. Minden vámpírmester véresküt követel meg a vámpírjaitól. Cserébe életet ad nekik, mozgatja a szívüket. Így volt ez velem is anno, amikor még az els mestern m életre ébresztett, bár csak közvetítette nekem a Város Urának az erejét. Aztán elkerültem Belle-hez, aki a vérvonalam csúcsán állt felettem, és rettent étellel töltötte meg a szívem. Olyan volt , mint az óceán lüktetése, hozzá képest az összes többi vámpír csak az ölelésébe igyekv folyócska volt. Aztán mellette lassan megtaláltam a saját er met, de még ma is az vérvonala csordogál bennem. Damian is az családjából való, nem közvetlen Belle-t l, hanem, mint én is, Belle egyik gyermekét l. Itt én vagyok a Város Ura, én vagyok az tehát, akinek az erejéb l Damian is táplálkozik. Amikor letette el ttem az esküt, az én alattvalómmá vált, és én elvágta a Belle-hez köt d kapcsolatát, onnantól kezdve csakis az én er m mozgatta a szívét.

– Te tartod életben az összes vámpírt a városban?

– Igen, az er bel lem árad át beléjük, de csak ha k is Belle vérvonalához tartoznak. Mások gyermekeit nem köti a véreskü hozzám.

– És Asher? Az szívét nem te mozgatod.

– Nem, a vámpírmesterek képesek a saját erejükb l életben maradni. Ez is többek között a dolog lényege, és ezért van az, hogy a nagy öregek még ma is gyakran megölik a gyermekeiket, amikor

megérzik, hogy éled bennük az er .

– Mintha a nagy vámpírlexikont lapozgatnám, annyi infó zuhant hirtelen a nyakamba. Nehogy azt gondold, hogy nem értékelem a dolgot, a tudás hatalom meg minden, de nem értem, mi köze ennek az egésznek Damianhez.

– Egyszer feltámasztottad t a koporsójából, úgy töltötted meg a nekromanciával, mint egy zombit. Kétszer is megmentetted az életét, ami nagyon er s köteléket sz tt köztetek.

Ezt éppenséggel én is tudtam, de nem m fajom a hetvenkedés.

– Csak azt mondta, hogy nem tudna nekem nemet mondani, bármit kérnék. Meg, hogy szolgálni akar, ami eléggé megrogyantotta.

– Úgy érted, megijedt?

– Úgy. De nem akartam, Jean-Claude. G zöm se volt, hogy ez lehet bel le.

– Beszélük, hogy régebben a nekromanták nem csak a zombiknak voltak képesek parancsolni, hanem az összes él halottnak is. Ez ma már csak legenda, ugyanakkor volt id , amikor a Tanács leölette az össze nekromantát, aki csak felbukkant.

– Ó, a régi szép id k! Azért akadnak dolgok, amikért nem gyötör a nosztalgia.

– Meg tudom érteni. Mindenesetre súlyosan megbontottad a kapcsolatodat Daminannel. El ször fel se t nt, de amikor hazatért Tennessee-b l, már nem az én er m dobogtatta a szívét, hanem a tiéd.

– Nem szándékosan csináltam. – De eléggé elevenen élt bennem Tennessee emléke, hogy milyen szorosra kovácsolódott köztünk akkor a kapocs.

– Ezzel is tisztában vagyok, viszont azt is tudnod kell, hogy amikor fél évre leléptél, elég nagy gubanc lett a dologból. Damian több mint ezer éves, és bár nem vámpírmester, azért van ereje. Közben pedig már egyáltalán nem illeszkedett be a vámpír hierarchiába, én feloldtam a h ségeskűjét, hiszen már a tiéd volt. Te azonban nem jöttél érte.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

- Dobhattál volna egy telefont.
- És akkor mi lett volna? Hazaviszed az alagsorba? Kétlem, hogy fél évvel ezelőtt elég erős lettél volna ahhoz, hogy megbirkózz vele.
- De most már az vagyok. Igaz?
- Kizártad Belle Morte-ot az agyadból, aki a Tanács egyik leghatalmasabb alakja. Ha ezt meg tudtad oldani, akkor Damian se lenne boszorkányság.
- Nagyszer. És hol van?
- Már nem bíztam benne, *ma petite*. Meg kell értened, már nem tartozott a vámpírjaim közé, nem tudtam neki parancsolni. És ez nagyon nem vetett jó fényt rám. Itt volt egy ezeréves vénség, én meg csak álltam tehetetlenül. És a gyengeséget még látszat formájában sem engedhettem meg magamnak. Ráadásul pontosan érezte, amikor lezártad el lünk az aurádat, mivel t magát is kizártad. Nem csak Richard és én veszítettünk el. Damian is megszenvedte, hogy nem érzi a jelenlétedet, és ettől egy kicsit... begözlött.
- *De hol van? Bökd már ki!*
- Kezdtem betojni, a szívem a torkomban kalimpált.
- Elször is meg kell ígéred, hogy nem akarod ma este magaddal vinni, *ma petite*. Teljes ember kell neki ahhoz, hogy újra magára találjon.
- Azért csak bökd ki végre.
- El kellett zárnom, *ma petite*.
- Mi az, hogy el kellett zárnod? Mégis hogyan?
- Már a tekintete is elég ékesszóló volt – ha lett volna rajtam naci, most belepiszkítok.
- Hat hónapig egy leplombált koporsóban aszaltad?!
- Valahogy úgy.
- Te mocskos szemét!
- Meg is ölhettem volna, *ma petite*. Mások azt tették volna a helyemben.
- Akkor te miért nem tetted?
- Mert részben az én hibám, hogy egyáltalán a közeledbe kerülhe-

tett. Az enyém volt, nekem kellett volna megvédenem.

– De már az enyém, én védem meg.

– És mégis magára hagyta.

– Mert nem is tudtam, hogy ez van. Nem ártott volna jelezned valahogy.

– És fél évvel ezelőtt hittél volna nekem? Nem gondoltad volna inkább, hogy csak így akarlak magamhoz csalogatni?

Már éppen tele pofával ordítottam volna a képébe, hogy naná, hogy elhittem volna, mert az ilyesmit elhiszi az ember, de még idejében visszavettem.

– G zöm sincs, mit hittem volna.

– Egy ideig még reméltem, hogy sikerül újra felélesztenem a kapcsolatot, és az uralmam alá hajtani, de tökéletesen elzárkózott el tőlem.

– De ha tényleg az enyém, miért nem éreztem, amikor a pajzsom szétesett Új-Mexikóban?

– Mert lezártam el tőled, hogy ne érezhesd. Nem volt épp egyszer .

Lehunytam a szemem, és elszámoltam tízig. Sanszos, hogy tízezerig is matekolgathattam volna, az se segít – az agyam majd szétvitte a düh.

– Ehhez nem volt jogod.

– A jelek egyesítése előtt Damian elcsábított volna. Meggy z dősem. Ugyanúgy vonzódtál volna hozzá, mint Nathanielhez vagy mint a Nimir-Raj-hoz.

– Nem tekertem volna Damiannel, ha nincs az *ardeur*. És fél éve még nem volt.

– Holnap este visszakaphatod. És segíték életet verni belé.

– Még ma este visszajövök érte.

– Kérdezd csak meg Ashert, majd elmeséli, milyen kemény meló visszacsalogatni az életet egy vámpírba, amikor hat hónap után kimászik a koporsójából. Damian nem vámpírmester, magában képtelen volt energiákat szerezni. Csak önmaga kiéhezett árnyéka lesz, amikor kiszabadul, és az is csak nagy túlzással.

Rendkívüli nyugalommal fejtegette, és ötletem se volt, mit léphet-

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

nék. Legszívesebben bepancsoltam volna neki egyet, de azzal se mentem volna sokra. S t, szerintem még csak jobban se éreztem volna magam t le. Kicsit se.

– Ma este eljövök érte, a lupanárium után.

– Egyszerre nem boldogulsz Damiannel meg az elgyötört vérleopardoddal. Kérdezd csak meg Ashert, mondom, mennyi energia kell az ilyesmihez. És Damiannak már oly’ mindegy, hogy egy éjszakával többet vagy kevesebbet van a koporsóban. Ma a legfontosabb, hogy megakadályozd a háborút. És hogy az er demonstrációddal lebeszéljed Richard ellenségeit az ostoba tervekr l. Ma a szövetségeseidre koncentrálj, *ma petite*.

– Megint át akarsz vágni.

– Azt gondolsz, amit akarsz. Akkor is hosszú órákba telik majd, hogy Damian egyáltalán az eszére találjon. És még hosszabb napokban, rengeteg gondoskodásba, vérbe, melegbe, hogy a régi önmaga legyen.

– Tudtad, és mégis megtetted vele?

Nem is dühös voltam már, csak kimerült, ölmosan kimerült.

– Saját tapasztalatból ismerem a leplombált koporsó módszerét, *ma petite*. Semmi olyat nem tettem vele, amit magam ne éltem volna át valaha.

– Csak pár napra feküdtél be, amíg megöltem a Város régi Urát.

– Amikor Asherrel visszatértem a Tanácshoz, megalkudtam velük. Megmentették az életét, de csak az én szabadságom árán. Két évet töltöttem egy koporsóban, nem ehettem, nem tudtam felülni, nem tudtam... – szorosan maga köré kulcsolta a karját. – Tudom, hogy borzalmas megoldás volt ez Damiannel, de az egyetlen alternatíva a halála lett volna. Inkább azt választottad volna?

– Nem.

– És mégis vádlón nézel. Szörnyeteg vagyok, mert bezártam a koporsóba, ugyanakkor sokkal ocsmányabb szörnyetegnek tartanál, ha megöltem volna. Más megoldás pedig nem volt. Hacsak nem csapom ki az utcára, hogy nyugodtan leöldösse az embereket.

– Damian nem olyan.

– Mióta utoljára találkoztatok, valami igencsak félrecsúszott az agyában. Emlékszel arra a párra, akit az egyik keresztez désben mérszároltak le fényes nappal, kábé fél éve?

– Meglehet sen szép számban ismertem meg lemérszárolt párocskákat az elmúlt években. Ha esetleg pontosítanád.

Már is dühös volt. Pazar. Akkor lehetünk együtt dühösek, egymásra.

– Egy lámpás keresztez désben álltak meg. Valószínű leg nem id ben, mert a koci eleje összetört, mintha elütöttek volna valakit. De sérültet nem találtak.

– Ja, igen, megvan. Szabályosan átharapták a torkukat. A n próbált védekezni, a karja csupa karmolás volt.

– Asher a helyszínt l néhány háztömbnyire talált rá Damianre, csurom ver volt. Ashernek is nekiesett, vagy tucatnyian tudtuk csak lefogni és hazahozni. Hagytam volna kint az utcán?

– Fel kellett volna hívnod.

– Igen? És? Kivégezted volna? Ha a beszámíthatatlanság számít, akkor nem vonható felel sségre azért, amit tett. Persze, ez csak az emberekre áll, nekünk nem járnak ugyanazok a jogok, mi nem úszhatjuk meg a kivégzést holmi beszámíthatatlansággal.

– Jártam a b ntény helyszínén, és nem úgy festett, mintha vámpírtette volna. Akkor inkább már alakváltó, de az se stimmelt... túlságosan is vad volt. Gonosz.

– *Oui*. Be is dugtam gyorsan a koporsóba, és csak reménykedhettem, hogy egyszer beállítasz. Eleinte nem védtem le el led, gondoltam, csak megérzed, hogy szüksége van rád. De aztán nem jöttél.

– Mert nem tudtam, hogy kellene.

– Azt tudtad, hogy Damian a tiéd. És még csak eszedbe se jutott. Eltaszítottad magadtól.

– Nem igaz. Nem tudtam, hogy jönnöm ellene. – Csak úgy sístegtek a szavaim.

– Nekem pedig nem volt választásom, Anita. Valahogy ki kellett

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

iktatnom.

– Gondolod, végleg megbolydult?

– Ha vámpír lennél – vont vállat –, meg a vámpírgyermeked, akkor egyértelműen azt mondanám, hogy nem. De nekromanta vagy, nem vámpír, így aztán fogalmam sincs.

– Ha rült marad...

– El kell pusztítani – fejezte be halkán helyettem is Jean-Claude.

– Nem ezt akartam.

– Én sem, elhiheted.

Pár pillanatig csak álltunk ott, emésztgettem az eseményeket, Jean-Claude is emésztgetett, de lehet, hogy nem csinált semmit, csak álldogált.

– Ha ez az egész tényleg így történt, és nem ködösítesz, akkor tényleg nem volt más választásod.

– De attól még haragszol rám, és jól le is vered majd rajtam.

– Most erre mit mondjak? – meredtem rá. – Hogy a tudat, hogy hat hónapra szardíniát csináltál belőle, valahogy lelohasztja bennem a tüzet? Hát igen, némileg zavar.

– Normál körülmények közt most kiszabadítanád Damiant, és felém se néznél, míg a haragod le nem csillapul.

– Ja, valahogy úgy.

– De most szükséged van rám, *ma petite*. Szükséged van egy vámpírra aki átsegít a nehéz napokon, és megtanít uralni az éhséget.

– Ezek szerint beindult a se veled, se nélküled mechanizmus.

– Remélem, megenyhülsz, mielőtt még újra szükséged lenne rám. De ahogy ismerlek, nem fogsz. Azért mondom el még egyszer, hogy ne feledd, ha nem leszek is veled, hogy az *ardeurre* nem él semmilyen morális megkötés vagy személyes preferencia. Ha feléled, és te ellene szegülsz, akkor csak ér södni fog, és végül megtör. Akkor pedig már nem te irányítod a helyzetet. Szóval tedd meg a kedvemért, még ha nem is vagy képes most rögtön megbocsátani Damian miatt, hogy magad mellett tartod vagy Nathanielt vagy a Nimir-Raj-t. Helyesebben, nem is az én, hanem a saját magad kedvéért. Mert kettőnk

közül én bocsátanám meg könnyebben és hamarabb, ha idegenekkel kefélnél.

Ezzel a gyönyörű zárszóval be is fejeztük. Megkerestem Ashert, és lecsekkoltam a sztorit. Még Willie McCoyt is el cibáltam a korporsójából, hogy a saját szájából halljam. Damian beborult magába, és amikor azok ketten véletlen ráhajtottak a tyúkszemére, szétszaggatta ket. A pasi kipattant, hogy ki az istent csaptak el, na t ott helyben a zebrán elintézte. Oké, nyilván fáj a lába, ahol lecsapták róla. De a n ... képes volt bemászni érte az autóba, annyira zizi lett. Lehet, hogy meg kell ölnünk, csak mert nem fogtam fel id ben, mit is jelent, hogy az enyém lett. Szent Kleofás! Jó csomó dolgot nem fogtam fel id ben...

Hosszú volt ez a nap. Nathaniel némán ült mellettem a dzsip anyósülésén, ahogy a még mindig fülledt szürkületben elhajtottunk. Hazafelé tartottunk, Rafaelért és a patkányaiért, meg a leopárdokért. És Micah-ért. Meghagyta a számát az alakváltók kórházában, és én kis híján nem hívtam fel. Aztán persze felülkerekedtem a büszkeségemen meg a zavaromon, az er sítés sokkal nagyobb szükséglet per pillanat. Bár tartottam volna legalább telefonon a kapcsolatot az embereimmel ezalatt a fél év alatt! Richard talán nem sülyyedt volna ilyen mélyre a káoszban a hordával... Nagy visszatérés volt, neonparádé meg minden, hogy majd rendbe szedem a kapcsolatunkat, közben meg alig látok ki a sok trutyiból, ami az elmebajnokságom hat hónapja alatt felgy llt a távollétemben: lehet, hogy Richard utolsó teliholdja lesz ez a következ , és a tenyérbemászó Jacob lesz az Ulfric; lehet, hogy Damian végleg becsavarodik, és akkor el kell pusztítatnunk. Arról a párról nem is szólva, akik még ma is vígan élnének, ha felfogom, milyen következményei vannak a mágiámnak.

Annyi sok okosságot mondott a mestern m, én meg szépen bezártam ket az íróasztalfiókba, hogy boszorkányságokkal nem foglalkozom, elvégre rendes keresztény volnék. Pedig a mágiámat nem ártana végre alaposan feltérképeznem és megértenem. Ostoba luxus lenne tovább finnyáskodni. Isten a maga részér l soha nem hagyta, hogy

kétkedjem magamban, több ízben is egyértelműen a tudomásomra hozta, hogy semmi gáz nincs a hatalmammal, erre vagyok kitalálva és pontum. Nincs benne semmi gonoszság, hát akkor ne vekengjek már. De én a k fejemmel folyamatosan kétkedem, hogy tutira jó szemmel nézi-e. Hát ki vagyok én ehhez? Hogy még az Úr akaratát is megkérd jelezem, csak mert elképzeltem, hogy egy jó keresztény mivel keresheti meg tisztességesen a kenyerét. És ez lett a nagy fel-fuvalkodottságom eredménye: két halott, egy rült, és ha Richard alól kicsúszik a hordája, akkor még sokkal, de sokkal több halott.

Süket csönd visszhangzott bennem. Általában érzem Isten meleg érintését, de ha valamiben ötcillagosan fafej vagyok, és eltolom, akkor ezt a némaságot kapom csak. Ahogy a szül k figyelik néma fejcsóválással a szegény srácot, amikor éppen valami húzósat tanul meg a saját kárán. Soha egyetlen egyszer sem szóltam az Istenhez Richard és Jean-Claude ügyében – legalábbis a választás témában nem, úgyis tudtam, kire szavazna. Úgy értem, a vámpírok azok eredendően gonosz lények, vagy nem?

De ahogy a növekvő sötétségben vezettem hazafelé, éreztem, ahogy megtelik jelenlétével az autó, és már tudtam, hogy csakis azért nem kérdeztem t sosem, mert rettegtem a választól. Fél szememet az úton tartva imádkoztam magamban. Semmi válasz, de tudom, hogy hallott engem.

20.

KOROMSÖTÉT volt, amikor lehúzódtam a házam elé az út szélére. Mármost a házban nem, ott teljes díszkivilágítás uralkodott, mintha az év partiját adnám, csak éppen magamat felejtettem volna meghívni. Be se tudtam kanyarodni a beállóra, mert tele volt kocsi-val, de az út két széle is végig. Szerencsére szomszéd se közel, se távol, ez is volt a legfőbb vonzereje az ingatlannak. Amilyen a rossz ügyeim vannak, nem kell még ráadásul, hogy a szomszédnéni folyton az ablakban lógjon, hogy már megint mi ez a ramazuri. Arról nem is szólva, hogy az én rossz ügyeim általában lövöldözéssel járnak, és az meg végképp nem hiányzik, hogy valami kóbor lövedék le vadássza csórá néni leskelés közben. A bokrokat meg a fákat legalább nem zavarom. Persze, lehet, hogy erről Marianne-nak mer bennem más lenne az álláspontja. Egyszer majd megkérdezem. És akkor majd cuccolhatok ki a sivatagba.

Elég távol találtam helyet. Leállítottam a motort, még sóhajtott egyet-kettőt, amit szóltanul hallgattunk végig Nathaniellel. Nem dumáltuk agyon a háromnegyedórát, amíg ideértünk Jean-Claude-tól. Praktikusán meg se mukkant. Nem mintha én olyan nagyon szószátyár hangulatban lettem volna.

Duzzogva viharzottam el a Cirkuszból, még odaböfentettem Jean-Claude-nak, hogy holnap este ekkor meg ekkor visszajövök Damianért, addigra kaparja el a dobozából; nem is csak Damian miatt rágtam be rá, azt hiszem. Utáltam, hogy végül csak szörnyeteggé faragott. Azt már korábban is észrevettem, hogy a szex egyre csak közelíti a jeleinket egymáshoz; még csak gondolni se nagyon merek rá, hogy lesz most, hogy egyesítettük ket. Még ennél is jobban egymáshoz ragadunk? És vajon ezzel vége a meglepiknek? Kötve hiszem. Gondolom, még Richard is tartogat pár nóvumot, bár nyilván se neki, se Jean-Claude-nak sincs lövése a jövőre. És mit szóljak én? Az a nagy büzös helyzet, hogy mindannyian a sötétben tapogatóz-

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

tunk, ami elég kellemetlen, pláne, ha a mágia is belekeveredett a levesbe. Majd holnap felhívom Marianne-t, addig meg igyekszem valahogy egyedül okoskodni. Nem túlzottan újszerű kilátás.

Jó, oké, szó szerint nem voltam egyedül, Nathaniel itt ül mellettem a kocsiban, békés csendesen, még az övét se kapcsolta ki. A haját hátrafogta, a szeme meg sápadtszürke a holdfényben. Így egészen hétköznapi srácnak tűnik. Nahát. Eddig tulajdonképpen sose gondoltam rá úgy, mint egy hétköznapi sráczra. Mindig csak teher volt, feladat a nyakamban, akit segíteni kellett, megmenteni, meg a többi z r. Nathaniel eddig mindig ügy volt az életemben, nem egy önálló ember. Nem egy srác.

Közben egyre melegebb lett a dzsipben, lehet, hogy vissza kellene kapcsolni a légkondit. Ha Jean-Claude-nak igaza volt, pár órája szexeltem Nathaniellel – marhára reméltem, hogy nem volt igaza, mert ezt nehezen tudtam benyelni. Szex egy kvázi kiskorúval! Egy szer en képtelen voltam feln ttnek tartani Nathanielt. És egy gyereket az ember óv és vigyáz, nem pedig ágyba visz. Még ha a kérdéses gyerek maga szeretné is.

A megrágott mellem sajgott. Akkor sem. És az utóbbi egy évben normálisan együtt alszunk, szinte furcsa, ha nem nyomhatom vanília-szagú hátába az orromat. De akkor sem. Csak gyerekek még, és kész. Ez van, ezt kell szeretni.

– Jean-Claude szerint mára letudhatom az *ardeurt*. Nem fog zaklatni az esti programon.

– Majd ha alszol pár órát, akkor ébred fel újra – bólogatott a gyerekek. – Jean-Claude mondta.

– Á, szóval mondta!

Kicsit bepöccentem. Kibeszéltek a hátam mögött.

– Aggódik érted, Anita.

– El tudom képzelni!

– Ma éjjel tényleg nem mész vissza a Cirkuszba, igaz? Mármint aludni.

– Nem én.

Makacsul összefontam a karjaimat. Nagyon profin adtam a hajthatatlant.

– És akkor mi lesz holnap reggel? Amikor felébredsz? – Olyan halkan és édesen kérdezte.

– Mi lenne?

– Te is tudod, mire gondolok.

– Annyira utálok ezt, Nathaniel – sóhajtottam. – Utálok, hogy bennem van az inkubus. Ezerszer inkább lennék Nimir-Ra, mint hogy másokból kelljen táplálnom ezt az izét.

– Lehet, hogy egyszerre megvan mind a kettő.

Vállat vontam, még mindig a makacs pózban, de azt hiszem, már inkább csak kapaszkodtam önmagamba.

– Lehet.

– Én ott leszek veled, Anita.

– Ott? Hol?

– Reggel, ébredéskor.

– Miket mesélt még Jean-Claude, amíg én Damian miatt szalagáltam?

– Hogy nem szívja mellre, ha lefekszel velem.

Ugyanolyan könnyedén mondta ezt is, egy pillanatra se jött zavarba, semmi. Még a tekintetét se kapta el, meg se rezdült. Pedig nagyon figyeltem.

– És ami ma volt? Nem gondolod, hogy már meg is történt? – Azért nem spiráztam túl a kérdés hangsúlyát, inkább kijelentettem.

– Nem. Az nem volt igazi szex.

– Szerintem sem, de... – Éljen az áldásos sötétség. Ebbe most alighanem belepirultam, de akkor is meg kell kérdeznem. – Azt tudom, én miért nem gondolom annak, de te miért nem?

Mosolyogva nézett félre, és a kocsi alját tanulmányozva válaszolt.

– Amit el szőr csináltunk, amikor összeharapdáltad a hátam, az már inkább volt szex. Legalábbis nekem.

– A dominancia miatt? A szado-mazo vonulat?

– Nem egészen. – Még most se nézett rám. – Ha használtuk volna

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

a gumikat, akkor szex lett volna.

– Tehát a közösülés a lényeg.

Nathaniel bólintott, de inkább csak a cip jének.

– Én is valami hasonlót gondolok. De Jean-Claude szerint csak hülyítem magam.

Az ibolyaszem nagy mosolyt villantott rám, aztán visszatért a csukájához.

– Nekem meg azt mondta, hogy nagyon amerikai, nagyon pasi és nagyon fiatal vagyok.

– Hús éves amerikai srác vagy, mi az isten lehetnél más?

Valami eszébe juthatott, mert már határozottan kínosan érezte magát.

– Mást mondott még?

– Haragudni fogsz.

– Azért csak áruld el.

– Azt szeretné – kezdett bele nagyot rántva a vállán, amit l a tri-kója pántja lecsúszott a bicepszére –, ha engem választanál *pomme de sang*-nak. Azt mondta, neked is mondta.

– Mondta, igen.

– Kikapcsolhatom az övet?

– Érezd otthon magad.

Miután ledobta magáról az övet, felém fordult, egyik lábát maga alá húzva az ülésen, vaskos hajfonatát el recsapva a lecsupaszodott vállára.

– Meg azt is, hogy mennél jobban küzdesz az *ardeur* ellen, annál követel z bb lesz, de ha rögtön az elején megeteted, akkor nem nagy ügy.

– Ezt is mondta.

– Attól tart, hogy holnap egész nap harcolsz majd ellene, és nem lehet veled, te meg csak akkor adod be a derekadat, amikor már nagyon kés lesz.

– Jól kiokoskodta.

– Ne keménykedj, Anita, ne akard legy rni. Félek, hogy bajod

esik.

– Igen? És mégis hogy gondolod? Reggel omoljak hipp-hopp a karjaidba? – Nem bírtam ki, hogy ne epéskedjek. Szegénynek eléggé az elevenébe találtam, gy ztem menteget zni. – Nem veled van a baj, Nathaniel, nem az, hogy veled, hanem, hogy egyáltalán csinálnom kell, attól van herótom.

– Megértem – hajtotta le megint a fejét. – Csak ígérd meg, hogy reggel, vagy amikor az éhség követel zni kezd, akkor hozzám fordulsz vagy bárki másához. Az a lényeg, hogy azonnal, és ne akarj olyan... kemény lenni.

– Mit akartál eredetileg mondani?

– Hogy ne legyél olyan makacs – mosolygott.

Ezen tényleg csak mosolyogni lehetett.

– Sajnos nem hinném, hogy ilyen egyszer en menni fog. Képtelen vagyok egyb l beadni a derekamat. Nem tudom, érted-e, mire gondolok.

– Meg kell mutatnod, hogy te vagy a tökösebb.

– Nem, nem azért. Önmagam akarok maradni, és a magamfajta nem adja meg olyan könnyen magát senkinek és semminek.

– És akkor még finoman fogalmaztál – vigyorgott.

– Te csúfolódsz.

– Picikét.

– Láttad, mit m veltem Jason nyakával, nem? Mi van, ha ugyanígy nekedesem? Úgy komolyabban.

– Rendbe fog jönni, Anita, és különben se igazán panaszkodott, amikor Asher elvitte a szobájába.

A vigyor csak egyre nt a képén, és szerintem csak azért nézett félre, nehogy a szemem közé nevéssen.

– Mi van?

– Nem mondom meg, mert ki fogsz bukni – rázta a fejét. – És nem is úgy gondolta.

– Mit nem gondolt úgy?

– T le kérdezd. Nem tudom, hogy csinálja, de mindig olyan pofát-

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

lan dolgokat mond, te meg viccesnek találod. Ha én mondanám ugyanazt, kapnék egy nagy maflást.

– És ha megparancsolom?

Na, ezt beküldte az agytekevények közé, aztán egy még szélesebb vigyorral dobott meg. Fiatal, üde, laza mosoly volt, amilyenre nagyon sokáig képtelen volt.

– Akkor sem.

– Szép kis szub vagy te, hallod!

– Mindig is utáltad, ha szuboskodom. Kényelmetlenül érezted magad.

– És most akkor a kedvemért megváltozol?

A mosoly lelohadt, de nem a kedve esett vissza, csak épp ezen komolyabban el kellett gondolkodnia. És meg is tette.

– El ször én is azt gondoltam. De az utóbbi id ben én is jobban érzem így magam.

– Ez a nap híre!

Most rajtam volt a mosolysor.

– Örülök, hogy örülsz.

– Na, pattanjunk ki innen, mielőtt megolvadunk.

Kikapcsoltam én is az övemet, és már nyitottam is az ajtót. Nathanielnek se kellett könyörögni. Megnyomtam a távirányítót, imádtam a kis bippegést, ahogy ügyesen bezárja az ajtókat. Aztán az út közepén indultunk el a ház fele. Nathaniel hátán úgy hintázott a hosszú hajfonat, mintha a farka lenne.

Alig tettünk pár lépést, amikor Cherry és Zane kilépett előtőlünk két másik autó közül.

– Már azt hittük, végleg elvesztetek – vidámkodott a nő véreke.

– Ti meg itt boldog-boldogtalant beeresztetek a házamba?

– Igen, remélem, nem gond? – Kicsit elbizonytalanodott.

– Hogy lenne, Cherry. Ha lett volna egy kis eszem, meg is kértelek volna benneteket.

Ez láthatólag megnyugtatta, Cherry mindent mindig olyan komolyan vett. Gyorsan térdre vetette magát előttem, és megragadta a bal

kezemet. A jobbot szerettem szabadon hagyni, az a pisztolyé volt; most persze nyilván nem sok okom volt az éberségre, de jobb félni. A leopárdom két marokra fogta a kezemet, és az arcához dörgölte, mint egy macska, aki így akarja rajtam hagyni a szagát. Volt még egy köszöntési rituálé, de abban nem álltak meg a dörgöl dzködésnél, nyalogattak is, ami nagyon nem jött be. Id vel sikerült lenevelni róla ket. Az arcszagmintát is épp elég meló volt megszokni.

Zane is mellé térdelt, de nem bukott rá a jobb kezemre. Jó cica. Arról is leszoktattam ket, hogy minden végtagomra rácsimpaszkodjanak, mert akkor ki tüzel, ha eljön a szükség? Szépen kívárta, amíg Cherry végez a balossal, és is eljátszotta ugyanazt. Az arca oldalán szerintem kihagyott egy sávot borotválkozás közben, kicsit kidörzsölte a kezemet.

Közben Cherry rástartolt a lábamra – mint egy hatalmas cica, aki történetesen emberi alakban feledkezett, úgy dörgöl zött hozzám. Eleinte ezt is furáltam, aztán bevette a gyomrom. Az ember mindent megszokik. Ez most evolúciós el ny, vagy inkább egyéni katasztrófa? Ki tudja?

– Nálunk van a pótkulcs, azzal engedték be a népet.

Ezt már állva közölte Zane, amikor befejezték a ceremóniát. Kivételesen nem volt bennük semmi macskás, normál, partiszervez kisemberek ácsorogtak mellettem. Jó, nem olyan kicsi, inkább nagy, de tők mindegy.

– Tökéletes. Bár nem gondoltam volna, hogy ennyien leszünk.

Tovább lódultunk, Cherry mellettem, Zane a túlfélen, Nathaniel mellett. Éreztem Cherry energiáit, ott zizegtek az oldalamon. Még soha ennyire nem élesedett ki a kép – köszönöm, egy újabb szög a koporsómba, amiben ott kuksolok én, a Nimir-Ra. Ha nem lettem volna ilyen mesteri önmegvezet , már rég beláttam volna, hogy teliholdkor mi lesz a program. De nem. Én tartottam magam, és reméltem. Meg amúgy is s r volt ez a nap, kell végre egy kis lazulás. Nem tudom, Cherry érezte-e a különbséget; ha igen, nem mondta.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

Zane viszont megérzett valamit, mert pár lépés után Nathaniel hátának nyomta az arcát, és szimatolni kezdte.

– Megsérültél. Érzem a szagodon.

Megérintette a nyakán, alig két ujjnyira alatta kezdtek a harapásnyomok. A francba, hogy én erre nem gondoltam. Még ha télikabátot húz, akkor is kiszagolják.

– Mit miveltél? Vagy inkább kivel?

Nathaniel még csak rám se sandított, nyilván rám hagyja, mit mondok el, és mit nem. Okos fiú. Csak éppen én magam se tudtam, mit mondjak. Igyekeztem gyorsan kikapni valami kevésbé dehonesztáló hazugságot, de azon túl hogy egy vadidegennel bűjt ágyba, nem nagyon találtam semmit. Az igazat mégse mondhatom. Addig semmiképp, amíg el nem döntöm, hogyan is állok a dologhoz. És az napokba is beletelik, ahogy magamat ismerem.

Cherry és Zane mint két cápa, úgy körözött szegény Nathaniel körül, egyre szorkebb gyűrűbe fogták, közben böködték, hogy vajon jó íze van-e egyáltalán.

– Hé, srácok, erre most igazán nincs időnk. Vár Gregory meg a lupanárium.

Zane már térdelt Nathaniel mellett, keze végigsiklott a lába szárán, be a pólója alá.

– Kelj fel, Zane.

Cherry szorosan mellé lépett, két ujjja közé csippentette Nathaniel állát, és maga felé fordította a fejét, mintha le akarná smacizni.

– Kivel voltál?

– Az csak rá tartozik.

Nathaniel lapos oldalpillantására ráeszméltem, milyen egy speinóthuszár vagyok. Igyekeztem gyorsan lenyelni a gombócot a toromból, de a gombóc ellenállt.

– Ha Zane-ről van szó vagy rólam, akkor persze – fordult felém Cherry. – De amíg benn feküdtél, úgy határoztunk, hogy Nathanielnek kötelessége elször bemutatni a lányokat a falkának, csak utána kezdhet velük bármibe is.

– És a Nimir-Rátoknak nincs ez ellen vétőjoga?

– De, természetesen. Persze, neked is látnod kell a lányokat, hiszen te hagytad ott most is majdnem a fogad miatt.

Naná, hogy egy platformon voltunk – csak ne ma éjjel. Ma éjjel, csak ma éjjel, könyörgök, tör djön mindenki a saját dolgával. Eddig a kutyát se izgatta, ki kivel kamatyol! Most meg, az els nyavalyás alkalommal, hogy az egyikükkel összeboronálom magam, rögtön jönnek a szabályok. Ilyen a formám, és kész. Már majdnem kiböktém, hogy *Velem volt, na, csak haladjunk már!*, amikor egy újabb vérleopárd bukkant fel el ttem. És vele semmi szín alatt nem kívántam megvitatni a szerelmi életemet. Persze, hogy Elizabeth volt az.

Caleb karján libbent el az autók közül, ahogy szokott, kurvásan illegetve magát, és marhára elégedetten vigyorgott. Vagy nem tudja, hogy berágtam, vagy tojik rá. Jó tíz centivel túln tte a lovagját, mélybarna haja csigákban hullott a vállára. Csinos volt a maga dögös módján – mint egy trópusi, húsev virág, aminek beleszédülsz az illatába, aztán várhatod, amíg újra megtalálod a lábaidat. Addigra már rég lerágta ket.

Kurta szoknyája alól még a harisnyatartója is kilátszott, blúza átlátszó volt, szandálja sarka viszont alacsonyabb a szokásosnál. Vég-tére is éjszakai túrára megyünk.

Caleb harangszárú gatyát viselt és semmi mást. Még cip t sem. Fiatal voltam, hogy emlékezzem a trapézszerű aranykorára, de arra emlékszem, hogy az unokabátyáim azon versengtek, melyiküké szélesebb. Már akkor is cikinek tartottam. És ilyen szempontból nem n ttem fel.

A félmeztelen srác is marhára oda volt magától, rájuk volt írva, hogy egy ordenáré nagyot döngöltek, de kit izgat. Esküszöm, ma pláne nem irigyeltem senkit l a legjobb numerát sem.

– Örülök, hogy szép éjszakád volt, Elizabeth.

– Jaj, csodálatos volt, nem is egyszer en csak szép – szorította meg Caleb karját.

– Az jó, mert a mostani viszont ronda lesz és kellemetlen.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

– Ó, a mi drága Nimir-Ránk duzzog, hogy nem szaladtam pucéran melengetni a kórházba?

Ezen azért nagyot kacagtam.

– Mi olyan vicces? – nézet rám értetlenül, de Caleb már kiszabadította a karját, és arrébb húzódott.

– Vajon miért gondolod, hogy nem foglak megölni, Elizabeth?

– Miért ölnél meg?

– Hát, esetleg, mondjuk, hogy utasításom ellenére magára hagytad Nathanielt a klubban, hogy miattad a rosszfiúk elkaphatták, nekem meg majdnem kiszedték a szívemet? És mert igazából is a Nimir-Rád lettem?

– Unom már, hogy folyton gardírozsam. Régebben még vicces volt, de az utóbbi időkben elvei lettek, és azt unom.

– Mármint, hogy nem fekszik le veled többet?

– Nagyon jól megvoltunk régebben Nathaniellel.

Kezdett begurulni.

– Ezek szerint lehet, hogy mégse olyan nagyon jól.

Már egészen közel volt hozzám, Cherry mellett parkolt le. Nem félt tőlem, egy kicsit se, és tudtam is, hogy miért – vagy legalábbis tudni véltem. Az első pillanattól kezdve undok volt velem és pofátlan, állandóan a fejem tetejére mászott, de nem bántottam. Azért is nyeltem be mindent, mert ahogy Elizabeth is készségesen az orrom alá dörgölte párszor, lelni lelni hettem volna, de komolyabban úgyse tudtam volna megbüntetni. Alakváltóéknál a büntetés kábé annyit tesz, hogy az ember lilára püfölkedik vagy valami misztikus hókuszpókusszal kikergeti a világból. Én egyiket se tudtam produkálni. Aztán lassan megvilágosodtam, hogy miért is vagyok vele ilyen elnéző – Gabriel, az alfa, a pasija volt. És bár nagy genyó volt, isten nyugosztalja, akkor is a szerelme volt. Sajnáltam, na. Viszont a sajnálat utolsó cseppje is elpárolgott, amikor megláttam a kardteremben felnyársalt Nathanielt. Új szabályokat léptettem életbe. Csak erről Elizabeth még nem tud. De mindjárt megtudja.

Még több vérleopárd szállingózott el a fák közül. Merle haja már

messzir l vakított, fehérsége ezüstbe fordult, amit csuda jól tükrözött westerncsizmájának kiveret orra. Neki legalább sz kszárú farmere volt. Vele is jött egy csaj.

Magas volt, majdnem fekete, egyenes haja a válláig ért, szeme fakó, szája keskeny, mindez smink nélkül. Pedig ha kifesti egy kicsit magát, döbbenetesen gyönyör lett volna. Így se az az arc, amit egykönnyen elfelejt az ember, az tuti. Merle kézen fogva vezette, mintha a lánya lenne. Messzir l éreztem a benne zsezség túlvilági energiát, ugyanazt, amit a többi leopárdnál is, csak sokkal erősebben – méterekre l átugrott a b römre, és cikázott rajtam. Aztán megláttam a szemében a félelmet, azt a fajta riadalmat, ami csak azoknak a szemében villan fel, akiket rendszeresen vernek.

– Hadd mutassam be Ginát – lépett hozzám Merle.

– Szevasz, Gina.

– Elég kurta, ahhoz képest, hogy Nimir-Ra – hegyeskedett, és már sokkal inkább g gösen, mint remegve nézett.

– Pontosan ugyanolyan magas vagyok, mint Micah.

– Attól még kurta – vont vállat, de elég hamisan csengett nekem ez a rípot. Amúgy meg, nem izgatott különösebben, van elég programom ma estére.

Már csak Vivian hiányzott a falkámból. De meg is érkezett, pár lépéssel Merle-ék mögött. Nem sok n van, aki kiváltja bennem a védelmező anyai ösztönt. Vivian az egyik. Olyan törekeny, aprócska, mint egy baba. Nagyon szerencsés mix, az ősei Afrikából indultak, aztán itt Amerikában bekaptak egy ecsetvonásnyi ír színezetet és génállományt, amiből Vivian hihetetlenül jól jött ki – halvány kakaószínű bőrre és gyönyörű vonásai dicsérték a felmenőket. Most elég elveszettnek látszott, valami nagyon nem smakkolt vele. Aztán már rá is jöttem, mi hiányzik. Vagy inkább ki. Az elmúlt egy évben nem is láttam Stephen nélkül, mindig együtt mozogtak, együtt éltek, együtt aludtak. Stephen Gregory ikertesója volt, szintén vetkező fiú a B nös Vágyakban. Csakhogy ma este jó vérfarkasként a lupanáriumban a helye, Viviannek meg mellettem. Szegény Vivian. És szegény

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

Stephen. Csak most döbbsentem rá, hogy meg a tesójáért aggódhatja halálra magát ma este. Jaj.

Vivian is letérdelt el ttem, és eljárta ugyanazt az üdvözlési táncot, amit már a többiek is, az egy Elizabethet kivéve. A többiek nem az én leopárdjaim voltak, t lük el se vártam, de most azért összekaphatta volna magát. Egyébként nem ragaszkodom hozzá, hogy a kezemet fogdossa, eléggé borzongok az érintését l. De ma pofátlanságnak vettem. És Caleben is láttam, hogy szerinte se jobb annál.

– Hogy vagy, Vivian?

– Egy igazi Nimir-Ra kérdés nélkül is tudná – jelentette ki Elizabeth.

Felhúztam Viviant a földr l.

– És segíteni is fogsz Gregory ügyében vagy csak tet sködsz egész este? – kérdeztem.

– Biztonságban akarom tudni Gregoryt.

– Akkor meg pofa be.

Már épp folytatta volna a h zöngést, amikor Cherry megragadta a karját.

– Elég legyen, Elizabeth.

– Nekem te nem parancsolsz.

– De a barátod azért még lehetek.

– Azt akarod, hogy békén hagyjam?

– Szeretném.

– A kedvedért – azzal Nathanielhez fordult. – B zlesz a friss vért l, Nathaniel. Végre találtál valakit, aki rád mászik?

Átkulcsolta a nyakát, testét a fiúnak nyomta, miközben Cherryt meg eltolta maguktól.

– Találtam.

– De ki az? – kérdezte Cherry.

– Tényleg nincs most id nk erre – mondtam gyorsan. – Indulnunk kell.

Azért még Merle-nek mindenképpen muszáj volt beleokoskodnia.

– Azért ilyen bunkó veled Elizabeth, mert megteheti. Az engedet-

lenséget azonnal meg kell torolni, különben megroppan a hierarchia – mint a helyi Ulfric hordájában.

– Ura vagyok a leopárdjaimnak.

Elizabeth felkacagott, és nagy rúzsos csóknyomot deponált Nathaniel homlokára.

– Ezt itt az éjjel valaki alaposan megdömöckölte, pedig tilos neki bárkivel is a falka engedélye nélkül. De te ezt is hagyod. Olyan reménytelenül gyenge vagy.

– Nem dömöckölt senkivel – vettem egy nagyon mély levegőt.

Már Caleb is beállt a szaglászók csoportjába, Elizabethet félretolva Nathaniel ágyékába nyomta az orrát.

– Spermaszagot érzek, de puncit nem.

Aztán felegyenesedett, elkapta a fiú nyakát, és olyan lendülettel rántotta arcát a sajátjához, mintha lendületből akarná lecsókolni. De csak az orrát dugta a szájához.

– Itt se járt punci. Nem hinném, hogy szex volt.

Zane úgy térdeltében belekapaszkodott Nathaniel pólójába, és ahogy állt fel, egészen a nyakáig felhúzta a hátán. A csillagfényben sötétén tarkállottak a behegedtek harapásnyomok. Nagyon alapos munkát végeztem – össze ugyan nem értek, de az egész hátát ellepték, rendezett sorokban. Az összes szabad vérem az arcomba tódult. Vivian meglepetten nézett rám, hát persze, nyilván kiszagolta a sok vért.

– Lehet, hogy szex épp nem volt, de valaminek azért csak kellett lennie – konstataulta Zane.

Caleb is megvizsgálta az inkriminált hátfelületet.

– Valaki alaposan elszórakozott vele.

– Ezt nézzétek!

Elizabeth megtalálta a mellbimbót ölelő harapásomat. Na tessék. Zane-nek nagyon útban lehetett Nathaniel pólója, mert gyorsan áthúzta a fején, és az egyik parkoló autó motorházára hajította. Merle-én, Ginán és Vivianen kívül mindenki ott rajzolt a harapott srác körül, ujjak, tenyerek és nyelvek tapogatták ízlelgették a sebeit.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

Nathaniel lehunyta szemmel vetette hátra a fejét, és gyanúsan átadta magát a vizsgálódásnak. Nem úgy látszott, mint aki borzalmasan szenved, de akkor is...

– Elég legyen – toppantottam. Nagyon határozottan.

Elizabeth lecibálta a sortját is, így már biológiai valójában is meggyőzhettünk, hogy Nathaniel bizony keményen állja a sarat. Hmm.

– Elég legyen! – kezdtem kijönni a sodromból.

– Komolyabb kárt is tehettek volna benne – fordult meg térdeltében Elizabeth, kezei a csípjén. – Fel is szeletelhetnék volna, azt is hagyta volna, nem igaz, Nathaniel?

– Hagytam volna, neki bármit.

Francbafrancbafrancba!

– Ezt nem engedheted – lépett hozzám Cherry. – Azt se tudja, mit csinál. És ha legközelebb megöli?

– Nem fogja megölni – jelentettem ki.

– Tudod, ki volt?

Bólintottam.

– Akkor miért nem mondtad? – bámult rám Merle is szemrehányón.

– Mert pillanatnyilag nem állok rá készen. De ez teljességgel az én problémám, ne t piszkáljátok – nyújtottam felé a kezemet. – Gyere, Nathaniel.

Felrántotta a rövidbugyiját, hogy ne essen hasra, megszorította a kezemet, és bebújt a hátam mögé, teljes testével a hátamra lapult. A fizikai kontaktus félreérthetetlen jelzése, hogy a védelmem alatt áll.

– Én jelöltem meg.

– Tudtam, hogy a kis kedvenc, de azt álmodban se hittem volna, hogy akár hazudni is képes vagy érte! – kacagott Elizabeth.

– Azt azért páran megéreznék, ha hazudnék. Én jelöltem meg a testét, azok az én fognyomaim.

– Izgatott vagy, amióta csak ideértünk. Így nem tudom megállapítani, hogy hazudsz-e – közölte Merle. – És ha én nem tudom, akkor a bandából senki sem. Nincs itt nálam alfabbb jelenleg.

– Már a szagod se változik, ha hazudsz – kottyantott közbe Cherry.

Kösz. Ezek szerint a szaggal is becsaphatok bárkit. Jó tudni. Ja, kár, hogy most nem hazudtam. Bukik az elmélet.

– A szagával is hazudhat az ember? Ilyet még nem hallottam.

– Talán már nem izgulsz, ha hazudsz.

– A szociopatáknak is legyen valami hasznos a dologban.

Caleb hozzám osont, ahogy csak leopárdok tudnak – kecsesen hullámozott teste az aszfalton. Orrát a lábamhoz tolta, szimatolt. Hagytam, mert gyanítottam, hogy ez lesz, ha el dobom a farbát. Azzal mondjuk nem kalkuláltam hogy Micah egyik macskája lesz a vállalkozó jelölt.

– Tényleg érzem a szagát a b rén.

– Majdnem minden éjjel egy ágyban alszanak.

Elizabeth már állt, sajna nem ment rá a harisnyája a térden csúszásra. Caleb alaposan a combomhoz dörzsölte az arcát.

– Farkas szaga van meg... vámpír. – Az arcomat kémlelte. – Az éjjel megvolt az Ulfricod is meg a vérszopód is? Nathanielnek már nem jutott lyuk azért nincs puncszaga?

Eddig esküszöm nyitott voltam a megértésre és az elfogadásra, igyekeztem nem ítélni, most viszont lezártam az ügyet – tutira nem fogom soha megkedvelni ezt a Caleb-gyereket.

– A falkának joga van Nathaniel szexuális életét szemmel tartani, mert gyenge jellem. Az enyémmhez viszont senkinek semmi köze.

Caleb az alakváltók villámnál is gyorsabb mozdulatával az ölembe fúrta az orrát, olyan erővel, hogy fájt. Gondolkodás nélkül rántottam el a Browningot, és még fel se fogtam, mit is velek, már a koponyájába toltam a csövét. Az én reakcióid m is döntőgeti a rekordokat – még önmagamhoz képest is.

Caleb hátrahajtotta a fejét, így a puska csöve a homlokára csúszott. Nekem édesmindegy, milyen szögbe lövöm szét az agyát.

– Nincs kanszagod. Ne mond nekem, hogy három pasival szunyáltál, és egyik se húzott meg.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

– Caleb, kezdlek nagyon nem kedvelni.

– De lel ni azért nem fogsz – vigyorgott –, tudod, hogy Micah morcos lenne.

– Igazad van, rossz reflex volt a pisztoly. Csak még nem szoktam meg, hogy gyorsabb a kezem a gondolataimnál.

– Még sose láttalak ennyire gyorsnak – bólintott Zane.

– A változás el nyei – rántottam meg a vállam, miközben elpakoltam Browningot. Csak nem puffantom le azért, mert nem volt gyerekasztalja!

A csíp mre támasztotta a poáját, és nem rugdostam el, mert csak ingerelte volna. Egyébként meg végre kezdett kicsit kulturáltabban viselkedni. Persze, minden relatív.

– Tényleg te is olyan leszel, mint mi? – ért hozzám finoman Vivian.

– Kábé két hét múlva kiderül.

– Úgy sajnálom.

– Köszí – mosolyogtam rá.

– Tutira nem te csináltad ezt Nathaniellel. Miss Finnyáska soha nem használná a fogát nem ehét dolgokon.

A felszínre eresztettem a szörnyetegemet, ami nálam úgy festett, hogy a szemem beborult, mint éjjel a vakablak. A sötét mélység, ami benne kavargott, híven tükrözte, meddig zuhantam.

– Már közel se vagyok olyan finnyás, amilyen voltam, Elizabeth. Jobb lesz, ha észben tartod.

– Egy francokat. Csak védeni próbálok. a mama kis kedvence az els pillanattól kezdve, és most betojtál, hogy Micah megbünteti. Mert egy igazi Nimir-Ra nem hagyja büntetlenül az engedetlenséget.

Riszálv közelebb ringott, és a képembe tolta a mocskosszájú képét.

– És jobb lesz, ha magad miatt is betojsz, mert Micah ér s, nagyon is ér s. Amilyen ér s csak Gabriel volt. Nem nyuszizik.

– Épp eleget hallottam már Gabrielt, hogy ezt ne vegyem bók-nak.

Micah lépett ki a fák közül egy magas emberrel az oldalán. Korábban soha nem feküdtem le vadidegennel. Soha nem bújtam össze olyannal, akit I nem állt el a lélegzetem, és nem rohant ki az utcából a szívem. Figyeltem magam, ahogy Micah megjelent, de semmi, a testem ugyanolyan nyugodt maradt, mint volt. Hála az egeknek. Hát idáig jutottam?!

Pedig helyes volt és talán még szexi is a szakadt rövidnaciájában meg a b rén világító fehér pólóban. Így felöltözve sokkal törekenyebbnek tetszett, mint zuhanyzói viseletben – vagy csak nem t nt fel, milyen vékony csontozató.

Finom törekenysége és selymes b re végtelen gráciát árasztott, férfihoz képest sajátosan kifinomult volt minden mozdulata is. Jean-Claude sokkal helyesebb volt és n iesebb, viszont a magassága miatt sosem látszott se vékonycsontúnak, se törekenynek. Micah-t csak a határozott jelenléte mentette meg attól, hogy n iesen aprócskának t njön, az, hogy bárhol volt is, mindig került a középpontba. Nem magabiztosság, inkább bizonyosság. Nagy potenciál kis csomagolásban, és ez az egész borzasztóan emlékeztetett valakire.

A kísér je egészen sötétb r volt, csini fiatal srác szemrevaló izmokkal, és minden ízében résen volt. Hát ezért flangálhat itt olyan nyugisan Merle! Az rségváltást egyébként Noahnak hívták.

Rezeltem a nagy viszontlátástól rendesen, pedig nem is volt olyan rémes. Lehet, hogy csak elvonta az energiámat, hogy éppen Nathaniel becsületét védtem. És talán mert semmi jelét nem adtam a zavarnak, Micah is lazán vette a találkozást. De lehet, hogy titokban is pont akkora kínban volt, mint én. Vagy nem, és egyszer en csak ez az alkalmi szex természete. Honnan tudhatnám?

– Mi ez a nagy izgalom?

– Mutasd meg neki, Nathaniel.

Nathaniel soha nem kérette magát, most is el pattant, és szó nélkül hátat fordított a két újonnan jötteknek. Noah fütyöntett egyet, Micah pedig egyenesen a szemembe bámult Nathaniel válla fölött.

– Ezt te csináltad?

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

Bólintottam.

– Egy fenét – hallottam közben Elizabetht.

Caleb térden állva kiegyenesedett, és a hasamat szaglászta. Micah jelenlétében tutira nem közelítene az ölemhez – ahogy Elizabeth megmondta a frankót, Micah-tól sokkal jobban tartanak a leopárdjai, mint tőlem.

– Neki is vérszaga van.

– Hagyjál már békén.

Fintorogva ugyan, de végre elpályázott.

– Azt állítod, hogy neki is ugyanolyan tarka a teste, mint ennek itt? – kérdezte Elizabeth. Caleb pedig térden közlekedve bólogatott.

– Akkor világos, hogy hazudik. Ugyanaz csipkézte ki mind a kettőt.

– Ugye nem kell többet bizonygatnom? – sóhajtottam.

– Én hiszek neked – nézett rám komolykodva Micah –, de a leopárdjaid nyilvánvalóan nincsenek meggyőzve.

– Csak mert úgy vágytunk rá, hogy valamelyikünket magadhoz emeld. Olyan régóta – magyarázta Cherry. – És ha sima szex lenne szó, még akár el is hinnénk, hogy Nathaniel volt a szerencsés. De ez... nem te vagy. És Elizabethnek abban igaza van, hogy Nathaniel a kedvenced, és tényleg mindig véded.

Remek. Senki se hisz nekem.

– Szóval védem. Oké, egy pillanat türelmet.

Kibújtam a pisztolytáska pántjából, már csak a derekamon fityeggett. A pólómat gond nélkül lekaptam, a melltartóm nem téma, csodás fekete darab, direkt arra találták ki, hogy mutogassa az ember. Amióta Jean-Claude belépett az életembe, a fehérneműs fiókomban kisebb esztétikai forradalom zajlott le, és nem biztos, hogy a puritánság került ki győztesen. A fekete csodából viszont már sokkal nehezebben fogom kihámozni magam. Kikapcsoltam, de a dinnyéket nem kaptam el.

– És mit mondtok arra, ha megmutatom a fognyomait?

– Ha nincs benne kardfognyom, én hajlandó vagyok elhinni, hogy

Nathanielé – nézett körbe Micah.

Körém tömörültek, pedig sose szerettem szerepelni. Pláne nem ebben a m fájban.

– Hé, srácok, leveg t se kapok.

Aprót léptek hátrafelé, és átfutott az agyamon egy „minden mind-egy csesszétek meg”. Végül is, Elizabethen meg talán az új srácon kívül úgylis mindenki látott, tapogatott már tök pucéran, akkor meg minek a para. A motorháztet re hajítottam a csipkecsodát a pólók mellé. Erre varrjatok cipzárt. De azért ügyeltem, hogy senkire se nézzek.

Egy kéz úszott be a látóterembe, le is vadásztam a csuklóját. Még szép, hogy Calebhez tartozott.

– Nathaniel falatozgat rajta, én meg még csak meg se érinthetem?!

– De bizony, hogy nem.

Micah nem lépett közelebb.

– Miért jelölted meg?

A szemébe néztem, vádaskodásra, számonkérésre vagy egyéb szép érzelmekre számítottam, de a tekintete tisztán nyugodt volt.

– Muszáj volt valamibe belemélyeszteni a fogaimat. Muszáj volt...

– Megráztam a fejem, úgyse érti meg senki se. – Nem a szex miatt. Ennem kellett.

– Nem – húzódott közelebb Elizabeth is. – Az nem lehet, hogy tényleg Nimir-Ra lettél.

Pánikhoz hasonlatos érzelmek kúsztak ki az arcára, éreztem a hirtelen feltör félelme szagát, és ahogy ott állt egészen közel, még a szíve rült kalimpálását is hallottam.

– Jó lesz, ha félsz, Elizabeth. Féljél csak.

Félig elfordult, és már Micah-ra figyeltem, mert valamit mondott, csak ez a mentségem van, hogy nem vettem észre a csajszi öklét. Bemosott egy nagyot, hogy nekiestem a dzsipemnek, és ha Cherry nem kapja el a derekamat ki is terülök a földön, mint kisbéka. Szabályosan láttam azokat a bizonyos égitesteket, s r n villogó felh ben úsztak be a szemem elé, a szám pedig tele lett vérrel. Még a térdem

is egészen elgyengült. Mikor magamra találtam, Elizabetht már lefogta Micah és az új test r.

Kiegyenesedtem, és elhúzódtam Cherry öleléséb l, de a karomat nem engedte el. Még beletelt pár másodpercebe, hogy a fejem ne kóvályogjon, közben kitapogattam a számát – véres lett a kezem. Merle átvette Elizabetht, és Micah hozzám lépett.

– Jól vagy?

– Semmi gond.

A karomhoz ért, és a leheletnyi simításba is beleborzongtam, a mellbimbóim megkeményedtek, nagy meztelenkedésemben meg nem tudtam ket eldugni.

– Nem is ismerlek, miért...

Tenyere a hátamra siklott, és olyan er vel szorított magához tökéletesen váratlanul, hogy leveg t is elfelejtettem venni.

– A Nimir-Raj-od vagyok, Anita, nincs ebben semmi kínos.

– Nem is tudtam, hogy a Nimir-Raj férjet jelent.

Ujjai már a hajamban jártak, tenyerébe vette a koponyámat, másik kezével meg a derekam hajlatát támasztotta.

– Lelkeink egymásra vannak hangolva, mint két kristályharang – suttozta egyenesen bele a számba, és máskor el is nevettem volna magam egy ilyen banális negédeskedésen, de most valahogy nem nevetni lett volna kedvem. Megcsókolt, nyelve a számban járt, és a teste belefeszült, ahogy megérezte a friss vér ízét. Nem tudtam nem észrevenni, milyen heves reakciót váltott ki bel le az interaktus. De hát a Nimir-Raj-om.

Fognom kellett, magamhoz szorítani, de a pólója közénk állt, benyúltam hat alá, és a hátát tapiztam. Közben olyan forrón csókoltuk egymást, mintha mától már csak ez lenne az egyetlen táplálékunk. Próbáltam minél jobban rátapadni, utáltam a pólóját, az idegen anyagot. Kicsit hátrébb hajolt, és gyorsan áthúztam a fején az undok holmit, és végre beleolvadhattam a meztelen testébe. Olyan volt, mintha a b röm halkan kiáltozna az övé után a fejemben. Még soha nem éreztem ehhez hasonlót. Szorosan öleltük egymást, forró lehelete

égette a nyakamat.

– Többre nincs időnk – susogta.

Bólintottam, de az arcomat képtelen voltam leválasztani a nyakáról. Nem mintha többre vágytam volna... vagy mégis?

– Muszáj volt a börtömet a börtönhöz érintenem. Miért?

– Már mondtam. Te az én Nimir-Rám vagy, én pedig a te Nimir-Raj-od.

– Ez nem magyarázat – néztem a szemébe.

– Egymásnak teremtett minket a természet, Anita – komolyan nézett a szemembe, két kezébe fogva az arcomat. Nagyon kemény. – A régi leopárdlegenda szerint ha rátalálsz a tökéletes társadra, és együtt vagy vele, utána mindig kívánni fogod, er sebben kötődsz hozzá a test kapcsával, mint bármilyen törvény eltt kötöttség szövegséggel. Mindig vágyódni fogunk egymásra, lelkünk mindig hívja majd a másikat, és szörnyetegeink mindig együtt vadásznak majd.

Az ilyen szöveg általában halálra rémít, vagy szimplán kiborít, esetleg valami egyéb kellemetlen reakciót éleszt bennem, de most csak annyit éreztem, hogy igaza van, akkor meg minek ellenkeznék.

– Ezt a dumát Richard is zabálni fogja – epéskedett Elizabeth.

Merle és Noah erre úgy csapták térdre, hogy normál ember innent l fogva soha többet be se hajlítja a lábát.

– Jaj, drága vagy, Elizabeth, hogy emlékeztetsz, mit is akartam éppen. Kicsit elkalandoztam, bocsáss meg.

Elléptem Micah-tól, de a kezem sehogy se akarta odahagyni a testét.

– Engedjétek el, fiúk, az én gondom.

Micah-ra néztek, aki bólintott, hát eleresztették. Elizabeth kicsit tanácstalanul pislogott egyikr l a másikra, aztán próbálta valamilyeknek elkapni a kezét, hátha segít felállni, de egyedül kellett boldogulnia.

Én közben ráér sen visszavettem a melltartómat, de a pólóval már nem vacakoltam, úgyhogy a csupasz vállamra húztam fel a pisztolytartó szíját. Nem volt épp *haute couture*, de dolgom volt. Kinyitottam

a jobb ajtót, és megkerestem a plusz tár ólom ammot l szert a keszty tartóban. Azóta szoktam rá, hogy ólmot is hordjak magamnál, amióta egyszer tündérekkel keveredtem afférba. A szárnyas népségekbe hetekig pumpálhatja az ember lánya az ezüstitlővedékeket, szerintem direkt imádják. Viszont az ólommal valahogy nem boldogul a szervezetük. És hát az a nagy haszna is megvolt, hogy az alakváltókat nem csinálja ki végleg. Ahogy visszabandukoltam a társasághoz, szépen lecseréltem tárat, gondosan bekattintva a helyére az új szett mazsolát.

Már csak két autónyira voltam, amikor Elizabeth kapizsgálni kezdett valamit. Más már hét határon túl járt volna, de neki nem a józan elrelátás volt az er ssége. Már nekiszegeztem a fegyvert, amikor megszólalt.

– Úgyse mered megtenni.

Spekuláltam kicsit, az önvizsgálat nem elhanyagolható szempont a jellemfejl désben. Gondolatban összekötöttem a pisztoly csövét Elizabeth mellkasával, és közben befelé figyeltem. Bizony nem volt ott semmi, csak békesség és nyugalom. Az üresség szívében azonban incifinci elégedettség integetett, aminek rögtön át is engedtem magam. Már olyan régóta várom ezt a pillanatot.

A szájában még mozogtak a szavak, hogy úgyse fogom lel ni, amikor kétszer is meghúztam a ravaszt, durr, bele a mellkasa közepébe. Hanyatt vágódott az aszfalton, teste kétrét görnyedt, kezével az út szemcséit kaparta, ahogy küzdött a leveg ért.

Érdekes, már nem tolakodtak olyan közel a látványossághoz, mint az el bbi sztriptíznél. Néztem, ahogy verg dik, és a szíve még a lyukkal a közepében is próbálja pumpálni a vért.

– Egyre csak azt hajtogatod, hogy nem tudok elbánni veled rendes Nimir-Ra módjára. Lehet, hogy már nem kell sokat várnod, hogy átharapjam a torkodat, vagy a derekadra csavarjam a beleidet. Addig is érd be azzal, hogy akár golyót is ereszthetek beléd. Akkor is csak ugyanolyan halott leszel.

Teste küzdött, a szájából vér böfögött fel.

– Egyel re csak ólom. De ha még egyszer cserbenhagysz, akár engem, akár más a falkából, itt van az ezüst – csaptam rá a zsebemben dudorodó tölténytárra –, a tiéd.

Végre kapott annyi levegőt, hogy a vér mellett szavakat is köpjön.

– Görény, még arra... – egy kis vér – se vagy képes... – még több vér – ... hogy egyszer... lel j rendesen...

Csak bámultam rá. És leesett. Ez azt akarja, hogy megöljem, hogy Gabriel után küldjem, akárhol van is éppen. Lehet, hogy nem tudatos halálvágy, de hogy nem lenne sok baja az elmúlással, az fix.

Ott feküdt a lábam előtt, a teste gyógyult, szája átkozott, elmondott ilyen meg olyan gyávának meg szemétládának. Még egyszer beledurrantottam, a vértócsa meg egyre nagyobbra hízott körülötte, Elizabeth pedig rángatózott.

Kipöccentettem a tárat az agyból, kicseréltem a másikkra, és bekattintottam.

– Ez már ezüst, Elizabeth. Van még valami mondanivalód? – Kivártam, hogy levegőhöz jusson. – Hallgatlak.

Csak nézett fel rám, és végre megjelent a szemében, amire vártam. Innentől fogva talán boldogulunk egymással. Néha a félelem marad az egyetlen eszköz. Pedig én megpróbáltam, voltam kedves, voltam barátságos, megadtam a tiszteletet. Egyik sem kellett, hát akkor jön a félelem. Vannak, akiknél csak ez működik.

– Rendben van, Elizabeth. Úgy látom, végre megértjük egymást.

A többiek felé fordultam, akik úgy meredtek rám, mintha kinnt volna egy második fejem – akinek ocsmány, gonosz pofája lángot köp a világra. Micah felém nyújtotta a pólót, én meg a néma csendben helyrepofoztam a toalettemet.

– Bemegyünk?

Caleb határozottan a rókával küzdött. De mindenki másnak tetszett az új stílusom. Asszem.

– A lupanáriumba nem hozhatsz puskát – jegyezte meg Merle.

– Azért aggattam magamra a késeket.

Úgy nézett rám, mint aki éppen azt próbálja eldönteni,

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

vicceskedem-e éppen.

– Vidámabban, Merle, nyugi, túléli.

– Kezdek egy platformra helyezkedni a patkányemberekkel.

– Amennyiben?

– Nem kell neked igaziból is Nimir-Rának lenni ahhoz, hogy mindenki rettegjen t le.

– Pedig még nem is láttál, amikor bepöccenek.

– Ez most komoly? – ráncolta a homlokát.

– Halál komoly – bólított Nathaniel, és a falka tükörként bólogatott vele.

– Akkor meg miért nem félték t le? – értetlenkedett Gina.

– Mert velünk nem olyan. Minket nem bánt. – Aztán Zane lenézett a még mindig mozdulatlanul hever Elizabethre. – Persze, lehet, hogy a szabályok módosultak kicsit.

– Csak a rossz kis leopárdoknak, akik nem férnek a b rükbe – nyugtattam meg. – Na, szedjük össze a patkányokat, és irány a farkasok.

– És a hattyúkat se felejtjük itt – kacsintott Micah.

– Hattyúkat?

– Úton-útfélen híveket szerzel magadnak, Anita. Még ha nem is áll szándékodban.

Az arca még pajkosabb lett, és a kezét nyújtotta. Némi habozás után nagy megfontoltam elfogadtam, ujjaink összekulcsolódtak, és kézen fogva elindultunk a ház felé. Még ha lóbáltuk is volna, tisztára rózsaszín álomfíling telepedett volna rám. De nagyon rendben volt, mintha végre megtaláltam volna azt a bizonyos valamit, ami eddig hiányzott az életemből. Zane-t hátrahagytam Elizabethtel, nehogy valami koci áthajtson rajta. Később majd kihívjuk hozzá dr. Lilliant. A többi leopárd mögöttünk vonult, és mióta megörököltém ket most elször éreztem, hogy igazi Nimir-Rájuk vagyok. Talán, de csak talán, felnőttem a feladathoz.

21.

RAFAELNEK, A PATKÁNYKIRÁLYNAK fekete limója volt, bár sose t nt annak a flancos fiúnak. És ezt nem is hagytam szó nélkül. Érdekelt, mi vonzza a böhöm járgányban.

– Marcus és Raina mindig olyan nagy csinnadrattával közlekedett, na azt végképp nem tudnám bevállalni. És a patkányaim is rühellnék. Marad a limó.

– Én meg sminkeltem ma! – Rafael mindig is vev volt a humorra.

Egy patkányember ült a volánnál, mellette Zane és Merle. Merle nem tágitott, semmi pénzért nem hagyta volna magára Micah-t; én meg akkor már ragaszkodtam Zane-hez. Az ember sose tudhatja. Bár nem ringattam hiú ábrándokat, Merle még félálomban is lenyomta volna bármelyik leopárdomat, s t, alig maroknyi vérfarkast ismertem csak, akiknek esélyük lett volna vele szemben. Volt benne valami, ami az én falkámból tökéletesen hiányzott – nem éppen a könyörtelenség a legmegfelel bb szó, inkább a gyakorlatiasság. A fehérhajú nem habozik, megvannak a prioritásai, és akkor nem számít a szimpátia, a sajnálat, csak a cél. Ismer s tulajdonság, igazi lelki testvérem a srác.

Mi, vezérek a hátsó üléseken dekkoltunk, ami b zlik az elitizmustól, és nekem csípte is a szememet, de szerintem én voltam az egyetlen. Mindegy, legalább átdumálhattuk a forгатókönyvet.

Rafael magas, jókép mexikói volt, amire a külsején kívül az égvilágon semmi nem utalt, akcentusa a t sgyökeres Missouri-béliekre hajazott. Szemben ült velünk. Jó, ez a többszám gyöker romantikusan hangzik, de nem fogtuk egymás kezét, és még csak nem is bázilyogtunk egymásra s r rózsaszín ködön át Micah-val. S t. Amióta a leopárdjaink nem voltak velünk, beállt a zavar, ami nálam mindig is menetrendszer en érkezett, ha túlságosan is közel kerültem valakihez. Persze, az is megeshet, hogy csak Richard miatt volt, ahogy kö-

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

zeledett a találkozás, úgy esett a lelki színvonalam. G zöm se volt, hogy mi legyen. ejtett, tudom. De ha megtudja, hogy már meg is van Jean-Claude mellé a következ jelölt, aki ráadásul alakváltó, tutira véglegesen borít mindent. A gondolat valahogy nagyon nem volt ínyemre, az egész bels m hisztérikusan zokogott a teljes szakítás lehet ségére, noha a szívem mélyén egy undok hangocska azt duruzsolta, hogy mind kett nknek jobb lesz így. Soha nem tettünk jót egymásnak, egészségesebb lenne külön utakon. De a szerelem néha már csak ilyen.

Aztán gyorsan leráztam magamról a súlyos egzisztenciális gondokat, inkább szemügyre vettem Donovan Reece-t, a Város új Hattyúkirályát. Lehetett vagy egynyolcvan, hozzávet legesen, mert ült, és úgy nehezebb felmérni. Magas volt, na. És a b re fehér, mint a hó, csak a haja nem éden, pont, amilyet a nagy kozmetikai cégek kencéi ígérnek azokra a nyarakra, amikor kitalálják, hogy mégse divat már a barnaság. Még nálam is fehérebb volt, Jean-Claude-dal került egy kosárba, csak az sápadtsága élettel teli volt, méghozzá lüktet élettel teli, amit még egy kis rózsapír is hangsúlyozott az orcákon. Mint ha futott volna, vagy feldobott volna egy leheletnyi pirosítót, pont, amennyit kell. Szinte láttam a b r felszíne alatt dúsan gabalyodó erek hálózatát. Kékesszürke szemei hol elborultak, hol kiderültek, ahogy nyilván a kedve is változott. Olyan cukor jókép volt, az amerikai egyetemista ideál, a lányos anyák álma, akinek épp valahol egy kárókockás pulcsiban kellett volna sörözgetni a csoporttársaival, nem pedig több száz vérfarkas heppeningjére igyekezni. Határozottan kényelmetlen gondolat volt, hogy Reece lesz a banda egyetlen nem ragadozó alakváltója. Elég rossz ötlet odacipelni.

– Megmentette a hattyúkancáimat, Ms. Blake, majdnem a saját élete árán. A lányokat nem mertem elhozni, nem alkalmasak... – Der s-borús szemeit lesütötte egy röpke pillanatra. – Olyanok, mint a maga Nathaniele. Született áldozatok.

– Csakhogy Nathaniel itt jön mögöttünk a dzsipemmel, és a többi leopárddal.

– Mert az szörnyetege mégiscsak ragadozó – bólintott. – De ha a lánykáim neadjisten elveszítik az önuralmukat, és átváltoznak... megvan az esti lakoma.

– Tökéletesen egyetérték, Mr. Reece. De ez önre is ugyanígy áll, ha nem tévedek.

– Hattyúkirály vagyok, Ms. Blake, s mint ilyen, csak abban az esetben váltok alakot, ha én magam akarom.

Én magam akarom, hú, de fellengz s! Akkor nem töröm tovább magam, Rafael már úgyis megpróbálta egyszer lebeszélni. Micah pedig, nagyon bölcsen, rám hagyta a beszédet, ami nagy pirospont egy férfinál.

– És ha harcra kerül a sor?

– Nem leszek terhükre, Ms. Blake, ne aggódjon.

Hogyne aggódtam volna, amikor két méterr l is tele volt az orrom a vér illatával, szinte hallottam, ahogy a vékony b r alatt surrog az erekben. Meleg hús, és vérszaga volt, tömény kajaszaga. Forogtam eleget zsákmányállat alakváltók körében, de azt álmomban se gondoltam volna, hogy ki lehet szagolni, ha valaki nem ragadozó. Reece-nek édes, lány illata volt, még ez is arról árulkodott, milyen könnyedén levadászható és felfalható. Lehet, hogy küzdene, de kárt nem tenne bennem. Nagyot nyeltem, igyekeztem valahogy visszafogni dübörg pulzusomat. Nem ment. Az agyamban már csak a vágy zakatolt, hogy arcomat a karjához nyomjam, és szívjam befelé b re édes illatát; fel akartam tépni csíkos ingét, hogy a gombok szanaszét repüljenek, és a csuklókésemmel felhasítani a fehér atlétáját, hogy pihés hasához férk zzek, azt szopogassam, nyalogassam, belevájjam a fogam... Nem az *ardeur* dolgozott, ennek végképp semmi köze nem volt a szexhez; harapni akartam, tépni, szétcincálni. A szemem elé kaptam a kezeimet, hogy el zzem az egyre valóságosabb vágyképeket, próbáltam szó szerint kirázni ket a fejemből. Mi a fene ez?

– Mi a baj, Anita? – éreztem Micah gyengéd érintését a vállamon.

– Kajaszaga van – néztem rá az ujjaim közül.

Micah bólintott.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

– Borzalmas érzés... rémiszt .

De nem mertem hangosan kimondani. Fel akartam falni, vagy legalább egy kicsikét belekóstolni. Azt hiszem, az evésről még le is tudtam volna mondani, de muszáj rajta hagynom a jeleket, muszáj a fogaimnak belehasítania a friss húsba, muszáj. Már alig voltam ura önmagamnak.

– Amikor azt mondtad, hogy te jelölted meg Nathanielt, rögtön tudtam, hogy az éhségről van szó. – Az éhséget úgy ejtette, mintha kiemel filccel lenne aláhúzva. – Általában pár nappal az első telihold előtt kezd csak érezni az ember. De néha lehet pár hét is. Ilyenkor egyre csak az evés jár a fejedben, képek, gondolatok gyötörnek. De ez a dolgok rendje. Normális.

– Normális? – A nevetésem még a saját fületem is bántotta. – A gondolataim per pillanat köszön viszonyban sincsenek a normálissal.

Még mindig képtelen voltam megosztani velük.

– Mit szeretnél csinálni Reece-szel? – nézett rám Rafael.

Már éppen nyitottam a számat, aztán Reece látványa belém fojtotta a szót.

– Nem bírom. Olyan, mintha a szexuális fantáziámat osztanám meg a vadidegennel, akiről szólnak. Majdnem ugyanolyan intim.

– Pontosan ugyanolyan intim – nézett rám sötét szemével. – Ha elmondod Mr. Reece-nek, talán hazarepül.

– A patkány is zsákmányállat – kottyantott közbe a tollas delikvens.

– Mindenki, aki kicsi, potenciális zsákmány – nyugtázta Rafael. – De a patkányok mindenevők, felfalnak bármit, ami az útjukba kerül, akár az embert is, ha nem tud elmenekülni. És a patkányokemberek nem aprócska jószágok, Mr. Reece, méretünkben ségesen felülmúlja névadóinkét, így veszedelmes ragadozókká válunk.

Reece dühödt képpel rázta meg a fejét, és az orrom alá nyomta az oklét.

– Gyerünk, harapjon egyet, úgy látom, mindenki örömmel venné!

– Én a helyében nem tenném – csóválta a fejét Rafael.

– Hallgasson rá, Reece – csatlakozott Micah.

Én kussoltam, mert totál beleszédültem a szagába. Mennyei volt, olyan csodálatos, amelyet még sosem éreztem: mint a világ legjobb parfümje a frissen mosott fehér lepedőn, amibe korábban valaki ropogós cipőt bugyolált. És még pástétom is volt benne, omlós, zsíros pástétom.

Észre se vettem, és már a számhoz húztam a csuklóját, éreztem a lágy bőrt, és alatta a friss vörös vért. A szag betöltött mindent, viszont kezdett csak még nagyobb hiányt ásní bennem, már nem volt elég beszívni, már harapni akartam, a felbugyogó vér ízét akartam a számban... Ellöktem magamtól, és Micah-n átmászva a kocsí legtovábbi sarkába kuporodtam. Ha nem lett volna képtelenség, legszívesebben a tetőre ültem volna ki. Valami a szemembe is juthatott az indulataimból, mert Reece hirtelen dermedten nézett rám.

– Atyám, tényleg a padlón van az önuralma.

– Bocs – sikerült végre kiböknöm.

– Tényleg bemerészkedik a lupanáriumba? Több száz ilyen közé?

– Nem fognak megvezetni – dacoskodott Reece –, tudom, hogy sose bántana. A híre alapján maga jó ember, Anita, és maga is, Rafael. Micah, magáról még nem hallottam semmit, de a hatyúk soha nem hódoltak be senkinek, az önállóságunk a legnagyobb kincsünk. Lehet, hogy harci szövetségesként nem sokat érünk, de azt képesek vagyunk demonstrálni az Ulfricnak, hogy Anita falkája mellett áll az egész alakváltó társadalom.

Csak kucorogtam a sarokban, lábaimat felhúztam, és szorosan magamhoz öleltem. Nem volt épp ötszillagos komfort, pláne a pisztolypánttal, de valahogy vissza kellett fognom magam. Hogy úszom meg ezt az estét, szentséges mindenség? Mi lesz velem a romos önkontrollommal?!

– Az elz hatyúkirály válaszolt az azóta elpusztult lupa hívására – mutatott rá Rafael.

– Magam is hallottam róla, bár technikailag nem volt igazi király, csak herceg. Az még nem derült ki számomra, milyen motívu-

mai lehetek erre, de az a néhány polaroid kocka, amit találtam, zsarolásra enged következtetni. Szégyenletesek, higgyék el nekem.

Kétszer is meg kellett köszörszörnöm a torkom, miel tt válaszolni tudtam.

– Raina pornófilmezésre akarta kényszeríteni, de Kaspar nem ment bele. Csak úgy úszhatta meg, ha segít a castingban.

– Miféle castingban? – nézett Reece.

Összekuporodva magyarázni kezdtem. Az agyamban még mindig ugyanúgy lüktetett a vér, még mindig csak Reece húsára tudtam gondolni, meg arra, hogy meg kellene kóstsolni; terápiás célzattal járatam a számat.

– Kaspar akkor változott át hattyúból emberi alakba és fordítva, amikor csak akart. Raina azzal szórakozott, hogy a nem-alakváltók mennyire kiakadnak, amikor Kaspar dugás közben átváltozik.

Még távolból is éreztem Micah döbbenetét, és Reece is, mintha valami kemény thrillerre ült volna be tévedésb l a matiné helyett.

– Maga látta is?

– Nem, bár Raina kéjesen sztorizgatott róla. Próbált rávenni, hogy egyszer mindenképpen ugorjak be, de sose jött össze, mindig akadt jobb dolgom is.

– Kaspar viszont készségesen részt vett benne?

– Nem egészen. Kényszerítették, és láthatólag rosszul volt t le.

– Nagy ajándék számunkra, hogy pusztá akarattal könnyedén alakot tudunk váltani. Kevés olyan alakváltó létezik, aki képes ugyanerre.

– Talán mert a hattyúság nem betegség, hanem átok vagy vele született tehetség?

– Feltehet leg.

– Kaspart megátkozták.

– Arra kíváncsi, hogy velem is ez-e a helyzet?

Igazából éppen a beszéd közben fel-le szökdel ádámcsutkáját stíroltem, vajon akkor is ugrálna-e, ha átharapnám a torkát... de arra jutottam, hogy ezt a gondolatot talán inkább nem kellene nagyközön-

ség el tt boncolgatni. Inkább csak járatam tovább a számat, addig se kell a csöndben rám rontó szörny képekkel és társaikkal viaskodnom. Gyanítom, Rafael és Micah tökéletesen tisztában volt ezzel.

– Ja, kíváncsi vagyok.

– Hattyúkirálynak születtem.

– Hattyúkirálynak és nem hattyúkancának. Ez most azt akarja jelenteni hogy a szörnyetege hím? A kancát csak n kre mondjuk?

– Arra születtem, hogy a királyuk legyek, vagy száz éve nem született már király.

– Másokat vagy megválasztanak, vagy kiharcolja magának a trónt. Maga úgy beszél, mintha örökölte volna a királyságát.

– Úgy is van, csak ez nem vérszerinti örökség, mint ahogy a hattyúkancaságot örökli az ember. Az tökéletesen genetikai, a címnek ehhez semmi köze.

– Akkor honnan tudja, hogy született király?

Szemei elsötétültek, mint a fenyeget viharfelh k.

– Ez már bizalmas terület.

– Bocsánat, nem tudtam.

– De beavatom, ha maga is válaszol egy meglehet sen kényes kérdésre.

Néztünk egymásra, mérlegeltünk. A beszélgetés megtette a hatását, végre is emberi lény vagyok, akinek a zabáláson kívül egyéb funkciói és prioritásai is vannak. A szívem már normális ütemben vert, és a vére szaga nem töltött ki bennem mindent. Ügyes kislány, látod, nem is vagy olyan reménytelen eset. Lassan leengedtem a lábaim.

– El bb halljam a kérdést, aztán majd eldöntöm.

– Maga ölte meg Kaspar Gundersont, az el dömet?

Összerándultam, ez váratlanul ért, és a pulzusom a pusztá meglepetést l felgyorsult.

– Nem, nem én voltam.

– És tudja, ki volt?

Még egy pont. Átfutott az agyamon, hogy ha hazudok, vajon ki-

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

szúrja-e, aztán inkább maradtam a frankónál.

– Tudom.

– Ki?

– Azt nem árulom el – ráztam a fejem.

– Miért nem?

– Mert ha az illető nem gyorsabb nálam, én magam végeztem volna Kasparral.

– Tisztában vagyok vele, hogy sokak halála szárad a lelkén, és hogy megpróbálta megölni magát és a barátait.

– Ennél finoman szólva sátánibb pályán mozgott. Alakváltókat adott el vadászoknak.

– A hattyúkancákból pedig áldozatokat faragott – bólogatott Reece. – Ebben nagyon is egy húron pendültek a régi lupával, mind a ketten szexuális szadisták voltak.

– Ezért mentek a lányai, ahogy maga mondja, abba a klubba Nathaniellel.

– Igen. Én magam nem élek ilyesféle szexuális játékokkal, csak viszont hozzászórtak. Azt hiszem, vágnak rá.

– Fogadja együttérzésemet.

– Válaszolt a kérdésemre, én is állom hát a szavam – és már kezdte is kigombolni az ingét.

Micah-ra pillantottam, aki csak megvonta a vállát, és Rafaelnek se volt lövése láthatólag, hogy mi az oka a kéréstlen sztriptíznek. Már az atlétáját húzta ki a gatyájából felsége, és én határozottan kezdtem visszaesni. Istenem, ugye nem kell látnom a hasa puha bététjét, ugye nem?! Ha már a fiúk nem kíváncsiskodtak, gondoltam, nem várok tovább a nagy meglepire. Ha ez most nekem még a fenséges hattyúdákóját is elkapja...

– Miért vetkőzik le?

– Megmutatom királyságom szimbólumát.

– Parancsol? – Hú, milyen bárgyún nézhettem!

– Nincs oka aggodalomra, Ms. Blake – húzta össze kimérten a szemöldökét. – Nem fogom zavarba hozni.

– Nem hiszem, hogy az olyan nagyon könnyen menne, Mr. Reece. Csakhogy... – de nem tudtam befejezni. Felt nt a csupasz, fehér has, és még a kocsí félhomályában is kiszúrtam a köldöke alatt kunkorodó erecskét. Magasságos mindenség, szinte a számban éreztem a has melegét, a lágy húst, ahogy már a bels szervek felé rágom át magam. Volt valami fura a sz rével, ami nagyon puha és finom háromszögben indult lefelé a köldökt l, és t nt el immár keskeny ösvényként a slicce alatt.

Arra eszméltem, hogy a kocsí padlóján négykézlábazok felé, de szerencsére Micah térdében elakadtam.

– Hogy kerültem ide? Totál kiesett.

– Megesik, amikor a szörnyeteged veszi át a vezetést – tette a vállamra Micah a kezét. – Az els pár teliholdnál ez lesz, utólag semmi-re se fogsz emlékezni. Id vel majd megtanulod el hívni az emlékeket, de az nem megy magától.

Reece kicsit hátrahajolva már a csatjával babrált. Így közelebb r l már láttam, mi nem stimmel a sz rzetével, szerettem volna egészen közél r megvizsgálni – Ravasz! –, de Micah nem eresztette a vállamat. Odanyúltam hát óvatosan megérintettem. A lágy cirógatásra Reece rám meredt, a keze megállt a leveg ben. Nem is sz r volt.

– Pihe – suttogtam áhítattal. – Puha, mint a kiscsibék begyén...

Legszívesebben beletúrtam volna a meglep puhaságba, az arcomat dörgöltem volna hozzá, hogy közvetlen közél r érezhessem. Hallottam, ahogy a mellkasában kalapál a szíve, és ahogy a szemébe néztem, már a nyakában is dörömbölni kezdett. Most el ször ijedt meg komolyan, az áhítatos hangomtól meg az érintésemt l, azt hiszem.

Micah a nyakam köré kulcsolta a szabad kezét, határozottan magához húzott, és még a lábaival is átkulcsolt, arcát az arcomhoz nyomta.

– Csssss, Anita, csssss – duruzsolta a fülembé.

Több volt egyszer csitításnál, a szörnyetege szólt az enyémhez, mintha a kezével belül r simította volna végig a testemet. Egészen

megnedvesedtem, és az én szívem is loholni kezdett.

– Mi volt ez? – lihegtem.

– Az éhséget szexuális vágygá lehet transzformálni.

– Nem akartam enni.

– Teljesen átforrósodott a b rőd. Átváltozás el tt megn a test-h mérsékletünk, mint ahogy az emberek is belázasodnak nagyobb rohamok el tt.

– Szerinted átváltoztam volna? – tekertem hátra a nyakam még mindig az ölelésében, hogy a szemébe nézzek.

– Általában kell pár hét az els alakváltásig, de legalábbis ki kell várni a teliholdat. Te viszont határozottan jobb problémamegoldókészséggel bírsz, mint az átlag. És ha most itt átváltozol nekünk, még ketten se tudtuk volna megakadályozni, hogy Reece-t darabokra szaggasd.

– Az els alakváltás nagyon heves, és még egy limóban sincs elég tér a meneküléshez. Elbújni meg végképp nincs hová.

Reece alig pár centir l figyelt, közben éreztem, hogy Micah teljes testével visszatart, ha esetleg a szex vonulatot mégse ítélném jó cse-rének.

– Már több mint egy éve a Nimir-Ra – próbált kételkedni Reece.

– De mostanáig halandó emberként – világosította fel Rafael.

Reece pár kövér másodpercig mérlegelt, aztán inkább a verbalizálás mellett döntött.

– Jól van, van egy hattyúformájú anyajegyem, ebb l a családom már a születésem pillanatában tudta, hogy mire szánt a sors.

– Hallottam már ilyesmir l – bólintott Micah –, de eddig azt hittem, hogy csak mendemonda.

– Pedig nagyon is igaz – rázta a fejét a mendemonda él h se, majd elkezdte visszacsomagolni a húsboltot.

– Kasparnak toll volt a fején haj helyett.

– Azt mondják, ha megérem, nekem is hasonló lesz a frizurám. – Nem úgy mondta, mint aki boldogan néz a pelyhes kilátások elé.

– Ez nem hangzott túl lelkesen.

– Maga valaha ember volt, Ms. Blake – nézett rám nagy komolyan. – Én hattyúkirálynak születtem, arra neveltek, hogy egyszer majd átveszem a trónt. Ragaszkodtam hozzá, hogy egyetememet végzek, de a diplomámat valószínűleg sosem fogom tudni használni, mert az időmet teljességgel kitölti, hogy a hattyúimat istápoljam.

– Tíz voltam, amikor első ízben megjelent nekem egy lélek, szellemeket már korábban is gyakran láttam, Mr. Reece. Tizenhárom évesen véletlenül feltámasztottam a halott kutyámat. Soha nem voltam ember, higgye el.

– És ez elkészeríti.

– Eléggé.

– Pedig ha nem tudjátok elfogadni, hogy kik és mik vagytok, mind a ketten boldogtalanok lesztek – jött a pszichológiai maszlaggal Rafael. Egyszerre kaptuk oda a fejünket Reece-szel, és egyikünk se látott éppen barátságosnak.

– Egy-két hetet azért kaphatnék, hogy megszokjam az új cicamica létet.

– Nem arról beszélek, hogy igazából is Nimir-Ra lettél, Anita. Amióta csak ismerlek, gyölöd, ami vagy. Ahogy Richard menekül a szörnyetege elől, úgy menekülsz te is a képességeid elől.

– Megvagyok a jellemfejlesztő nagybeszéd nélkül is, Rafael.

– Éppenséggel az ellenkezőjét gondolom, de ha ennyire zavar, hagyjuk.

– Velem ne is próbálkozzon – sietett Reece. – Pelenkás korom óta magyarázza mindenki, hogy ez áldás, nem pedig átok. Ha a családom nem tudott meggyőzni, magának se fog összejönni.

– Akkor váltsunk témát – vontam meg a vállát a patkánykirály. – Mindjárt megérkezünk a lupanáriumba, ugyanakkor az előbb láttam, ahogy Micah szörnyetege – de nevezhetjük energiának is – hozzábújt a tiédhez.

– Láttad?

– Az övé égszínkék, a tiéd meg vörös, és láttam, ahogy összevegyülnek.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

– És, mi lett bel lük? Lila?

Micah parányit megszorított, gondolom, figyelmeztetni akart, hogy hanyagoljam a humort, de Rafaelt nem kellett félteni.

– Ez nem vicces, Anita. Ha én láttam, Richard is fogja.

– a Nimir-Raj-om.

– Ez nem ilyen egyszerű, Anita. Micah pont az el bb mondta, hogy eddig mendemondának hitte a szörnyeteged alakját felvev anyajegyét. Pedig itt a bizonyosság, hogy létezik. Az én nagy mendemondám a tökéletes párról szólt. Azt mondják, ha a tökéletes pároddal találkozol, egyb l felismered, de a szörnyetegeink csak akkor vegyülnek össze, ha már megvolt az els intim együttlét. Csak a tényleges szex után jöhet a metafizikai egyesülés.

A hangja ünnepélyesen csengett, a tekintetét is csak nehezen álltam.

– Mi a kérdés, Rafael?

– Nincs kérdés. Tények vannak. Tudom, hogy lefeküdtél Micah-val, ahogy azt is tudom, hogy Richard ejtett téged, és hirdette ki ország-világnak, hogy már nem vagytok egy pár. De abban is biztos vagyok, hogy ett l még nem fog nektek örülni.

És még akkor nem is túloztunk. Elhúzódtam Micah-tól, aki hagyta, nem simizett, meg a többi nyálas birtoklási gesztus. Sok nagy pirospontot neki.

– rakott ki engem, Rafael, nem én t. Semmi joga balhézni.

– Ha az Ulfric szakított, Anita azt csinál, amit akar – kontrázott Reece. – Csak önmagát okolhatja.

– Elméletben mindenkinek igaza van. Csakhogy az elmélet szertefoszlik, ha az ember más karjában látja viszont élete nagy szerelmét.

Amilyen keser en mondta, tutira tapasztalatból beszélt.

– Egy Ulfricnak semmi köze egy Nimir-Rához.

– Épp eléggé veszedelmes este lesz, Anita, sükségtelen még Richardot is feldühíteni.

– Én ugyan nem akarok rontani a helyzeten, elhiheted. Épp elég nagy már a szar.

– Dühös vagy rá, mert ejtett, igaz?

Rafaelre néztem, és már a nyelvem hegyén volt a nagy nem, de ha egyszer igen...

– Lehet.

– Fájdalmat akarsz okozni neki.

Ezt már jobban át kellett rágni, mert tényleg dühös voltam rá, és borzasztóan bántott, hogy így eldobott magától, de akkor is...

– Igen, meg vagyok bántva, az tuti, de nemcsak azért, mert ejtett. Az is dühít, hogy ekkora káoszt kavart a hordában, és hogy olyanoknak az életével játszik, akik közel állnak hozzám. Közben meg képtelen belátni, hogy ez a demokráciásdi még az emberek között is elég nagy cs d, nem hogy veszett vérfarkasok közt! Annyira unom már, Rafael, t is meg a problémáit is.

– Lehet, hogy te is szakítottál volna, ha nem teszi meg? Mert ez nagyon úgy hangzott.

– Visszajöttem hozzá, hogy próbáljuk meg újra. Szeretném, ha m ködne, csak ahhoz az kell, hogy elfelejtse az ostoba elveit, amik eleve kudarcra vannak ítélve.

– Ha az elveit feladja, önmagát adja fel.

– Tudom – bólintottam, de borzasztó volt kimondani. – Képtelen megváltozni, így viszont meg fogják ölni.

– És vele együtt talán Jean-Claude-ot és téged is. – Ez nem csak találgatás volt, Rafael tudta.

– Már a madarak is ezt csiripelik?!

– Közhely, hogy ha megölnöd egy vámpír halandó szolgáját, azzal talán magát a vámpírt is elpusztítod. És fordítva, a vámpír vesztébe a szolgálja minimum bele rül. Ezt a logikát alkalmazva bármelyik tök halála jelentheti a másik kett végét is.

Így se hangzott sokkal jobban. Kényelmetlen érzés, hogy ilyen mértékben megkönnyítjük egy kóbor bérgyilkos dolgát.

– Most mit mondjak, Rafael? Hogy Richarddal képtelenek vagyunk bármiben is egyetérteni? Hogy tökéletesen más alapokról szemléljük a világot? Nem kifejezetten az élethosszig tartó boldog-

ságra vagyunk predesztinálva. Vagy hogy lassan kénytelen lesz választani, hogy az elveit tartja-e meg vagy az életét? És hogy rettegek, hogy az elbűbés mellett dönt, amilyen makacs? Pedig rettegetek. És tudtam, hogy ha meglát Micah-val, az valamit végleg megöl benne. Szívesen megkíméltem volna ettől, de nem lehetett, és nem én akartam, hogy így alakuljanak a dolgaink.

– Szóval te nem tehetsz semmiről.

– Talán, ha nem szívódtam volna fel hat hónapra – sóhajtottam –, talán megakadályozhattam volna az egyenlőségi elfajulását. Talán ha itt lettem volna, sok minden másként alakul, de nem voltam itt, és ezen már nem változtathatok. Csak azon igyekezhettek, hogy helyrebillentsem, ami félrecsúszott.

– Gondolod, képes leszel rá?

– Majd akkor kérdezd, ha már láttam ezt a Jacobot – vontam vállat –, meg Richardot Ulfric-ként. Bele kell szagolnom a miliébe, hogy tudjam, pontosan mit lehet kikalapálni, mit nem.

– És hogy fogod kikalapálni? – kérdezte Micah.

– Amennyiben Jacob mögött csak maroknyi hűség van, nem ügy – sandítottam rá.

– Az még édeskevé, hogy megölöd Richard ellenségeit, Anita. – Tudtam, miről beszél Rafael. – Nem szabad tovább kacérkodni a demokráciával, Richardnak be kell keményítenie azokkal szemben, akik ellenszegülnek. El kell rémiszteni mindenkit. Különben Jacob után majd jön egy másik Jacob és sosem lesz vége.

– Nem engem kell meggyőznöd, Rafael.

– Viszont ha már se a barátja, se a szeretője nem leszel, félek, még ennyire se hallgat majd rád.

– Szerintem akkor se nagyon hallgatott, amikor még együtt jártunk.

– Ha hamarosan nem tér észhez, meg fog halni. És valószínűleg Jacob kerül a helyébe, akinek az első dolga a tisztogatás lesz, amit a levert elbűbés híveivel fog kezdeni.

– Gondolod, Jacob ennyire jó stratégia?

- Meggy z désem.
- Mit akarsz, mit tegyek?
- Valahogy titkold el Richard el l, hogy Micah a szeret d.

Viszont ez már nem kizárólag rám tartozik. Kérd tekintetemre Micah békés pofával vonta meg a vállát.

– Megmondtam, Anita, te diktálod a szabályokat, nekem mindenképpen kellesz. Mikor hiszed el végre?

Figyeltem, nagyon figyeltem, hátha elárulja magát, de semmi. Ennyire jól tudna hazudni? Vagy csak ennyire el rehaladott az üldözésim?

– A leopárdok közt minden olyan magától ért d volt. Az volt az érzésem, hogy így van rendjén, de most... már nem érzem.

– Mert túlkombinálja – dobta be Reece.

– Nem. – Rafael ezt olyan bizonyossággal jelentette ki, hogy ránéztem. Micah-val szempárbajozott, valami mozgott kettejük közt, de egyik se engedett.

– Na, gyerünk, valaki bökje ki – Mit csináljak, nem vagyok az a rózsát termel típus.

Rafael biztatóan intett a fejével Micah-nak.

– Oké – adta fel, aztán rettent en óvatosan belevágott. De már az els szónál letettem volna egy százast, hogy utálni fogom, amit hallok. – Minden falkának, helyesebben minden egészséges alakváltó csoportnak van csoportszellem.

– Úgy érted, csoportidentitása?

– Olyasmi, de annál kicsit több... inkább olyan, mint egy összezokott boszorkánybanda, akik mindig együtt varázsolnak. Egy idő után egy egész részeként kezdenek funkcionálni, legyen szó varázslásról vagy gyógyításról. Többek együtt, mint az egyének pusztá összessége.

– Jó, de mi köze ennek ahhoz, ahogy a leopárdok közt éreztem magam veled?

– Azért más, amikor a többi leopárd itt van, mert csoportszellemben vagyunk. F szabályként hónapokig együtt kell lenniük ehhez az

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

alakváltóknak. Lehet, hogy csak a saját leopárdjaiddal érzed, és a változás, ami elkezd dőtt, most feler sítette.

– Lehet? Ezek szerint neked más az elképzelésed?

– Azt hiszem – bólintott –, hogy az én leopárdjaim is benne vannak, és hogy már végérvényesen eldöntetett, hogy egy falkává vá-lunk.

– Én ugyan nem döntöttem el semmit.

– Úgy gondolod?

Ahogy ült, kezével az ölében, olyan nyugodtan és... olyan megfontoltan – az ilyent l kiszaladok a világból.

– Hát ide figyelj, a kuffantással nem volt semmi gond, éreztük egymást meg minden, de attól még ne kezdjük az ültetési rendet meg az ajándéklistát összeállítani, oké?

A gyomorszájamban érlel dőtt a hisztéria.

– Megesik, hogy a szörnyetegünk választ helyettünk – segített be Rafael.

– És ez meg mit akar jelenteni?

– Amennyiben már a leopárdjai is benne vannak a csoportszellemben, akkor a szörnyeteged letette a maga voksát. És ezen nem lehet csak úgy átsiklani, ez sokkal komolyabb kapocs, mintha egyszer en szeret k volnátok. Már nem csak kett tökr l van szó.

– Ugye nem arra tervezel kilyukadni, hogy az leopárdjaiért is ugyanúgy felel sséggel tartozom, mint a sajátjaimért?! – kerekedett el a szemem.

– De igen.

– És te? – néztem Micah-ra. – Te is felel s vagy az enyéimért?

– Nem terveztem ilyen gyorsan belevetni magam semmibe – sóhajtott gondterhelten.

– És?

– És ha tényleg kib vült a csoportszellem, akkor én is felel s vagyok, pont, mint te.

– De nem örülsz a dolognak.

– Ne vedd személyeskedésnek, de a macskáid elég z rösek.

– Mert a tieid olyan pikk-pakk rendben vannak?! Közben meg Gináról ordít, hogy valaki veri.

Micah szemei megkeményedtek.

– Nem mondhatták el neked. Nem mernék.

– Nem köpött senki, érzem a szagán. Fél és össze van törve. Valaki csúnyán bánt vagy bánik vele. A fiúja?

– Olyasmi, igen. – De az arca bezárult, utálta, hogy máris tudom. Közben a pulzusa felgyorsult, és már tudtam azt is, hogy valamit elhallgat el lelem, valamit, ami még t is megrettentí.

– Miért nem avatsz be, Micah?

– Bele fog látni az embereimbe? – nézett rólam Rafaelre.

– Ahogy te is az övéibe.

– Az már most se nagy etvasz.

Az arcán meg a tartásán nyoma se volt a feszültségnek, cefetül összeszedte magát. De a szíve még mindig száguldozott, és a félelem ízét is éreztem. Marhára be volt tojva. Valami miatt nagyon utálta, hogy ilyen simán belelátok a leopárdjai fejébe. Próbáltam megért en és biztatón kicsiholni bel le a vallomásfélét.

– Mi a túróért görcsölsz így rá, hogy tudom, hogy Ginát bántják?

– se szeretné, ha tudnád – húzódott el. Nem kapta el a kezét, de nyilvánvalóan nem volt ínyére, hogy most éppen hozzáérjek.

– És nem a Nimir-Raj-ának lenne a dolga, hogy megvédje a bunkó seggfejekt l?

– Megtettem, amit tehettem – ment át defenzívbe.

– Rúgd szét a tag seggét, és tiltsd el t le Ginát. Nem úgy. Vagy talán szerelmes belé?

– Nem szerelmes belé. – A padlót fixírozta, kezeit olyan er vel kulcsolta, hogy a b re egészen elfehéredett. Nem éppen zen szégyenkém.

– Akkor meg mi a difi?

– Álmodban se hinnéd, mennyire ocsmányan komplikált a dolog.

– Végre a szemembe nézett, de ezt se köszöntem meg. Éppen rám kezdett berágni.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

– Ha tényleg egy falkává váltunk – szerettem volna gatyába rázni kicsit, megvigasztalni –, és én tényleg a Nimir-Rája lettem, akkor nem hagyhatom, hogy bántsák. Az enyéimhez senki nem nyúlhat büntetlenül.

– Nem Gregoryt vitték el véletlenül a farkasok? – Csak szívta a pipát, még a kezei is remegtek.

– És éppen megüünk is érte.

– Úgy beszélsz, mintha naiv kis csitri lennél, pedig a kalandjaid, amiket innen-onnan hallottam, nem ezt sugallják. Néha hiába dobod be magad, egyszer én nem tudsz segíteni.

– Vesztettem már el embereket, barátaimat. Nem tudtam megakadályozni, hogy bántsák és elpusztítsák ket, az is megesett – hajtottam le a fejem, de aztán mást gondoltam, nem bujkálok én senki el l. A szemébe néztem. – De aki csak egy ujjal is hozzájuk ért, aki megölte ket, az halott. Lehet, hogy megvédeni nem mindenkit tudtam, de bosszú nélkül nem maradt senki. A bosszúban elcseszett jó vagyok.

– De azzal még nem orvosolod a károkat, a halottak sose kelnek ki a sírból, mert a zombi az akkor is dög, ha táncol. Az embereidet, a barátaidat a bosszúval se hozod vissza.

– Ebben a témában kicsi jobban otthon vagyok, asszem.

Bólintott, kicsit ellazult közben. A keser ség és a fájdalom viszont ott maradt szomorú mementóként a szemében – valami szörny dolog friss sebeként.

– Mindent megtettem Gináért meg a többiekért, vagyis mindent, ami t lem tellett. Nagyon úgy fest, hogy édes kevés.

– Talán ketten együtt már elegek leszünk – csúsztattam végre a tenyerébe a tenyerem. Már engedte.

– Komolyan gondolod, ugye? – fürkészte az arcomat.

– Anitára nem kifejezetten jellemz , hogy a leveg be ígérgetne – kottyantott közbe Rafael. – De a helyében a végleges elkötelezések el tt megérdekl dném, mi is a gubanc.

– Épp ezen voltam én is – mosolyodtam el. – Mibe keveredett az a

lány, ami ennyire megijeszt?

– El ször mentsük meg a te leopárdodat – szorította meg a kezeimet. Azzal a végletesen komoly szinteséggel nézett a szemembe, aminek se szerelemhez, se vágyhoz semmi köze, és mégis egy t b l fakadnak. – Aztán ha még mindig érdekel, elmondom az egész hosszú történetet.

A kocsit lassított, és kavicsos behajtóra kanyarodtunk. Id közben megérkeztünk a farmhoz, ami az út fel l takarja a lupanáriumot.

– Legalább nagy vonalakban, Micah. Sokat segítene.

Gyötr d sóhajjal fordult a kezeinkhez, kicsit fontolgatta, de aztán belevágott.

– Egyszer régen egy tet ember karmaiba kerültünk, az egész fal-ka. És azóta se tett le rólunk, én pedig keresem a menedéket, ahol biztonságban lehetnénk.

– És miért félsz annyira beavatni?

– A legtöbb falkának általában nem jönnek be az ilyen z rös jövővények. – Úgy mondta, mintha én is mindjárt kipenderíteném a kocsiból, hogy többet ne is halljak fel lük.

– Hát most emberedre találtál. A helyi kocsmákban csak a Z rös-ként futok – mosolyogtam rá.

Kicsit furcsálkodva fogadta a poént, de nem olvashat mindenki ponyvát.

– Nem gombollak le magunkról benneteket csak azért, mert valami görény alfa rátok kattant. Csak szólj, ha gáz van, és én elzárom.

– Bár a fele önbizalmad az enyém lehetne!

Mélységes szomorúság ült a szemében, mint aki éppen elvesztett valakit, aki drága volt a szívének; a sz rszálak egyesével rendez d-tek csatasorba a hátam közepén. De már le is parkoltunk, s a következő pillanatban Merle kitérte az ajtót. Micah sietve kipattant a kocsiból, még a f test r kezét se fogadta el. Elnyelte ket a sötét. Reece utánuk igyekezett, mintha direkt magunkra akarna hagyni bennünket Rafaellel. Lehet, hogy vannak rejtett képességei a szárnyasnak?

– Valamit mondani szeretnél? – néztem Rafaelre, aki nyilván va-

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

lamit mondani szeretett volna, mert meg se moccan.

– Azért vigyázz vele, Anita, senki sem ismeri erre felé. Se t, se az embereit.

– Ez mókás. Én is pont valami hasonlóan elmélkedtem.

– Még ha a szörnyetegeitek ilyen intenzíven egymásra vannak is hangolva?

– Talán pont azért.

– Pedig igazán tudhatnám már, hogy az érzelmek nem homályosítják el a látásod – somolygott.

– Jaj, hát ideig-óráig még velem is el fordulhat. De estére mindig kitisztul.

– Akár büszke is lehetnél.

– Néha a változatosság kedvéért nem bánám, ha szimplán le szállna az agyamra a rózsaszín köd, és elbutítana a szerelem.

– Hát, a megfelelő személlyel nem is rossz az. De amúgy... olyan, mintha a szemed láttára tépnék ki a szívedet, és hajtánának át rajta egy csorda mamutot. Utána már sosem lesz az igazi. Nagy az r.

– Ez úgy hangzott, mintha tapasztalatból szólna – nem voltam száz százalékgig biztos benne, hogy megengedhetek-e magamnak ilyen bizalmas hangnemet.

– Elváltam. A volt feleségem minimum három államnyira cipelte a fiamat, hogy ne is láthassam.

– És mi nem m ködött, ha nem vagyok indiszkrét?

– Képtelen volt megbirkózni azzal, ami vagyok. Tudta, még az esküv el tt mindent elmondtam neki szintén; csak épp elvakított a szerelem. Ha nincs a rózsaszín köd, észre is vettem volna, hogy nem bír vele, hogy nem elég er s hozzám. Királyként mindig felmérem, ki mit bír. Csak a saját életemben nem voltam elég el vigyázatos. Nem az hibája – olyan, amilyen. Csak én nem akartam tudomásul venni. És még azt se igazán bánom, hogy olyan hamar teherbe ejtettem, mert a fiam egy csoda.

– Szoktatok találkozni?

– Évente kétszer odarepülök, és felügyelet mellett láthatom. Tele-

beszélte a fejét, már fél t lelem.

Hú, de kemény. Ezért minimum egy ölelés járna, de mégis csak a patkánykirályról van szó. Marad a kézfogás, nem adunk a protokollra. Rafaelt igencsak meglepte a gesztus, de jól esett, láttam a szemén.

– Nagyon sajnálom, Rafael, nincs rá szó, mennyire.

– Csak gondoltam, jobb, ha tudod, hogy a nagy szerelem se olyan, mint a versekben. Van a mámor meg a szenvedély, de később csak a fájdalom marad. És az utóbbi sokkal tovább tart – szorított még egyet a kezemen, aztán hátrad llt.

– Egyszer már nekem is volt hozzá szerencsém.

– De még mielőtt találkoztunk, ugye? – ugrott fel a szemöldöke a homlokába.

– Ja. Már el is voltam jegyezve, és marhára odavoltam meg vissza, hogy megtaláltam a Nagybetűsőt.

– És mi történt?

– Anyucika rájött, hogy az anyám mexikói volt, és nem akarta, hogy a szöszike-családfája befeketedjen.

– Csak az eljegyzés után találkoztak a szülők?

– Apámmal meg a mostohámmal már bratyziztak korábban is, de k echte árjanépség, a skandináv fazon. Csak épp a mostohám a szobámba szám zte az igazi anyám fotóit. A srác ismerte a sztorit, azt is, hogy milyen vér folyik bennem, és egy pillanatig se zavarta. Csak amikor anyuci rájött, mi az ábra, és kiverte a balhét, hogy én milyen bönöket rejtegetek, akkor kezdte. Meg amikor hozzátette, hogy nincs lővé, ha nem jobb arcú a menyasszony.

– Ezt meg én sajnálom.

– A te sztorid ezerszer keményebb.

– Attól még nem érzem jobban magam.

Nagy közös cinizmusba forrtunk, csak nevetni lehetett a nyomorúságunkon.

– Hát nem csodás dolog a szerelem?!

– Majd eldől, ha meglátod Micah-t Richarddal a lupanáriumban.

– Micah-ba nem vagyok szerelmes. Egyelőre legalábbis – ingat-

tam a fejem.

– De...

– De szinte bánom, hogy nem – sóhajtottam. – Úgy talán nem fájna annyira a találkozás. G zöm sincs, milyen lesz újra látni, hogy már nem tartozunk össze.

– Gyanítom, hogy Richardnak se lesz kellemesebb.

– És most ett l érzem jobban magam?

– Dehogy. Ez csak egy egyszer tény. Ne felejtsd el, hogy kényszerítették, hogy csak a horda miatt hagyott el. Attól még nem szeret kevésbé.

– Én is szeretem, de attól még nem ölelheti meg Gregoryt. És Sylvie-t se hagyom beáldozni. S t, az is aggaszt, hogy az ideológiai szarságai miatt széthullik a horda. Nem tudok nem tör dni ezekkel. Pedig nagyon is szeretem.

– Ha viszont az engedélye nélkül számolsz le Jacobbal és a híveivel, akár a hordát is rád uszíthatja. Onnantól fogva, hogy nem vagy lukoi és nem ismernek el lupának, a merényletet nem hagyhatja megbosszulatlanul, különben olyan gyengének fog t nni, hogy akár életben is hagyhatod Jacobot, azzal se okozol nagyobb kárt.

– Akkor mi a francot csináljak?

– Ötletem sincs.

Merle feje jelent meg az ajtóban.

– Itt kint egyre több a farkas. A patkányok egyel re tartják a frontot, de szerintem kezdik unni a várakozást.

– Máris jövőnk – nyugtázta Rafael.

– Elég idiótán venné ki magát, ha mi itt kvaterkáznánk tovább – csatlakoztam.

Lecsusszant az ülésr l, aztán némi hezitálással felajánlotta a karját. Alapjáraton fel lem aztán nyújtogathatta volna a karját ítéletnapig, tudok én járni egyedül is. De a ma este más volt, most fontos volt a látszat és a stílus. Így aztán belekaroltam a szövetségeseembe, és úgy billegtem ki a limóból, mint egy igazi sz kecica asszonyka – jó, talán mintha a sz kecicák több sminkkel és kevesebb ev eszköz-

zel járnának a férjecskéik karján, de a csukló- meg a dobókéseimtől semmiféle állás kedvéért nem vagyok hajlandó megválni. Az is lehet, hogy rosszul tudom, és a kis asszonykák is modernizáltak – ha van egy csöpp eszük –, és belátták, amit én már régesrég tudok, hogy egy férfi szívéhez a bordák közt vezet a legrövidebb út, egy jó tízcentis bökövel. Van, hogy elég nyolc centi is, de én szeretek biztosra menni. Vicces, hogy a fallikus tárgyakból a hosszabb mindig jobb. Szóval, aki esküszik, hogy nem a méret a lényeg, az egyszer én nem lát túl a kenőkéseken!

22.

A TISZTÁS HATALMAS volt, de még ez is kevésnek bizonyult – a kisteherautók, dzsipek, autók úgy megtöltöttek, mint egy bevásárlóközpont parkolóját hétvégén, így a későbbiek már a beállóra, az út szélére megfák közé szorultak. Szerintem az utóbbiak már be is jelentkezhettek a karosszérialakatoshoz fényezésre, mert a t level k tutira összekarmolásták a verdákat. Rafael az összes patkányembert idecsdítette, ami a szövetségi szerződés alapján kétszázat jelentett, nem többet. Nem mintha panaszkodnék, kétszáz patkányember nem jelentéktelen, de a hatszáz vérfarkassal szemben... Rafael is csak azért ment bele ilyen feltételekbe, ahogy út közben magyarázta, mert a szövetség bármilyen konfliktus esetén garantálta a farkasok azonnali segítségét. Semmi mérlegelés, a „barátom ellensége az én ellenségem” elv elég. Na, ettől rögtön fel is éledt a lelkipurdancs, hogy én most ezt a szövetséget veszélyeztetem. Már bántam, hogy nem hoztam legalább egy durrogó fegyvert, még csak meg se próbáltam becsempészni. Ennyire eltunyultam volna? Vagy elszálltam? Esetleg unom a banánt?

Épp itt tartottam, amikor a világ legmagasabb n cije cövekelt le mellém. S r n nyaldosta a két métert, az izmai meg... szerintem profi súlyemelő lehetett.

– Hadd mutassam be Claudiát, aki az este további részében vigyázz rád. – Már éppen tiltakoztam volna, de nem adott rá lehetőséget. – Tudom, itt vannak a vérleopárdjaitok, de testre csak Micah-nak van, és nem kockáztathatunk. Ilyen bűn hibára nem mehet rá az életed.

– Ha még önmagamra se tudok vigyázni, akkor hogy ijeszthetném el Jacobot?

– Richardnak ott a Sköll meg a Hati, Micah-nak a testre, nekem is van saját gárdám, csak te állsz magadban, mint az ujjam, Anita. Raina mindig is ügyelt, hogy a leopárdok csak egy játszótérnyi kis szub csapat legyen, és még melletted se n ttek fel a feladathoz. Rá-

adásul kevesen is vannak, még Micah falkájával is csak maroknyian. Ezért utaltam ki neked Claudiát és Igort.

– Meg tudjuk védeni mi is – kotkodálta Zane.

– Dehogyan tudjuk – tromfolta le Nathaniel.

Ha a pillantás fojtogatni tudna... de nem tud, Nathaniel nagy-nagy szerencséjére.

– Fogadd el a segítséget, Anita, kérlek.

– Majd megvédjük mi – szólt bele Micah is, és Merle se bírta ki. Micsoda áldozatkész férfiak!

– És ha választani kell Micah és Anita közt, melyikük számíthat rátok? – szegezte Merle-nek a kérdést Rafael. A fehérhaj csak szóra-kozottan forgatta a fejét, de Noah nem pöcsölt.

– Micah.

– Hát erről van szó.

– És a te patkányaid nem kerülnek ugyanebbe a csapdába adott esetben? – érdeklődött Micah.

– Nem, mert nekem megvannak a saját testreim. A rágók nagyon komolyan elvannak eresztve kommandósokkal és egyéb teströkökkel. Sok képzett harcosom van. Marcus és Raina nem is ment volna egyébként bele a feltételeimbe, mert nem érte volna meg nekik. Az én bandám sokkal erősebb, mint azt a létszámunk alapján hinnéd.

– De én nem...

És erre egyszeren a számra illesztette az ujját! Ez a Rafael!

– Nem hallgatom tovább, Anita. Legyünk túl ezen az éjszakán, és derüljön végre ki, hogy a Nimir-Rájuk vagy. Aztán az első dolgod legyen pár erősfíút összeverbuválni a falkába. Addig viszont a vendégem vagy.

– Nem hiszem, hogy szükség lenne rá – húztam el az ujját a számomról. Nem bírom ki dumálás nélkül.

– De én hiszem.

– Én is – szólt közbe Cherry.

Mire Micah is váltott.

– Rendben van.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

Merle és Noah nem szállt el a dologtól, elég bizarrul bandzsítottak a f nökükre. Nyilván nagyfiúnak érezték magukat a munkához.

– Részemr l viszont nincs.

Nathaniel a fülemhez hajolt.

– Ha nem adod be a derekadat, még egy óra múlva is itt dekkolunk.

Kezd eltrappolni vele a ló. De a kettesszámú gyilkos pillantásra is csak bazsalygott. A vita tárgya felé fordultam, de alulírott Claudia csak állt, ahogy jó test rhöz illik, rezzenetlen arccal. Egy hasonsz r lépett mellé, nyilván az a bizonyos Igor; valamivel ugyan rövidebb volt, mint kollégan je, de a válla, ha lehet, még kétszer akkora. Nekem is ilyeneket kellene majd verbuválnom? És hol hirdessek? A börtönlapokban? Vagy ahogy Igort elnéztem, a tetováló-szalonokban – az egész fels teste ki volt varrva, mintha tarka hosszúujjúban lenne, a tar fején meg egy kunkorodó farkú sárkány kis lángnyelvecskét köpött el re a füle mögül. Még a hold fényében is látszott, hogy igényes, távol-keleti motívum.

– Veletek mi az ábra, srácok? Ugrotok a halálba egy tök ismeretlenért?

– Megmentetted a királyunkat – sietett a válasszal a rajzos –, jövőnk neked egy étellel.

– Legyen az akár a sajátotok?

– Lehet jönni próbálkozni.

A barátn jére néztem.

– Dettó?

– Igor megmondta, jövőnk neked eggyel.

Nehezen emésztettem a gondolatot, hogy mások az én biztonságomat fontosabbnak tartásák a magukénál, szóval ez a tartsunk bodyguardot nem az én m fajom volt igaziból, de tényleg nem rág-hatjuk itt a gittet hajnalig. Kezet nyújtottam, ami alaposan megrázta ket, idegesen pislogtak egymásra, de végül elfogadták, ha már ez a háklím. Igor úgy szorította meg, mintha virágsziromból lennék, Claudia viszont jól megnyomorgatta, bírom-e. Igaziból majd

berondultam, de azért csak adtam a nagy májert, mint akinek mit sem árt. Tudtam, hogy kárt nem tesz bennem, akkor meg egy kis csavargatásért nem fogok sikonyálni. Legfeljebb holnapra bezöldül, de az is lehet, hogy magától rendbe jön. Elvégre alakváltó volnék. Vagy nem?

Rafael elégedetten fordult a többi patkányhoz, kikockázták a hadi-tervet. Én társalogni próbáltam.

– Tényleg Igornak hívnak?

– Csak becenév.

– És mi az igazi?

Mosolyogva rázta a fejét.

– Mi lehet rosszabb az Igornál?

A mosolyból testes vigyor kerekedett.

– Ha megmondanám, meg kellene, hogy öljelek.

Erre már nekem is a fülemig szaladt, és a kis csomó is kioldódott a gyomromban. Most erre nyilván rávágod, hogy azért csak nyugisabb test rökkel felszerelkezni, de nem. Nekem aztán nem hiányoznak az izomhegyek, elbírok én magammal egyedül is. Csak a békeség kedvéért mentem bele, meg hát olyan ez is, mint a póttár a kesztyűtartóban – ha jön a szükség, jó, hogy van, ha meg nem jön, akkor fel se nyitjuk az ajtaját. Persze, az is a témához tartozik, hogy a leopárdjaim tényleg sose voltak egy nindzsahad, mindig is nekem kellett rájuk ügyelni. Mondom, nehogy leessenek a mászókárról ilyesmi. Sajna, ez van. Micah-ban meg az övéiben meg végképp nem bíztam túlságosan is sok a suskus. És ez nekem nem pálya. Hja, vannak n k, akiknek semmi sem elég!

Rafael már csak a sajátjaira koncentrált, én meg közelebb léptem Micah-hoz. Merle és Noah már kiélesítve várakozott. Isten se tudja, mi kattant be hirtelen, de nem bírtam, muszáj volt megérintenem a leopárdomat. A kezemet nyújtottam, illedelmesen, rábíztam – egyel re – megfogja-e. Kicsit piszén állt a szája, de azért belém kapaszkodott. És ett l rögtön el is állt a lélegzetem. Nem tudom, mit mozgat bennem a tag, de nagyon mozgatja. És az arcából ítélve, én is

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

benne. Mi a jóságos túró ez már megint? Elhúztam a kezemet, mintha s r vattacukorban kalimpálnék.

Ahogy a szememet is elkaptam, már csak a leopárdjainkat láttam, akik szoros gy r t vontak körénk. Nem vacakoltam semmit, épp csak Nathaniel szemébe néztem, és az er már át is hoppolt rá, aztán Cherryre, fakó szemei egészen elkerekedtek. Olyan volt, mintha valami folyadéknál is s r bb trutyiban igyekeznék leveg höz jutni, csak épp minden józan ésszel ellentétben nem okozott tüd beli gondokat az ügy. Aztán már ment is tovább, Zane-r l Vivianre és tovább Calebre, aki mellette állt, és akit nem csipáztam különösebben. De attól még rá is ugyanúgy átfolyt az er , láttam, ahogy mellbe csapja.

– Mit m velsz? – kapkodott leveg után.

– a Nimir-Rád – hallottam Micah-t, és már fordultam is vissza, hogy ezt nekem se ártana megvilágosítani kicsit.

Út közben Noah is belekerült a szórásba, és hiába volt vadidegen, az er ugyanúgy befogadta. Kicsit összepisilte magát a fiú a nagy er demonstrációtól, de engem még a félelme is megnyugtató. A szemem sarkából éreztem, hogy Gina közelebb húzódik Merle-hez, mire odanéztem. Egyetlen hullámozó, dagadozó energiagy r vé váltunk, ugyanaz az er áramlott keresztül mindannyiunkon. Gina arcán könnyek patakzottak, halkán picsogva kapaszkodott Merle karjába. Fehérhaj próbálta elkapni a tekintetét, de nem a szemkontaktus számított már, csak az, hogy itt van, és én észrevettem. Hogy a szörnyetegem észrevette.

Az er az testét is fellapátolta, hiába küzdött, hiába is próbálta felvonni a véd pajzsát, ennek az er nek semmi köze nem volt pajzsokhoz. Nem er ltem semmit, nem harcoltam vele, a szörnyetege úgyis felismerte az enyémet, és megadta magát a közös akaratnak. Lassan felém fordult, a szemében fájdalom ragyogott. Pedig nem fájt, egy fikarcnyit sem; jó meleg áradt szét bennem, bizakodás és az ámulat, hogy miket tudok.

De még mindig nem lett vége, az er csak n tt, ahogy már mind bent álltunk a körben, lassan a leveg t is csurig töltötte magával.

– Mi a tetves franc ez? – tátotta a száját Claudia, aki persze csak ácsorgott Igorral, rájuk nem vonatkoztak a szabályok.

– Kötelék – cibálta ki a két testet Rafael a körből.

Ahogy kiléptek, az energia ránk nehezedett, mint a vihar elötti pattogó feszültség, minden egyre sűrűsödött, a kör egyre szorkebbre lapult. A fülem bedugult, mintha a légnyomás is megváltozott volna.

Micah elém helyezkedett, mi lettünk a kör középpontja, mintha valami víz nélküli vízi balettbe koreografáltak volna bennünket. A sűrű, láthatatlan trutyiban centiről centire mozduló kezeink elindultak egymás felé, ahogy azonban leküzdöttük a cuccot, az ujjaink hegye a mágnes két elégedett pólusaként cuppant egymásra, ujjaink magától értetődően könnyedséggel fonódtak össze. Testünk egymásra csavarodott, úgy passzoltunk, mint szappan és szappantartó, mintha már borsos szabna gátat a belsőknek, azok is egymásra fonódtak, és a szánk, amin forrón lüktetett az ér, megtalálta egymást. Meg kellett volna rémülnöm, és elhúzódni, de nem ment. Így volt rendjén, mintha megtaláltam volna lényemnek egy olyan szeletét, amiről eddig még sanda gyanú se motoszkált az agyam hátuljában. De most, hogy meglett, nem lehetett megállítani.

Nem egyszer en smaciztunk, egybeolvadtunk, szájából forrón ömlött az enyémbe az energia, és viszont, és közben a többiek felé is kiáramlott, olyanok voltunk, mint egy gigantikus élő bringakerék, mi ketten az agy, a többiek meg egy-egy küll. Az ér ide-odaáramlott, forrón hömpölygolyóként kellemesen égetett végig mindannyiunkat, és szétolvasztotta a határainkat már nem egyes emberek voltunk, hanem egyetlen egység, mindenki érzett mindenkit. Micah-val egymásba léptünk, a szörnyetegeink a húsunkkal együtt összevegyültek, éreztük egymás szívét és a szörnyetegeket, melyek élnek tekergető kötelekként láncoltak minket egymáshoz. És miután egyesültek, elindultak a küllökön a többiekhez, és végignyalták az szörnyetegeiket is – éreztem, ahogy megtántorodnak, alig bírják a két hatalmas macskát, de azok ketten csak loholtak körbe a gyűrűben, hogy aztán forró lehelettel visszaügensenek hozzánk. Mintha egy

máglya kell s közepén álltam volna, olyan lendülettel érkeztek vissza, gondolatokat, képeket hozva magukkal, hatalmas volt, és félelmetesen gyönyör , amelyet még soha eddig nem éreztem.

Láttam Ginát egy ágyhoz kötözve, felette sötét árnyként egy férfi tornyosul, egy gonosz er , amit nem sikerült pontosan kivenni; Merle egy fal tövében kuporog zokogva, teste egy mer sebb és vér; Caleb üldözött tekintettel ácsorog elveszetten, csupa vér is, Noah pedig egy folyosón menekül egy rjög valami el l, ami egyre gyorsabban és gyorsabban lohol utána. Cherry egy meleg, lüktető kupacban heverész Nathaniel, Zane és mellettem; Zane fejében egy boldog pillanatot, ahogy Nathaniellel üldögélnek az étkezőasztalomnál, és nevetgélnek; Vivian Stephen karjaiban, Nathaniel meg Jean-Claude ágyán, ahogy épp a hátát jelölöm végig, de az emlékb l a békesség árad, mintha valami hatalmas teher gördült volna le a válláról. És Gregoryt is megpillantottam, kezei hátul a bokájához kötve, szája kipeckelve, szeme bekötve, egy halom csonton fekszik, meztelen. Ez már nem emlék volt, hanem a jelen valóság, ez történik vele éppen, még a rettegést is pontosan éreztem a szívében, csak épp azt nem tudom, hogy hol keressem.

Simogató, megnyugtató ismer sséggel jött az er , mint amikor az ember ismeretlen épületbe lép, és rögtön látja, hogy minden nagyon is ismer s, még a sarkokban a pókháló is a nevünkön szólít, és nem kell sokáig tanakodni, mert tudjuk, hogy hazataláltunk végre.

Micah húzódott el el ször, minden tagja járt, mint a kocsonya. Én sírtam, bár nem tudtam, mikor kértek inni az egerek. De másoknak is ömlött a könnyük, nem csak a leopárdoknak, hanem a patkányemberek közt is voltak szép számmal, mindenki minket figyelt, vágyakozással vegyes félelemmel.

Talán megéreztem valamit a tisztás peremén, a fák alatt, mert hirtelen odanéztem. Úgy pillantottam meg váratlanul Richardot, mint amikor éjjel átszalad a vad az úton a kocsival, a reflektor mindent kizáró fényében, vadul, bizonytalanul, kutyanál sz rösebb, de rókánál nagyobb – csak sejtésed lehet a bizonyosság, hogy mit láttál.

Marcus, a régi Ulfric mindig nagy csinnadrattát csapott a megjelenéséből, mániája volt a palást meg a többi hókuszpókusz, hogy mindenki rögtön levegye, itt jön az uralkodó. Richardon csak egy farmer volt meg a csillagfény. És mégis első blikkre bárki láthatta, hogy hatalmas Ulfric lett az elmúlt fél évben, aki végre nem menekül a szörnyetege elől, hanem teljes szívével magához öleli. Lehet, hogy a hordában mindent fenekestül felforgatott, de ezt az egyet legalább elérte. Nagyszerű volt és fenséges. És persze gyönyörű, de az magától értetődik, azt már nem is kell mondanom. Ahogy a tekintetünk találkozott, ereje még így a távolból is a földhöz szegezett. Még jó, hogy gumitalpú csukában jöttem. Csak néztük egymást, közöttünk a tisztaság. Hiába az új otthonosság és erő, a szívem a borítás alatt fájdalmasan összefacsarodott, erről beszélhetett Rafael. Nem lett volna rossz ötlet, ha legalább verbalizálni sikerült volna az érzéseimet vagy legalább valami morzsányit belém, de füstöm nem pöfögött, hogy mit mondhatnék. Még csak nem is könnyíthettem magamon.

Jamil és Shang-Da zárkózott fel mellé, utóbbi határozottan harapósan méregetett. Engem. Na, puff. Jamil a másik végén próbálta megragadni a dolgokat, úgy figyelte Richardot, mint aki kész még a szív fájdalmait is szívesen átvállalni. De a golyók és kések legalább elkaphatók, már ha elég fürge az ember testre, de a szerelem... randa verem, tudjuk.

– Légy üdvözölve, az Éjsötét Korona Klánjának patkánykirálya, meghajlunk előttetek, a VÉRIVÓ Klán Nimir-Rája és Nimir-Raj-ja. Köszöntünk benneteket a Thronnos Rokke Klán földjén. A leopárdok épp az imént adták ékes bizonyosságát annak, mit is jelent az egy falkához tartozás, legyünk akár macskák, rágók vagy lukoik. Megmutatták, amire mindannyian vágyunk, hogy hogy olvadhat egységes eggyé a sok rész.

Mélyen zengő hangján semmi sem érződött az arcán dúló fájdalomtól, bár az utolsó mondatból némi keserűséget véltem kihallani. Mindazonáltal helyes kis beszéd volt, szívhez szóló.

– Most pedig lépjetek be a lupanáriumba, ahol megpróbálhatjátok

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

visszanyerni elveszett macskátokat. – Na, ebbe már a haragjából is jutott, és át is futott az agyamon, hogy csak nem Gregoryn akarja levetni, amit irántam érez?!

Azzal sarkon fordult, és felszívódott. Shang-Da végig szorosan a nyomában szinte vele egyszerre nyelték el a fák, míg Jamil hátramaradt, a tekintetével jelezte, hogy azért még nem kerültem be végérvényesen a sülyeszt be. Jó tudni.

– Többszörösen is megkövetlek – hajolt a fülemhez Micah. – El – ször is sajnálom, hogy az Ulfricod pont most kapott rajta bennünket.

– Van másodszor is?

– Bocs, hogy legagyiztam a macskáidat. Otthont adtál nekik, én meg még megvédeni se vagyok képes az enyéimet.

– Mi a nyavalya van veletek? – Lehet, hogy cizellálhattam volna kicsit a kérdést, de kijött, mielőtt még belefogtam volna.

– Hosszú történet.

– Vigyázz nagyon magadra. Mindannyiunk kedvéért. – Nem is annyira hallottam, mint inkább szájról olvastam, amit Merle mond. Míg én bet ztem a szavait, Micah határozottan súlyos szemtusába bonyolódott vele.

– Mi a here folyik itt?

– El ször mentsük meg Gregoryt, a fontossági sorrendben a nyertes ma este. Egyetértünk? – És aprócska csókot lehelt a kézfejemre.

Ha jól vettem le, éppen férfiúi bájait igyekezett bevetni, hogy elterelje a figyelmemet. De engem nem fog bájvigyorokkal levenni a lábamról.

– Naná. De attól még nem ártana tudnom, mi ez a gigantikus szemmeresztgetés, ami folyamatosan megy köztetek.

– Egyszerre egy gond, magad mondtad.

A sanda gyanú er sődött: ezek itt a világ végeztéig is játsszák ezt a titkosítást, amíg nem mászom a képükbe. Nem is hazudnak, azt nem, csak éppen rejtegetik a nagyon is véres és fájdalmas valóságot. És ezt nagyon nem komázom. Fura, hogy pont mi a z rös leopárdjaimmal vagyunk igazi család, békés otthonnal meg minden. Micah-ék

zött vadak, és Nimir-Raj ide vagy oda, Micah se tudja ket kipiszkálni a latrinából. Richardot meg olyan végtelenül lekötik az elvi küzdelmei, hogy id közben meg is feledkezett arról, hogy nem csak az egyenl szavazat a lényeg, hanem a családi maszlag is. Hogy ez miért pont nekem jött össze? Erre varrok gombot.

– Legalább a száz híres változatot kérem. Most, Micah.

– Nem kellene inkább Gregoryhoz igyekezni?

– Pár mondat még bele fér, de ne kamuzz.

– Micah!

Merle hangja fojtott figyelmeztetés volt, naná, hogy egyből felkaptam a fejem. Szó szerint, mert vagy egy fejjel magasabban volt a feje.

– Mit dugdostok el lelem, skacok?

– Mondtam már, hogy egy elég rossz arc hatalmába kerültünk, és most valami biztonságos helyet keresünk magunknak. De nem tett le rólunk – vette el megint a bejáratott dumát Micah.

– Ez azt jelenti, hogy St. Louis-ba is utánatok fog jönni?

– Azt.

– A legtöbb alfának csak leesik egy idő után, ha nem akarják.

– Ennek sose, nem fogja feladni – ragadta meg a karomat. Er sen.

– És ha befogadsz bennünket, egyszer te is szembe találod magad vele.

– És? Golyóálló vagy mi?

– Nem. – De er sen összezavarta a kérdés. Aztán megrázta a fejét.

– Nem hinném.

– Hát akkor nem gáz.

– Hogyhogy nem? Le akarod l ni?

– Mondj egy okot is, ami visszatarthat.

– Egyszer én csak lelövöd, semmi faxni... – Úgy mondta, mint akinek ez a verzió még soha eszébe se jutott. Kicsit mosolygott is rajta, hogy milyen egyszer én hangzik. De nem jókedvében.

– Nem olyan könnyű megölni – segítette ki Merle.

– Ha lefutja az ezüstgolyót, akkor elhiszem. De addig nem látok

semmi nehézséget.

Rafael zavarta meg a kis ankétunkat, pedig már kezdtünk egészen jól haladni. Claudiával és Igorral érkezett.

– Eddig mindig kevesebbre tartottunk benneteket önmagunknál. De komoly irigység ébredt bennünk az elbbiek láttán.

– A farkasok viszonyaiban elég jól kiigazodom, k nem sokat adnak a családra. Marcus és Raina a mindenki-az-ellenséged-lesz-egyszer elvre alapozták a hatalmukat, most meg Richard ideológiai ingoványában bizonytalankodnak. De ti jól megvagytok a patkányaiddal, Rafael, miért gondolod, hogy ami velünk volt, az más? De legalábbis nem több.

– A h ségednek és kitartásodnak már nagy hasznát vehettem. Eddig a pillanatig viszont nem láttam az igazi okait. Már tudom, hogy nem barátságból vagy igazságérzésből tetted kockára értem még a saját életedet is. Nem az az erkölcsi magasztosság hajtott, ami Richardban munkál. Azért mentettél meg mert még a gondolatát se bírtad elviselni, hogy végzetemre hagyj. – Gyöngéden megsimította az arcomat. – Nem azért, mert helytelennek érezted, hanem mert egyszerűen ilyen jó a szíved.

– Sok mindent mondtak már rám, de ezt... – Alig láttam ki a döbbenet alól.

– Ne bagatellizáld el az egyik legjobb tulajdonságodat – csipentette két ujja közé az államot, mint a rossz kisgyerekek, akinek épp leprédikálja a fejét. – Úgy szereted a leopárdjaidat, ahogy a legjobb anyák a gyerekeiket. Mindig azt tartod szem előtt, mi jó nekik, még ha neked személy szerint nem is tetszik a dolog, vagy kényelmetlenségeket okoz.

Muszáj volt elkapnom a tekintetemet a nagy áhítatról, amivel nézett; tuti, hogy csak összekever valakivel, majd mindjárt ki is derül. És akkor majd győzi visszavonni.

– Testi valódban soha nem lehettél a királynőjük, és mégis messze elmaradunk mögötted Richarddal. Nem a csók és az ölelés gyötri, amit tetten ért köztetek, bár nyilván az se hagyja hidegen. Mélyebb

fájdalom neki látni, hogy te elérted, amiért oly' régóta küszködik az erkölcsi áldozataival, hogy a leopárdoknak sokkal m köd képe-
sebb klánja van, mint bármelyikünknek.

– Csakhogy az én falkámban tétova nyoma sincs a híres demokrá-
ciájának, és a vétőjogom az egyetlen, amit komolyan figyelembe ve-
szünk, ha valamit el kell dönteni.

– Richard ezt nyilvánvalóan mindenkinél pontosabban tudja. Épp
ezért bizonytalanítja el még jobban, amit látott.

– A lukoi-jal kapcsolatban Richard ennél bizonytalanabb már nem
is lehetne – ráztam meg a fejem. – Nem kellek ehhez én. Csak akkor
lesz biztos a dolgában, ha rájön, kicsoda, micsoda maga.

– Még alig fogtam fel, milyen nemes, lágyszív ember is vagy te,
Anita, most már azt kell megemésztennem, hogy a lényeglátásod sem
kevésbé fejlett. Azt régóta tudom, hogy er s vagy, kíméletlen és csi-
nos, de hogy ehhez még szíved és eszed is legyen... Megfogtál.

– Akkor már csak ötmilliárd-kilencszázmillió-kilencszáz-
kilencven-kilenc-ezer-kilencenszázkilencvenkilencen látnak bennem
egy mágikus képességekkel megáldott szociopátát?

– Mert úgy intézed, hogy ezt lássák. Látod, nekem is ennyi id
kellett.

Körbenézett, és még mindig vágyakozással felénk forduló arcokat
látott. Mindenki ugyanazt érezte a körben, amit én, hogy megérke-
zett, hogy a kör, ami nem er s téglából és cementb l épült, hanem
karokból, lábakból, testekb l, sokkal nagyobb biztonságot ad nekik a
világban, mert mindig van kivel megosztani a bánatot és a mosolyt.
Nem egy bonyolult képlet, nem kellettek hozzá fizikusok.

Annyit rettegetem, hogy nem leszek elég nagy, hogy megvédjem a
vérleopárdjaimat, azt hittem, akkor vallok kudarcot, ha bántják vagy
elpusztítják ket. Most viszont már tisztán és élesen láttam, hogy
mennyire elgaloppíroztam magam. Az lett volna igazán kudarcos, ha
nem érdekelnek, ha nem veszk döm miattuk nap mint nap. Egy sebet
be lehet kötni, egy törött csontot sínbe lehet rakni, de ha nem tö-
r dne az emberrel... azt nem lehet utólag helyrehozni.

23.

A LUPANÁRIUM EGY tízszer tizenötös jókora tisztás volt, teljesen síknak látszott, de én tudtam, hogy dombok veszik körül, szóval egy lapos kis völgyecskében csücsül. A sötétben persze nem látszott, én viszont már elégyszer fordultam meg itt, hogy kitapasztaljam a viszonyokat, és még így is lássam magam előtt a meredek hegyoldalt, ami a túlsó végén a fák mögött rugaszkodik el. A sziklatrónus két oldalán ember magasságú fáklyák lobogtak, fényük még mélyebbé tette a körön túli a homályt. Az ücsi trónust Ulfricok hosszú sora nyitotta, a kartámaszon két formás mélyedés mutatta, hova szoktak az uralkodói pózban elgondolkodó farkaskirályok könyökölni. Nyilván az ülke és a háttámla is ugyanilyen kopott volt, de azt pompás lila stóla fedte – a püspökökhöz és hegemonokhoz illő szín, ami barbár ösztönöket éleszt en hullámozott a lobogó lángcsóvák archaikus fényében. Richard már csak azzal is elbaltázta a rendszert, hogy nem bújtt állatbőrökbe, és nem csapott tekintélyes vaskoronát a fejébe, hogy is ugyanezt a légkört sugározza. Azzal talán még lehet volna dolgozni a demokrácia bolondságait.

Pont a fény peremén húzódó körben sorakoztak, ültek, álltak, kuporogtak a vérfarkasok, némelyik ráadásul szörnyetegük alakjában. Mindent alaposan megkoreografáltak: a trónussal szemközt nem zárt össze a kör, ott mehettünk be a széles térre, amit szabadon hagytak. De amint belül voltunk, a farkasok mögénk húzódtak, a gyűrű összekapcsolódott. A vérpatkányok felsorakoztak ugyan mögöttünk, számunk mégis betegesen soványka volt... itt ha kitör a konflikt, esélyünk se lehet.

Azért mi is adtunk a megjelenésre – jobbról mellettem Rafael két izompatkánnyal, balról Donovan Reece, négy kölcsöntest rének óvgyűrűjében (így is lesz az első áldozat, ha...), mögöttem Micah és Igorék. A leopárdjaink legyezőalakban szóródtak szét, és utánuk következtek a rágcsálók, akik voltak az igazi erőfitogtatás.

Hátul egy nagy fekete anyagot aggattak a fákra, csak akkor szúrta ki, amikor a szél megrebbentette; mikor felálltunk, Sylvie lépett ki mögüle, akit egy pasi követett. Még sose láttam. El ször nem értettem, mi nem stimmel, aztán leesett: Sylvie farmerben volt. Ez az este végig lesz meglepikkel, ha már a kezdés is ilyen kemény. A pasi magas volt és vékony, amilyen egy kosaras – a csonton kívül kizárólag szíjas izmok feszültek a b re alatt, alaposan közszemlére is tette, mert a rövidnácija fölé is elfelejtett pólót húzni. Úgy járt fel-alá ereje szinte tapintható mezében, mint a tigris a ketrecben, csak épp a rácsokat felejtették el köré húzni. Én balga meg otthon hagytam a pisztolyom.

Rövid barna haja még Sylvie-énél is dúsabban göndörgött, csontokból és vonalakból rajzolt arca majdnem jókép volt. Épp azon filóztam, hogy mennyire, amikor rám nézett, és a szeméb l áradó értelem és sötét t z minden addigi spekulációmát elsöpörte. Nagyon is jókép volt, életre kelt az arca, érzelmek vibráltak rajta, jó, nemszeretem érzelmek, de az energiák szokatlanul mozgalmassá tették a látványt. Fotómodellnek persze ne menjen, ott nem fog kijönni semmi. Ha esetleg még nem választott volna pályát.

Kérdés nélkül is tudtam, hogy Jacob. Ahogy azt is, hogy nagy gáz van.

Végül Richard következett, ha lehet, egy pöttyet még Jacobnál is kecsesebben, er teljesebben, de a két férfi között csak egyetlen lényeges különbség volt, ami nem Richard javára billentette a jövőt. Az új fiúban volt valami plusz – valami sötét er . Igen, még tíz lépésr l is kiszagoltam a kíméletlenségét. Richard sokat változott ez alatt a fél év alatt, de kíméletlenséget nem növesztett. És soha nem is fog. Még ha az élete múlik is rajta.

Régebben abban a hitben éltem, hogy ha Richard végre valahára megbékélne a szörnyetegével, az mindent helyre tenne. De ahogy letelepedett a trónusra, és a fáklyák fénye meg-megcsillant izmain és rézvörös loboncán, beláttam, hogy még így, ebben a törzsi díszletben is, van valami, ami nem illik a képbe. És ha én kiszúrtam, kiszúrja

Jacob is. Richardban a csúcson pörgő - és energiaglória ellenére is volt valami immanens gyengeség.

Néha egy-egy kegyelmi pillanatra felfénylik az emberben a tiszta valóság, ami már a jövőt is magában hordozza. Ilyen jelenés csapott le rám hirtelen, és megvilágosodtam: Richardot verheti kőostorral az élet, lehetnek keménykedés pillanatai, amikor elborul az agya – ahogy Gregoryt is elragadta –, de hosszú távon képtelen szervesen megkeményedni, mélyen legbelül mindig rezegni fog a léc, a leglehetetlenebb momentumokban is habozni fog. Túlélésének egyetlen esélye, ha körülveszi magát olyanokkal, akik képesek habozás nélkül cselekedni.

Jamil és Shang-Da ugrásnyira a tróntól, egymás mellett, a jó testpózban sasolt. Shang-Da a szokásos bizniszmen imidzsben, fekete ember fekete ruhában, még a zoknijá is fekete volt. Ez még az Északi-sarkra is öltönyben expedícionálna. Jamil sportosabbra vette, bár az ancúgja is a részletek harmóniájára épült: farmere frissen vasalva, piros pólójához pedig eszetlenül jól illett a rasztákba font piros gyöngy.

Jamil megint a szemembe nézett, és majdnem biccentett, mindenestre nem került a tekintetemet, mint a kollégája, aki a tömegben tartotta a szemét, és én még csak véletlenül se tartoztam a masszába. Kacsintgatni persze Sylvie se kezdett, de mégse tett úgy, mintha nem ismernénk egymást. Ezek hárman gyakorlatilag a csillagos eget is letépték volna, ha mondjuk csak azzal támaszthatnák ki Richard végtelenen billegő trónját. Láttam Sylvie csontgyűjteményét, azt a bizonyost, ami az ellenségeiből maradt. Elmondása szerint, ha elveszettnek és magányosnak érzi magát, mindig elveszi, és simogatja kicsit

ket, attól helyreáll a világ és a lelke egyensúlya. Én a magam részéről az ilyen vészhelyzetekben inkább egy a pingvinjeimre meg egy bögre tejszínes-cukros kávéra szavazok. Erre mondják, hogy ízlések és rokonok. Ezeknek tutira nem remegne a gyomra, ha valami ocsmányság történné szegény Jacobbal... De Richard rövidre fogta a gyeplőt, csak a nép garázdálkodhat, az övéi soha.

Na és nem utolsó sorban itt lenne szerény személyem is. Ha lupa lehetnék, mint ahogy nem vagyok az, négyesben szép csendben elintéznék a piszkos munkát, hiszen mind tisztában vagyunk a teendővel. Csak Richard fordulna el pár percre. De az istennek nem forog! Olyan ez, mintha a síneken táncolna, és a kanyarban már ott fűtyülne a vonat, mi meg hiába feszítenénk meg a torkunkat, hogy „Ugorj már le a sínre l, te barom!”, az istennek nem ugrik. Ráadásul Rafaelnél van az igazság – ha Jacob el is t nít, hamarosan felbukkanna egy újabb szerencsevadász. Nem Jacob a vonat, ami mindjárt lecsapja Richardot, hanem Richard maga. Ez van.

– Azért gy ltünk egybe ma este – a hangja még a tisztás legtávolabbi szegletében is tisztán csengett –, hogy elbúcsúzzunk a lupánktól, és egyben újat válasszunk magunknak.

Hujjogás, taps. De csak a nép fele helyeselt, megfigyeltem, a többiek némán figyeltek. Azért jó tudni, hogy nem mindenki siet kipiszkálni a helyemről.

– És ítéletet mondunk afelett, aki a lupánkat elvette t lünk, az egész hordát megrabolva ezzel.

Még kevesebben tapsikáltak, tehát épp csak sikerült Gregoryt elítélni, ami alapvetően klassz, kár, hogy a kutyát se érdekli, milyen szoros volt a szavazás, ha végül mégis kivégzik.

– De el bb még adunk egy utolsó esélyt a leopárdfalka Nimir-Rájának, hogy visszaszerezze leopárdját.

A tömeg még mindig fifti-fifti lelkesedett és utált, de már nem voltak olyan lelkesek. Ami tényleg azt jelenti, hogy nem imádják titokban népes csordákban Jacobot. Dobtam egy röpke imát, hogy minden forduljon végre egy icipicit jobbra, mert ez a politikai adokapok nem az én m fajom, nyilván még imával is csak neccesen fogom tudni lezongorázni.

– Rafael! Mi közük a rágóknak a lukoi és leopárd ellentétéhez? – Tisztára úgy nyomta a rizsát, mintha nem is ismerne bennünket, királynő tartotta a háromszor három lépés távolságot.

– A Nimir-Ra megmentette az életemet, a rágók pedig leróják

adósságukat.

– És ezzel a velünk kötött szövetséget semmisnek tekinted?

– A szövetséget veled kötöttem, Richard, és nem tekintem semmisnek, mert tudom, hogy becsületes partner vagy, aki soha nem felejtí a szövetségeseinek tett ígértét. Ugyanakkor Anitának személyes a tartozásom, amit becsúlen lennék, ha figyelmen kívül hagynék.

– Ha harcra kerül a sor, kinek az oldalán álltok? A leopárdokén vagy a miénken?

– szintén remélem, hogy ilyesmire nem kerül sor, de ha mégis, hát a leopárdokkal jöttünk, velük is távoznk, történjék bármi.

– Kimondtad néped felett az ítéletet – konstátálta Jacob.

– Én vagyok az Ulfric, Jacob – fordult felé Richard. – Itt ítéletet csakis én mondhatok.

– Nem állt szándékomban megkérđ jelezni a szavad, Ulfric. – Persze, ahogy mondta, az pont az ellenkez jét sugallta. – Arra céloztam, hogy harcban mindenképpen alulmaradnak, és a patkánykirály helyesebben tenné, ha átgondolná, kihez köti a becsülete.

– A becsület nem az adott politikai szituáció függvénye. Anitának tartozom, és ez akkor is így marad, ha esetleg többen vagytok. Richard tökéletesen érti, mir l beszélek, ezért is vagyok bizonyos benne, hogy tiszteletben tartja a szövetségünket. A horda más tagjaival ebben nem lehetek ilyen biztos.

Ennél fényesebben már nem is jelezhetne volna, hogy *Benned nem bírom, szaros Jacob!* A tisztáson hirtelen vágni lehetett a csendet. Richard megmarkolta a trón karfáját, hát ezért faragták sziklából – ezt a feszültséget csak olyan si dolgok bírják, mint a k . Figyeltem még a szeme rebbenését is, naná, hogy a pajzsa masszívan fenn volt, érezni nem érezhettem, mit gondol, kénytelen voltam klasszikus módon az arcáról tippelni.

– Értsem ezt úgy, hogy ha nem én vagyok az Ulfric, a szövetség azon nyomban érvényét veszti?

– Úgy értsd, mert azt mondtam.

A két király hosszasan szuggerálta egymást, majd halvány mosoly

derengett fel Richard szája szegletében.

– Nem áll szándékomban lemondani a trónról, tehát a szövetségünk fennáll. Hacsak persze Jacobnak nincsenek egyéb tervei.

Hát erre mindenki feszengni kezdett, csapdát szimatoltak. Még Jacobot is meglepte, amit hallott, vicces volt figyelni, ahogy a gondolatok cikázni kezdenek a fejében, hogy is lehetne a legbölcsebben reagálni. Ha azt mondja, nincs semmiféle terve, akkor később, ha akcióba lép, az alakváltók majd a szemére hányják a hazugságot. Az alakváltók elég kényesek az ilyesmire. De nem volt nagy a választék, vagy bedobja a hamis ártatlan pofát, vagy nyíltan felvállalja a szándékait. Arra pedig még nem állt készen.

Egy nemi hang mentette meg, úgy zengett bele a kínos várakozásba, mintha a színpadról szólna le egy szereplő.

– Nem tértünk el kicsit a tárgytól? Engem a magam részéről sokkal jobban érdekelné az új lupa megválasztása.

Magas, csupa gömbölydedség volt a csaj, mint az ötvenes évek bombázói. Szédítő csípő mozgással vonaglott be a porondra, de a mozdulataiban ott lapult a ragadozó – fekete özvegy emberi alakban: a nő iségével levesz a lábáról, aztán az aktus végén letépi a fejedet. Estélyiben, mezítláb hancúrozott el, mint a két lábon járó nemiség maga.

– Hamarosan rátérünk arra is – mondta le Richard.

De csak térdre vetette magát a trón elé, elegánsan és stílusosan, mint egy királyné a régi képeskönyvekben, ruhája alját a karjára vetve, arra azért ügyelve, hogy Richard onnan fentről alaposan belásson a dekoltált kebeleikbe. Asszem, nem kedveltem meg.

– Megértheted a türelmetlenségünket, Ulfric. Egyikünket – hohó, nem sok híja volt az egyes számnak! – ma éjjel lupáddá választja a nép, egyikünk egybe forr veled még ma éjjel.

Hangja szinte belefűlt a vágyakozásba, sustorgott édesen. Nem, egyáltalán nem kedveltem. Persze én csak ne ugráljak Micah-val az oldalamon, de nehogy már tiszta fejjel kelljen megítélnem egy ilyen festettvörös hajú némbert! Legszívesebben marokra fogtam volna a

séróját, hogy visítson, és úgy cibáltam volna végig az egész tisztáson... Micah megérintette a karomat, és akkor jöttem rá, hogy éppen a csuklót römet cirógatom. Hát igen, a testbeszéd. Néha lebuktatnak a gesztusaim. Gyorsan lefogtam a kezeimet, de attól még nem szerettem jobban a libát.

– Menj vissza a jelöltek közé, Paris – zengte Richard, de nem nézett rá, túlságosan is gondosan, ami újabb csúnya feketepontot jelentett a libának, és csak tovább hergelt.

Nevezett hölgy viszont el rehajolt, kezét Richard térdére tette, mire az összerándult.

– Megértheted a türelmetlenségünket, Ulfric. *Olyan* nagyon régóta várjuk már ezt a pillanatot.

– Sylvie – Richard hangján már érződött az indulat.

Sylvie gonosz élvezettel mosolyodott el, és nagyon is buzgón sietett a parancsot teljesíteni. Cseppet sem finomkodva ragadta meg a vörös csuklóját, és rántotta talpra. Bár jócskán alacsonyabb volt, ereje és a szörnyeteg dühödt fortyogása ebben a pillanatban óriássá növesztette.

– Az Ulfric azt parancsolta, hogy menj vissza a jelöltek közé. Engedelmeskedj.

Még taszított is egyet rajta, hogy biztosan megértse az utasítást, és a némben majdnem hasra is bucskázott, de aztán kiegyenesedett, és lesimogatta a rúciáját. Sylvie már visszafordult a trón felé, amikor utána szólt.

– Ezek szerint igazak a pletykák, hogy szeretsz vadulni.

Sylvie megmerevedett, és még mielőtt megfordult volna, tudtam, hogy a szemei farkassárgába fordultak.

– Mit mondtál? – lépett vissza fenyegetően.

– Sylvie – Richard nem parancsolt, hanem csak halkán kérte. És ez sokkal célravezetőbbnek is bizonyult, mert Sylvie nem erősködött tovább.

– Igen, Ulfric?

– Menj a helyedre, kérlek.

Szó nélkül a trónus jobbára állt, ahová a protokoll rendeli a Frekit, de a haragja úgy gomolygott körülötte, mint nyári délután az aszfalt fölött a dőglött g z.

– Bocsáss meg nekem, hattyúkirály, hogy nem ismertelek fel egy- b l, de még csak egyszer találkoztunk.

– Igen, emlékszem.

– Légy üdvöz a lupanáriumban. Szívesen ajánlanám fel a védelmemet, de el bb tudnom kell, mi hozott közénk.

– Azért vagyok itt, mert a Nimir-Ra életét veszélyeztetve megmentette a hattyúkancáimat. A szövetségeseként jöttem.

– Ez esetben sajnos nem állhatok jól a biztonságodért, Donovan, mert ha harcra kerül a sor, Anita szövetségeseként ellenünk lépsz fel.

– És ez a legkevesebb, amivel az embereim életéért cserébe tartozom neki.

Richard bólintott, egy pillantásból megértették egymást. Becsületes madarat becsületes tolláról, mi?

– Minden z rös alakváltót megment a csaj, akibe csak belebotlik? – gúnyolódott Jacob.

Richard már éppen mondott volna valamit, amikor Sylvie el lépett, és szót kért.

– Hányunkat mentett meg Anita a kínzástól és/vagy a biztos haláltól? – És már emelte is a kezét.

Jamil el lépett a trón mögül, és felemelte a kezét. A leopárdjaim karja hálás erd ként lendült a magasba, Rafael is csatlakozott, és nem messze t le a hadnagya, aki egyben Ronnie barátja is, egyszóval Loui is biccentett, majd határozottan integetni kezdett.

Richard komótosan felemelkedett a trónról, és feltolta a karját, mint a kisiskolás, ha tudja a választ. Még jó pár kéz is felemelkedett, és Irving Griswold, a galamblelk vérfarkas újságíró kilépett a tisztás közepére. Vicces volt, ahogy a t z visszatükröz dött a szemüvegén, tisztára, mint egy lángtekintet , szül kerub.

– Mi történt volna, ha Anita nem menekíti ki Sylvie-t a vámpírtanács kínzókamrájából? Legyen bármilyen er s is, megeshet, hogy

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

megtörték volna, és a hívására sokan közülünk a tanács karmai közé kerültünk volna. – Irving most emelte fel a kezét. – Mindannyiunkat megmentett hát Anita, amikor Sylvie-t megmentette.

A farkashorda közel fele ott csápolt vele pillanatokon belül. Hú, égni kezdett a szemem is, annyira meghatódtam. Négy-ötszáz ember, mind nekem hálás. Na, most ha valaki magához ölel, tutira elb göm magam. De még nem volt vége, a kurta, jókép Loui követte Irving példáját.

– Rafael hatalmas uralkodó, olyan erős, hogy ha a vámpírtanács megtörte volna, egytől egyig engedelmeskedtünk volna hívó parancsának. És mindannyian ugyanarra a sorsra vagy még rosszabbra jutottunk volna, mint . Láttátok sebeit, tudjátok, milyen hosszú időbe telt, míg kigyógyult belőlük. Anita a város összes rágójának az életét mentette meg.

És még a maradék patkány is, akinek eddig nem volt az égben a keze, felsorakozott a négyszáz közé. Minden patkány jelentkezett. Ezt kapd ki, Jacob!

– Nézzetek körbe, biztosan le akartok mondani egy ilyen lupáról? – zengte Sylvie. – A legtöbben még emlékeztek Rainára. Megint egy olyat akartok?

– Nem közülünk való. – Na ki volt? Nem találjátok ki, ugye?

Páran gyenge kórusban visszhangozták is a cseppet sem kedves mondatot, de csak az elenyész kisebbség.

– Eléggé nyomorult kis kifogás, hogy nem vérfarkas, mikor ilyen nagyszerű emberről van szó, mint Anita!

– Lemondani?! – csapott le Jacob. – Öt hónapja vagyok a horda tagja, és most elszőr futottam össze ezzel a rendkívül értékes lupával. Hogy lehetne olyasmi lemondani, aki soha nem is volt a miénk?

Ezt már sokan megtapsolták, igeneket kiabáltak, és még csak nem is vádolhatom érteket. Előbbre léptem, ki a szövetségeseim közül a trón elé. A hujjogás egyből elhalt, csak a fáklyák sercegését lehetett hallani. Még a szívem dobogását, de azt csak én hallottam. Legalább-

is remélem. Richard szemébe néztem, és igyekeztem hangosan, jól érthetően beszélni. Kicsi vagyok, de a hangom nagy.

– Jacobnak igaza van.

Sylvie visszahökken, és Jacobot is váratlanul értem. A hátam mögött pedig megint kezd döbni a fészkelés.

– Tényleg nem törtem össze magam lupaként a Thronnos Rokke Klánban, csak hogy nem is tudtam, hogy annak kellene lennem. Egyszer én csak Richárd barátnye voltam. És a vérleopárdok minden energiámat lekötötték, hiszen nekik csak rám számíthattak, nekik csak én voltam, nektek viszont itt volt és van az Ulfric – fordultam szembe a tömeggel. – Ember voltam, nem lupának és nem is Nimir-Rának való.

Ezzel az utolsó mondattal feltettem az í-re a pontot, mindenki nagyra nyitotta a száját.

– Nem tudom, mindenki hallott-e a balesetről, ami a hatyúkancák megmentése közben ért. Lehetséges, hogy pár héten belül igazából is Nimir-Ra leszek; még nem száz százalék, de nagy az esélye. – Már nem zajongtak, újra mindenki engem figyelt, mindenki nagyon ott volt. – És nem tehet semmit ellene, ki kell várni, mit hoz a telihold. Azt az egyet azonban biztosan tudom, hogy a leopárdom nem szándékosan sebesített meg, arra becsületszavamat adom. Úgy hallottam, azzal vádoljátok Gregoryt, hogy megölte a lupátokat – szélesre tárta a karjait. – Pedig itt vagyok, élek és virulok. Ha elveszítetek, az csakis azért lesz, mert lemondotok rólam, mert ellöktök magatoktól. Az ellen sincs semmi kifogásom, szívetek joga így cselekedni. Ma estig, sőt, alig néhány perccel ezelőttig nem hittem, hogy túl jó Nimir-Ra lennék, nem is szólva a lupaságról. De történt valami, és kezdem másként látni a dolgokat. Lehet, hogy ha itt lettem volna, veletek, minden másként alakul. De attól még a múltban is a legjobb belátásom szerint cselekedtem, sosem ellenetek. Ha nem akartok tovább lupátokul, rendben, de ne büntessétek alakváltó társatokat egy balesetért, amiről nem tehet, miközben csak az életemet mentette. Ha nincs, kitépik a szívemet.

LELÁNCOLT NÁRCISSZUSZ

– Csinos kis beszéd – mímelte a tapsot Jacob. – De sajnos a témában már leszavaztunk, és ha nem vagy alakváltó, nem fogod tudni megmenteni a leopárdodat.

– Richard, kérlek – Jacobra már ránézni se bírtam.

– A szavazáson nem változtathatok, Anita, megtenném, ha lehetne, elhiheted – rázta meg fáradtan a fejét.

– Pazar – sóhajtottam. – Akkor halljam a feltételeket. Hogy szerezhetem vissza?

– Csak azután lehet Nimir-Ra, ha már nem lupa többé. – Paris hangja még a tömeg közepéből is jól hallható volt. Nagyon kitartó.

– Nem úgy volt, hogy már kiszavaztatok?

– Megtették – sóhajtott Richard –, de véglegesíteni csak a hivatalos ceremónia fogja, amikor elvágjuk a hozzánk fűző kötelékeket.

– És hosszú az a ceremónia?

– Nem rövid.

– Akkor elször hadd hozzam ki Gregoryt. Utána annyi ceremóniát csinálók végig nektek, amennyit csak akartok.

– Jogodban áll nem lemondani. – A drága Sylvie.

Richardra néztem, ezt kifejejtette a kottából.

– Tényleg jogodban áll. – Közönyös hangjából képtelen voltam megítélni, hogy ez most bejön-e neki vagy sem.

– És ha nem mondok le?

– Akkor meg kell védened a jogaidat: vagy megverekszel érte az a dominánssal, aki fogadja a kihívásodat, vagy... – de nem folytatta. Sylvie hiába nógatta a tekintetével, Jacob fejezte be.

– Vagy bebizonyítod, hogy te vagy a lupa, és felszenteled a trónust.

– Az meg mi a halál? – vontam meg a vállam.

– Meghágatod magad az Ulfrickal a trónuson, a horda szeme láttára.

– Valami azt súgja, hogy se Richard, se én nem bukunk a nyilvános szexre – csóváltam a fejem.

– Annál azért összetettebb az ügy – Richard szemében annyi ha-

rag és fájdalom bujkált, majdnem elkaptam a tekintetemet –, a szex önmagában ugyanis édeskevés. A szörnyetegeinket kell egymásba olvasztanunk.

Hallgatott egy sort, egészen azt hittem, hogy befejezte, de nem.

– Ahogy azt a Nimir-Raj-oddal tetted.

Basszuskulcs. Most erre mit mondjak? Pedig nem állhatok itt kúán...

– Sajnálom – csúszott ki nagyon halkan.

– Ne menteget zz.

– Miért ne?

– Mert az én hibám, nem a tiéd.

– Mégis hogyan? – kerekedett el a szemem. Mondom, hogy ez a nagy meglepik éjszakája.

– Fel kellett volna ismernem, hogy a pároddal képes lennél rá. Emberként er sebb vagy, mint a legtöbb igazi lupa.

– Miket beszélsz? Bánod, hogy nem tettél magadhoz hasonlóvá, amíg még esélyed lett volna rá?

Lesütötte a tekintetét, mint aki már a szemembe se néz, annyira szégyelli még a gondolatait is. Léptem egyet felé, már olyan közel voltam, hogy ezer hangyaként gyalogolt át a b römre rezg energiája; beleborzongtam. De valami mást is éreztem, amit eddig még soha. Legalábbis Richarddal nem.

A szörnyetegem a b röm felszínére kúszott, és pajkos cicaként igyekezett Richard szörnyetegéhez dörgöl zni. Az energiák felszikkáztak, ahogy felszínük összeért, még a szikrákat is látni véltem a fejemben, mint amikor két követ összepattint az ember, csak színesben.

Richard zihálni kezdett, pupillái kitágultak.

– Ezt direkt csináltad?

Megszólalni nem mertem, csak a fejemet ingattam, és nekid ltem a kett s energiafálnak, ami távortartott t le. Már békésen simultak egymásra, nem zsezszegetek.

– Mi történik? – sikerült kinyögni végre.

– Egyesítettük a jeleket, az – suttogta.

Annyira nagyon szerettem volna megérinteni, hogy lássam, a szörnyetegem az övével is ugyanúgy viselkedik-e, mint Micah-éval. Butaság, nyilván, hiszen farkas, én meg minden valószínűség szerint leopárd volnék, de a remény élt bennem. Olyan régóta és olyan nagyon szerettem már... plusz ott vannak Jean-Claude jelei, amik egyesítenek bennünket, szörnyetegének darabkája már régóta itt lakozik bennem. Meg kell próbálnom, hátha meg tudjuk csinálni, amit Micah-val.

Kezem már el is indult az energiamezőben, csípés volt, bizsergette a bőrömet. A vállát céloztam be, abban nincs semmi, de hirtelen lepattant a trónusról, és mellényúltam. Iszonyatosan gyorsan csinálta, csak a mozdulat elejét meg a végét kaptam el, a közepe totál kimaradt. Hunyorogva próbáltam visszapörgetni a filmet.

– Ne, Anita. Ha már soha többet nem érinthetlek, akkor a szörnyetegedet se akarom érezni. Bár nem hasonló természetűek, ez az érintés több lenne bárminél, ami korábban köztünk történt. És azt képtelen lennék elviselni.

Nem túráztattam magam tovább, elhátráltam a trón elöl, hogy vissza tudjon ülni. Keserű könnyeket éreztem a torkomban, ideje lett volna már megsiratni a természet fura fintorait. Miért is viseljük ilyen megadással ezt a végtelen szadizmust, ami sorsnak becézi magát?!

Végre képes lennék megszokni a bundás énjét, hiszen már a saját gardróbomban is lóg egy hasonló. Végre én lehetnék a tökéletes társa, szeret je, és akkor most már egymáshoz sem érhetünk... Ezt a trágyahalmot. Valaki adja meg íziben Augeiásznak Herkules számát!

© Suzy Gorman

LAURELL K. HAMILTON 1963-ban született. Miután édesanyja autóbalesetben meghalt, nagyanyja nevelte fel Arkansas államban. Biológiából és irodalomból diplomázott. Első könyve, a *Bűnös vágyak* 1994-ben jelent meg, amelyet azóta tizenegy másik követett az Anita Blake-sorozatban. A sorozat olyan nagy sikert aratott, hogy korai könyvei sorra jelennek meg új kiadásban. Legutolsó könyve a *The New York Times* bestsellerlistáján a megjelenést követően azonnal második helyre ugrott. Könyveit kiadták többek között Angliában, Franciaországban, Görögországban és Oroszországban is. A sorozat megfilmesítésére több hollywoodi stúdióval tárgyalásokat folytatnak.

Laurell K. Hamilton férjével, kislányával és három kutyájával Missouri államban, St. Louisban él.